

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a scenic landscape. At the top, a large, rugged mountain peak is partially covered in snow and shrouded in mist. Below the mountain, a dense forest of evergreen trees stretches across the middle ground. In the foreground, a calm lake reflects the surrounding scenery, with a layer of mist hovering just above its surface. The overall color palette is dominated by cool blues, greens, and greys, creating a mysterious and atmospheric mood.

THE
GIRL
IN THE
MIST

A MISTED PINES NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SİSTEKİ KIZ

Bir Misted Pines Romanı

KRISTEN ASHLEY

THE
GIRL
IN THE
MIST

A MISTED PINES NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY

İçindekiler

Önsöz

1. Dikkate almak
2. Sorun Yok
3. Vakıf
4. Alice
5. Editöre Mektup
6. Kabus
7. Mahkum
8. Target'ta Oyuncak Reyonları
9. Korkunç
10. Antep Fıstığı Yeşili
11. Ne Biliyorsun?
12. İlk
13. Viking
14. Sessiz Tedavi
15. Çift D
16. Fil
17. Karanlık
18. Bir Hayran
19. Gergin
20. Fugly
21. Aromacobana
22. Jack-o'-Lanterns
23. Koca Ayak
24. Olacağımızı Düşündüğüm Gibi
25. Hiçbir Şey İçin Bir Şey
26. Yeni Başlıyoruz
27. Daha Fazla İmza Aldılar
28. Sıcak ve Bulanık
29. Belki On Dört
30. İkinci Ayakkabı
31. Kara Delik Güneşi

32. [Görünmez](#)
33. [Bedlam](#)
34. [Bir Eş](#)
35. [Tatlı, Sevimli ve Harika](#)
36. [Pleasantville](#)
37. [Dikkatini Ver](#)
38. [Katastrofik](#)
39. [Dikkatin Bolluğu](#)
40. [Romantik Romancının Kalbi](#)
41. [Kibir](#)
42. [Karanlıkta Parlayın](#)
43. [Mükemmel](#)
44. [Konfüçyüs](#)
45. [Kalpten Kalbe](#)
46. [Rüzgar Gibi](#)
47. [Kraliçe](#)
48. [Uyanık](#)
49. [Asla](#)
50. [İkisi de Benim Kızım](#)
51. [Kırmızı Puf](#)
52. [Benimle aynı fikirdeydi](#)
53. [Her şey bitti.](#)
54. [Profil](#)
55. [Toplar](#)
56. [Resim](#)
57. [Hikaye](#)
58. [Av](#)
59. [Durduğum Yerden Değil](#)
60. [Skor Kartı](#)

[Sonsözü](#)

[Tartışma/Yansıtma Soruları Sizin İçin Daha Fazla Kristen Ashley Gerilimini Deneyin Yazar Hakkında Also by Kristen Ashley](#)

**Kristen Ashley'den
Sisler İçindeki Kız**

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı ©2022 Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), info@kristenashley.net adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin alınmalıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Resmi ve İç Grafikler: [Pixel Mischief Design](https://www.pixelmischiefdesign.com)

Önsöz

GÖL EVİ

T Güvenlik sistemi dışında (tabii ki) tadilat yapmak için zaman yoktu, ancak onaylanmış müteahhitlerin bir listesi vardı kim ilgilenecekti.

Bu bir sorun değildi.

Yapabilirdim.

Bir planım vardı.

Birkaç .

Kapsamlı.

O anda arabamda ne varsa ona kadar.

Nakliyeciler kutuların ve mobilyaların icabına bakarken ben de eve taşıdığım eşyalar.

Hayır, o göl evinde başka sorunlar da vardı. Birçoğu.

Neden almak zorunda olduğumdan

başlayarak. Evet, *mecburdum*.

Tamam, *zorunda değildim*. Diğerleri gibi ben de bir şeyler kiralayabilirdim.

Ama yine de ev yerine orada olmak zorundaydım.

Kulağa emir gibi gelen uzman tavsiyesi üzerine hepimiz önemli önlemler almak zorunda kaldık.

Yıllardır bu tür şeyler yaşıyorduk, özellikle de ben. O kadar uzun yıllar ve o kadar çok ki, hepimiz buna alışmıştık.

Ancak durum FBI'ın dikkatini gerektirdiğinde ve tamamen bilgilendirildiklerinde, olup bitenlerden daha da az mutlu oldular...

Pekala.

Los Angeles'tan ayrılıp buraya geldim.

Bu evde.

Bu da beni bir sonraki soruna getirdi. Bu ev.

Ve hayır, sorun dolabın dağınık olması ve özel bir dolap yaptırmam gerekmesi değildi, çünkü evet, ben bir divaydım. Bu ayrıcalığı hak etmişim ve bundan gurur duyuyordum. Paramı kazanmak için çok çalıştığım ve çok şeye katlandığım için gurur duyduğum gibi.

şeyden hiçbir şey elde edememiştim.

Şimdi güzel şeylerim var.

fazla.

Ve bunun için özür dilemedim.

nedenle, güzel eşyalarımı koyabileceğim güzel bir dolaba ihtiyacım vardı.

Konuyu dağıttım, şu anki dolabımın durumunu düşündüğümde bu çok oldu.

Yolumuza dönelim.

Evle ilgili sorun da mutfağın bir tür felaket olması değildi (öyleydi ama şimdilik çalışabilirdim).

Banyolar da harika değildi (gerçekten harika değildi ve klozetten sonra onları da göreceğim).

Son sahibi orada ölmüş.

Evet, yaşlı sayılırdı ve (bana söylenene göre) doğal sebeplerden ölmüştü.

Ama *orada ölmüştü*.

Buraya bir damga vurduğunu keşfediyordum. Yine de manzara.

Sessiz.

Huzur.

Gerçek şu ki göl çok büyüktü ve benim tarafımda sadece dört ev vardı ve bunlardan ikisi sezonluk kiralıktı.

Bu sadece mekanın dinginliğine katkıda bulunmakla kalmıyor, aynı zamanda evimin önünden geçen ve benden yaklaşık yarım mil ötedeki kiralık eve çıkan yolun çok az trafik alacağı anlamına geliyordu. Yolun trafiğe açık olması için de benim ya da aşağıdaki evin sakinlerinin oldukça ürkütücü olan kapıdan içeri girmeleri ya da kapı koduna ya da ön camlarına takılı sensöre (benim şu anda sahip olduğum gibi) ihtiyaçları olacaktı.

Başka bir deyişle, mevcut durumda, tüm bunlar ev için büyük bir bonus oldu.

Ayrıca göle inen ahşap yol, üzerine açık hava halısı, Adirondack sandalyeler ve direklere çekici açık hava ışıkları koymayı geniş bir iskeleyle çıkıyordu.

Bir de kayıkhanesi vardı ki son derece büyüktü. Bu nedenle, aynı zamanda bir içecek buzdolabını depolayacağım ve (listenin sonlarına doğru) küçük bir mini mutfak, küçük bir oturma alanı, üç çeyrek banyo, bir yatak odası, tüm bunları misafirlerin mahremiyete sahip olması için ekleyeceğim yerd.

Yine de, orada vakit geçirirken bana kolaylık sağladığını ve bir şeyler atıştırmak, bir şeyler içmek ya da tualete gitmek için eve kadar yürümek istemediğimi söylemeliyim.

Goldilocks evim olarak anmaya başladığım 2700 metrekarelik evimden bahsetmiyorum bile.

Çok küçük değildi, çok büyük değildi, ama çok fazla karakteri vardı, harika kemikleri vardı ve üzerinde çalışılması gerekse bile zaten oldukça havalıydı.

Bu evi, bu alanı o kadar çok sevdim ki, durum çözüldüğünde bile -ki umarım yakında çözülür- büyük bir tadilata girmeme gerek kalmayacaktı ama kendimi durduramadım çünkü içten içe buranın benim yerim olacağını hissediyordum.

Cornwall'da bir hevesle satın aldığım yazlık evim gibi değil, çünkü Cornwall o kadar muhteşemdi ki orada bir yuvam olmalıydı ama oraya gitmek için nadiren zamanım oluyordu.

Kızlarımın ve arkadaşlarının benden çok daha fazla kullandığı Paris'teki dairem gibi değil.

Yaratıcılığa ilham vermek için mükemmel bir sığınak olacağından emin olduğum Montana dağlarındaki kulübem gibi değil, ama onu kullanmıştım

Sadece bir kez oraya gittiğime degecek kadar sık gidemeyeceğimi fark ettim ve sattım.

Hayır, bu bir şey değildi.

Bu göl evinde öleceğim hissine kapıldım, tıpkı benden önce bu evin sahibi olan adam gibi.

Ve neredeyse her şey hakkındaki hislerim nadiren yanııştı.

Sadece bu gerçekleştiğinde, birden fazla yönden onun gibi olacağını umuyordum.

Başka bir deyişle, hayatımı yaşadıktan sonra bu dünyada başkaları için yer açmanın zamanı gelmişti.

Göl eviyle ilgili son konu yeni bir .

Bir saniyeden kısa bir süre önce, nakliyeciler yatağımı bir araya getirdikten sonra keşfettiğim sorun buydu. Yastıkları, nevresimleri, yorganı ve battaniyeleri özenle arabama taşıdıktan sonra, yatağı daha sonra içine girmeye hazır hale getirebilmek için özenle paketlemiştim.

Tabii ki bu, arabamla getirdiğim bavullarımı da açtıktan sonraydı. İçinde beş gün yetecek kadar kıyafet, iç çamaşırı ve pijama bulunan valizler (eve ne zaman yerleşeceğime dair kapsamlı bavul boşaltma planlarıma göre yaptığım tahmin, bana "dolabı" halletmek için zaman kazandırdı - tırnak içinde çünkü bazı rafları ve rayları vardı ve içine girebiliyordunuz, ama yine de korkunçtu).

Aynı zamanda, önümüzdeki birkaç gün boyunca FBI'da bulunacağım ve kesinlikle *kendim* olacağım için elimde olması gerektiğini düşündüğüm sınırlı olmayan tuvalet malzemelerini bir kenara koyduktan sonraydı.

Çünkü öyleydim, bunu yüzüme vurmak zorundaydım.

Elbette yapmamayı seçebilirdim ama maskem benim zırhımdı ve hayatın günlük bir savaş olduğunu uzun zaman önce öğrenmişim.

Bununla hazırlıksız yüzleşmedin.

Kablocular geliyordu, bilgisayarıcılar da... Listedenden hangisiyle çalışmak istediğime karar verebilmem için müteahhitlerle mülakat yapılacaktı ve tüm bunların benim gözetimimden daha fazlasına ihtiyacı vardı, FBI izliyor olacaktı.

Yerleştiğimde geri çekileceklerdi (tamamen değil, ama yapacak başka işleri ve güvende tutmaları gereken başka insanlar vardı ve eğer birisi bunun olduğunu bilseydi - ve bir devlet kurumu olarak, bu olabilirdi

Eninde sonunda olacaktı - ben kendimi güvende tutabilecekken ünlü bir kadının bu tür bir ilgi görmesi onlar için iyi görünmeyecekti).

Sonunda olacak olan buydu.

Devam edersem, işleri ben halledeceğim. Ya da en azından parasını ödeyeceğim.

Bu amaçla Joe Callahan (FBI tarafından onaylanmış) ile anlaştım ve o da aşağıdaki mülk sahiplerinden izin alarak evin güvenlik sistemini kurdu ve zaten orada bulunan etkileyici (Callahan'ın tahminine göre) sisteme yama yaptı.

Sürekli güvenlik için de Hawk Delgado adında (FBI tarafından çok onaylanmış) bir adamın yönettiği bir ekip tavsiye etmişti.

Callahan'ın en iyinin de iyisi olduğunu biliyordum, herkes biliyordu.

Delgado da aynı üne sahipti, ancak bu kadar yaygın değildi, çünkü herkes onun özel becerilerine ihtiyaç duymuyordu.

Onunla tanıştım ve benim için her zaman olduğu gibi onu okudum. Okuduğum şey, onun etkileyici olmanın ötesinde olduğuydu.

Bunun bir parçası da beni dinlemesiydi. Mahremiyet ihtiyacımı, bunun sadece karakterimin değil, işimin de bir parçası olarak ne kadar derinlere indiğini anladı.

Bir korumanın ensemde solumasına izin veremezdim. O da bunu anladı ve doğaçlama yaptı.

Başka bir deyişle, bu konuda iyiydim. Ama konudan sapıyorum.

Dikkatimi çeken yeni sorun, yatak odamla uğraşırken merdivenlerden sonraydı.

Sola, mobilya ve kutu yığınının arasından, arka duvardaki pencerelere ve ötesine, evin arka tarafındaki geniş güverteye baktım.

Ve işte .

Öğleden sonra sisinin içinde bir David Lynch filminin kahramanı gibi sürükleniyordu -koyu saçlı, söğüt bacaklı, ruhani.

Göğsümün sıkışması ve vücudumun arka kapılara doğru sıralanması iki yetişkin kızım olduğu için değildi.

Dışarı koşup onu yanıma alır, evin içine çeker, sonra da bakımımın dışında güvende olduğunu hissetmem için ne kadar zaman geçmesi gerekiyorsa o kadar zaman geçirir, yanına yaklaşan herkese tıslar ve tükürürdüm.

Aklım başımdan gitmişti.

Gölün üzerinde yuvarlanan sisin görüntüsüne kapılmış gibiydi, sis onu kuşatıyordu.

Ama sonra aniden döndü ve gözleri doğrudan bana dikildi.

Göğsüm yandı.

Bir elini o kadar yavaşça boğazına doğru kaldırdı ki, bu çaba *bana* acı veriyor gibiydi.

Boğazına dokunmadı. Eli, avuç içi benim tarafımda, boynunun yanında gidip gelmeye devam etti.

Tuhaf bir dalgaydı.

Sonra ani bir hareketle kolunu bırakıp ağaçların arasından fırlayarak aşağıdaki eve doğru gözden kaybolduğunda sıçradım.

Gölde şu anda benimki gibi olan tek yerdi. Yerleşik.

Uyan.

Ve *canlı*.

BİR

Dikkate almak

İ ofisim olacak üst kattaki odada duruyordu.
Göl manzarası vardı.
Raflara ihtiyacı
vardı. Yeni boya.
Aldığım masa çalışmıyordu. Onu bağışlamam gerekecekti. Başka bir
şey bulmalıyım.
Bu bir sorundu.
Üç gün ve dikkatli planım pencereden dışarı çıktı. Bu
benim için olağan bir durum değildi.
Ben planladım.
Planı değerlendirdim.
Planı düzenledim. Planı
uyguladım.
Hiçbir koşulda plandan sapmadım. Göl evinin başka fikirleri
vardı.
Suyun üzerinde sık sık görülen sis gibi bir tür sis beni kaplamıştı (ve
bu nedenle, yerel kasabanın neden Sisli Çamlar olarak adlandırıldığı
konusunda çok uzun süre düşünmek gerekmiyordu).
Tüm bu hareketliliğin içinde, nakliyeciler oradayken mutfağın büyük bir
kısımını boşaltmayı başarmış, onlar gittikten sonra da çalışmaya devam
etmiştim.
Ve söylemeliyim ki, bu hafta için bir işaret haline geldiğinden, kız
oradayken...

Ve sonra gitmişti.

Ancak (hiçbirini sevmediğim) dört müteahhitle toplantılar, internetimi bağlamak, bilgisayarlarımı ve televizyonlarımı düzenlemek, Hawk Delgado ve ekibindeki iki adam, Mo Morrison ve Axl Pantera, mekanı bir kez daha gözden geçirmek ve FBI ve ilk müdahale ekipleri olacak yerel adamlarıyla bir "görüşme" yapmak için bizzat geldiler ve zihnimdeki dalgınlık programın dışına çıkmama neden oldu.

Önemli ölçüde.

Mutfak boşaltılmıştı.

Ve dünkü programımı zihnime uyacak şekilde yeniden düzenlediğimde (yani planladığım gibi tamamlanana kadar bir alana konsantre olmadım - bunun yerine iki kutu aç, diğer alana geç, iki kutu aç, diğer alana geç şeklinde bir rotasyon yaptım) sadece dikkatim dağıldı. Elimdeki projelerden uzaklaşıp dizüstü bilgisayarım kucağımda oturuyor, web sitelerini inceliyor ve kabin için istediğim şeylerin listesini yapıyordum.

Yeni

aydınlatma.

Fayans.

Aletler.

Güverte

mobilyaları.

Küvetler.

Ya da alternatif olarak, arka pencereden dışarı, kızın bulunduğu yere bakıyordu.

Ne kadar az insan karışırsa o kadar iyi. Aslında, internet ve AV çalışanları işlerini yaparken ben saha dışına çıkarılmışım, böylece o evde kimin yaşadığını göremeyeceklerdi.

Yükleniciler uzun Gizlilik Sözleşmeleri imzalamışlardı (boşa giden bir süreç, hiçbirini kullanmayacaktım).

Başka birine yaptırabilecek olsam bile valizimi kendim boşaltmamın tek nedeni değildi.

Camille bana yapmamam için yalvardıktan sonra bile hep o kişi oldum. ol.

Onlar , bir ev temizlik hizmetimiz vardı.

İki haftada bir gelip ağır işleri yapan bir ekip.

Onun dışında... sadece biz vardık.

Kızlarım Fenn ve Camille yataklarını yaptılar (ben de öyle yaptım) ve ben de market alışverişimizi yaptım.

Ve yemek pişirmek.

Ve ortalığı toplamak (kızlar bunu yapacak yaşa gelene kadar). Ben buydum işte.

O kişiyle bağımı koparmak istemedim. Kızlarımın o kişiden başka biri olmasını istemedim.

Çok aptal olmadıkları sürece, param hiçbir şeye ihtiyaç duymayacakları anlamına gelirdi ve sadece kendileri değil, çocukları ve belki de çocuklarının çocukları ölene kadar çok az şey isteyeceklerdi.

Onları aptal yerine koymamaya karar verdim.

Benim deli olduğumu düşünen iki eski kocam ya da şimdiki tabirle iki bebek babam vardı. Kısmen baba olmalarından, kısmen erkek olmalarından ve kısmen de başarılı erkekler olmalarından dolayı kızlarımızı şımartmak istemişlerdi.

Ancak, hava kuvvetlerinde pilot olan bir kızımız ve sosyal hizmet alanında yüksek lisans yapan bir başka kızımız vardı.

Dolayısıyla, gördüğünüz gibi, kızgın değildim.

Ama tam olarak o kişi olamadım.

Artık değil.

(Tamamen) kendi tasarımı değil, otuz yıldır gizlenmemiş, düşük profilli olmamıştım.

Artık öyle olmam gerekiyordu.

FBI, bana söyledikleri gibi, geri çekilmişti. Delgado ve kameraları, ekibi ve yerel bağlantıları, "Kim sıkıdır Bayan Larue, bu garanti", davanın üzerindeydi.

Ama dört gün boyunca neredeyse sürekli olarak o evdeydim. Kar altında kalmasam da her anlamda eve kapanmıştım ve şimdiden bir *Shining*'in hissediyordum.

Bilgisayarımın başına geçip boya renklerine ve göl evi iç mekanlarına bakmadan Google'da arama yapmam gerekiyordu (zaten hepsi çok hafif ve kaygısızdı - aradığım *Mavi Kadife/Riverdale* havasına uymuyordu).

Hem gördüğüm hem de gördüğümünden emin olmadığım o kıza kafayı takmamam gerekiyordu.

Sanki bir hayalet gibiydi.
Ve ve gerçek değil bir TAŞIYICI fark ettim
Onu, göz önünde bulundurarak ne kadar güzel olduğu, bu duyguyu daha da kötüleştirdi.
Ama bilgisayarım beni uzaklara götürebilirdi. Oradan kaçabilirim.
Her zaman.
Bunu yirmi yıldır yapıyordum. Çok başarılı bir şekilde.
Ancak, o alan için çok büyük ve çok modern olan bir masanın üzerinde duruyordu ve Word'de yeni bir belge açıp akışına bırakacak motivasyonu bulamıyordum.
Böyle düşünürken telefonum çaldı.
Diğerleri engellendiğine ya da susturulduğuna göre, kızlardan biri, eski sevgililerden biri ya da diğerlerinden biri olduğu anlamına geliyordu - bunlar Hawk Delgado'nun ekibinden biriydi.
Ya da FBI.
Açıkçası, aramayı kabul ettim.
Çünkü arayan FBI'dı. "Ajan Palmer," diye selamladım.
"Bayan Larue," diye cevap verdi. "Şerif Dern ile olan durumu takip etmek istedim."
Yüce Tanrım.
Unutmuşum.
Yerel şerifin gelmesi gerekiyordu. Kendini tanıtacaktı.
Vb.
Ajan Palmer, Joe Callahan ve Hawk Delgado tarafından bilgilendirilmişti.
Bana, departmanının desteğine ve korumasına sahip olduğum konusunda kişisel olarak beni temin etmek istediği söylendi.
Benimle buluşmak istediğini satır aralarından okumama gerek yoktu.
Aslında, sırtışını tam olarak gizlemeyi başaramayan, ki bu sırtışı fevkalade profesyonel bir özel ajandan duymak Şerif Dern hakkında epey bir şey söylüyordu, Ajan Palmer bana Dern'ün *tüm kasabanın* desteğine ve korumasına sahip olduğumdan emin olmak istediğini söylemişti.

"Burada bulunmanızın amacının *tüm kasabanın* sizi fark etmemesi ya da mevcut ikileminiz hakkında hiçbir şey bilmemesi olduğunu oldukça kesin bir dille açıkladık. Öyle demek istemediğine söz verdi..."

Bu bana Şerif Dern hakkında iyi bir his vermedi.

Ancak yetkisi ve silahı vardı ve Callahan'ın sensörlerini tetikleyen bir şey olursa ya da Delgado'nun sürekli gözetimine yakalanırsa, departmanı iki kez aranacaktı ve bu da kendisinin ya da yardımcılarının tehlikede olabileceği anlamına gelebilirdi.

Buna saygı duymak zorundaydım.

Ajan Palmer beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "Düşünüyorum," dedi. "Yeniden planlaması gerekecek."

Düşünüyor musun?

Neyi düşünerek?

"I-" Tam olarak başlayamadım.

"Ama hala izliyoruz ve Bay Booth, Bay Kyle ve Bayan Rosellini ve siz, hepsi de MO'ya göre iletişim kuruyor. Bu da bize şüphelinin hepinizin güvenli evlere taşındığınızdan haberdar olmadığını düşündürüyor."

Bu iyiydi.

"Bildiğiniz gibi, ama sizi temin etmek isterim ki, soruşturmayı titizlikle ve umuyoruz ki yakında bir ara verilecek, bu kişiyi bulacağız ve siz de onun entrikalarından kurtulacaksınız. Elbette hayatınızı her zamanki gibi yaşamamız gerekiyor, sadece lütfen konuştuğumuz gibi önlemlerinizi alın," diye devam etti.

"Elbette, ancak-"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, meşgul olduğunuzu biliyorum. Sizi yalnız bırakayım.

Teşekkürler ve güvende olun."

Ve bununla birlikte Ajan Palmer telefonu kapattı.

Bir an için bununla ne yapacağımı bilemedim.

Çünkü Angelo'nun üç vokalistini de becerirken hiçbir koşulda hâlâ onun sevgi dolu karısı gibi davranmayacağımı söylediğimden beri kafayı taktığımdan emin değildim, o yıl kaç Grammy'ye aday gösterildiği umurumda değildi.

Ondan önce de başka bir oyunculuk işini kesin bir dille reddettiğimde menajerim vardı.

Tüm bunları düşünmek için sadece bir saniyem vardı.

Çünkü pencerenin dışındaki hareket gözüme çarptı. Ve oraya odaklandığımda, kızın geri döndüğünü gördüm.

İki

Sorun Yok

T Daha merdivenlerin varamadan elimdeki telefon çaldı.
ben açtım. "Alo,
Mo."

"Bayan Larue, kızın adı Celeste Bohannan. Gölün dibindeki komşunuzun kızı. On altı yaşında. Notları iyi. İyi bir öğrenci. Kısa bir süre önce uzaklaştırma cezası alması dışında bir sorunu . O güvende."

İyi notlar.

İyi öğrenci.

Sorun yok.

Ama...

Son askıya alma.

Birçok asi ruh, psikopat katil olduklarını bilmeyen şaşkın tanıdıklar, arkadaşlar ve sevdikler tarafından özünde böyle tanımlanmıyor muydu?

Sessizdiler. Zekiydiler. Kendi hallerindeydiler. Sorun çıkarmazlardı.

Madalyonun diğer yüzünde, korkunç sonlarla karşılaşan güzel genç kızların kederli tanıdıklarının ve arkadaşlarının ağıtı yok muydu?

Ne büyük kayıp. Çok gençti. Notları iyiydi. Sessizdi. Sorun çıkarmazdı.

Merdivenlerin dibine vardım ve Mo konuşmaya devam etti.

"Neden ziyarete geldiği hakkında bir fikrim yok, muhtemelen sıkılmış ve yeni komşusunu merak ediyordur."

"Teşekkür , Mo." Cevabım bir fısıltıydı.

Çünkü Celeste Bohannan, Sisler İçindeki Kız, çam iğneleriyle dolu bahçemde değildi.

Güvertemde, cam kapıların önünde durmuş bana bakıyordu.

"Sen iyi misin?" Mo sordu.

Şifrelerimiz vardı ve Mo'ya iyi olmadığımı söylemek için "Ben gayet iyiyim" derdim.

Açıkçası, yeni evimden arka kapıya doğru yürürken o kızı izlerken, bu cümlelerin anlatmak istediği şeyin ben olduğuma dair rahatsız edici bir hisse kapılsam da bunu söylemedim.

tam tersi. Bir sorun vardı.

Hem de çok.

İyi olabilirdim ama doğru olmayan bir şeyler vardı.

Bunu şiddetle hissetmeme rağmen, "Ben iyiyim, Mo. Teşekkür ."

"Kendine iyi bak ve bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Tekrar

teşekkürler." "Bye."

"Güle güle."

Bunu kapıyı açarken söyledim.

Ve Celeste Bohannan'ın gözlerinin içine engelsiz bir şekilde baktı.

Beni öyle bir melankoli dalgası vurdu , az önce yaşadığım rahatsız edici duyguyu anında özledim.

Hayatım değişmişti.

Dünya yeni değişmişti.

Celeste Bohannan'ın yaralı, perili, kayıp gözlerine bir bakışla.

"Merhaba," diye selamladım.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Utangaç ya da etkilenmiş, bilemiyorum ama kırılğan sesi, etrafındaki havaya nüfuz eden, tam da ona ait olan genel incelikte rol oynadı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Ben sordum.

Kısa bir duraklama ve ardından, "Bu yüzden buradayım."

Anlamamıştım, bunu belirtmek için başımı eğdim ve kelimelerle destekledim. "Özür dilerim?"

"Sana yardım edip edemeyeceğimi görmek için." "İçeri girmeden önce bir duraklama daha."

İçeri girmesine hemen izin vermediğimde, belinden döndü, uyuşuk bir kolunu kaldırdı ve yolun aşağısındaki yeşil, oluklu metal çatıyı işaret etti.

"Orada yaşıyorum," dedi, kolunu bırakıp bana döndü. "Babam ve kardeşlerimle birlikte."

Babası ve kardeşleriyle birlikte orada yaşadığını geç de olsa fark ettim. Oldukça ürkütücü bir kapının ardında.

Bir kapının iki yanındaki beşer metre yüksekliğindeki sütunlarda, ÖZEL MÜLKİYET ve YOLA ÇIKANLARIN CEZALANDIRILACAĞI yazılı levhalar -işaretler değil, *levhalar*- vardı.

Yine iki , her iki tarafta birer tane.

Bu sütunlar boyunca, yine beş ayak yüksekliğinde, ormanın içine doğru uzanan taş bir çit vardı.

Joe Callahan tarafından ormanda rastgele yerlere yerleştirilmiş kameralar olduğu konusunda bilgilendirilmiştim.

Sadece bu da değil, bu yerler rastgele değiştirildi, böylece bu alanları ve göl erişimi veya ücretsiz bir kamp alanı bulabilmek için bunlardan kaçınabileceklerini düşünen herkes sonunda bu fikirlerinden vazgeçecekti.

Son olarak, babası ve iki erkek kardeşiyle birlikte, belki de on millik bir yarıçapta sadece dört taneden biri olan bir mülkte yaşıyordu, tehdit levhaları (iki kez), bir çit ve kameralar yapıştırılmış ürkütücü bir kapının arkasında oturuyordu. Tüm bunlar Federal Soruşturma Bürosu tarafından benim için iyi ve güvenli bir yer olarak onaylandı çünkü ben ve eski rol arkadaşlarımla yaşadığı bahçe tipi sapık bir şeyler yapmıştı - çok korkunç, *korkunç* şeyler yapmıştı ve hala yapıyordu - ve artık onun hiç de bahçe tipi olmadığını biliyorduk.

Ve işte buradaydı, yaralı, kayıp, olağandışı bir nedenle okuldan uzaklaştırılmış, iyi notlar alan iyi bir çocuk, arka güvertemde bavulumu boşaltmama yardım etmeyi teklif ediyordu.

Bana cevabını bildiğim bir soruyu sorduran hiç şüphesiz iki güzel kızın annesiydi.

"Adın ne senin?" "Celeste."

Bunun üzerine kenara çekildim ve "Merhaba Celeste. Ben Delphine.
Lütfen içeri gelin."

Üç

Vakıf

Clearly, için a proje için yap ile Celeste, Biz yapamadım evin içinde dolaşıyor, gelişigüzel kutuları açıyor.

Bu (tamamen) onunla ya da beni oraya getiren karşı karşıya olduğum durumla ilgili değildi.

Mahremiyetimi korumaya alışmıştım. Bunca yıldan sonra alışkanlık haline gelmişti.

Celeste'e bir içki teklif ettim ama o reddetti. O zaman bir karar vermem gerekiyordu.

Mutfak genişti.

Mutfağın yan tarafında, yetmişli yıllardan kalma, gerçekten iğrenç, fûme camdan bir avize ile tamamlanmış bir yemek alanı vardı (lütfen endişelenmeyin, sadece yenisini bulmakla kalmadım, siparişini de verdim).

Bu, ya orijinal evin tasarımı ya da elli yedi yıl boyunca orada yaşamış olan şimdi ölmüş sahibinin basiretinin bir göstergesi olan büyük bir odanın bir parçasıydı ve bu nedenle bir gün avizenin ne yazık ki eskimiş olacağını bilmeden duvarları yıkmıştı, ancak bölümlere ayrılmış yaşamın geçmişte kalacağını biliyordu.

Oturma odasının yanından üst kata çıkan merdivenlerin diğer tarafında küçük bir çalışma odası ve büyük bir çamurluk/çamaşırhane vardı.

Ama alt katın geri kalanı büyük bir odaydı. Ve odanın bütün bir duvarı gömme kitap raflarıyla kaplıydı.

Bunları değiştirmeyeceğim.

Yine de, etraflarına yığılmış kutu yığınları ortadan kalktığı için rahatlamış olurum.

Bu düşünce üzerine bir karar verdim ve onu raflara götürdüm.

Düşüncelere daldığım bir an boyunca evi incelemeyi.

Onun yerine dikkatini sadece bana verdi.

Bu durum sinir bozucuydu çünkü bunun nedeni ünlü olmam değildi. Ancak bu beklenmedik bir şey değildi ve ünlü olduğum için buna alışkın olduğumdan da değildi.

Evde yaşayan ve ölen kişi Celeste daha doğmadan onlarca yıl önce oradaydı. Muhtemelen onu ilk anılarından beri tanıyordu.

Onun yeri bir gizem olmayacaktı.

Ama ben öyleydim.

Kitap raflarının önüne geldim.

"Bunlar," diye altı yüksek, dört enine ve üç derinliğe dizilmiş küçük, kare kitap kutularını gösterdim, "kitaplarım. Bunlar," diye yerde duran dört büyük kutuyu gösterdim, "kitapların arasına yerleştirilmesini istediğim ıvır zıvırlar. Kitaplar sırayla paketleni ve nakliyeciler onları ilk açılacak olanlar sonrakiler olacak şekilde yerleştirdi. şuradaki," yığının en üstündeki kutuyu işaret ettim, "etiketli olan. Eğer oradan başlayıp onları şuradaki rafa yükleyebilirsiniz," diyerek ilk rafın üstündeki boşluğu gösterdim, "ben bunları açacağım."

"Tamam," diye cevap verdi ve hemen kutuya döndü. O bunu yaparken ben de ona bir bıçak verip vermemem gerektiğini düşündüm.

Benim evimdeyken Sisler İçindeki Kız aurasını kaybetmişti ve kırılğanlığının bir kısmı yok olmuş gibiydi.

Bununla birlikte, hata yapmayın, normal görünmüyordu.

Klasik bir güzelliğin mükemmel simetrik hatlarına sahip, uzun boylu ve ince yapılı, ince kemikleri gür, parlak saçlarıyla olağanüstü etkileyiciydi.

Ancak yol boyunca bir yerlerde, bu on altı yaşındaki çocuk çok değerli ve büyük öneme sahip bir şeyi kaybetmişti.

Onun için nefes almak kadar önemli bir şey.

Bunu biliyordum çünkü her neyse, gizlenmemiştir. Yüzündeki her ifadenin altında oturuyor, yaptığı her harekete karışıyor.

"Barın üzerinde bir mektup açacağı var," diye paylaştım.

Kutulara bakıyordu ama sözlerim üzerine sadece başını bana çevirdi ve başını salladı.

Ve ancak böylesine güzelliğe sahip bir genç kızın taşıyabileceği bir zarafetle bara doğru süzüldü.

Onu izledim ve o tekrar kutuyu kesip açmaya başladığında, kendi işime başlamak için maket bıçağını bıraktığım yere gittim.

On dakika boyunca garip bir sessizlik içinde çalıştık, ben ona yapışmış olan kasvet duvarını aşmaya çalışıyordum, böylece onu daha iyi tanıyabilecektim. Büyük olasılıkla korkmuştu ve kesinlikle içe dönüktü.

Bu nedenle sessizliğimizi bozanın Celeste olması bana garip geldi.

"Bay Nance çok iyi baktı."

"Öyle görünüyor," diye kabul ettim, Emmy'mi balonlu ambalajdan çıkarırken. Elime aldığımda ilk kez onu ve diğer ikisini neden on beş yıl kadar önce memleketimde açılan bana adanmış küçük müzeye bağışlamadığımı düşündüm. "Müfettiş çok etkilendi."

"Evet," diye mırıldandı, kitapları Houdon'un bir büstünü yerleştirirken gösterilen özenle rafa yerleştirirken. "Babam bunu araştıracağından emin olduğunu düşündü. Ama, bilirsin, sadece bilmen için..."

İlk kutusuyla işi bitmişti, görünüşe göre tek konuşma gambitini de tüketmişti. Boş kutuyu kaldırarak tekrar doğrudan bana baktı.

"Bunların ister misin?" Başımı

salladım. "Lütfen."

"Onları nereye koymamı istersin?"

Onları çamurluğa diziordum.

Bavulları açılmış evde görülecek pek bir şey yoktu ama ben başka bir yerde meşgulken onun dolaşmasını istemiyordum.

Tekrar etmekte fayda var, Celeste ile ilgili değildi ya da ondan bir sorun olduğuna ya da benim herhangi bir sorunun olduğuna dair bir his almadım.

ondan tehlike.

Gizlilik, tekrar ediyorum, benim için önemliydi.

Ama bu başka bir şeydi.

Kendimi tuhaf hissediyordum çünkü ondan *ne* alacağımı bilmiyordum.

Nasıl olmadığını bilmesem de bunun iyi olmadığını biliyordum.

"Onları çamur odasında istifliyorum. Ama sadece onları barın ucuna karşı. Elimizde bir sürü olduğunda onları çamur odasına götüreceğiz."

Söyleneni yaptı.

Ve kapıdan çıkarken, içinde daha da fazlasını paylaşma isteği buldu.

"Geçen yılki bitirme projesinin başında Malorie adında bir iyiliksever vardı. Şimdi üniversitede. Tam bir baş belasıydı. Herkes de onun biraz deli olduğunu düşünüyordu. Ama proje o kadar iyiydi ki, insanlar hala onu kullanıyor. Ve geçen yazın sonunda, okula önce, belediye meclisi ona büyük bir ödül verdi."

Bana doğru geri geldi ve yine o gözleri gördüm.

Bu arada, geniş, gür kirpikli ve koyu maviydiler.

Onlar aynı zamanda yaralanmayla karışık masumiyetti, hiç kimsenin rahat edemeyeceği ve gezegendeki hiçbir annenin katlanamayacağı bir vizyondur.

Ben de bir istisna değildim ve onu kollarıma almak için yine derin bir arzuyla savaşıyordum.

Ya da bir kale inşa etmek.

Konuşmaya devam etti.

"Double D'nin arkasında bir depo var. Kimse kullanmıyor. Kiralamak zorundasın, biliyorsun. Ve kimse kiralamıyordu. Malorie sahibiyle konuştu, çünkü az para hiç paradan iyidir. Şimdi gidip Double D'deki Pete'e oraya atacak eşyaların olduğunu söylüyorsun, o da sana anahtarı veriyor ve sen de atıyorsun. Ya da bir şeye ihtiyacınız varsa, içeri girip Pete'e ihtiyacınız olduğunu söylersiniz, ona bir bağış verirsiniz ve içeri girip ihtiyacınız olanı alırsınız. Bağışları saklıyor, oranın sahibi olan adama veriyor ve kirayı onlar ödüyor."

Bu hikâyeyi anlatırken dikkatimi ondan ayırmadım. Görünüşe göre cesaretlenmişti, anlatmaya devam etti.

"İnsanlar Noel hediyelerini göndermek için kutu almak gibi şeyler için kullanıyor. İçinde balonlu naylon, kağıt mendil ve her türlü şey var. Kutular pahalıdır, bilirsiniz, özellikle de çok fazla ihtiyacınız olduğunda. İnsanlar taşınırken falan. Şimdi Malorie sayesinde oraya gidip ihtiyaçları olan her şeyi alabiliyorlar. Bütün eşyalarını almaktan çok mutlu olurlar. Jesse ya da Jace senin yerine devralabilir." Duraklama ve "Ya da babam."

Babasını sunmadan önceki duraksama ilginçti. Ben de okuyamadım.

"Pete kim?" Ben sordum.

"Double D'nin sahibi." Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi fark edince, "Şehirdeki lokanta" dedi.

Ah.

"Bu mükemmel bir proje, geri dönüşüm ve maliyet tasarrufu, hepsi bir arada," dedim. "Nasil gittiğine bakacağım ve tüm eşyalarımı oraya taşımama yardım edecek birine ihtiyacım olursa size haber vereceğim."

"Tamam," diye fısıldadı, çekingen bir şekilde ama yine de hikayesinin bu kadar iyi karşılanmasından gözle görülür bir şekilde memnun olmuştu.

"Tamam," diye tekrarladım.

Büyük kutu yığınının geri döndü.

Celeste'in sıradan ama yararlı olduğu tartışmasız bir bilgi sunmasının onu bu şekilde memnun etmesinden huzursuz olarak bavulumu boşaltmaya devam ettim.

Daha sonra içine düştüğümüz sessizlik biraz daha rahattı.

Hatıralarım yüzeylere dağılmıştı, tüm kutularım boştu ve kırılmıştı, rafları değiştirmeye ve eklemeye başladığımda onuncu kutudaydı, alanı iyi görecek benimle konuşacak şekilde düzenliyordu.

Kızların çerçeveli resimleri.

Montmartre'daki Place du Tertre'den aldığım küçük parça. Warren'ın düşünümüz için bana verdiği Herend zürafaları.

Sonunda onu sevdiğimden daha çok sevdim.

olarak, zürafaları sakladım. Ve ondan kurtuldum.

Celeste bir ritim içinde görünüyordu ve gerçekten de yardım ediyordu, belki de ertelediğimi fark etmemi sağladı çünkü

El, özellikle de bu, üstesinden gelmek için bir planım olsa bile çok zordu.

O kutuların yoldan çekilmesi, rafların kitaplarımla ve benim için büyük anlam taşıyan şeylerle düzenlenmesi zihinsel bir darbe olacaktı. Güvende ve evimde olduğumu, hazinelerimin etrafımda olduğunu gösteren güçlü bir görsel, devam etmem için kafamı boşaltacaktı.

Celeste on beş numaralı kutunun içindekileri raflara yerleştirirken bana yakın bir şekilde çalışarak, "Çok sevdiğin birkaç yazar var," dedi.

Gerçekten de öyle.

"Mm," diye mırıldandım.

Ve o zaman çok alçak sesle "Kim olduğunu biliyorum" dedi.

Bakışlarımı ona çevirmeden ve onun bildiğini ama *bilmediğini* fark etmeden önce içimde yükselen bir panik baloncuğuyla hareketsiz kaldım.

Ben de aynı tonda cevap verdim. "Öyle olduğunu biliyorum." Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

İsteksizce gülümsedim.

Taşındı ve on altıncı kutuya başlamak için on beşinci kutuyu parçaladı.

Onunla birlikte çalışıyordum ve zamanın geldiğine karar verdiğimde yirmili yaşlardaydık.

"Bu beni ilgilendirmez, ancak bu senaryodaki yetişkin olarak en azından şu anda sınıfta olmanız gerektiğini belirtmem gerektiğini hissediyorum."

Omuzları düşmeden önce yukarı kalktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Yine söylüyorum, bu beni ilgilendirmez," diye mırıldandım ve rafları yeniden düzenleyip daha kişisel parçalar ekleme zamanı yaklaşırken dikkatli bir gözle raflara baktım.

"Bir öğretmene kötü bir şey söyledim," diye ağzından kaçırdı. Dikkatim tekrar ona yöneldi.

"F-kelimesini kullandım." Uzun bir duraklama. "*F you'daki* gibi." "Ah," diye cevap verdim, gözlerimi ondan ayırmadan.

Alışlagelmiş özenini göstermeden birkaç kitabı rafa itti.

"davranıyordu," diye açıkladı Celeste.

"Kaba mı?" Ben sordum.

Sorum üzerine, gözleri ve vücuduyla bana tamamen yaklaştı.
Otomatik olarak .

"O kimya öğretmenini ve ben kimyadan anlamam. Zihnim..." bir kafa sarsıntısı, "öyle düşünmüyor. Ve bir ödevimi çok kötü yaptım. Bu ettiğim ilk ödev değildi. Ama o iyi bir öğretmen değil. Sadece bekliyor, *öğretmesi* gerektiğini değil. Ve birçok insan o sınıfta gerçekten çok kötü. . Bir tek ben değilim. Çok kızdı ve beni örnek olarak kullandı."

Bu noktada Celeste kutulara doğru yürüdü ve mektup açacağını salladı.

Devam ettiğinde mırıldanıyor ve bir kutuyu kesip açıyordu. "Böyle şeyler olduğunda hep bana sataşırlar."

Çok az vardı.

Kıvrımlı kızlar, zayıf kızların çok iyi olduğunu düşünürdü.

Güzel kızlar mezuniyet balosuna götürülmezdi çünkü erkekler görünüşlerinden o kadar korkarlardı ki sormaya çekinirlerdi.

Zeki kızlar kendilerini garip ve yanlış hissetmeye mahkumdu, çünkü kod veya denklemlerle ilgilenmektense modayla ilgilenmeleri gerektiği anlaşılmıştı.

Belirttiğim gibi, hayat günlük bir savaştı. Herkes için.

Özellikle de kızsanız.

Daha fazla kitabı rafa kaldırmak için hareket etti. Ben daha fazla şey düzenlemek için hareket ettim.

"Yani seni utandırdı," diye not ettim.

Hayal kırıklığına uğramış ama aynı zamanda oldukça çekici bir ses çıkardı. Celine Dion'un homurdanmasına benziyordu.

"Üniversiteye girmek için kimyaya ihtiyacın var mı?" Ben sordum.

"Ben saç yapacağım. Saç konusunda gerçekten iyiyimdir," diye karar verdi. "Tüm arkadaşlarım ve arkadaşım olmayan insanlar hep benden saçlarını yapmamı istiyor. Kasabadaki stilist Shelly'den bile daha iyi olduğumu söylüyorlar. En popüler olanı. Herkes ona gidiyor. Çok tatlı biri ve bana birkaç şey öğretti. Arkadaşımdan birinin annesinin saçındaki röfle ve ışıkları bile ben yapıyorum ve bunu öğrenmek için okula gitmedim. Sadece Shelly'den birkaç ipucu aldım."

Omuzları onu tanıdığımdan beri ilk kez dikleşti, öyle ki çökük olduklarını fark etmemiştim.

Sonra sözlerini şöyle tamamladı: "Ve arkadaşımın annesi bunun için iki yüz dolar ödemiş gibi söylüyor."

Geleceği için yaptığı bu açıklamadan çok emindi. Yeteneğinden emin ve gururluydu.

Bu oldu değil a yap-çünkü-ben-buranın-ortasında-küçük-bir-kasabada-yaşıyorum-ve-seçeneklerimin-sınırlı-olduğunu-anlamak-için-yetiştirildim. Bu, kimya öğretmenim gibi insanların bana aşılacağı, ben hiçbir şey için iyi değilim kararı da değildi.

Bunu o istedi.

"O zaman neden kimya okuyorsun?" Bastırdım.

Celeste Bohannan'ı okumak artık zor değildi.

Hikayesi neon ışıklarla aydınlatılmıştı.

Bu durumda, yanakları pembeleşti.

Bir oğlan.

"Seni erkek arkadaşının önünde utandırdı mı?" Sessizce sordum.

Bakışları bana geldi, irkilmişti.

Ve o daha da güzeldi. Tanrım.

"Nasıl yaptın-?"

"Senden çok daha fazla hayat yaşadım," diye yalan söyledim.

Başını , çenesini neredeyse köprücük kemiğine sürtecek kadar eğdi.

Bununla birlikte, kutulara geri döndü.

Bu aldı a az dakika önce o söyledi Ben, "O değil erkek arkadaşım."

"Ama hoşlandığın bir çocuk."

"Evet," diye fısıldadı.

Birdenbire taş kesildim.

Bu kızın kırlanlık vardı hiçbir şey için yap ile son zamanlarda hoşlandığı bir çocuğun önünde utanmak.

Hayır, başka bir şeydi.

Belki de öğretmeni bunun farkındaydı. Belki de farkında değildi.

Ama öğretmeninin geleneksel olarak çekici olmadığı gerçeğine büyük miktarda para yatırırdım. Genç olabilir. Yaşlı da olabilir.

Ancak Celeste Bohannan'ın güzelliğini ve gelecek vaat ettiğini görmüştü ve sınıfta herhangi bir çocuğu alay konusu yapmak ya da ibret olsun diye ayırmak için hiçbir mazeret olmasa bile, bu çocuğun Celeste olması kötü niyetle düşünülmüştü.

Ve bu yüzden çok öfkeliydim.

Hareket edemeyecek kadar tükenmişim. "Ms....uh, Larue?" Celeste aradı.

Bir ona döndüm. Gözlerini kırptırdı.

"Bana Delphine demeni istiyorum," dedim ona. "Tamam," dedi utangaç bir şekilde.

Bir zamanlar utangaçtım. Artık öyle değilim.

O zaman da dahil.

"Celeste, herkesin hayatında karar vermek olduğumuz durumlar vardır. İçinde bulunmanın bizim seçimimiz olmadığı durumlarla ilgili kararlar, ama ne olursa olsun, bu kararları vermek bize bağlıdır. Görünüşe göre öğretmenimize küfretme kararınız hatalı karardır. Ancak sizi temin ederim ki gelecekte, kendinizi savunacak cesareti bulduğunuzu fark ettiğinizde, karşılaştığınız ve belki de karşılaşmamanız gereken sonuçların buna tamamen değdiğini anlayacaksınız."

Şimdi de bana bakıyordu.

"Elbette bir okulun bu tür davranışlara sıfır tolerans göstermesi gerekecektir," diye devam ettim. "Lisede öğreneceğiniz pek çok ders var ve herkes için aynı kuralların geçerli olması için ellerinden gelenin en iyisini yapmaları gerekiyor. Ve ne yazık ki, hafifletici koşullar ne olursa olsun, bu tamamen adaletsizdir, ancak bir ders vermenin bir yoludur. Ancak bu ders, yani başınıza gelenler ve bunu kabullenmeyi reddedişiniz çok değerli çünkü bu sadece ve sadece size ait. Ve umarım gelecekte birçok kez bu kararın üzerinde durursunuz. Bir daha hiç kimsenin, tek bir kişinin bile sana zarar vermesine izin vermemek için bu kararın üzerinde dur."

Hâlâ bana bakıyordu, şimdi anlaşılabilir bir şekilde şaşkındı.

"Bana çok yardımcı oluyorsun," dedim ona. "Mutfak bitti, geriye kalan en büyük iş bu." Elbette dolabımı saymıyorum ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Psikolojik olarak beni engelliyordu. Geldiğine sevindim-"

Onu bitirmedim.

Kapı çalındı. Herhangi bir kapı değil.

Bir polis kapıyı çaldı.

Celeste'in yüzündeki rengin çekilişini acımasız bir hayranlıkla izledim.

DÖRT

Alice

ID Channel'ı keşfedene kadar bir polisin kapıyı çalmasının ne olduğunu bilmiyordum.

Emekli dedektif Joe Kenda bana açıkladı. Çok gürültülüydü.

Otoriter.

Ve hiçbir tartışmaya izin vermedi. Kapıyı açacaktın.

Şimdi.

Mo ya da Hawk Delgado'nun ekibinden başka biri aramadan kimse kapıma gelmemeli.

Hiç kimse.

"Bu babam," dedi Celeste, sesi titreyerek.

Düşünceler zihnimde çağlıyordu, çok fazlaydı ve hiçbirisi hoş değildi.

"Neden babandan korkuyorsun?" Kendimi durduramadan bağırdım.

"Çünkü uzaklaştırdım. Evde olmam, evi temizlemem ve yapacaklarımı düşünmem gerekiyordu."

Son üç kelimesi içime işledi, korkunç bir şekilde taciz edici olmaktan ziyade normal bir şekilde ebeveynceydi, içimde zayıf olan ve onun paylaşımına yardımcı olmayacak tepkimi yumuşatacak bir güç buldum.

Kendimi savunmam gerekirse, beni geriyordu, bu onun hatası değildi, ama yine de durum böyleydi.

Ancak, bana güvenmesi için kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Peki sen göre, sana ne olacak?" Çok daha nazikçe sordum.

Kafası karışmış görünüyordu.

"Çok kızacak." Yüz ifadesi, iki genç kız yetiştirirken pek çok kez gördüğüm bir ifadeye dönüştü. Hayal kırıklığı, asilik ve suçluluk karışımı bir ifade. "Ve bir gün daha cezalı falan olabilirim."

Topraklanmış.

Eğer babasından duyduğu en büyük korku

buysa... Kapı tekrar çaldı.

Kapıya doğru ilerledim ve açtım. Ve

dünyam tersine döndü.

İlk izlenim, benden daha uzun boyluydu.

İkincisi, omuzları geniş, kalçaları zayıftı.

Üçüncüsü, saçları koyu renkti ama aralarında gümüş teller vardı.

Omuzlarına dökülen uzun saçları tepede ve yanlarda toplanmıştı, muhtemelen başının arkasında bir kuyruk oluşturuyordu. Sakalı dolgundu. O da koyu renkti ve içinde gümüş vardı.

Daha sonra güneş gözlüğü taktığını fark ettim. Tamamen siyah camlar, arkalarında ne olduğunu anlamanıza imkân vermiyordu.

Üzerinde lacivert kapitone bir yeleğin altında ağır, taba rengi düğmeli bir gömlek, solmuş kot pantolon ve kahverengi botlar vardı. Ayrıca boğazındaki deri kayıştan sarkan bir madalyon takıyordu.

Bronzlaşmıştı.

Yıpranmıştı.

Biraz dağınıktı.

Keskin (elmacık kemikleri, burnu) ve geniş (dolgun dudakları ve derin alnı) bir karışım olan yüz hatlarına sahipti.

Bana sunulan bu bilgilerle hızlı ama çok bilinçli bir karar verdim.

Onu becermek istedim.

Vücudunun her santimini tanımak istiyordum ve her santimimi onun dokunuşuna ve tadına maruz bırakmak istiyordum.

Onu evimin her odasında görmek istiyordum.

Bir hafta boyunca sikini içime gömmek, yüzünü amımın derinliklerine sokmak ya da ağzımı doldurmak ve her hareketime, her anıma hükmetmesini istiyordum.

Sonra işimiz bitecekti ve o da gidebilecekti.

Çok uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Ama bunların hiçbirine sahip olamazdım.

Çünkü o benim komşumdu. Ve

Celeste'nin babası.

Çenesini bana doğru eğdi ve ardından güneş gözlükleri kız arkadaşına hareket etti.

Tek kelime etmedi ve hoş karşılandığına dair sessiz bir işaret olarak yana kaymama rağmen evime girmede.

Yine de Celeste konuştu. Hızlı.

Ve mızımız.

"Ama sıkıldım baba."

O güneş gözlükleri, eşliğime bir adım atmadan bir saniye önce bana doğru sallandı.

Bir adım daha.

Hala sessiz.

Durdu.

Kapıyı kapattım.

Celeste konuştu.

"Deliriyordum. Sana söylemişim. *Bir hafta oldu.*" Bir hafta mı?

Öğretmenine "Siktir git" dediği için bir hafta uzaklaştırma mı almış?

Bu çok aşırı görünüyordu.

"*Oradan çıkmam gerekiyordu,*" diye devam etti

Celeste. "Bana çok yardımcı oldu," diye araya girdim.

Güneş gözlükleri yine bana odaklandı.

Bu arada, puslu, gri ve kasvetli bir gündü.

Terminatör.

O gözlükler bana Terminatör'ü hatırlattı. Bunu hissettim.

Hissetmemeye
çalıştım. Ama
oradaydı.
Dönüyor.
Şekillendi
me.

Ama bir araya gelmiyordu.
Görmezden gelmem
gerekiyordu.
Bunu görmezden gelemedim.

"Bir sürü kitabım var. En az otuz kutuyu açmama yardım etti," diye devam ettim.

"Yani," Celeste onun dikkatini çekti, "iyi biri. Delphine." Bir hareket yaptı ve Celeste hızla konuşmaya devam etti.

"Bayan Larue," diye düzeltti. "Hoş biri."

"Ona bana Delphine demesini söyledim,"
diye paylaştım. Bana döndü.

Kızına , "Ama ben burada patlamış mısır ve filmle arkama yaslanmıyorum" dedi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Ve
sessiz kaldı.

.

Yeterli.

"Sizinle konuşabilir miyim?" Rica ettim.

Güneş gözlüğü bana geri geldi ama yine de tek kelime etmedi.

Ayrıca yüzünde sakal ve gözlük dışında görebildiğim hiçbir şey
yoktu. Ne öfke ne de hayal kırıklığı.

Celeste'in onu nasıl okuduğu bir muammaydı.

"Özel olarak," diye bastırdım.

Başını tekrar kızına çevirdi. "Hayır," dedim hızla,
"burada kalabilir. Biz-"

Aniden durdum çünkü dikkatini tekrar çekmiştim ve bu onun
hakkında okuyabildiğim ilk şeydi.

, bunu görmezden gelemedim.

Benim isteğim dışında, yapbozun kenarları yavaş yavaş sıralanıyordu.
Gerçi bu en kolay kısmıydı.

Ama şu anda dikkatini çekmiş olmam, onu oluşturan binlerce
parçadan ikisinin bir araya gelerek çerçevenin içine yerleşmesi anlamına
geliyordu.

Bu onun kızıydı ve bir yabancı onun otoritesine karşı gelemezdi.

Aslında, kimse yapmadı.

Belki de herhangi bir şeyde, sadece kızında

değil. Daha önce yanılmışım.

Onu becermek

istemiyordum. Onun beni

becermesini istiyordum.

"Lütfen, sadece beş ayırın," diye ettim.

Vücut dilinde ufak bir değişiklik oldu, ben de bunu cevap olarak aldım,

Evet.

Celeste'e kısa bir süre baktım, aceleyle kutulara geri döndü, babasına ne kadar yardımcı olduğunu ve yan taşınan zengin ve ünlü kadınla eğlenmediğini göstermek için bir numara. Bunun yerine, kendisi seçmiş olsa da, bu onun cezasının bir uzantısıydı.

Onu okuma odası yapacağım küçük çalışma odasına götürdüm.

Şu anda evdeki en sevdiğim odaydı ama yine de darmadağınktı.

Öyle bir sandalye seçmiştim ki, onu sadece bir sandalye olarak tanımlamak herkese yakışırdı. Bir loveseat değildi. Şezlong da değildi. Küçük bir kanepede değildi.

Dördü birden olmayı başardığı için bir mucizeydi.

Etrafta yerleştirmedığım lambalar, sandalyenin yanında bir masa ve henüz açmadığım kutularda çok sayıda yastık, kalın bir örtü, mumlar ve sandalyenin üzerine koymak için bir tepsi vardı, böylece masa ulaşılamazsa koltuğun genişliğinde içecek veya tabak veya başka bir şey koymak için bir yerim vardı.

O anda, kitap rafları bittikten sonra bu odayı kurmaya karar verdim.

Ona döndüğümde kapıyı kapatmamıştım.

"Öncelikle, ben Delphine Larue."

"Kim olduğunu

biliyorum." Tabii ki

biliyordu.

Ve tabii ki sesi derin, kaba bir gürültüydü. "Peki ya sen?"

diye sordum.

Sorum üzerine, ondan ilk ifadeyi aldım. Sürpriz.

Kim olduğunu bildiğimi
sanıyordu. Bilmiyordum, kısmen
bilsem bile.

Yine de tanışma sırası gelmişti.

"Cade Bohannan."

Adı homurdanmalarla söyleniyordu ve bu homurdanmalar hiç de içli
değildi.

"Sorabilir miyim... Celeste bir haftalığına uzaklaştırıldı
mı?" Çenesi yukarı kalktı.

Olayları hafife almadığından emin olmalıydım. Bu
yüzden devam ettim, "Öğretmenine küfrettiği için mi?"

Bir çene sarsıntısı daha.

Tanrım, bu hareketi hem gülünç derecede çekici hem de hafifçe
sinir bozucu hale nasıl getirebildi, hiçbir fikrim yoktu.

Ancak, kelimelerini kullanmaya başlamazsa sinir bozucu kısmın
artacağından korktum.

"Sadece bu mu?" Devam
ettim. "Sadece bu," diye
gürledi.

Güzel.

Kelimel

er.

"Eleştirinin Beş Sesi kavramını duyduunuz mu?"

Kollarını göğsünde kavuşturmadan önce kısa bir süre bana baktı.

Bunu "*devam* et"

olarak algıladım. Ben

de öyle yaptım.

"Herhangi bir yaratıcı çabada, bunu herhangi bir çabaya
genişletebilirim, eğer birisi çalışmanız hakkında eleştirel bir şey
söylüyorsa ve bu nokta tek bir ses tarafından yapılıyorsa, göz ardı
edilmelidir. İki ses, aynı. Üç, dört, kalıbı görüyorsunuz. Beşinci ses de
aynı noktaya değinirse, işte o zaman dikkat etmeye başlarsınız."

Hiçbir cevap vermedi ya da güneş gözlüğünün bana sabitlenmiş
olması dışında beni dinlediğine dair herhangi bir işaret bile vermedi.
Büyük odadan bile daha loş ışıklı bir odada hala taktığı güneş gözlükleri.

"Tabii ki, bağılı olarak üzerinde senin ulaş, o beş olur çoğaltılacak."

"Örneğin," diye araya girdi, "sizin beşiniz elli bin eder." Bu biraz abartılıydı ama mesajı açıktı.

"Bir örnek olarak, evet," diye usulca kabul ettim. Başka bir şey söylemedi.

"Örneğin, bir öğretmen olsaydınız ve sınıfınızdaki bir, iki da dört çocuk o dersle ilgili sorun yaşasaydı..."

Ağırlığını kaydırıldı. Ben devam ettim.

"Bu tabii ki beklenen bir şey. Çocuklar çocuktur. faktörler nasıl öğrendiklerini ya da öğrenip öğrenmediklerini etkileyebilir-"

"Bayan Larue-

" "Delphine."

Tekrar sessizleşti.

"Sınıfının ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum..." Yalan söylemesine izin verdim.

Cade Bohannon cevap vermedi.

Yine de artık mesajımın net olduğunu hissediyordum.

Devam edelim.

"Dahası, bir çocuğun fiziksel, zihinsel ve duygusal gelişimini anlamamıza yardımcı olan ve dünya çapında mevcut olan daha da geniş araştırmalara dayanan çok büyük kaynaklar var. Bir çocuğun uzuvlarını koordine edebildiği anda, ailesinin sofrasına ekmek koymasına yardımcı olması için bir fabrikaya gönderilmesinin genel kabul gördüğü günler artık geride kaldı. Hem de hiç. Bir kızağa rehberlik etmesi için bir sürü köpek yavrusu vermezsiniz, çocukları da yetişkinlerin işlerini yapmaları için göndermezsiniz."

Beni sessizce inceledi.

"Başka bir deyişle, bu öğretmenin davranışının kabul edilemez olduğunu bilmelisiniz. Hatta affedilemez. Kovulmalı. Celeste'e yaptıklarıyla, otuz beş yaşın altındaki hiç kimseye öğretmenlik yapamaz ve bu bile tartışmaya açık. Bu iş için uygun olmadığı çok açık."

Güneş gözlüklerinin üstündeki koyu renkli, yoğun kaşları kalktı ama dudaklarından hiçbir kelime dökülmedi.

Bu, tabii ki etmem anlamına geliyordu.

"Onun bir insan olduğunu anlıyorum. Yanılabilir. Belki de kötü bir gün geçiriyordu. Ancak, bir çocuğu, yaşı umurumda değil, Celeste hala bir çocuk, bu tür bir küçümseme için ayırmanın kınanacak bir şey olduğunu anlaması gereken bir konumda. Celeste bir saldırıya karşı kendini savunuyordu. Öğrenci konumunda güçsüz olduğu için belki savunmasında yanlış bir yol izledi ama savunması kesinlikle savunulabilirdi. Elbette sözlerini daha etkili bir şekilde seçmesi gerekirdi, ancak bu senaryodan çıkarması gereken dersin, birileri onu kendi yemeye zorladığında protesto etmemesi gerektiği olduğuna katılmıyorum."

Ben konuşmayı bıraktığımda, o başlamadı.

Söyleyecek başka bir şeyim olmadığı için başka bir şey söylemedim.

Sonunda işimin bittiğini anladı ve bu nedenle konuştu.

"Bana liseye gidip kimya öğretmenini kovdurmaya çalışmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, sana söylüyorum, Celeste kutuları açmama yardım etmek için biraz daha benimle kalabilirse çok iyi olur."

Başı geriye düştü, çenesi boynunun içine girdi ve biraz yana kaydı.

Sonra da "Bunu neden söylemedin?" dedi.

Bu soruya cevap verme fırsatım olmadı.

Omuzları döndü, kolları düştü, boynu büküldü ve nefesim kesildi.

Diğer odada telefonumun çaldığını duydum.

Derim gerildi.

Bohannan geri döndü ve dışarı çıktı.

Çabucak onu takip ettim, tam o sırada kapıdan bir polis sesi daha geldi.

Merdivenlerin altından geçen büyük odaya giden yolu tam temizlerken Bohannan o kadar hızlı durdu ki neredeyse ona çarpıyordum.

Onu atlattım.

Celeste'in yine solgun, yine zayıf olduğunu, kocaman, dehşete düşmüş gözlerle babasına baktığını gördüm.

O da ön kapıda duruyordu. Onun açtığı bir kapı. Bej renkli şerif üniforması giymiş bir adam orada pusuya yatmıştı.

Yaka kartında MORAN
yazıyordu. "Alice?" Bohannan
homurdandı.
Şerif yardımcısının sert yüzü daha da
sertleşti. "Alice," diye onayladı.

BEŞ

Editöre Mektup

Yaptım.

Sanal monoloğumdan etkilenmeyen Bohannan kızını eve gönderdi.

Şerif yardımcısıyla birlikte gitti.

Kendimi kitap raflarını bitirmeye, kullanılmış kutuları çamurluğa istiflemeye zorladım ve sonra neredeyse hiç zaman almayan okuma odasını ele almaktan başka hiçbir mazerete izin vermedim. Böylece son birkaç gündür o sığınağa sahip olabileceğimi düşünerek kendi kışımı tekmelemek için kendime izin verdim.

Ancak o zaman bir demlik çay yaptım ve dizüstü bilgisayarımı almaya gittim.

O küçük alana hakim olan sandalyeye tam da hayal ettiğim gibi kıvrıldım, çayımı yudumladım, Google'ı açtım ve *Alice Misted Pines* yazdım.

Bu muğlak ve geniş arama kriterleriyle daha derine inmeme gerek olmadığını görmek beni endişelendirdi.

İlk bağlantı *Tri-Lake Chronicle*'daki bir makale içindi.

Haberin başlığı "Kız Kayıp: Polisin elinde ipucu yok."

Dilimin ucunda ekşi bir tat hissederek makaleyi yukarı çektim.

Ve tüm ilgili olanlar.

Ve davayla ilgili bulabildiğim her şeyi.

Öğrendiğime göre Dale ve Audrey Pulaski'nin sekiz yaşındaki parlak, kızıl saçlı, çil yüzlü kızları Alice Pulaski'nin doğum günü için bir pijama partisi vardı.

Bu parti, Misted Pines'ta geçirdiğim ilk gecenin akşamında gerçekleşmişti.

Haritayı açtığımda Dale ve Audrey'nin de benim ve Bohannan'ların yaşadığı gibi yaşadığını gördüm.

Goldilocks.

Şehirden çok uzak değil, çok yakın da değil.

Komşularından ne çok uzak, ne de çok yakın.

Ormanda, yalnız değiller ama kalabalık da değiller.

Alice'in arkadaşları, kızların yapmaya eğilimli olduğu gibi, yaramazlık yapmaya karar vermişlerdi ve uyumaları gerekirken, gecenin köründe ormanda bir oyun oynamak için evden gizlice çıkmışlardı.

Eve döndüklerinde, Alice'in anne ve babasını uyandırdılar, çünkü kızlar paniklemiş ve histerik bir haldeydi.

Çünkü Alice'in ailesine ve daha sonra polise bildirdikleri gibi, bir şeylerin ters gittiğini fark ettiklerinde bir süre aramışlar, ancak ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar Alice'i bulamamışlardır. Dale ve Audrey'nin yanı sıra Alice'in ağabeyi tarafından da arandı, Dale'in ilk evliliğinden oğlu olan on yedi yaşındaki Will'in çabaları boşunaydı.

Şimdi onlar da paniğe kapıldılar ve polisi aradılar.

Şerif ve yardımcıları hemen geldiler. O sırada bir ön arama başlattılar.

Saatler geçip bu da sonuç vermeyince, bir K-9 birimi getirdiler.

Bu sonuçsuz kalmadı. Ancak, köpeklerin takip ettiği Alice'in izi aniden ve gizemli bir şekilde ormanın derinliklerinde bir yerde durdu.

Zaman ilerledikçe, sıcaklıklar düşüp yükseldikçe ve Alice'in kaybolmaya devam etmesi tatsız bir sonucun habercisi olmaya başladıkça, şerif departmanı görevde olmayan yardımcılardan, diğer ilçelerden gelen polislerden, itfaiye personelinin ve sıradan vatandaşlardan oluşan gönüllü bir arama gücü oluşturdu.

Toplamda yüzden fazla kişi aramaya yardım etmek için öne çıktı.

Ormanı taradılar.

Alice'in ne postu ne de saçı bulundu.

Fidye istenmedi.

Kasabada tuhaf tipler görülmedi.

Hayvan saldırısı ihtimali göz ardı edilmiştir, zira kız kaçırılmış olabilir, ancak köpekler bu izi ve herhangi bir saldırı yerini keşfedebilirdi.

Yani hiçbir hayvan bir çocuğu yok edemez. Ama bir insan yapabilir.

Aileyle, arkadaşlarla, öğretmenlerle, komşularla, tanıdıklarla yapılan görüşmelerin hepsinde aynı şey ortaya çıktı.

Alice iyi bir çocuktur. Tatlı. Akıllı. Düşmanı ya da ona zarar vermek isteyebilecek kimsesi olmayan sekiz yaşında sıradan bir kızdı. Popülerdi, ailesi yakındı, iyi bir aileydi, sık sık kiliseye giderdi ve toplumla iç içeydi, anne babası ve ağabeyi tarafından çok sevilirdi.

Editöre bir mektupla geldi.

Zihnimde uçuşan sayısız yapboz parçasından birkaçının tahtaya düşmeden önce bir araya gelmesiyle oluşan o küçük kombinasyon.

Şerif Leland Dern'e tüm görev süresi boyunca, en son olarak da kayıp kız Alice Pulaski'yi ele alış biçimi nedeniyle büyük bir kınama.

Mektubun son satırı mı?

Bohannan'ı çağırmanın zamanı geldi.

ALTI

Kabus

When I uyandı itibaren ve kabuslar, I yapmadı
yap o gibi Bunu dünyada kimsenin
yapmadığından şüpheleniyordum.

Dehşet içinde nefes nefese kaldım ve yatakta dimdik oturdum.

Bu Hollywood'un kabus yorumuydu.

Benimki, aşırı miktarda korkunun neden ani bilinç ve derin felçti.

Kılımı bile kıpırdatmadım.

Bir gölge gördüm.

Sessizliği bile

duyun. Bir şeyin

tadına bak.

Orada mıydı?

O odada mı?

Rüyamın bana söylediği

gibi. Yoksa yakın mıydı?

Nerede olduğumu biliyor muydu?

Sensörler ötmeden, yaklaşması kameraya yakalanmadan, evdeki yedi
panik butonundan birine ya da artık banyomu koruyan çelik kapının
arkasına ulaşmadan bana ulaşabilir miydi?

Korku azaldığında ve etrafımı değerlendirebildiğimde ve sonra duyu
ve sese görme duyusunu ekleme cesaretini bulduğumda, bir dirseğin
üzerine çıktım, odamın karanlığına baktım ve hiçbir şey görmedim.

Hiç kimse.

Yalnızdım.

Güvendeydi

m.

Yuvarlandım, yorganı üstümden attım ve yataktan fırladım.

Hava soğuktu. Yatmadan önce kaloriferi kısma alışkanlığım vardı.

Yuva yapmayı, birden fazla örtünün ağırlığı altına yerleşmeyi severdim.

Odanın diğer ucuna geçtim, kendi balkonuma açılan Fransız kapılarının yanındaki koltuğa uzandım ve onu omuzlarıma çektim.

Sonra kapıların önünde durup dışarı

baktım. Ay bulutların arkasındaydı.

Gölgeler çok derindi.

Henüz manzaraya alışmamıştım ama çamların koyu hatlarını, suyun üzerinde sessiz bir parıltı gördüm.

Çok uzakta, gecenin siyah gölgelerine karşı hafifçe aydınlık olan küçücük üçgen.

Cade Bohannan'ın çatısının bana görünen tek kısmı.

Bohannan'ı çağırmanın zamanı geldi.

Sadece genç kızlara annelik yapmamıştım.

Sekiz yaşındaki çocuklara da annelik yaptım.

Böylece Delphine'i harekete geçirmenin de zamanı gelmişti.

YEDİ

Mahkum

I *Tri-Lake Chronicle*'ı taradıktan sonra dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktım.

Celeste ve babasıyla tanıştıktan üç gün sonraydı, Celeste de babası gibi gitmişti.

Hafta sonu geçmişti.

Pazartesi günüydü ve Celeste'in okula döndüğünü varsayabilirdim (ve umabilirdim).

Ne kadar denesem de, ki sık sık inceledim, çatılarının görebildiğim üçgeni hiçbir hikâye anlatmıyordu.

Ancak *Tri-Lake Chronicle*, Alice Pulaski'nin bulunamadığını .

Bu, dehşet verici ve rahatlatıcı bir karışım.

Dehşet vericiydi, çünkü Alice henüz bulunamamıştı.

Artık onun başıboş dolaşmadığı, kaybolmadığı, korkmadığı ve cesur bir yardımcının onu kirli, aç ve susuz ama canlı olarak bulacağı bir mağaraya saklanmadığı çok daha açıktı. Uyandığımda, anne-baba ve çocuğun yeniden bir araya geldiği neşeli bir fotoğrafın eşlik ettiği rahatlamış bir makalede okumayı umduğum bir haberdi bu.

Bu rahatlatıcıydı çünkü bu haber hala yerel gazetenin en önemli haberi idi ve internet künyesinin altında yer alıyordu.

Böyle bir toplulukta kayıp kızlar olmazdı ya da *Chronicle*'la bu kadar çok zaman geçirdiğim için alıştığım gibi, neredeyse haber olmazdı... ama iyi haberler olurdu. Bingo geceleri ve briç

turnuvaları, rekreasyon merkezindeki erkek ve kız basketbol ligi kayıtları ve hala tek başına yaşayan ve 105 yaşına ulaşan çarpıcı nakışlar diken yerel bir kadın.

Ve gazeteyi kim yönetiyorsa, okuyucularının Alice Pulaski yorgunluğuna kapılacağını düşünmüyordu.

Bu, insanların üzüntü ya da öfke duyduğu ancak bunları takip etmekle ilgilenmediği dijital bir ortamda bilgi ve sindirim için sunulan sansasyonel bir haber değildi. Onların tek arzusu üzüntü ve öfkeden nasiplerini almaktı. Tek düşündükleri, bir sonraki yemeğin ne olduğuydu.

Alice Pulaski önemliydi ve toplum bunu önemsiyordu.

Cumartesi günü bir video yayınlanmıştı - videoyu kapatmadan önce sadece kırk beş saniye izleyebildim.

Audrey Pulaski kızını alan kişiye onu eve getirmesi için yalvarıyor.

Dale Pulaski onun yanında durmuş, perişan görünüyordu.

Şerif Dern onun arkasında duruyordu ve ciddi görünüyordu.

Onun bulmacasını hissetmek için yanında olmama bile gerek yoktu.

Cade Bohannan'ınki on iki kişilik bir yemek masasını kaplarken ve sadece en sabırlı oyuncuların bir araya getirebileceği ince gölgelendirmelere sahip binlerce parçadan oluşurken, Leland Dern'inki beş yaşındaki bir çocuk tarafından birleştirilebilirdi.

Bu pek hayra alamet değildi.

Bir karar vermiştim ve o kırk beş saniyeyi izledikten sonra kararımı uyguladım.

Hawk Delgado'yu aradım.

Misted Pines'daki bu durumun onun tarafından bilinmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Beni güvende tutmakla görevliydi ve bunun benimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, Misted Pines ile ilgisi vardı ve ben de . Şu anda bu konuda yardımcı olmak için ayıracak herhangi bir kaynağının olmaması da sürpriz değildi.

Ancak bana iki isim verdi.

Nightingale Investigations, Delgado'nun bulunduğu yerde, Denver, Colorado'da bir ekip.

Ve Tanner Layne, Brownsburg, Indiana'da bir dükkânda çalışan bir özel dedektif, ki hayretler içinde kaldım,

Joe Callahan'ın yer.

İkisi de yakın değildi.

Ama Nightingale daha yakındı.

Anlamadığım nedenlerden dolayı (muhtemelen Callahan'la ilgiliydi) önce Layne'i aradım, hafta sonu olduğu için mesaj bıraktım ve bekledim.

Aramama geri dönmesi uzun sürmedi.

Dolu bir dosya yükü vardı ama araştırıp bana geri döneceğini söyledi.

Daha sonra Denver'a ulaştım ve bir mesaj daha bıraktım.

Aradan fazla zaman geçmeden Shirleen Jackson adında bir kadın beni aradı ve teklifi değerlendirip patronu Lee Nightingale'e sunduğunu söyledi. Kararını verir vermez benimle irtibata geçecekti.

Birkaç saat içinde iki yanıt aldım.

Layne: "Olay yerindeki müfettişten yardım beklediğine dair bir haber aldığımızda harekete geçmeye hazırız. Ona bir mesajımız var. Ancak bize yeşil ışık yakmazsa, korkarım ki şu anda olaya dahil olamayız. Umarım anlayışla karşılırsınız. Tanımadığım biri soruşturmalarımdan birine burnunu soksa ben de aynı şeyi hissederdim, özellikle de bu erken dönemde. Bana güvenin, bunun asla faydası olmaz."

"Biz "in kim olduğunu bilmiyordum, sormadım da ama Callahan'a danıştığından şüpheleniyordum.

Ayrıca bunun "erken" olduğunu da düşünmedim. O noktada, neredeyse bir haftadır kayıptı.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Hangi ebeveyn Pazartesi akşamı sekiz yaşındaki çocuğu için pijama partisi verir?

Bunu Layne'e de sormadım.

Jackson: "Endişenizi anlıyoruz, ancak Lee olayları araştırdı ve yerel yetkililere yardımcı üzere görevlendirilen müfettişin eşi benzeri yok. Bu tür bir durumda, her ne kadar çelişkili görünse de, daha fazla elin taşın altına girmesi işleri karıştırabilir."

Bu aynı türden iki hayırdı.

Yerel halkın Cade'i aradığı gerçeğine atıfta bulunduklarını bilerek "rakipsiz" yorumuna odaklanmaya karar verdim

Bohannan içeride. Dern'den bahsetmiyordu.

Bu, Bohannan için oldukça büyük bir saygı gibi görünüyordu, ancak bunu bilerek, hiçbir yapboz parçası düşmedi.

Yine de .

Bu yüzden Alice'in henüz bulunamadığını öğrendikten sonra dizüstü bilgisayarımı olduğu yerde bıraktım ve orada bulunduğum bir hafta yapmadığım şeyi yaptım (Ajan Palmer'ın eşlik ettiği destansı bir market gezisi dışında).

Mutfığa girdim, çantamı ve anahtarlarımı aldım, sonra çamurluktan geçip garaja gittim ve orada Volvo XC60'ıma bindim, arabadan indim ve şehre doğru yola çıktım.

Yol tarifini ezberlemiştim ve on beş dakikadan kısa bir sürede .

Tüm aynaları kontrol ettim ve Delgado'nun bana verdiği GPS yayan panik fobunun bulunduğu çantamın cebini tekrar kontrol ettim.

Ancak o zaman cipimden çıktım.

Şerif departmanına girdiğimde orayı uğultulu buldum. Bu sürpriz olmadı.

Ayrıca, personel bulunmayan ön tezgâhta hızla yürüyen şerif yardımcısının başını çevirip beni gördüğünde iki adım atıp kekelemesi de sürpriz olmadı.

Durdu.

Tezgaha yaklaştım.

Ağzını açtı, kapattı ve kızardı.

Yaka kartına hızlı bir göz atarak onu ızdırabından kurtardım. "Merhaba Şerif Yardımcısı Dickerson, ben Delphine Larue."

Elimi uzattım.

Ona baktı ve adem elması sallanmaya başladı.

Bir an sürdü ve sonra sıktı, sanki alçak dokunuşu ünlü kişiliğime bulaşıp beni küle çevirebilirmiş gibi hızla bıraktı.

"Bunun şu anda büyük olasılıkla bir dayatma olduğunu biliyorum," diye devam ettim. "Ama Şerif Dern ile konuşabilir miyim diye merak ediyordum."

"Polly'yi getireceğim," dedi ve sonra topuklarından bir toz çiçeği açmadığına şaşırdığım bir şekilde havalandı.

Orada, istasyonun tüm ön cephesini kaplayan ve resepsiyon alanını bölümün iç işleyişinden ayıran cilalı ahşap bankonun dışında durdum.

Tezgâhın arkasında çok sayıda insan vardı ve şimdi içeri ilk girdiğimden çok daha fazla dikkat çekiyordum.

Arka taraftaki cam duvarlı bir konferans odasında, sırtı cam duvara dönük bir tahtaya bakarak büyük bir yoğunlukla bir şeyler tartışan adamlar hariç.

Şerif Dern o adamların arasında değildi.

Cade Bohannon da değildi.

Bir başka not, o konferans salonunda ya da dışında üniformalı bir kadın yoktu.

Beyaz olmayan biri için de aynı şey geçerli.

Ancak alanın geri kalanı doğrudan *Veronica Mars*, birkaç düzine *Supernatural* bölümü ve *Twin Peaks'ten* esinlenen bir karma set tasarımına benziyordu.

Bir kadın "Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım" diye şarkı söyledi.

Sağa döndüm.

Ve bir elimi bankın üzerine uzatıp parmaklarımı kıvrırmak zorunda kaldım; çünkü tombul, ufak tefek, kırmızı yanaklı, miğfer saçlı, pileli bir etek ve gerekli inci dizilerine sahip bir twinset giyen bir kadın ortaya çıktı.

Dolaptan yeni çıkmış gibiydi.

Gerçekten.

Ne oluyordu?

"Aman Tanrım." Tezgâhın yukarı ve aşağı doğru sallanan bölümünü kaldırdı (çünkü elbette sallanıyordu) ve arkadan çıkıp bana yaklaşırken elini çoktan kaldırmıştı. "Ben Polly Pickler."

O değildi.

Kimsenin adı Polly Pickler değildi.

Tabii adını Dashiell Hammett koymadıysa.

"Ve bunu çok sık duyduğunu biliyorum," diye devam etti, elimi tuttu, iki eliyle kavradı ve elleri o kadar küçüktü ki, ikisi de benimkilerden birini bile örtmüyordu, "ama ben senin en büyük hayranıyım."

Konuşmak için ağızımı atımd ama başaramadım.

Hâlâ elimi sıkı sıkı tutuyor ve sözleriyle elimi zıplatıyordu.

"O *Yıllar*'ı gerçekten ama *gerçekten* çok sevdim. *İlk bölüm* yayınlandığında kaırmamıştım. Hatta ne olur ne olmaz diye izlerken kaydettim. Şimdi hepsinin DVD'si var. Kutulu setler. On sezonun tamamı. Yine de Hulu'dan izliyorum." Beni sadece havada şaklatmak için bıraktı. "Sadece bir bölüm seçiyorum, herhangi bir sezondan herhangi bir bölüm ve en az yarım saat boyunca mutlu zamanlara geri dönüyorum. Ama sana söyleyeyim, çoğu zaman oturup dört, beş, hatta daha fazla bölümü arka arkaya izliyorum."

Yine ağızımı atımd. Ve yine engellendim.

Bana doğru eğildi ve ben de o devam ederken farkında olmadan beş-sekiz olan boyumdan (daha doğrusu patiklerimin içinde beş-on bir gibi) onun dört-sekiz olan boyuna doğru eğildim.

"Ama *Kordonu Koparıyoruz tüm zamanların en iyi kitabıdır*. Bunu herkesle tartışırım. *Tartıştım da*. Evet, *Bülbülü Öldürmek* muhteşemdir. Tabii ki öyle. Bir klasik. Ama bana *1984, Sineklerin Tanrısı* ya da *Güneş de Doğar* saçmalıklarından bahsetmeyin."

Ona dehşetle baktım.

"Ve evet, *Damızlık Kızın Öyküsü* olağanüstüydü. Ancak yazarın aynı zamanda televizyon tarihinin en komik, en dokunaklı ve çoğu zaman çok dokunaklı ve gerçek sitcom'larından birinde rol almış olması, Woolf, Fitzgerald ve Salinger ile aynı seviyede olacak modern bir klasik yazmadığı anlamına gelmiyor."

Yüzüme doğru bir parmak salladı.

Tekrar ediyorum, *parmağını yüzüme doğru salladı*. "Sözlerimi bir kenara not edin," diye bitirdi.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Açıkçası, *Kordonu Koparıyoruz'un* tüm edebiyat ödülleri kazandığını, telif haklarından bir servet kazandığını (ve hala kazanmaya devam ettiğini), dünyanın dört bir yanındaki lise edebiyat okuma listelerine eklendiğini ve yedi farklı ülkedeki üniversitelerde incelenmesi için dokuz düzineden fazla kredi saati ayrıldığını ve bu kitabı benim yazdığımı düşünürsek, onun fikrini tartışmayacaktım.

Ancak...

"Bunu okulda öğretiyoruz, burada, Misted Pines'da," diye gururla ilan etti. "Ve bu siz kasabaya taşınmadan *önceydi*."

"|-"

"Şerif Dern'ü aradım ve hemen buraya gelmesini söyledim."

"Kıç" kelimesini kullanmadı.

"Ondan dudak yok," diye saçmaladı. "Mazeret yok. Göle gidip seni görmesi gerekiyordu, biliyorum. Ona gitmesi gerektiğini *söyledim*."

"Hayır, bu yüzden değil-"

"Ve şimdi bakın ne yaptı." Ağzından o kadar güçlü bir nefes çıkardı ki kazağımın içinden geçip tenime değdiğini hissettim. "Kasabaya kadar gelmek zorunda kaldın."

"O kadar da uzak değil," dedim .

"Haklısın. Yine de. Yani," diye tekrar eğildi, "sen... *güvendesin*. Kimse saçının teline zarar veremez. Burada bizimle olduğun konusunda ağzını sıkı tutman da buna dahil. Misted Pines'ta seni seviyoruz. *Herkes* seni seviyor."

Bu da sorunun bir parçasıydı.

Dışarıda beni çok seven bir adam vardı.

"Yine de," dedi aklı başka yöne kaymış gibi, "içeri girerken Jace'i getirmiş olman iyi olurdu."

Jace mi?

Elini başının üzerinde, tacını okşamak ister gibi salladı ama ıskaladı.

"Şimdi boş ver. Buradasın ve olabildiğince güvendesin, tam burada-"

"Kadın!" diye gürledi arkamdan bir erkek sesi. "Beni aradığına göre çok iyi bir şey olsa iyi olur-"

Döndüm.

Şerif Dern hışımla içeri giriyor, yağmur yağmamasına rağmen yağmur damlalarını boşaltıyormuş gibi yağlı deriden paltosunu omuzlarında sallıyordu.

Kahverengi bir şerif şapkası giyiyordu; ön tarafında bir yıldız vardı ve etrafına altın kordon sarılmıştı; püsküller şapkanın siperliğinin ön tarafında gösterişli bir şekilde duruyordu.

Beni gördü.

Kapa eneni.

Kıpırdamad

an durdu.

Ve baktı.

Ben de öyle yaptım, kalbim sıkıştı, midem .

Çünkü onu gördüğümde, tahmin ettiğim gibi, yapbozun tüm parçaları yerine oturdu.

Ve Bohannan'ın herkesin düşündüğü kadar iyi olmasını umuyordum.

Kaderi bu adamın ellerinde olduğ için Alice Pulaski'nin sonu gelmişti.

Target'ta Oyuncak Reyonları

TŞerif Dern'in ofisinde ilk fark ettiğim şey, büyük, pırıl pırıl, karmaşık ve etkileyici, özel cam cepheli silah oldu.

Dolap.

Ancak içeride inci saplı tabancalar veya Devrim Savaşı tüfekleri gibi antika ateşli silahlardan oluşan bir koleksiyon bulunmuyordu.

Rambo'nun bile başını şerife çevirip onaylamaz bir tavırla "*Ahbap*" diye homurdanacağı korkutucu bir otomatik silah seti sergiliyordu.

"Etkileyici, öyle değil mi?" diye sordu şerif. Ben düşünmedim.

Erkek cinsiyeti söz konusu olduğunda bulmacanın asla okumamak için çok uğraştığım parçaları vardı. Ancak bu kabine karşısında, bu kanun adamının çok küçük bir penisi olduğunu anlamaktan başka çarem yoktu.

"Oturun, oturun," dedi Bay Magnanimous, benim oturduğumu fark etmeden.

cevap vermedim, de umursamadığımı biliyordum.

Şapkasını silip süpürüyor ve belli ki çok uzun zamandır eşyalarını biriktirdiği ve çoğunu unuttuğu çok kalabalık bir palto ağacına koyuyordu. Sırada muşamba derisini çekiştirmek vardı ve o da ağaca asılmıştı. Bunların her ikisi de doğal ama yine de abartılı hareketlerle gerçekleştiriliyordu.

Adam odadaydı, onu kaçırmamalısınız, o burada, yetkili o, dikkat edin.

Omuzları gerçekte olduğundan daha genişmiş gibi sallanarak masaya doğru ilerledi ve ağırlığını ileriye taşımak için onları kullanması gerekiyordu.

Bana bakmadan masanın etrafında döndü.

Yine de, masasının önündeki sandalyelerin arasına geldiğimi fark ettiğinde, *Andy Griffith Show*'un setinden çaldığı eski moda, ahşap tekerlekli sandalyeye "kıçını" doğrulttuğu sırada kolunu uzatarak oturmamı işaret etti.

Ancak bu hareket koordinasyonunu bozdu ya da belki de ofis mobilyası bile onun oradan atılması gerektiğini biliyordu ve cansız olduğu için elinden gelenin en iyisini yaptı, çünkü poposu sandalyenin kenarından sıyrıldı ve neredeyse yere düşüyordu.

Masayı tuttu ve kendini çömelmiş halde buldu, geriye doğru kaydı, elmacık kemikleri keskinleşirken utancından kaynaklanan bir öfke dalgası üzerlerine hücum etti.

Gözlerimi kaçırdım ve çantamı kucağıma sıkıştırarak onun karşısındaki koltuğa yerleşmek için acele etmedim.

Arkama dönüp baktığımda, "Polly bunun sonunu duymama asla izin vermeyecek, seni buraya getir-" dedi.

Sözünü bitirmedi, bir an için endişe verici bir şekilde şaşkın göründü, bakışları kapıya kaydı.

Bana geri döndü. "Jace nerede?" Kimdi bu Jace?

"Özür dilerim. Jace?"

"Buraya Jace olmadan mı geldin?"

"Jace'in kim olduğunu bilmediğim için, gerçekten yaptım." "Jace'in kim olduğunu bilmiyor musun?"

Konuşmayı bırakmaya karar verdim.

Dern bana "İkizlerden biri" dedi.

Bu onun için önemli görünüyordu ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Jace, Jason. Jason ve Jesse'den." diye devam etti. Sonra da ipucunu gömüğünü paylaştı. "Bohannan. Cade'in adamları."

Unutmuşum.

Celeste onlardan , Jace ve Jesse'den, gerçi ikiz olduklarını bilmiyordum, onunla akraba olduklarını varsaysam bile.

Celeste'in on altı olduğunu düşünürsek, bu koruma için yüklü miktarda para ödeyen bir milyonere fiziksel koruma sağlayacak kadar büyük olduklarını da bilmiyordum.

Aslında Celeste'e o kadar kaptırmıştım ki kendimi, Jesse ya da Jace'i hiç düşünmedim.

"Henüz... ikizlerle tanışmadım," dedim ona.

"Koruman olmadan şehirde dolaşarak ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım.

Oysa Polly, benimle tanışmanın heyecanı ile ve sırf iyi biri olduğu için sözümün kesilmesi ya da konuşmama izin verilmemesi gibi bir sorunun yoktu.

Dern bunu yaptığı anda tepkim anında oldu.

Bunu çileden çıkarıcı buldum.

"Anladığım kadarıyla bir sapık size işkence ettiği kadınların fotoğraflarını gönderiyor, onlara tecavüz ederken TV programınızın bölümlerini oynatıyor."

İrkildim.

O yine bunu fark etmedi ya da umursamadı.

"Ve kendi başına mı dolaşıyorsun?" diye sordu kuşkuyla, sanki bir çocuğu arabasını bırakıp Target'taki oyuncak reyonlarına zum yaptığı için azarlarmışsınız gibi.

"Ben-"

"Biliyorum. O Kübalı bana tüm o teknoloji saçmalıklarını hallettiğini söyledi ama aynı zamanda Bohannan'lar da seninle ilgileniyor. Yine de tek başına dışarı çıkmaya hakkın yok."

Sırtımın alt kısmında bir karıncalanma hissettim. Beni pişman olabileceğim şeyler yapmaya zorluyordu, mesela ayağa kalkıp dışarı çıkmadan önce yerel şerife kendini becermesini söylemek gibi.

Hawk Delgado'nun etnik kökenini bilmiyordum. *Bir adı* olduğunu biliyordum.

Bu bir taneydi.

İkincisi, hayatım boyunca, bazı durumlarda benimle ilgili algılarında oldukça ciddi sorunları olan insanlardan azımsanmayacak miktarda ilgi görmüş bir yetişkindim. Böylece, onlar da bu algılarına göre hareket ettiler.

Aynı zamanda sadece FBI'a değil, kendi seçtiğim güvenlik ekibime de tam anlamıyla katılan, en büyük amacı beni güvende tutmak olan, en iyisinin ne olduğuna karar veren bir yetişkindim.

Ama aynı zamanda, şu anda iki kadının hayatını cehenneme eviren bu kişinin yakın zamanda yakalanacağına dair hiçbir garanti yoktu. Ve o kadınların hayatları korkunç bir şekilde raydan çıkmış olsa da, ben kendi hayatımı büyük ölçüde özgürce yaşayabilecek kadar şanslıydım.

Bu nedenle, hiç tanımadığım bir adamın, kurtarılsa bile asla iyileşemeyecek olan iki kadına yaşattığı dehşetin sorumluluğunu stlenmemek için beynimi bükme çabalarım başarısızlıkla sonuçlansa da, bunu yaşayabileceğimden emin olmak için ekibimle birlikte çalıştım.

Delgado bana, yapılan ve uygulanan planların hala etkili olduğundan emin olmak için düzenli olarak ya kendisinin geldiğini ya da ekibinden birilerini gönderdiğini söyledi.

Bu arada, bana göz kulak olan güvendiği kişiler vardı ama onların kim olduğunu bilmemi istemiyordu.

Bunun için sağlam bir gerekçe vardı.

Yani, eğer ağlarına bir şey takılırsa ve biri beni izliyorsa, arkamda biri olduğunu görmelerini istemiyordu. Ve bu bilginin bilinmesi için hiçbir şey yapmamam gerektiğini bilsem bile, bilinçsizce bunu iletebilirdim. Bu beni tehlikeye atardı, çünkü takipime beni ele geçirmeden önce kalkanımı indirmesi için bir hedef verirdi.

Beni kimin izlediğini bilmediğim sürece. şimdi, beni kimin izlediğini biliyordum.

Bohannanlar.

Dern telefona uzanarak, "Jace'i arıyorum," dedi. "Lütfen bunu yapma."

Beni görmezden geldi.

"Bunu yapma dedim."

Masa telefonunun ahizesi elindeydi ama Jace'i arayacağı anlamına gelmiyordu.

Bir düğmeye bastıktan sonra, "Polly, Jace'i hatta bağla," diye bağırdı.

Adam kendi telefon görüşmesini bile yapamadı.

"Jace muhtemelen şu anda dışarıdadır," diye haber verdim ahizeyi bıraktıktan sonra.

"Ne?" diye tersledi.

"Yerel detayımın kim olduğunu bilmemem gerekiyordu. Bu size bildirilmedi mi?"

Bana baktı, yine şaşkındı.

Sabır aradım ve evlenmeyi seçtiğim iki erkek ve diğer pek çok erkekle hayatımda bunu yapma pratiğim olduğu için sabrı buldum.

"İşinizin başınızdan aşkın olduğunu biliyorum Şerif Dern, ancak Bay Delgado'dan anladığım kadarıyla tüm bunları size açıklamış. Şahsen."

Göğsünü dışarı çıkardı. "Yapacak çok var." Şu anda vardı.

Ancak Alice ormanda kendini kaptırmadan önce bu ona açıklanmıştı.

Yanılmıyorsam, Alice'ten önce, departmanının ana görevi yaşlı vatandaşların rekreasyon merkezindeki tombala sırasında fazla gürültü yapmamalarını sağlamaktı.

Masasının üzerinde duran eski moda dahili telefon Polly'nin sesiyle cıvıladı.

"Leland, Hawk Delgado seni arıyor."

Jace'in ne yaptığını bildiğini bilmek .

Sırtımdığımdan nispeten emindim ama yine de her ihtimale karşı kucağıma baktım.

Ahizenin kaldırıldığını ve bir düğmeye basıldığını duydum ve sonra "Evet?" dedim. Sonra durakladı, "Biliyorum. Biliyorum."

Bilmiyordu.

Uzun bir duraklama ve ardından, "Dinle, sen-" Hamile bir duraklama ve kırılmış bir "Anlaşıldı."

Alıcı beşiğe düştü.

Uzun zaman *olmuşt* ama ödüllü bir oyuncuydum, bu nedenle başımı tekrar kaldırdığımda yüzümde uygun ifade vardı.

"Yapacak işlerim var Bayan Larue ve görünüşe bakılırsa siz de kendi işinizi halletmişsiniz, o yüzden bana burada ne yaptığınızı söyleyebilir misiniz?" diye buyurdu.

Yapabilirdim ve yaptım.

"İsimsiz olarak... departmanınızın ya da departmanınızla birlikte çalışan herhangi birinin Alice Pulaski'yi bulmasını sağlayacak bilgi veren herkese on bin dolar ödül vermek istiyorum. Ve eğer bu bilgi sizi doğrudan ona götürürse, ödül yüz bin dolar olacaktır."

Yüzü gevşedi.

"Böyle bir şeyi duyurduğunuzda herkesin sizi arayacağını biliyorum. Muhtemelen sınırlı kaynaklarınız var. Bu nedenle, eğer bu gerekli görülürse, bu aramaları yanıtlamak için kurulacak bir telefon bankası için ödeme yapmaktan memnuniyet duyarım." Bundan sonra bunu söylemek zordu, ama aynı zamanda akıllıca olduğu ve sonunda yararlı olacağını umduğum için söyledim, "Bu aramaları gönüllüler yerine eğitilmiş personelin yapması muhtemelen daha iyi olur, bu da bir görev gücüne ihtiyaç duyulması ve muhtemelen personeliniz için fazla mesai anlamına gelebilir. Bu yüzden, bunu karşılamak için departmanınıza yüz bin dolarlık bir bağış daha yapacağım."

Şerif Dern'ün söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Yine bariz nedenlerden ötürü, ama aynı zamanda kişisel nedenlerden ötürü, bunun anonim olması gerekiyor. Şüphesiz bunu Pulaskis ile görüşmeniz gerekecek, ancak onlarla bile benden bahsetmemenizi rica edeceğim. Ve genel olarak, beni bu işin tamamen dışında tutacağınıza dair güvence verirsiniz çok memnun olurum."

İçinden konuşmak geldi.

"Kimse bilmeyecek."

Başımı salladım.

Bakışları kucağımdaki çantaya kaydı, sonra tekrar yüzüme geldi. "Çek defterin yanında mı?"

Lordum.

Karşı koyamadım.

Gerçi o oydu, o yüzden fazla . Bu adamdan nefret ediyordum.

Korkunç

■ dün doğmadı.

Çek defterimi de taşımadım.

Ama Dern daha kızları kaçırılan aileyle bu stratejiyi tartışmadan, ekibinden ya da bu işi halletmesi için çağırdığı adamdan bahsetmeden teklifimi reddetmemin nedeni bunlar değildi.

Yine de, şerif departmanından ayrıldığımdan beri geçen üç gün içinde ondan hiçbir haber alamamış olmak beni şaşırtmıştı.

Polly'den haber almıştım, ertesi gün beni aradı ve yeğeninin "evde çok iyi olduğunu, her şeyi nasıl yapacağını bildiğini" söyledi.

Bu uzun Gizlilik Sözleşmelerinin yerel müteahhitleri konuşmaktan alıkoymak için hiçbir işe yaramadığının göstergesi.

Polly'nin konuşmasını bunu Hawk ile paylaşmak için aklıma bir not aldım.

Bunu yaptığında bana yeğeninin de yeni hamile bir eşi olduğunu ve bazı tamir işlerine ihtiyacı olduğunu söyledi çünkü "biz onlara bakarız, Misted Pines'da iyi bebek duşları yaparız" ama "bebek bezleri ucuz değildir ve sadece bir duş ama ömür boyu bir çocuğunuz olur" dedi.

Yeğeniyle ilgilenmem gerektiğini söyledim, ama en azından yeni aydınlatma armatürü teslim edilmişti ve o çirkin fûme camlı zimbirtiyi büyük odamdan çıkarabilirdim.

Oldukça uyumlu görünen bir kadının (boyuna göre bir moda felaketi uzunluğundaki pileli eteği bir yana) o kendini beğenmiş, beceriksiz çöp parçasıyla nasıl çalıştığını sormadım.

Ama olarak, belki de onunla çalışırken, herhangi bir nedenle onunla tanışan herkesin bir tür felaket yaşayacağına dair doğuştan gelen anlayışı dışında hiçbir şey, yine de bana söylediğinde sesi düştü.

"Birilerinin bir şeylerle ilgilenmek için etrafta olması gerekiyor, anlıyor musun?"

Tarihte, Polly gibi sayısız isimsiz kahraman, bir puştun hiç işi olmayan bir pozisyona dolandırıcılık yaparak "göz yummuştur".

Bu yüzden cevabım "Biliyorum" oldu.

Telefon görüşmesinden beri sessizlik vardı.

Hawk, Polly'nin yeğeniyle tanışmanın iyi olduğunu söyledi. Ayrıca dört müteahhide de, mevcut durumumun güvensiz hale gelmesi halinde taşınmak için gerekli paraya sahip olduğumu bildirdiğini paylaştı. Bununla birlikte, içlerinden biri Delphine Larue'nin Misted Pines'ta olduğuna dair tek bir kelime daha ederse, işlerini, evlerini ve çocuklarının üniversite fonlarını aldıktan sonra bu çabanın bedelini yine de ödeyeceklerdi.

Bu mesajın alındığına dair bana güvence verdi.

Delgado size bir konuda güvence verdiğinde, siz de güvence almış olurdunuz. Günler geçtikçe, Şerif'in neden sana güvenmediğini anlamaya başladım.

Dern teklifimi kabul etmemişti.

Bunun nedeni, *Tri-Lake Chronicle*'ın yanı sıra haftada bir çıkan yerel bir gazete olan *Misted Pines Herald* tarafından da içinin boşaltılmasıydı.

Editöre yazılan mektuplar huysuzluktan öfkeye dönüşmüştü ve kimsenin Şerif Dern'den başka bir şey hakkında söyleyecek bir şeyi yoktu ve bunun tek nedeni Alice Pulaski değildi.

Ama sonuçta insanlar Alice'in bulunmasını istiyordu.

Tabii ki bu *beni* doğrudan bilgi karşılığında büyük ödüller teklif ettiğim bir basın toplantısına götürecekti.

Ama kayıp kızları bulmak hakkında ne biliyordum ki?

Ben de kendi durumumu yaşıyordum, en büyüğüm Fenn de sabırsızlanıyordu.

Bunu o sabah aradığında anlamıştım ve "Merhaba hayatımın aşkı" dediğimde "Ne oluyor anne?" cevabını almıştım.

İzninizle, neden kalıp yargılara sahip olmamanız gerektiğine dair bir ders vermek istiyorum:

Tahminimce, oyuncak ayı cep telefonunu parçaladığından ve hemen ertesi gün yürümeye başlayan çocuk grubundaki bir arkadaşından bir uçak oyuncağı çaldığından beri uçmayı hayal eden ve ne kadar bağırırsa bağırsın ya da güçlü bebek ellerinden ne kadar çekiştirmeye çalışırsam çalışayım onu vermeyi reddeden en büyük çocuğum, ihtiyacı olmayan bir ROTC bursuyla üniversiteye girdi. Dört yıl sonra, UPT'den (Lisans Pilot Eğitimi) mezun olamadı. Şu anda Kore'de görev yapıyordu ve eğer yapabilseydi kokpitinde kaskının vizörünün arkasına takma kirpik takardı.

Küçüklüklerinden beri aramızda dürüstlük ve açıklık olmasını istemiştım.

yüzden ona sunulan erkek lezzetlerinin tadını çıkardığını da biliyordum, çünkü "Kendini adamak için doğru aleti bulmalısın ve doğru olanı bulduğunu anlamak için birçoğuna bakmak iyidir. Ne anlıyor musun?"

Duydum ve anladım, çünkü doğru olanı yapmak, babasıyla ve sonra üvey babasıyla evlenirken çok yanlış yaparak ona istemeden öğrettiğim bir dersti.

Öte yandan, en küçüğüm Camille de en az Fenn kadar kız gibiydi (Fenn'in kız olmasına izin verildiği zamanlarda).

Ve hala lisedeki kız arkadaşıyla birlikteydi.

Daha kız gibi, Joan.

Hepimizin sığıdığı bir kutu vardı. Bizler insandık.

Başka herhangi bir kutu sadece saçmalıktı.

"Yani, *FBI*'dan bahsediyoruz," diye söylenmeye devam etti Fenn. "O zavallı kadınlarla ilgili ellerinde hiçbir şey yok ve sen Bumfuck'ta mısın?"

"FBI soruşturmanın ayrıntıları hakkında beni bilgilendirmiyor, ancak titizlikle eminim."

"Karmaşık olan şu ki, o on paralık deli herif senden istediğini alamayınca, üç yıl boyunca her hafta sana evlenme teklif ettikten sonra iki kadını kaçırdı, Michael, Russ ve Alicia'yı da bu saçmalığa dahil etti ve şimdi hepiniz ciddi bir hasta herifin kontrolü altında yaşıyorsunuz."

Bir an düşündüm ve sonra "Beni bu kadar çok sevmeni seviyorum" dedim.

Kızım bir an düşündü ve şöyle cevap verdi: "Açıkçası Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri senin bu işle uğraşmanı pek umursamıyor, pislik oldukları için değil, sadece bizim görev alanımız daha geniş olduğu için. Ama filo komutanıma evde her şeyin gerçek olduğunu söyledim ve eğer bir mucize olursa, bu beni bir süreliğine sana yaklaştıran rastgele bir TDY bile olsa, bunu istiyorum."

"Ablana söyleme ama sen her zaman benim mükemmel kızım oldun."

"Bu saçmalığı ona da , değil mi?"

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim. "Ama yaşlandıkça hafızam zayıflıyor." "Bunu çok erken kullanıyorsun."

"Hmm..."

"Biriyle tanıştım," diye açıkladı ve ben de . "Adı James. F-16'larla uçuyor. Tam bir göt. Ve sanırım ona aşık oluyorum."

Üzerinde düşünmek istemendenlerden dolayı, okuma odamda duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş, suskun Cade Bohannan'ın görüntüleri kafamı doldurdu.

Özellikle "tam bir göt" kısmı. Ama son kısmı da.

Yani, hiç bahsedilmemişti...

Ama Cade vardı. Ve Celeste. Ve Jace ve Jesse.

Ama annemden ya da Bayan Bohannan'dan hiç edilmemişti.

Kızıma, "Bu işler hep oluyor," dedim.

"Bu arada onu öldürmezsem, belki aynı anda ayrılmayı ayarlayabiliriz ve o da seninle buluşmaya gelebilir."

Oh.

Peki o zaman.

Bu bir yanlış alarm değildi.

"Bu hoşuma gider," diye cevap verdim.

"Her neyse, muhtemelen onun kalbini kıracağım." "Neden böyle söyledin ki?"

"Ben Warren Packard'ın kızıyım, değil mi?"

Warren sadece beni kalmamıştı, iki karısı daha vardı, ikisi de ona çok para kaybettirmişti, bu yüzden akıllandı ve o andan itibaren sadece kız arkadaşları oldu.

Ve bunlardan çok vardı.

Kızlarımın babalarını nasıl gördüklerini şu ya da bu şekilde etkilememek için elimden geleni yaptım.

Bu konuda başarısız olabileceğimi de kabul etmek zorundaydım.

Ancak Fenn ve Warren ile Camille ve Angelo arasındaki ilişkiler gergindi çünkü Warren Warren'dı, Angelo da Angelo'ydu ve kızlarım akıllı ve güçlüydü. Yani çoğunlukla babaları kendi mezarlarını kazdı.

"Sen de benim kızımsın ve ben annemin günahlarını tekrarlamadım, değil mi?"

"Moral konuşmasında harikasın anne" dediğinde sesindeki gülümsemeyi binlerce kilometre öteden duyabiliyordum.

"Teşekkür ederim, tatlım. Şimdi benim için endişelenmeyi bırak ve aşık olma konusunda endişelenmeyi bırak. Ne kadar korkutucu olursa olsun bu iyi bir şey. Git ve ülkemizi güvende tut."

"Tamam, bu 'dehşet verici' şey moral konuşmanızın parlaklığını biraz azaltmış olabilir."

Duyduğundan ve gerçek olduğundan emin olduğum bir şekilde güldüm.

Daha uzun konuştuk, fazla değil, ama onun araması ihtiyacım olan moral konuşmasıydı.

Ve işler iyiye gidiyordu. Telefon görüşmesinden sonra Delgado'nun ofis müdürü Elvira'dan bir e-posta aldım, Polly'nin yeğeniyle bir görüşme ayarlamışlardı, belki yeni aydınlatmam içeri girebilirdi.

Bu haber beni, son birkaç gündür bastırdığım şeylere (yani yeni bir ofis masası, güverte ve iskele için mobilya ve aksesuarlar) ek olacak çeşitli başka şeylere yönelmeye itti.

Ayrıca bir odanın ölçülerini girebildiğiniz, size bir maket ve *kendi dolabınızı tasarlayabilmeniz* için bir dizi dijital araç veren bu şık yazılımı bulmuştum.

Bunun üzerinde en az bir saat (tamam, belki iki) harcadım ve içgüdüsel olarak aklıma hala büyülenmişim.

Celeste arka kapıdaydı.

Elini cama dayamıştı. Gözlerini bana dikmişti.

Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Ayağa kalkıp kapılara doğru yürüdüm, birini ve ona "Sen onlara git, ben hemen geliyorum. Doğrudan bir yol var mı yoksa yolu mu kullanmam gerekiyor?"

"Bir yol var. "Ben bulurum, tatlım. Git hadi." Gitti.

Ayakkabılarımı giymek için yukarı koştum.

ON

Antep Fıstığı Yeşili

T Yol doğrudan bahçemin açıklığının kenarındaki iki ağacın arasındaki bir noktadan geçiyordu (gibi, çim yoktu, sadece toprak, çam iğneleri ve kozalaklar), Bohannan yerleşkesinin arkasındaki açıklıkta bir noktaya.

Ve bir bileşikti.

Benimkinden çok daha büyük olan yeşil metal çatılı bir ev vardı (en az bin, belki de iki metrekare fazladan alanı vardı). Daha da büyük bir direkli ahır vardı. Ana evin ötesindeki tepede, ormanın içine sıkışmış daha küçük bir ev daha vardı.

Onların da bir iskelesi vardı ve yine benimkinden daha büyüktü ve gölün içine doğru o kadar uzanıyordu ki, doğanın bir hilesiydi, suyun kabarması içe doğru , göremiyordum. Ve gerçek bir tekneyi barındıran bir kayıkthane. Şık bir sürat teknesi.

Alanın etrafında gelişigüzel park edilmiş araçlar vardı. Yeni mavi bir Shelby Mustang, iki Ram kamyonet -biri siyah, diğeri gümüş renkli olsa da birbirleriyle uyumlu görünüyorlardı- ikisi de küçük evin yanına park edilmişti. Siyah bir GMC Yukon da vardı. Ve ahırın dışında çamurlu iki ATV duruyordu. Bu araç koleksiyonunun sonuncusu ama en önemlisi, restore edilmiş, eski model, açık mavi, üstü açık bir Ford Bronco'ydu.

Tüm bunları bir bakışta kavradım, çam iğnelerinin arasından koşarak arka güvertelerine (benimkinden de büyük), arka kapılarına gittim.

Kapı açılmadan önce bir saniye bile durmadım.

Minnettarlık neredeyse Celeste'in yüzündeki dehşet ve endişe kadar parlaktı.

İçeri girdim.

Harika bir odaları da vardı. Kapılar göle daha yakın olan oturma odasına açılmak yerine, ön kapıya daha yakın olan mutfak ve yemek odasına açılıyordu, böylece günün doğal akışı içinde nerede ne yaparsanız yapın, göl manzarasını görebiliyordunuz. Oturma odası solda, mutfak sağdaydı.

Ancak burası üç erkek ve bir genç kızın evi değildi. Burası gerçek bir gösteri yeri.

Büyük şef mutfağı.

Çok zengin ve derin tüylü Shag halı, kürk gibi görünüyordu ve süpürmesi çok zordu.

Bu, pırıl pırıl ahşap zeminlerin üzerinde ve çelik çivi detaylı fıstık yeşili kadife kanepenin altında oturuyordu.

Yüksek arkalıklı deri koltuklar.

Fırçalanmış çelikten devasa dairesel sehpa.

Sanki biri tasarımcıya "Güzel olsun ama erkekler rahatsız olmasın" demiş gibiydi.

Cade Bohannan'ın soluk kot pantolonlu kışını fıstıklı kadifenin üzerinde dinlendirmesi fikrine aklım bir türlü yatmıyordu.

Oğullarının bunu yaptığını da hayal edemiyordum, ama işte oradaydılar, birbirlerinin aynısıydılar ve onun görüntüsü, biri beni dikkatle izliyor, diğeri bana muhteşem bir şekilde kaşlarını çatıyordu.

Bohannan'ın kendisi mutfaktaydı, iki elini barın üzerine açmış, güneş gözlüklerini çıkarmıştı.

Kapalı, kapüşonlu gözleri vardı ve oğulları ile kızlarınıninki gibi koyu mavi değillerdi.

Açık gri renkteydiler.

O da bana bakıyordu. "Kim lan bu?"

Başımı tekrar kanepeye çevirdim ve konuşan kişi açıkça kavgacı .

Tamam, annemin sezgilerinin bana söylediği şeyi hiç düşünmeden yaptığımı ve *burada* olduğuma göre, şimdi ne yapmalıydım?

Ama biliyordum.

Belirsiz ama yoğun bir durumda her annenin yapacağını yaptım.

Ben de

girdim... Ve

kanatlandım.

"Ben Delphine," dedim Jesse olduğunu bildiğim kişiye. "Yeni komşunuz. Ve yemeğe geliyorsun." Bohannan'a döndüm. " altıda. Keskin."

Hiç etmedi. "Orada

olacağız." dedi.

ON BİR

Ne Biliyorsun?

■ bir ikilem vardı.

Çünkü evime geri döndüğümde, akşam yemeği için bir alışveriş listesi hazırladığımda ve yola çıkmaya hazırlandığımda durmak zorunda kaldım.

Çünkü Misted Pine'daki markete (bir kez) gitmiştim, bu yüzden oranın nerede olduğunu biliyordum.

Ama bunu yaptığımda beni kollayan bir FBI ajanı da vardı.

Ve bunu tekrar yaptığımda yerel halkın arkamı kollaması gerekiyordu.

Ama şu anda meşgullerdi.

Delgado'nun ekibini aradım.

Elvira cevapladı.

"gitmem gerekiyor," dedim ona. "Eminim öyledir," diye mırıldandı.

Verdiği cevap bir şeyi açıkça ortaya koydu: O ekipten hiçbir şey kaçamazdı. İyi bir seçim yaptığımın başka bir göstergesi, buna ihtiyacım olduğundan değil.

"Bize on dakika ver," dedi. "Moran'ı arayacağız."

Sonra telefonu kapattı.

Ancak yerel polis içinde güvenebileceğim biri olduğunu ve bunun da sert yüzlü Moran olduğunu not ettim.

On dakikadan kısa bir süre içinde her şeyin hazır olduğuna dair bir mesaj aldım.

Ben de öyle yaptım.

Ve bulduğumda saat 3:45'ti.

Bu, saat 6:00'ya kadar sahip olduğum mutfak sanatımla kimseyi şaşırtmaya elverişli değildi.

Ama bir yolunu bulmalıyım. Ben buldum.

Kızarmış domuz bonfile. Peynirli polenta. Kuşkonmaz. Taze pişmiş fırın ekmekleri. Ve tatlı olarak, ortasında Rolo olan brownie .

Yani kekler kutudan çıktı.

Bohannan'ların şikayet etmeyeceğini hissediyordum.

Saat 6:07'de kapı çaldığında memnun oldum.

Goldilocks.

Çok erken değil.

Çok geç değil.

Ayrıca, arka kapıya kadar gelmediler.

Ön tarafa gittim, gözetleme deliğimden dışarı baktım (çok dikkatli olamazsınız ve ben kesinlikle olamazdım).

Ve dondu.

Birkaç saat önce bakımlarının ne durumda olduğunu fark ettiğimi söyleyemem.

Ama şimdi, üç adamın da saçları duştan dolayı hâlâ kısmen ıslaktı. Düğmeli kazak ve temiz kot pantolon giyiyorlardı. Celeste de bir elbise giymişti.

Hıçkıra hıçkıra ağlama ihtiyacı hissettim. Ağlamak değil. Ağlamak değil.

Hıçkırarak.

Bu ihtiyacı yendim ve kapıyı açtım.

"Hoş geldiniz," dedim ve girişe izin vermek için hemen geri adım attım. Gecenin en önemli şeyini yapmak için zamanım vardı. Bir yolunu bulmuştum.

Nasıl oynayacağımı iyi biliyordum.

"Akşam yemeği neredeyse hazır," diye paylaştım onlar içeri girerken, bunu ben söz konusu evdeyken ailece evime ilk kez gelmiyorlarmış gibi yapıyorlardı. "İçecek bir şeyler alalım ve sonra da karnınızı doyurayım."

O zamandan bu zamana kadar geçen sürede başka bir şey daha düşünmüştüm ve evime süzölmelerini izlerken aklıma tekrar geldi.

Jason, Jesse ve Celeste kardeş gibi görünüyorlardı, her ne kadar oğlanların bakışları babalarına daha yakın olsa da. Ve Bohannan'ın baskın özellikleri vardı, yani onda olmasa bile genlerinde bir yerlerde bu mavi gözler ondan geliyor olabilirdi.

Ama Jason ve Jesse çok daha yaşlılardı. Yirmi beşin altında olsalardı çok şaşıırırdım. Tahminimce yirmi sekiz ya da dokuz yaşındaydılar.

Celeste ya geç doğmuş bir bebektir ya da iki eski Mrs. Bohannanlar etrafta dolaşıyor.

Ya da, bunu düşünmekten nefret ediyor ve doğru olmamasını umuyordum (yine de, birkaç şeyi açıklayabilirdi), biri eski ve diğeri artık bu dünyadan değil.

Bu konuda yorum yapmadım.

Jason'a dedim ki, "Biliyorum beni tanıımıyorsun, tanısan bile. Şu anda bilinmesi gereken şey, evimin benim için anlamı olan tanıdığım herkes için bir yuva olduğudur. Bu bağlamda, babana ve kardeşine birer içki getirir misin, kendine ve kız kardeşine de? Ben aldım. Akşam yemeği için yapmam gereken bazı son rötuşlar var."

"Elbette," diye eşit bir şekilde kabul etti.

Ona başımla işaret ettim. "Buzdolabında bira ve her türlü su var. Daha sert bir şey gerekirse, likör sandığı şurada, dolapta karıştırıcılar ve benzerleri var."

Oturma odasını işaret ettim.

Başıyla onayladı.

Celeste'e döndüm. "Tatlım, tezgahın üzerindeki buzlu su sürahisini masanın üzerindeki su bardaklarına doldurur musun? Sonra sürahiyi tekrar doldur ve masanın üzerine koy."

"Hallediyorum," dedi, taşıdığı ağır yükü taşımakla ilgisi olmayan bir şey yapmak için neredeyse zıplıyordu.

"Cade, sana bir sorum var" diyerek ocağın Fransız fırınına ve yanındaki tereyağı ile parmesana yöneldim.

"Ateş et" dediğinde, ses tonundaki muhafız neredeyse tamamen gizlenmişti ki bu, içinde bulunan koşullar düşünüldüğünde devasa bir başarıydı.

Barımın diğer tarafında duran adama yan gözle baktım ve basitçe "David Ashbrook" dedim.

Çenesini eğdi ve aynı sadelikle cevap verdi, "Sağlam." Tamam o zaman.

Güzel.

Eğer ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsa, Polly'nin yeğenini ev işlerinde bana yardım etmesi için tutabilirdim.

"Taş gibi," dedi Jesse öylesine sert bir sesle ki, barda karşımda babasının yanında duran ona bakmak için döndüğümde hareketlerim tahta gibiydi. "Babası pisliğin teki," diye devam etti.

"Jess," diye mırıldandı Bohannan.

"Bunu bilmeli. Ve onu işe almalı," dedi babasına. Sonra bana, "Robyn'i lisedeyken hamile bıraktı."

"Oh, şey, ben-" Tam olarak başlayamadım.

"Babası ona kurtulmasını söylemesini istedi. Babasına bunun onun vücudu olduğunu ve ona bir bok yapmasını söyleyemeyeceğini söyledi."

Geldiğinde sessizdi, ancak bu hikaye ortaya çıktıkça Bohannan iç çekti.

Jesse yılmamıştı.

"Zaten kürtaj yaptıracaktı ama Don *oğluyla bu şekilde konuşulmasını* istemedi ve onu evden kovdu. Robyn on altı yaşındaydı. David henüz on sekiz yaşında bile değildi. Sekiz, dokuz ay kadar bizimle yaşadı. Bu arada, bebeğini kaybetti."

Tamamen Jesse'ye döndüm. Konuşmaya devam etti.

"Bazı şirketlerde çalıştı ama çok uzun süre çalışmadı çünkü babası onunla uğraşıp duruyordu ve patronları bu saçmalıklarla uğraşamazdı. Ama çok şey öğrendi çünkü zeki biriydi. Robyn mezun oldu ve ön lisans diploması aldı. Şimdi mahkeme muhabiri, ki bu çok havalı bir şey. Birkaç yıl önce evlendiler ve kim bilir? Hemen bir bebek istiyorlar, çünkü onlar o çift. Sadece hazır olmadıkları bir zamanda istemediler, bilirsiniz, bu onların en doğal *hakkı*."

Jesse'nin neden bu kadar kötü bir ruh hali içinde olduğunu anladığıma dair üzgün bir his vardı içimde ve bunun Don Ashbrook'un alçak babalığıyla pek bir ilgisi yoktu.

Bu ruh haliyle bile Jesse'den çok hoşlandığımı biliyordum.

Ve onun ruh hali yüzünden sessiz kalıp dinledim.

"Ama on yıl önce bebeğini stresli olduğu için falan kaybetmedi. Rahminde bir sorun olduğu için kaybetti. Beni ilgilendirmez," diye paylaştı David ve Robyn Ashbrook'un tüm işlerini paylaşırken. "Ama hamile kalmakta sorun yaşıyorlar. Yaptıkları son şey işe yaradığı için çok mutlular. İkinci üç aylık döneminde. İşe ara verdi çünkü mahkeme muhabirliği ciddi bir stres yaratabilir. Bebek doğana kadar ve doğduktan sonra çok dikkatli davranıyor. Bu yüzden paraya ihtiyaçları var ve David senin iyiliğin için kendini parçalayacak."

"Onunla yarın konuşacağım," dedim uzlaştıracı bir tonda.

"Pekâlâ," diye tükürdü.

"Onu buldun" derken gözlerinin içine baktım. "Evet," diye tısladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Burun deliklerine öyle güçlü bir koku çekti ki, burun delikleri kolumellasına .

"Teşekkürler" diye mırıldandığında ses tonu çok değişmişti.

Dikkatim Bohannan'a kaydı.

Oğlunu inceliyordu.

Bakışlarımı hissetti ve onunki de benimkine geldi.

Başını sallaması neredeyse bir hareketti. Yine de yakaladım.

Bu yüzden, "Tamam! Akşam yemeği! Herkes otursun. Cade, baş tarafa lütfen. Ben ayak tarafındayım. Siz çocuklar ve Celeste, siz seçin."

Bohannan ve oğulları biralarını aldılar, Celeste yanımda çalışarak yemeği bitirip masaya götürdü ve hepimiz yerleştik.

Tabakları ve kaseleri elden ele dolaştırdık.

Karşılıklı bakışmaları yakaladım ve "Benim bir kuralım var. Benim evimde ne istersen onu yersin. Eğer beğenmezseniz ve yemek bittiğinde hala açsanız, başka bir şey yaparım."

Bu sözler üzerine Jesse tabağındaki kuşkonmazı sıyırıp tekrar sunulduğu tabağa geri koyduğunda neredeyse kahkahalara boğuluyordum.

Jason, "Kardeşim, yeşil şeyler tüketmelisin," diye uyardı.

"I Yap, YONCA salları ne zaman Bu St. Patrick'in Day," Jesse karşılık verdi.

Gölmekten kendimi alamadım.

Celeste, "Ben kuşkonmazı severim, Bayan Larue," diye araya girdi. Bohannan'a baktım.

Bir iç çekiş daha, bu seferki daha yüksek sesle.

Celeste'e dönüp baktım. "Tatlım, lütfen, ben Delphine."

Babasına baktı.

Başını eğdi. Bana

gölümsedi.

"Delphine."

O Celeste değildi. Jason beni arıyordu. Ona

döndüm ve kaşlarımı kaldırdım.

Çatalıyla tabağındaki polentayı işaret ediyordu. "Bu nedir?"

Tam cevap verecektim ki ağzı polenta dolu Jesse benim yerime cevap verdi.

"Bu patron, dostum."

"Polenta," dedim hızlı bir şekilde. "Harika," diye mırıldandı Jason ve yemeğine eğildi.

Beni izleyen Bohannan'a baktım. Klitorisim kasıldı.

Ağzım açık kaldı.

"düşündüm ve burayı sevdim. Muhtemelen kalacağım. Kaldığımda da okul yönetim kuruluna adaylığımı koyacağım. Kampanyamın başarılı olacağına dair içimde bir his var. Misted Pines'daki eğitim sistemimizin nasıl geliştirilebileceği konusunda fikri olan var mı?"

Masada tam bir sessizlik vardı.

Sonra Celeste, Jason ve hatta Jesse kahkahalarla patladı.

Bohannan'ın sakalı seğırdi, sonra tabağına baktı ve yemeye başladı.

ON İKİ

İlk

■ Gölgesini pencereden geçerken gördüğümde okuma köşemdeydim. Hiç şaşırmadım.

Aslında, hazırdım.

Kitabımı bir kenara bıraktım, ayağa kalktım ve kalın çoraplarım ve sıcacık örme pijamalarım ile oturma odasındaki arka kapıya doğru yürüdüm.

Birini açtım.

Bohannan içeri girdi.

Mutfak tezgahının üzerinde küçük bir lamba yanıyordu. Parıltısı altın rengindeydi ama çok uzağa yayılmıyordu.

Bohannan tek kelime etmeden koltuğuma gitti ve koltuğa oturdu.

Kapıyı kapattım ve durdum.

Omuzları çökmüş, boynu kısmen bükülmüştü ama başını bana doğru çevirdi.

"gereken şeyler var."

Kabul ettiğimi bildirmek için, ona köşebaşı olan kanepenin koluna geçtim ve oturdum.

"Bira? Burbon? Viski? Votka? Başka?" Ben teklif ettim.

"Ben sadece bira içerim. Babam alkolikti."

Oğlum.

Bu gelecekti.

"Bira ister misin?"

"İhtiyacım olduğunda içmiyorum. Ne zaman istersem o zaman içerim." "Doğru."

Doğruldu, iki eli de yukarı kalktı ve arkaya taranmış saçlarının üzerinde gezdirdi.

Onları indirdi.

"Tam bir erkek kadınıydı," diye açıkladı.

Konuşacak çok şeyimiz vardı, diye düşündüm.

Ne dediğini da sonunda sohbet edebildiği için mutluydum (Celeste'nin araya girmesiyle yemek sohbetini Jason ve benim yürüttüğümüzü söyleyebiliriz).

-Jesse yine kara kara düşünmeye başlamış ve Bohannan'ın doğal olarak konuşkan biri olmadığını söyleyerek daha fazla parça düşmüştü).

"Takip etmiyorum."

"Grace, eski sevgilim.

Anneleri." Başlamak için

ilginç bir yer. "Tamam,"

dedim cesaretle.

"Onu şımartacak üç erkek çocuğu olduğunda iyiydi. On bir yıl sonra kazara hamile kaldığımızda o kadar da iyi değildi ve hamile kaldığımız çocuk bir kızdı."

Daha dik oturdum.

Kaçırmadı.

"Evet," diye kabul etti.

"Ben... bu... bilmiyorum, um... bu şu anlama mı geliyor-?"

Şu anki mutsuzluğuma bir de o ekledi.

"Ben, Jess ve Jace Celeste'e aşık olduğumuzda ve öyle davrandığımızda, kendini kaybetti ve sonunda ya o ya da kızım olduğunu söyledi ve ben kızımı seçtim ve bu yüzden etrafta değil mi? Evet, öyle. Anlamı bu."

"O... sana kızın hakkında ültimatı mı verdi?"

"Bu şekilde ortaya çıkmadı. Sanki onu şımartıyormuşuz gibi. Ya da öyle bir şey. Tamam, belki biraz vardı ama çok fazla değildi. Sağlıksız değildi. Gerçi Grace'e verdiklerimiz sağlıksızdı. Çok şımartılmıştı. Sonunda da kokuştu. Öfke nöbeti geçirir ve kendini toparlar sanmıştım. Ama yapmadı. Gitti. Bir şeyler bulmakta iyi olduğum için onu buldum. , işler onun için değişmediği sürece

Özellikler, Celeste'yi okula gönderdiğimiz için geri dönmeyi reddedecekti. Kızımı okula göndermeyi reddettim çünkü annesi tam bir sürtüktü. Bu beş yıl önceydi. Celeste on bir yaşındaydı. Oğlanlar 22 yaşındaydı. Grace o zamandan beri geri dönmedi. Aramadı. Kart vermedi. Her zaman kin tutabilirdi ama bu bambaşka bir şey."

Gerçekten .

Başka bir şey daha.

"Ve Celeste gençti, ama annesinin neden gittiğini anlamayacak kadar genç değildi," dedim, ses tonumda eski sevgilisine duyduğum tiksintiyi (umarım) dikkatle gizleyerek.

"Orada aşk yok. Celeste değil. Onun her şeyi aşk. Yani Grace. Hiçbir zaman annelik işlerine karışan bir anne olmadı. Bunun tuhaf olduğunu düşünmedim. Her anne baştan sona süper anne olacak diye bir şey yok. Yine de kendini toparladı. Çocuklara bayılırdı."

En azından o vardı.

"Hamile kalmak istemedi, ilk seferinde istemedi ve ikiz yapmamız da yardımcı olmadı. İkincisini de kesinlikle istemedi. Ama erkek olacağından emindi, bu yüzden biberon, bez ve tuvalet eğitimini atlattıktan ve onu okula gönderdikten sonra hayatını geri alacağını düşündü. Tıpkı oğlanlarda olduğu gibi. Biberon, bez ya da o tür şeyler kullanmıyordu. Bu beni onun adına üzdü. Çok şey kaçırdı."

Kaçırdı.

Kalbim sıkıştı.

"Hepimizin yaptığı gibi onun da kıcını öpecek başka biri olacaktı. Ultrason bize kız olduğunu söylese bile Grace reddetti. Bir hata olduğunu söyledi. Buraya geldiğinde göreceğimizi söyledi. Nasıl yetiştireceğini bilmediği bir çocuğa sahip olmaktan korktuğunu düşündüm, çünkü oğlanlarla bunu çok yaşadık. Celeste ortaya çıktı, işler hemen sarpa sardı."

Tekrar konuşmayı kesmesini istedim.

Yine de, fıstıklı kadife kanepede açıklanmıştı.

"Bunu paylaştığın için sana minnettar olsam da Bohannan, neden böyle davrandığından emin değilim."

Bana vermekte tereddüt etmedi.

"Sana ihtiyacı var ve buna çok ihtiyacı var. Bunu sizinle paylaşıyorum çünkü benim kızım iyi bir kadının hayatına girmesi ve ona yol göstermesi için canı yanıyor. Ve doğduğundan beri bunun için acı çekiyor. Ve bugün olanlar, onun sen olduğuna karar verdiği anlamına geliyor. Geri dönmeden önce belki beş dakikalığına gitmişti. Beş dakika sonra kapımızdasın. Seni Boo'dan tanımıyoruz. Ama kızımın sana ihtiyacı olduğu için kapımızdaydın. Şimdi, eğer kalıp o kadın olmak istiyorsan, ben varım. Eğer değilsen. Eğer durumun düzelir ve buradan gidersen. Kızımı bu işin dışında bırak."

Tanıştığımız gün Celeste'in benimle kalmasına ve eşyalarını yerleştirmesine yardım etmesine izin vermeyerek yaptığım konuşmadan etkilenmemesini de açıkladım.

"İki kızım var."

"Biliyorum var."

"Celeste'e asla zarar vermem."

"Anladığını sanmıyorum."

"Sanırım biliyorum."

"Onun etrafında ne kadar bulundun? Üç kere mi?"

"Onu gördüğüm anda anladım çünkü o benim. Benim annem de annelik işleriyle ilgilenmezdi. Kürtaj olmak istiyordu ve bunu biliyorum çünkü bana kaç kere söylediğini unuttum. Babam doğru olanı yaptı ve onunla evlendi, sonra her zamanki şeyi yaptı ve gitti. *People* dergisine kapak olduğum sıralarda geri döndü. İkisi de beni seviyor ve benimle gurur duyuyor, oysa de kuşkonmaz sevip sevmediğime dair en ufak bir fikre sahip değil, hatta elli üç yıl boyunca kuşkonmazı hiç denemediler bile."

Bohannan sessizliğe gömüldü.

"Yalan söylemedim. Burayı seviyorum. Celeste ile tanışmadan önce de burayı seviyordum. Benim hayatım bana ait. Bağlılıklarım olmadığını söyleyemem. İki kızım var. Yapmam gereken şeyler var. Ama Celeste'e zarar vermeyeceğimi , bu ölene kadar her gün her saniye burada olmayacağım anlamına gelse bile, bu *Celeste'e zarar vermemek için dağları yerinden oynatacağım* anlamına gelir."

Bohannan cevap vermedi.

"Bunu ben hallederim," diye iddia ettim ve itiraf etmeliyim ki bu sözler sertti ve biraz da içeriyordu.

"Tamam, bebeğim," diye fısıldadı. Angelo bana "bebeğim" dedi. İlk seferden ve aradaki binlerce seferden nefret ettim. Bohannan ile arasında bir bağ vardı. Belki de kızı konusunda bana güvendiğini paylaşıırken bunu kullandığı içindir.

Evet.

Bu olur.

Konu değiştirme zamanı.

"Bunun hakkında konuşabilir misin?" Ben sordum.

"Bu konuda konuşmamı istemiyorsun," diye cevap verdi. Aman Tanrım.

"Bohannan," diye uyardım.

"Onu almamalıydım," diye mırıldandı. "Anlat bana."

"Bilmek istemezsin." "O kadar kötü mü?"

"Daha kötüsü."

Aman *Tanrım*.

"Adamların seninle çalışıyor," diye tahmin ettim.

"Evet. Jace... onun kalbi daha açık. Bok içine işliyor. Jesse kaya gibi. Umursamadığından ya da empati kuramadığından değil. Sadece Jason, Jesse'nin gördüklerini görseydi, ateşin bu lanet herifi bulma ihtimaline karşı ormanı yakıp kül ederdi. Jess her şeyi kontrol altında tutabilir."

"Şimdiye kadar," diye not ettim.

"Şimdiye kadar," diye onayladı.

"Onu buldun, adamı değil mi?"

"Onun cesedini bulduk. Adamı değil."

Zehirli oklar derimi deldi.

Her yerde.

"Ailesi nasıl?" "İlaç tedavisi görüyorlar."

"Bu muhtemelen iyi bir karar," diye mırıldandım.

"Kimyacı çocuk mu?" diye sordu.

"Evet."

"Will Pulaski."

Ah lanet

olsun.

Celeste'in aşkı.

Annesinin gidiş aklından çıkmıyordu ve bu sürekli devam ediyordu.

Ayrıca aşık olduğu kişinin kız kardeşinin ortadan kaybolması da peşini bırakmıyordu.

Yine de, paylaşılan bir şey vardı, Celeste kızlarla ilgili şeyleri babasına ya da erkek kardeşlerinden birine anlatırdı ve hepsi Celeste'in dünyasından haberdar olurdu.

Çok güzel.

Düğme ve elbiseler.

Bohannan.

Kendimi tutamayarak ayağa kalktım ve "Seni neden daha önce getirmediler?" diye sordum.

"Jace bana sen karakola gittiğinde neler olduğunu anlattı, Delphine. Yani Leland'ın kafasının yarısının kışında olduğunu, geri kalanında da başkalarının kışına gömülü olduğunu anlıyorsun. Aptalın teki. Sahtekar. Lanet olası bir hamamböceği gibi bir çağdan geliyor. Onun gibi adamlar asla ölmeyecek gibi görünüyor."

Acı gerçek buydu.

"Ben ve çocuklar arama ekibi için gönüllü olduk," diye devam etti. "Dern bizi eve gönderdi."

İsa.

Devam etti, "Ben o adam değilim. Bilmiyorum. Anlamıyorum. Rekabet mi? Kötü görünmek istemiyor mu? Son iki seçimde aday olmam için baskı yapanlar oldu. İlgimi çekmedi, yapmadım. Bu olabilir. Ama benim görüşümü söylemem gerekirse, bunun sadece beceriksizlik olduğunu söyleyebilirim. Önemli değil. Zaten etrafta dolanıyordum. Dale hemen ulaştı. Sadece bu iş resmi değildi. Ta ki resmi olana kadar."

Sarsıldım ve hışımla içki dolabına gittim.

Çekinebilirdi.

Lanet olası bir amarettoya

ihtiyacım vardı. Şişeyi ve sürahiyi

çıkardım. Doldurdum.

Hem de çok.

Ve yudumladı.

Sonra tekrar yudumladı.

Bohannan, "Bunu bulduktan sonra Jesse senin adamın peşine düşmek istiyor," diye açıkladı.

Ona döndüm ve nihayet güneş gözlükleriyle tanıştığımdan beri aklımı kurcalayan şeyi sordum.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Eski Yeşil Bereli. Eski FBI saha ajanı. Eski profilci. Mevcut yüklenici."

"Onu nasıl buldun?"

"Ben de senin gibi düşünüyorum."

Bu beni kısa yakaladı. "Ne?"

Fısıldadım.

"Ama daha ileri gitmiyorsun."

"Ne?" Bu sefer bir talep olarak söyledim.

"Güneş gözlüklerini gördün, Delphine. Neden çıkarmadığımı merak edecek kadar ileri gitmedin."

Vay anasını.

Onu okuyabildiğimi biliyordu.

Bu yüzden okuyabileceklerimi

kısıtladı. Ve şimdi.

Işıklar açık değildi. Onu görebiliyordum.

Ama zar

zor. Vay

be.

Bunu daha da ileri götürerek, bu göl evinde bulunmam bir tesadüf değildi.

FBI beni aldı, Joe Callahan ve Hawk Delgado'yu aldım ve bu ev bana önerildi.

Uzak ve yol dışı olduğu için değil ve ben bir doğa kızıydım, ilkinde ihtiyacım vardı, ikincisiydim.

Çünkü Bohannan'a yakındı.

"Ben daha da ileri götürüyorum. Nedenini hep merak etmişimdir," diye bitirdi.

"Alice değildi." Sesim dehşet dolu bir nefes gibiydi.

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Hepsi . Sorgularıma cevaplar. Birbirleriyle konuşmamaları, bir merkez tutmamaları

Bu boktan veri tabanı ve bir şeyleri beslemek için gereksinimler. Ama en azından FBI'ın elinde rapor yok ve yerel bir şey yok. Tri-Lakes. Komşu ilçeler. Daha uzaklara da sordum. Eyalet ve tüm kuzeybatı. Ama bildiğimiz kadarıyla tek kişi o."

Dehşetle nefesimi bıraktım.

Ama işi bitmemişti.

"Ve eğer öyleyse, o aynı zamanda ilktir."

Sikeyim.

Başımı çevirdim.

Sonra sürahimi kaldırdım ve bir yudum daha aldım.

ON ÜÇ

Viking

Hızlı kargo için ödeme yapmıştım, bu yüzden iskele için aldığım halı, Adirondack sandalyeler ve masalar hızlı bir şekilde geldi.

Güverte mobilyaları daha seçkin bir mağazadan alınmıştı. Altı ila on hafta dediler.

Birini aradım, o da beni aradı ve iki hafta içinde orada olacaktı.

Kendim olduğum için şanslı olduğum yollardan biri.

Hava soğuktu. Sonbahar kışla pek mücadele etmiyordu.

Ama aynı zamanda etrafımı saran yeni bir açık hava atkısı da vardı.

İskeledeydim, çünkü Bohannan yerleşkesini göremiyordum ama gölde yansıyor.

Bu nedenle, Yukon geldiğinde sandalyemden kalktım ve bir kısmı patika, bir kısmı merdiven olan ahşap yoldan eve doğru koşar adımlarla ilerledim.

Arka kapıdan girdim.

Ekibim her haliyle haklıydı, David Ashbrook sağladı.

Ve haklıydım, o büyük hasır kubbeli ışık yemek masasının üzerinde olağanüstü duruyordu.

Mekânı dönüştürdü.

David dolap tasarımı aldı ve "Bunu sipariş etmene gerek yok. Özel olarak yapabilirim."

Pazartesi günü dolapta başlayacaktı.
(konuda) sevinçten havalara uçuyordum.
Ama şimdi?
Fırın eldivenlerini taktım ve güveci fırından çıkardım.
Arabaya kadar yürüdüm.
Geri kalan şey zaten içindeydi.
Ben de kendim bindim, arabadan , aşağıya sürdüm ve Yukon'un yanına park ettim.
Önce sıcak güveci aldım.
Ben oraya varmadan Celeste kapıyı açıyordu.
Dar kesim, siyah yün bir etek ve çizmelerin üzerine hâlâ güzel bir siyah kazak giyiyordu.
"Fırını iki yüz dereceye ayarla, tatlım," mırıldandım yanından geçerken. "Bunu sıcak tutacağız."
Viking sobasına doğru koştu.
Onu takip ettim ve babasının başka bir yerden odaya girdiğini gördüm (evi henüz gezmemiştim, gerçi bu oraya ikinci gidişim değildi).
Koyu gri balıkçı yaka, siyah pantolon, saçlarını kuyruk yapmamış ama yüzüne gelmesini engelleyen bir şey var.
Oğlu geldi.
Siyah kazak, altında mavi düğme, gece mavisi pantolon. Jace.
"Dünyada her şey yoluna girene kadar bizi besleyecek misin?" diye alay etti. "Belki," diye cevap verdim.
"Güzel, çünkü bombayı pişiriyorsun."
Söylememe gerek yok, ben kendi keşfetmiştim.
Son beş gündür Bohannan'ları besliyordum. "Arabada daha var mı?" Bohannan homurdandı.
Güveci fırına koydum ve ona döndüm ve başımı salladım.
Celeste bir hamle yaptı.
"Sen değil. Sen," diye emretti Jace'e.
Bunu söylemesine gerek yoktu. Jason arabamı boşaltmak için yola çıkmıştı bile.

"Bir ile bin arasında bir ölçekte, ne kadar korkunçtu?" Bohannan'a sordum.

Kıçını mermer tezgâhına yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"On bin."

Alice'in cenazesi hakkında konuştuğumuzu ve oradan yeni döndüklerini düşünürsek, bu beklediğimden daha iyiydi.

Gri bakışları kızına kaydı. "Yapacak ödevin var mı?" "Baba," diye yakındı.

Önemli bir not, Celeste dahil olmayı severdi. Her şeye.

Kardeşlerine açıkça ve babasını neredeyse tanrılaştırdığı gerçeğiyle ilgiliydi (bir öğretmeni azarladığı için onu cezalandırmadığı veya yetişkinlerin konuşması gerektiği için ondan kaçmasını istemediği zamanlarda).

Ama on bir yaşındayken annenizin sizi terk etmesi ve evinizin erkeklerle dolması sonucu siz de o evin kadını oldunuz.

Onun kadını olmuştu.

Sanırım bu çok da kötü bir şey değildi. Bir gün kendi eviyle ilgilenmesi gerekecekti, oda arkadaşlarıyla ve tek başına ve sonunda bu görevi bir ortakla paylaşacaktı.

Hâlâ içimi öfkeyle dolduruyor.

Ama şunu söylemek yeterli, dışlanmaktan hoşlanmıyordu. Ve çocuk muamelesi görmekten nefret ederdi.

"On beş dakika," dedi.

Ona bir bakış attı. Bana da bir bakış attı. Sonra sadece genç kızların yapabileceği şekilde, gürültülü ama kadınsı, sinir bozucu ama sevimli bir şekilde tepindi.

Bohannan Baba Kulaklarıyla dinlerken birkaç vuruş yaptı. Kapı açıldı ve Jace geri kalan eşyalarla içeri girdi.

Bohannan, "Alice hakkında bilgi verene ödül mü veriyorsunuz?" diye sorduğunda Celeste'in kulak mesafesinin dışında olduğunu ve Jason'ın (her zamanki gibi) döngüden çıkmadığını biliyordum.

Sessiz ve hareketsiz durdum.

Sonra sadece orta yaşlı kadınların yapabileceği gibi, yüksek sesle değil, kadınsı değil, sevimli değil, ama kararlı bir şekilde tepindim.

Arka güvertelerinde
durdum. Göle baktım.
Dişlerimi çok sert sıktım.
Öfkeyle bağırmayacağımı anladığımda geri dönüp eve ve mutfağa
tekrar girdim.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Jace sordu. "Hayır," diye
cevapladım.

"Evet, Dern'in herkes üzerinde kalıcı bir etkisi var," diye mırıldandı,
dün internetten satın aldığım, bir gecede gönderdiğim ve iki saat önce
doldurduğum bir kabı kaldırarak. "Bunlar ne?"

"Neye benziyorlar?" "Kap
keke benziyorlar." "İyi
çıkarmış Sherlock."

"Benimle evlenir misin?"

"Senin için çok yaşıyım."

"Senin kızların var."

"Biri lezbiyen, diğeri Kore'de sortiler yapıyor ve James adında bir savaş
pilotuna aşık oluyor."

"Önce bir adama kek veriyorsun, sonra da onu yok
ediyorsun." "Üzgünüm, hayat böyle."

"İkinizin işi bitti mi?" Bohannan araya girdi.

Bir başka önemli not, Jason ve ben bağ kuruyorduk.

O oldu histerik bir şekilde Komik, ve I sevdim
insanlar kim histerik derecede komikti.

İki taraf da kazandı.

Babasına döndüm.

"Çok çeşitli ve başarılı bir beceri setiniz var gibi görünüyor. Mükemmel
cinayetin nasıl işleneceğini biliyor musun?" Ona sordum.

"Evet," diye yanıtladı.

İşte bu kadar.

Bir diğer önemli not, beş gün önce akşam geç saatlerde yaptığımız
konuşmada Cade Bohannan önümüzdeki, emin değildim ama
tahminimce iki ila üç ay için kendi payına düşen kelimeleri kullanmıştı.

Gördüğünüz gibi, bir rezervi vardı. Ama onları saklıyordu. Jason
güvertenin kapısına doğru yürürken bana sıırıttı. Keklerle birlikte.

Ve şimdi bir kenara, Jason ve Jesse oda arkadaşıydı. Tepedeki evde birlikte yaşıyorlardı. Bohannan yirmi iki yaşındayken onlar için bir ev inşa etmişti ve ikisi de onun çıraqları olmak istediklerini paylaşmışlardı (benim görüşüm, anneleri kümeden uçtuktan sonra babalarından ve kız kardeşlerinden uzak kalmak istemiyorlardı, ama aynı zamanda babalarının izinden gitmek istiyorlardı) ve bu nedenle evden ayrılmıyorlardı.

Bohannan çocukların evden çıkmaları gerektiğini düşünüyordu.

Yan tarafta onlar için bir ev inşa etmek uzlaşma noktası oldu.

David Ashbrook, tesadüfen, o evin inşasında onlara yardım etti.

"Bütün kekler bu kadar," dedim arkasından.

"Biliyorum, teşekkürler," diye karşılık verdi ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Tekrar babasına döndüm.

"Keşke Fenn aşık olmasaydı. Jason onun baş belası olma sanatını hak ediyor. O da Jason'inkini hak ediyor."

"Bebeğim, tüm kasaba ödülünden haberdar."

Bohannan beş dakika önce bana bundan bahsettiğinde, Dern'in bundan ona bahsettiğini düşünmüştüm.

Herkes değil.

"Bekle, ne?" Ben talep ettim.

Tekrar dışarı çıkmak için hamle yaptığımda tezgâhtan uzaklaştı.

"Yapma," diye sertçe emretti, bir elini kaldırarak. "Bu Dern. Bunun iyi bir karar olmadığını bilmen gerekirdi."

"Hayır, bir şey yapmam gerekiyordu." "Hayır, yapmadın."

"Evet, yaptım."

"Larue."

"Bohannan."

Bana ters ters baktı.

Bir , ben başlatmıştım, o da katılmıştı ve şimdi birbirimize soyadlarımızla hitap etme alışkanlığı edinmiştik.

İlk ismimi her zaman sevmişimdir. Annem ve babamın bana verdiği tek iyi şeydi. Küçük bir kızken Paris'te yaşamak, muhteşem kıyafetler giymek, kruvasan yemek ve sanatçılarla çıkmakla ilgili abartılı fanteziler uydurmak için kullandım.

bereler. Bu fanteziler beni çocukluğumu sınırlayan ihmal ve yalnızlıktan uzaklaştırdı.

Ama Larue'yi saran gür sesini duyunca, bana bir daha asla Delphine dememesini umdum.

Tezgâha yaslandı, çapraz kol pozuna devam etti ve "FBI'a haber vermek zorunda kaldım. Bunu yaptığın için onlar da en az benim kadar mutlu oldular."

"|-"

"Burada çok ama çok güvendesiniz."

Sesinin bu yeni tonuyla -alçak ve , tehlikeli ve heyecan verici-kendimden geçmiştim.

"Başka bir yerde bu kadar güvende olmayabilirsin," diye devam etti. "Saçmalamayı kes ve Tanrı aşkına, ortalıkta görünme."

"Şerifle konuşuyordum ve ona bunun isimsiz bir jest olduğunu söyledim. Bana bunu kendisine saklayacağına dair söz verdi."

"Dern'le konuşuyordun. Başı büyük belada çünkü küçük bir kızı parçalayan bir avcı var, bu yüzden bu pisliği daha az kokutmak için gelen her şeyi yapacak ve seni de o otobüsün altına attı. Kasabada yaşıyor olman bile insanların fikrini değiştirmeye yetiyor. Senin bu şekilde öne çıkman ona alamadığı sıcaklığı veriyor. Ben, Jace, Jess ve David, sana bir ünlüymüşsün gibi davranan insanlardan uzakta, özel bir inziva istediğin için burada olduğunu yaymak için elimizden geleni yaptık. Bu şehirdeki çoğu insan bunu kabul edecektir. Sessiz kalmak ve işleri sizin için normal hale getirmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Ama çoğu insan *hepsi* değil ve geri kalanların bir kısmı birkaç dolar kazanacaklarını düşünseler büyükannelerinin kullanılmış iç çamaşırlarını bile satarlar."

Yüzümü buruşturdum. "İğrenç."

"Haklı olduğumu herkesten çok sen biliyorsun." Biliyordum.

Gözbebeklerim tavanı inceledi.

"Bana Celeste'i bu kadar hatırlatman biraz ürkütücü." Ona odaklandım. "Ne kadar güzel bir şey söyledin."

"Bir ergen gibi davranmanı kastetmiştim."

"Bunu beni kız gibi bulduğunuz şekilde algılamaya karar veriyorum, ki bunu da bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdim."

"Tabii ki var."

"Oğlun bütün kekleri çaldığı için huysuzlanıyorsan, acısını benden çıkarma. Nerede yaşadığını biliyorsun."

Başını arkaya eğdi ve tavanı inceleme şeklini benim yaptığımdan çok daha fazla sevdim.

Bir son önemli Not, Cade Bohannan baktı balıkçı yaka içinde saçma bir şekilde inanılmaz.

"Oğullarınızdan bahsetmişken, diğer oğlunuz nerede?"

Başını dikleştirdi ve kel bir ifadeyle, "Dertlerini gömecek bir kız arıyor," dedi.

Ağzım sıkıştı.

"Bir konuşma yaptık. Bana siktirip gitmemi söyledi."

"Kızınız da hemen hemen aynı şeyi söyledi ve bir hafta uzaklaştırma, iki hafta da ceza aldı," diye belirttim.

(Evet, Bohannanlar hakkında epey bir şey öğrenmiştim, insanları beslediğinizde böyle oluyordu - patrik bilgi kaynağı olmayabilirdi ama yemek çocuklarının dudaklarını gevşetiyordu ya da en azından Jason'inkini gevşetiyordu).

"O bir yetişkin değil."

"Hı hı," diye mırıldandım, sesini onun zayıf savunmasından ne kadar ikna olmadığımınla birleştirdim.

Bohannan tepkisiz hale döndü.

"Beni biliyorum," diye başladım.

Bohannan konuşmaya yeniden dahil oldu. "Bunu bilmiyorsun. Ailemi yemeğe getirmeyi kabul ettiğimde bunun seni ilgilendirdiğini biliyorsun."

Şaşırmıştım.

Ama bunun teyit edilmesi gerekiyordu, ben de teyit etmeye koyuldum. "Hayatlarınıza karışmam için bana gerçekten izin mi veriyorsunuz?"

Bana dönmeden önce Viking'e dikkatle baktı. "Gerçekten izne ihtiyacın varmış gibi mi davranıyorsun?"

," diye mırıldandım.

"Peki seni ne?" diye . Bu ciddiydi, ben de ciddileştim.

"Jesse'nin profesyonel yardıma ihtiyacı var."

Başını salladı. "Konuştuğum biri var. Benim işimde işler karanlık olabilir. Bu şimdiye kadar gördüğüm en karanlık şeylerden biri. Yani evet, başa çıkmak için bazı araçlara ihtiyacı var. İki oğlumu da eğittim, bu onların eğitiminden düzenlenmedi. O kadar berbat durumda."

"Genelde bariz olanı söylemekten nefret ederim ama bu bir sorun."

Bohannan bakışlarımı tuttu.

Ve kabul etti, "Evet, bebeğim. Bu bir sorun."

Sessiz Tedavi

arka güvertede durdum ve parmağımla telefonumu yumrukladım.
Kulağıma götürdüm.

"Ne?" Bohannan selam verdi.

"Buradan çıkmam lazım, yoksa birini öldüreceğim."

"David bunun gördüğü en karmaşık dolap olduğunu söylüyor. David, Kardashian'ların bile bu dolabı hayal edemeyeceğini söylüyor. David bir düzine özel dolap kurduğunu ve hepsinin bir ila dört gün sürdüğünü söylüyor. David, sizinkinin de çocuğu üniversiteden mezun olana kadar bitmeyebileceğini söylüyor."

"Konuşmamanızı tercih ederim."

"Birinden size bir dolap yapmasını isteyip sonra da gürültülü olduğu için rahatsız edilemezsiniz."

"Kıyafetlerim, ayakkabılarım ve el çantalarım cehennemin yarım dönümlük alanına saçılmış durumda."

"Acını
hissediyorum."

Öyle mi dedi?

"Kıyafetleri sever misin?"

"Hayır, onları seven bir karım vardı ve kıyafetleri kaldırdığımda yanlış pembe tonuna pembe bir şey asarsam ."

"Sizi ve ailenizi terk eden bir kadını savunmak için *söylemiyorum* ama bu dolap organizasyonunda büyük bir suçtur."

"Suçlu olduğum için mutluydum. Cezam, kıyafetleri kaldırmak zorunda kalmamaktı."

"Bir aldatmaca seziyorum."

"Kaçamak manevraları bırak. Ev ."

Neden her etkileşimimiz sırasında güneş gözlüğü takmamıştım da beni okumasına izin vermemiştim?

Peki telefonda konuşurken güneş gözlüğünün karşılığı neydi?

"Bohannan."

"Cenaze sadece birkaç gün önceydi. Kasabada boy göstermeye başlamadan önce Dern'in olayının bitmesini bekleyin."

"Bohannan, kasabadan *sonsuz* dek

kaçamam." "Bana üç hafta ver."

Tanrım, umarım takipçimi üç haftadan kısa bir sürede bulurlar. Zaten bundan çok daha fazla olmuştu.

Ve o kadınlar.

"Bir yemek daha pişiremem," diye bilgilendirdim onu. "Mutfakta yarattığım ustalık hakkında bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama kendi yemeğimden bıktım. Dışarı çıkmam lazım ve sadece bu dolaptan kaçmak için değil. Dern'i ziyaret ettiğimden beri dışarı çıkmadım ve bu hiç eğlenceli değildi. Bekle, hayır, markete gittim ama o sayılmaz çünkü o da eğlenceli değildi."

"Bebeğim, bir çocuk katilini bulmaya çalışıyorum."

Sustum çünkü birincisi, bu benim gürültüden, tozdan ve giysi yığınlarından kaçmamdan çok daha önemliydi ve ikincisi, bana bebeğim demişti.

"Bebeğim" yaygındı. Kız arkadaşlarınıza böyle seslenirdiniz. Bakkaldaki tezgâhtara da öyle diyebilirdiniz.

"Bebek" başka bir şeydi.

Benden hoşlandığına dair hiçbir işaret vermemişti.

Yemeğimi yedi. Oğluyla şakalaşmamı izledi. Kızının üzerindeki yükün bir kısmını almama izin verdi.

Bu .

Büyük ölçüde, kamusal hayatı terk etmiştim.

Her yıl, menajerim ve ben, bize gelen yüzlerce talep arasından yarım düzine lise ve üniversite seçerdik

Kordonu Koparıyoruz hakkında konuşmak için ziyaret etmemi istedi.

Onun dışında bir şey yok.

Her yıl, bazen daha sık, yeniden bir araya gelme ya da bir film yapma veya *O Yıllar*'ın yeniden başlatılmasının ilk bölümünde rol alma talepleri aldım ve her zaman geri çevirdim.

Bu arada, bu durum rol arkadaşım Michael'ın hiç hoşuna gitmedi.

Sürekli başka şeyler yapmam için teklifler aldım. TV şovları. Filmler. Reklamlar.

Onları da geri çevirdim.

İnzivaya çekilmiş biri değildim ama özel biriydim.

Beni kamuoyunda daha çok ön planda tutan, bu diziye duyulan kalıcı sevgi ve kitabın erişimiydi.

Bu ve hala gişe rekorları kıran bir aksiyon yıldızı (Warren) ve bir rock 'n' roll efsanesiyle (Angelo) evlenmiş olmam gerçeği, ne zaman bir şey yapsalar -ki her zaman bir şey yapıyorlardı- benim adıma da işin içine katıyordu.

Bu da şu anda yaptığım işi kesinlikle gizli tutmamı daha da önemli hale getirdi.

Tüm bunları paylaştım çünkü artık bir oyuncu değildim. Herkesin bildiği gibi, hiçbir şey değildim (olsam bile).

Ben kibirliydim.

Annemi suçladım çünkü hepsi onun suçuydu. O kibirliydi.

İnce, formda ve *her zaman* mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş olmakla ilgiliydi. Doğru ayakkabı ve çanta kombinasyonu ile ilgiliydi. Yüzünüze makyaj yapmak için harcadığınız normal çaba olmasa bile, evden asla yüzünüz olmadan çıkmamanız için Sadece Dışarı Bakma sanatını mükemmelleştirmekle ilgiliydi. Gelecekteki çizgilerle mücadele etmek için cildinizi erken yaşlardan itibaren nemlendirmek ve aynı şeyi yapmak için yeterince su içmek ve okula gitmem gerektiği için uyumasına izin vermediğimden bana bağışlamakla (ve uyku çizgileriyle savaşmanıza yardımcı olur).

Büyürken benim yaşamamı ya da ölmemi çok önemseydiğinden emin değildim.

Ama tüm bunları bana öğretmek için zaman ve çaba harcadı.

Gençliğimdeki kadar zayıf olmayabilirim ama geldiğince uzun süre elimde tutmaya çalıştım.

Benim olmadığım şey, Celeste gibi çarpıcı bir klasik güzellikti.

Bohannan uzun boylu, yapılı ve çekici olmasına rağmen klasik anlamda yakışıklı ya da geleneksel anlamda çekici değildi.

Celeste bunu bir yerden almış. Bu da

Grace'den aldığı anlamına geliyordu.

Onunla evlenmeyi kabul edene kadar iki kadını rehin tutan psikopat bir sapığım yokken bile bir erkek için başım beladaydı (yine de sevgili arkadaşım ve eski rol arkadaşım Alicia'nın evine postayla bomba göndermenin "seni seviyorum" demediğinden emindim; diğer sevgili arkadaşım ve eski rol arkadaşım Russ'ın köpeğini zehirlemek (umutsuzluğa kapılmayın, Russ Bookworm'un garip davrandığını fark etti ve onu tam zamanında veterinerine götürdü); ya da dizideki aşkım ve nihai kocam olan Michael'a üyeleri kesilmiş rahatsız edici erkek resimleri göndermek).

Ama söylenmesi gerekir ki, bu çok

fazlaydı. Gerçi daha fazlaydı.

Bağımsız bir zenginliğim vardı.

Oldukça başarılıydım.

İki yüksek profilli alanda çok yetenekli olduğum yaygın olarak kabul ediliyordu.

Ve birçok erkek hoşlanmadı.

Yani dünyanın en harika kışına (ki sahiptim) ve ölene kadar diri göğüslere sahip olabilirdim (ve Camille'i doğurduktan birkaç yıl sonra yaptırdığım rekonstrüktif göğüs ameliyatı şimdi onlara da sahibim), bu iki şey karşı cins tarafından çok önemsenirdi ve ben yine de zehirli olurdum.

"Tamam, lanet olsun, iyi," dedi, hayallerimi yarıda keserek. "İyi mi?"

"Yemek yapma. Bu gece Double D'ye gideceğiz."

"Ben... yolumu buluyor muyum?" Çekinerek sordum. "Bu gece dışarı mı çıkıyoruz?"

Öyle miydik?

"Çocuklara hazırlanmalarını söyleyeceğim. Double D, Jace için üç, Jesse için ise dört çeşitten oluşan bir yemek." "Onlar olacak

Biz gitmeden önce bir şeyler yiyip karınlarını doyursunlar." Öyle değildik ama öyleydik.

Ve normalden çok uzakken, ailesinin bu kadar yakın olması, akşam yemeğine çıkmayı düşünmesi ve yetişkin oğullarının davet edilmesi neden bu kadar hoşuma gitti?

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye başladım. "Bilmiyorum, ne kadar süre sana sessiz muamele yaptım? Belki on saniye? Ve sen pes mi ettin?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Bunu sadece kadınların sahip olduğu, hava geçirmez bir şekilde mühürlenmiş ve sonsuza kadar saklanan özel kasaya koyduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Yedi buçukta dönüp seni alırsız," diye cevap verdi. "Bu arada David'i öldürme, molaya ihtiyacın olursa televizyonum var. Aşağı gel. Jace'i eve çağırıp seni içeri aldıracağım."

Ve sonra kapattı.

Evimin içinden gelen bir matkap sesi duydum.

Yani mesaj *attım, on dakika içinde kapının önünde olacağım.*

Bohannan mesaja yanıt vermedi.

Ama Jason on dakika sonra beni içeri almak için oradaydı.

ON BEŞ

Çift D

"A "Vanilyalı malt ile başlayacağım."

Jesse, Double D Diner'ın ortasındaki at nalı şeklindeki Roseanne's Lunch Box tezgahına doğru seslendiğinde henüz masaya bile oturmamıştık.

Uzun boylu, kıvrımlı, platin sarısı saçları olan, eli tarağa yatkın ve göz kalemiyle bir sanatçının dokunuşuna sahip bir kadın, "Tamamdır, dostum," diye seslendi.

Buranın harika olduğunu düşündüm, vanilyalı malt istedim, evimde (ya da onların evinde) olmadığım için çok heyecanlıydım, tükürebilirdim, bu yüzden Jace'in "Oh kahretsin" diye mırıldandığını duyduğumda şaşırdım.

"Onu görmezden gel," mırıldandı Bohannan.

"Bu asla işe yaramaz," diye yanıtladı Jace.

Jesse bizi kaçınılmaz bir şekilde kırmızı vinil kaplı, kenarları bebek mavisi ve neredeyse daire şeklinde olan köşedeki kabine doğru götürüyordu.

Daha da ileri gidiyordum, yedi buçukta teslim alacağım saatin neredeyse sekiz olduğunu görüyordum ve bu sadece hepimizin aç olacağı anlamına gelmiyordu, aynı zamanda lokantanın da büyük ölçüde boşalmış olacağı anlamına geliyordu. Orada sadece birkaç müşteri vardı.

Delphine Larue'yi daha az kişi görecekti. Bohannan için durum daha kontrollü.

Ve sonra, Jace ve Bohannan'ın ne hakkında konuştuğunu soramadan bir şey oldu.

Jesse geri çekildi, Jace durdu ve az önce yaşadığım şeyi deneyimlediğimden emin olmadığım bir şekilde Bohannan bizi büyük kabine kaydırды, böylece Celeste ve ben arkada birlikte sıkıştık. Bohannan neredeyse sağ tarafıma yapışmıştı, Jesse ve Jason ise neredeyse ucundan düşecek şekilde nöbet tutuyorlardı.

Ve Bohannan durumu *daha da* kontrol altına aldı.

Ayrıca, yetişkin oğullarının neden yemeğe davet edildiğine dair bir açıklama (belki).

Ancak, bu aşırıya kaçmak gibi görünüyordu.

Ben de Bohannan'a "Toplanıyor musun?" diye fısıldadım.

Celeste kıkırdadı.

"*Cade Bohannan!*"

Sıçradım.

Tamam, belki abartı değildir?

Jason, "Sana kötü olacağını söylemiştim," diye mırıldandı.

"Kimmy! Ne sallanıyor?" Jesse, Noel hırkası (Ekim ayıydı) ve çingiraklı küpeler (yine Ekim ayıydı) giymiş, saçında yeşil ve kırmızı folyo saran fiyonklu bir saç bandı olan bir kadın masamızın sonunda durduğunda sordu.

Gerildim.

Bana bir bakış bile atmadı.

Ya da onunla konuşan Jesse. Onun gözü sadece

Bohannan'daydı.

"Sonunda sana söyleyeceklerimi duymakla ilgileniyor musun?" diye sordu ona.

Bohannan sabırla, "Kimmy, bu konuşmayı *daha önce de* yaptık," diye cevap verdi.

"Ama hiç *dinlemiyorsun*."

Sonra Bohannan, "Hepsi öldü," dedi.

Kadın öne doğru eğildi.

Ona doğru bastırdım ve kalçasını kavradım.

"*Cinayet* için zaman aşımı diye bir şey yok," diye tersledi.

Parmaklarım içeri girdi.

"FBI'ın *bilmesi* gerekiyor." Tizleşmeye başlamıştı. Jesse, "Kimmy, neden bana söylemiyorsun," diye teklif etti.

Ona döndü, açıkça kırılmıştı. "John F. Kennedy'nin kim olduğunu bile bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Amerika Birleşik Devletleri'nin otuz beşinci başkanıydı ve yirmi ikinci Kasım 1963'te Dallas, Teksas'ta bir suikast sonucu öldürüldü. Demokrat Parti üyesiydi. Domuzlar Körfezi onun en iyi kararı değildi. Ama Küba Füze Krizi'ni ele alışı sarsıcıydı. Oh...ve karısı çok seksiydi."

Noelci kadın belli belirsiz etkilenmiş görünüyordu. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye burnunu çekti. Jess, "Bildiğini biliyorum," diye karşılık verdi.

"Biliyorum," diye açıkladı.

Jesse kabinden kayarak çıktı ve Noelci kadını bara götürürken yaklaşan garsonun elinden vanilyalı maltı ustalıkla alarak, "Bu konuda bir şey yapacaksak benim de bilmem gerek," dedi.

Platin saçlı garson, Bohannan'a söylemeden önce bara gitmelerini bekledi. "Fidel Castro'nun hayaleti Court TV'de duruşmaya çıkmadığında çok kızacak."

Bohannan elimi kendi eliyle kapatıp sıktı ve ben de belki de bırakmam gerektiğine karar verdim.

Yaptım.

Ve yaptı da.

Bu da hayal kırıklığı yarattı.

Garson kız kalemin silgisini Jace'e doğrulttu. "Sen. Kızarmış mantar. Reuben ve waffle kızartması. Ve elmalı turta, iki kaşık tarçınlı vanilyalı à la mode."

"Tam ," diye Jason.

"Sen." Silgiyi Celeste'e doğrulttu. "Sanırım bu gece kuzeybatı burgerini hissediyorsun."

"Ne istediğimi her zaman biliyorsun Heidi," diye yanıtladı

Celeste. "Waffle kızartması mı yoksa kıvırcık kızartma mı?"

diye sordu Celeste. "Kıvırcık."

"Yakaladım seni. Sen." Sıra Bohannan'daydı. "Kızarmış tavuk biftek, ekstra patates ve sos."

Bohannan sadece olumlu anlamda homurdandı.

Dikkati bana yöneldi. "Sen yenisin ve eğer salata sipariş edersen seni uyaracağım, marul var ama en son ne zaman değiştirdiğimizi hatırlamıyorum."

Bir lokantaya gidip salata sipariş etmek ölümcül bir günah değil miydi?

"Menüyü incelerken vanilyalı malt ile başlamak istiyorum," dedim. "Ama lütfen başkalarının yemeğini tutmayın. Ben yetiştirebilirim. Ayrıca, lütfen bana patty melt yaptığınızı söyleyin."

Bana cevap vermedi.

Lokantanın etrafına baktı. Bu da onun cevabıydı.

Hiçbir lokantada erimiş köfte servis edilmez.

Sonra Bohannan'a döndü. "Onaylıyorum. Şimdi lütfen Kimmy'ye Kennedy'yi mafyanın öldürdüğünü söyler misin?"

Bohannan'ın sakalı yarı gülümsedi.

"Tra-la," dedi ve uzaklaştı.

"Burayı seviyorum," dedim ve peçetelik ile ketçap ve hardal fıskırtan şeylerin arasına sıkışmış devasa üç katlı lamine menülerden birine uzandım.

Celeste bana "Patty melt gerçekten çok iyi" dedi.

"Kuzeybatı burgeri nedir?" diye sordum.

"Sadece yerel bir çiftlikte yapılan çedar peynirli normal bir burger."

"Yum."

"Çok maceracı bir yiyici değilim," diye itiraf etti.

"Bu, kuaförlük okuluna girmek için bir ön koşul mu?" diye sordum.

Yine kıkırdadı. "Sanmıyorum."

"O zaman endişelenme."

"Eminim bir sürü lüks yerde yemek yemişsindir."

"Bir keresinde dört saat boyunca oturup bir şefin yediğim otuz üç minicik yemeğin hepsini pişirmesini izlemek için dört bin dolar harcamıştım; sonunda şef önümüzde kuru buz üzerinde bir çikolata nehri akıttı ve her birimize kişiselleştirilmiş, çok güzel bir çikolata oydu."

"Vay canına."

"Ve sanırım yediğim en iyi şey Dubuque'de bir lokantada yediğim kızarmış domuz bonfileli sandviçti."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Yalan söylemiyorum," diye cevap verdim.

"Harika bir sandviç olmalı." "Eğer çok ,
hala tadını alabiliyorum."

önce ağırlığının bir kısmını bana yasladı.

Bohannan kolunu başımın üzerinden kaldırdı ve kabinin arkasına sarkıttı.

Jesse geri döndü.

Nöbetçi pozisyonuna geri döndükten sonra, "Sanırım Küba'ya gitmek için bu psikopatı avlamaya ara vermeliyim," dedi.

"Aramanı bekliyor olacağım, Jesse Bohannan!" Kimmy kapıdaki yerinden lokantanın diğer ucuna doğru bağırdı.

", Kimmy!" Jesse yalan söyledi.

Ona ters baktıktan sonra kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak itti.

Üzerindeki zil çaldı ve ben de onun çingiraklı küpelerinin tıngırtısını duyduğuma yemin edebilirim.

Artık resmileşmişti.

Misted Pines'dan asla ayrılmayacaktım.

Fil

uyandım, taş kesildim.

Karanlık bastırdı.

Celeste'in ağırlığı yanıma yaslanan bir hayalet gibiydi. O dışarıdaydı.

Dışarıdaydı.

Burada değil, *dışarıda*.

Döndüm, telefonuma uzandım, şarj cihazından çıkardım ve çalıştırdım.

Gözlerime saldıran ekran ışığını görmezden geldim ve numarayı buldum.

Benim zaman dilimimdeydi.

Saatime baktığımda sabahın 2:37'si olduğunu gördüm.

Umurumda değildi.

O oldu eğitilmiş. Onun Telefon çaldı sadece iki kez önce sesi tamamen uyanık bir şekilde cevap verdi.

"Bayan Larue."

"Taşınmam gerekiyor," diye duyurdum.

Ajan Palmer hiçbir şey söylemedi.

"Kasaba beni biliyor," diye not ettim.

"Evet, öyle. Ekibiniz bunu değerlendirdi ve bu konu gizli kaldığı için şu anda güvende olmaya devam ettiğinizi düşünüyoruz."

"Şu kadınlar," diye fısıldadım.

"Bayan Larue."

"Ne yapıyor?" Ben talep ettim.

"Şimdiye çok iyi iş çıkardın," diye mırıldandı.

"Ne yapıyor, Ajan Palmer?"

"Yaptığı şey senin sorumluluğunda değil," dedi kararlı bir şekilde.

"Bunu söyleyebileceğini anlıyorsun. Freud canlanabilir, kapımı çalabilir, beni koltuğuma yatırabilir ve bunu söyleyebilir. Kuşlar İngilizce konuşmaya başlayabilir ve bunu söyleyebilir. Ve ben yine de o *kadınlara yaptıklarından dolayı* sorumluluk hissedeceğim."

"Üçüncü aldığınızda servisiniz bu mektupları rapor etti. Onun azminin farkındaydık. Olayın bu kadar büyüyeceğine dair hiçbir işaret vermedi. Ve hatırlayacaksınız Bayan Larue, bir gün her zamanki evlilik teklifinizdi, aynı kırtasiye, aynı kelimeler, neredeyse bir kene gibiydi, haftasını yaşamak için zorunlu olarak yapması gereken bir alışkanlıktı ve sonra bombalar gönderiyor, köpekleri zehirliyor ve kadınları kaçıırıyordu. Hepimiz gafil avlandık."

"Ne yapıldığı konusunda cevap vermediniz."

"Seni ziyarete gelmemeliydi," diye mırıldandı. Bununla ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

"Bu Celeste'in suçu değil," diye tersledim.

"O senden daha güvende ve sen de son derece güvendesin." Kalbimin durulduğunu hissettim çünkü gerçek buydu.

Ama yeterince yerleşmedi.

"Dinle, bunu paylaşmak protokolde yok," diye devam etti Ajan Palmer.

"Ancak Bohannan göreve getirildiğinde, davanızı inceledi, derinlemesine araştırdı ve bir profil oluşturdu. Bu, soruşturmaya yeni yollar açtı ve biz... biz olduğumuzu hiss ediyoruz..." Celeste'in yanıma yaslanan ağırlığının hayaletinin bir fil kadar ağır hissettirmeye başladığı uzun bir duraklama.

"Yaklaşmış hissediyoruz."

"Sanırım ülkeyi terk etmem gerekiyor."

"Lütfen biraz uyumaya çalışın Bayan Larue. Ve eğer yarın, ertesi gün hala böyle hissediyorsanız, tekrar konuşuruz."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bunu söylemek bir protokol değil ama arkanızda bu işin en iyileri var Bayan Larue. Ve ben güneş ışığı üflemiyorum."

Bunu

hissettim.

İşe yaramadı.

"Uyandırdığım için özür dilerim," dedim

kısaca. "Biraz dinlenmeye çalış," diye

cevap verdi.

Telefonu kapattık.

Telefonu tekrar şarja taktım ve karanlığa baktım. Telefonum çaldı.

Ekranda Ajan Palmer'ın koca bir ağız olduğu

yazıyordu. Onu aldım ve çalıştırdım.

"Ben iyiyim."

Bohannan, "Geliyorum," diye .

Konuşmak için ağızımı açtım ama orada beni dinleyecek kimse yoktu.

Telefonu kapatmıştı.

Yatağın başucundaki ışığı yaktım, kalktım, terliklerimi giydim, koltuğa gittim, hırkamı giydim ve odadan çıktım.

Aşağıya indim, mutfak barının üzerindeki küçük lambayı ve kanepenin arkasındaki masanın üzerindeki iki lambayı da yaktım ve arkadaki dış ışıkları açmaya gittim.

Daha sonra güvenlik panelinin yanında durdum ve onun geldiğini gördüğümde paneli devre dışı bıraktım, kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım, böylece güverteden geçip evime girerken adımlarını kesmek zorunda kalmadı.

Bunu başardım.

Kapıyı kapattım ve bana dönmüş olduğunu görmek için ona döndüm. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Seni aramamalıydı," diye cevap verdim.

"Ben sizin yerel detaylarınızın başındayım. Yerinizi değiştirmekle ilgili sesler çıkarıyorsunuz. Bu da tedirgin olduğunuz anlamına geliyor. Tedirginlik hiç kimse için iyi bir durum değildir ve hiçbir güvenlik görevlisinin hafife alacağı bir şey değildir. Beni aramazsa azar یشtir."

Huh.

"Sorun ne?" diye tekrarladı. "Ne oldu?"

"Celeste için o kişi olduğum konusunda yalan söyledim. Yalan değil ama .

Gitmek ve yakalandıktan sonra geri geleceğim."

"Şu itibaren, Jace, Jess ya da ben senin kanepende uyuyacağız."

"Hayır!" Ben ağladım.

Konuşmadı.

"Bu onu daha da korumasız bırakır."

"Kimse kızıma zarar veremeyecek."

Bu yeni tonda -sinsi ürkütücü- yaklaşık yüz elli parça bir araya geldi ve yapbozunun içine düştü.

Işıkları açmamalıydım. Onu okumak için yaptım.

Ama "Buraya gel" diye emrettiğinde beni anladığını biliyordum.

"Onlara zarar veriyor," diye fısıldadım.

"Larue, buraya gel."

"Resimleri gördünüz. Ajan Palmer bana dosyama baktığınızı söyledi."

"Bir saniye içinde sana dokunacağım."

Hareket etmedim.

Yanıma geldi ve kollarını doladı. Vücudu uyluğu gibiydi, sıcak ve sertti.

Çözüldüm.

Beni kaldırdı.

"Onu bulmaları gerekiyor," diye göğsüne doğru hıçkırdım.

"Onu bulacaklar," diye mırıldandı, ellerinden biri yukarı doğru kayarak saçlarımın altından geçti, boynumun arkasına dolandı, diğer kolu sırtım boyunca kayarak beni daha da içine çekti.

"Kabuslar
görüyorum."

"Tamam."

"Eğer ben olmasaydım-"

"Başka birine takılırdı. Hadi, Larue. Bunu biliyorsun. Bu onun hasarı. Eğer o kadınlar olmasaydı, takıntı haline getirdiği başka bir nedenden dolayı başka kadınlar olurdu. Kırılmıştı, hazırды. Kırıldı ve bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Kesik kesik nefes aldım.

"Celeste şu anda yalnız mı?"

"Ben kapıdan çıkarken Jess ve Jace Xbox'ın önünde hazırlanıyorlardı."

Rahatladım.

"mi çıkardın?"

Parmakları ve kolu sıkıştı. "Bu konu hakkında konuşmayacağız."

Ağzımı kapattım.

"Ama sen yaptın?" demek için

açtım. "Evet."

"Onları öldürecek mi?"

"Larue."

"Anlat bana."

O kadar derin bir iç çekişti ki, bunu yaparken vücudum birkaç santim hareket etti.

Ve sonra, "Sen ulaşılmazken, diğerleri ortadan kaybolmuşken, hayal kırıklığı artacak ve onu diyelim ki önümüzdeki hafta içinde bulamazlarsa... evet."

Yüzümü göğsüne .

"Ve yenilerini alacak," diye mırıldandım.

"Evet."

Başımı arkaya eğdim, sakalı aşağı indi ve o berrak griyi aldım.

"Onu bulacaklar mı?"

Bakışları benimkileri terk etmedi. Ve dedi ki, "Evet."

YEDİ

Karanlık

"Hayatım boyunca bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama bunlardan bir tane istiyorum."

Jesse ve ben görkemli, yepyeni dolabımda duruyorduk.

David ofisimde resim yapıyordu.

Yeni masam iki gün içinde gelecekti.

Bu iyiydi, çünkü kafamı toparlayabilirsem işe koyulma vakti gelmişti.

"Bilmiyorum. Belki de bir duvarı yıkmalıyım diye düşünüyorum," diye cevap verdim.

"Yıkabileceğin tek duvar bir yatak odasına açılıyor." Ona baktım. "Evet."

Jesse çok zekiydi, babası gibi, ağabeyi gibi, ama zaten bir oda büyüklüğünde olan dolabımı ana yatak odasından daha büyük bir dolap haline için yakındığımı anlaması bir saniyesini aldı.

Ama bunu anladığında gülmeye başladı. Zamanı gelmişti.

"Sizi uyarmak saldırının sinsiliğini ortadan kaldırıyor, ama ben sinsi bir saldırıyı sürdürmek üzereyim."

Gülmeyi kesti. Bunu ortaya koydum.

"Birini tanımak için biri gerekir ve sen mükemmel bir aktörsün."

"Delphine," diye mırıldandı.

Tam şurada.

Sharp.

"Kız kardeşin endişeli ve babanın sana ihtiyacı var. Bununla oyalanamazsın Jesse. İnsanlar şu anda sana güveniyor ve gelecekte daha da güvenecekler. Kendine dikkat etmelisin."

Çok kızgın görünüyordu ve babası gibi (ve kardeşinden şüpheleniyorum), bana bunu yapacak adam değildi.

Bu nedenle ayrılmak üzere döndü.

Anne sesiyle, "Benden uzaklaşma," diye emrettim. Sesi anladı ve bana doğru döndü.

"Sen benim annem değilsin ve haberin olsun, Celeste'nin de değilsin. Bize kaç akşam yemeği hazırladığın umurumda değil. Seni çok az tanıyoruz."

Tamam, belki de beni serbest bırakmayacağı konusunda yanılmışımdır. Ama bunu kaldırabilirdim.

"Hayır, . Ben senin komşunum. Arkadaşınızım. Hepinizi önemsemeye başladım. Hem de çok. Ve size şunu söyleyebilirim ki, şu anda içinde bulunduğum arafta yaşıyorum ve bu araf, hiç tanışmadığım ve muhtemelen akıl sağlıkları için asla tanışamayacağım iki kadının etrafında dönüyor, sizin anlamadığınız bir şeyi anlıyorum. Kızları olduğunu düşünürsek, sonuç ne olursa olsun, Pulaskiler için Alice'in nerede olduğunu bilmek, hiç bulunmamasından çok daha iyi. Sizin için iş bitmedi. Onlar için de. Adaleti senden daha çok istiyorlar. Ama onlar için değerli bir şey verdin. Değerli bir hediye değil ama yine de bir hediye. Şimdi, işi bitirmek için kendinizi bir arada tutmalısınız."

Jesse'nin de Jason'ın da sakalı yoktu, sadece tıraş olmayı sevmeyen iki adamın sakalları vardı.

Böylece yanağındaki kaslar gizlenmemiş oldu.

"Bulduğun şeyin seni bu kadar etkilemiş olmasının senin hakkında ne kadar çok şey söylediğini biliyorsun," dedim daha yumuşak bir tonda.

"Bu bokun seni çarpmaması için o lanet olası adam olman gerekir," diye ısırdı.

"Bana anlatmak ister misin?"

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Ve sana mı vereyim?" "Evet."

Vücudu listelendi.

Omuzunu eğmesiyle başladı ve çenesinin tembelce yana kaymasıyla sona erdi.

Bu sırada gözlerini bana dikti.

Çünkü bu sayede yapbozun parçaları yerine . Jesse için.

Benim hakkımda.

"Biriyle konuşacağım," dedi sessizce.

Bir nefes bıraktım.

"Bilmiyorum..." diye başladı ama bitirmedi.

"Evet?"

"Bilmiyorum..."

Sabırla bekledim.

"Bu işi bitirebilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ederken utanç içindeydi.

"Baban anlayacaktır." "Onu bulursak, öldüreceğim."

"Baban anlayacaktır." "Ona yaptığı şeyleri."

Karnım ağrıyordu.

"Baban, Jesse, tatlım, anlayacaktır." "Bunu tek başına yapmak zorunda kalmamalı."

"Nasıl anlaşma yapılacağını biliyor." "Öyle mi, Delphine?"

Neredeyse öğürecektim, ağzım tükürükle o kadar hızlı doldu ki aynı anda boğazım da kapandı.

"Jesse sözlerine şöyle devam etti: "Yıllardır böyle şeyler görüyor ve bunu yapan canavarları avlıyor.

"Sence o-?" "Karanlıkta karanlık nedir?"

"Karanlık."

"Bir insan tüketilmeden önce ne kadar karanlığı özümseyebilir?"

"Jesse, babanın bu davayla ya da işiyle ilgili sorunları olduğunu hissediyor musun?" Ben talep ettim.

"O bir insan."

"Ve bunu büyük bir dikkatle söylüyorum, ama yansıtıyor olabilirsiniz." "Onu görmedin, Delphine. O gördü."

Hiçbir şey söylemedim ya da hareket etmedim.

Jesse hiçbir şey söylemedi ya da hareket etmedi.

O kadar

kötü mü?

Daha da

kötüsü.

Pencereden dışarı bakmak için

döndü. Ben de aynısını yaptım.

O pencere dolap için bir bonus oldu. Pencere kenarında bir koltuğu bile vardı. David kasabada yetenekli bir terzi tanıyordu, internetten biraz malzeme sipariş etmiştim ve o da bunun için bir minder ve birkaç yastık yapıyordu.

Evin yaşı düşünüldüğünde, bu dolabın amacına uygun olduğunu hayal edemiyordum. Bu odanın bir çocuk odası, bir stüdyo, okuma köşesi olması gerekiyordu.

Benden önce orada yaşayan yaşlı adam, bir eş ya da partnerden hiç bahsedilmediğini düşünürsek, neden burayı bir dolaba dönüştürdü, bilmiyordum.

Umurumda değildi.

David'in de hazırladığı bir ada için yer vardı. Güzel bir antika büro bulmuş, onu parlatmış ve sanki her zaman öyleymiş gibi görünmesini sağlayacak akıllıca bir yöntemle yanlara ve arkaya eklemeler yapmıştı. Artık ayakkabılar ya da eşarplar için kutular, kazaklar ve katlanmış kot pantolonlar için de arka tarafta raflar vardı. Üstüne koymak için de bir mermer parçası bulmuştu.

İlahi bir şeydi.

Adayı ilk gördüğümde, ki bu David'in dolap tasarımıma bakıp "Bana güvenin" demesinden ve ardından eski mobilyaları yeniden değerlendirmek gibi bir hobisi/yan işi olduğunu öğrenmemden sonra olmuştu, beni Misted Pines'a yönlendiren tüm farklı işaretlere hayret etmiştim.

O parçanın Los Angeles'ta binlerce dolar edeceğinden hiç kuşkum yoktu.

Ve yine de oradaydı, David'in boş akşam saatlerinde, sadece benim için hazırlanmıştı ve ucuz değildi, ama alacağı şey de değildi

büyük şehirde.

Jesse bana, "Celeste de onun için endişeleniyor, biliyorsun," diye bilgi verdi. Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu.

"Onunla konuşacağım," dedim.

Sonra atladım.

Çünkü Jesse hareket etti, yanıma geldi, bana kısa ve sıkı bir şekilde sarıldı, gitmeme izin verdi ve sonra uzaklaştı.

Bir Hayran

M Jesse'yle konuşmam Ajan Palmer ve Bohannan'la yaptığım konuşmalardan iki gün sonraydı.

Ve şimdi, bundan iki gün sonraydı.

Gergindim, çünkü bu Bohannan'ın sapığım rehineleri öldürmeden önce verdiği haftanın sona erdiği anlamına geliyordu.

Gergindim çünkü bu iki günlük olayın iyi bir model olduğunu ve Bohannan'ın Alice Pulaski cinayetiyle ilgili zihinsel olarak ne durumda olduğunu değerlendirmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Henüz Jesse'nin soruşturmadan çekildiğine dair bir haber almamıştım, ki çocukların soruşturmaya ilgili benimle hiçbir şey paylaşmadıklarını düşünürsek bu sürpriz değildi.

Jesse'nin konuşmak için birini arayıp aramadığını da duymamıştım ama bana bunu yapacağını söylediği için ona inancım tamdı ve şu andan itibaren bu beni ilgilendirmezdi.

Ayrıca Bohannan akşam yemeği için evime geldiği için de gergindim ve daha fazla tartışmaya girmemesine ve Jason ya da Jesse'nin gideceklerini söylediğinden beri kanepemde uyumasına rağmen (ve Celeste'in kişisel gözetimi altında olmadığı için çıldırmamam için evde kaldığını hissediyordum), şimdi ilk kez yalnız akşam yemeğine geliyordu.

Ve son olarak, Bohannan kartlarını göğsüne yakın oynadığı için gergindim. Onu daha iyi tanıyordum ama odaklanmaya yakın bile değildim ve yine de... gergin olduğunu saklamıyordu.

Tabii ki barımda oturduğu yerde karşısına dikildim, her iki elimde de somon ve limonlu kuskusla kaplı birer tabak tuttum ve "Bana neler olduğunu söylemezsen bunları suratına fırlatırım" diye tehdit ettim.

"Celeste bir randevuya çıktı."

Anında çığına döndüm ve iki elimi de arkaları tezgâha gelecek şekilde bıraktım, tabaklar üstteydi.

Bohannan uzanıp birini aldı ve yanındaki servis tabağının üzerine koydu, sonra diğerini alıp önüne koydu.

"Bohannan," diye uyardım.

"Merak etme, Jess onu takip ediyor." Ters ters baktım.

"Ve Jace de onu takip

ediyor." Rahatladım.

Sonra tekrar gerildim.

"Will mi?"

Başını salladı.

Şimdi

incinmiştim.

"Bu ne zaman oldu?" Celeste'in bana söylememiş olmasından dolayı yaralanmış bir halde sordum.

Cade Bohannan türünden bir iletişimciydi, Jace ve Jess gibi değil, ikisi de kendilerini nasıl açıkça ifade edeceklerini biliyorlardı.

Ama yine de çoğunlukla mesajlar aracılığıyla, "*Gerçek hayatta cebire gerçekten ihtiyacımız var mı?*" gibi şeyler paylaştı. (ki ben de tabii ki *hayır* diye yanıtladım), *Sence kırmızı ruj bana yakışır mı* (ki ben de tabii ki *herkes kırmızı rujla güzel görünür* diye yanıtladım) ve *Bu akşam yemeğe ne zaman başlıyoruz?* (belli ki benimle birlikte yemek yapmaya başlamıştı).

Bu önemli haberi bana vereceğini düşünmüştüm.

"Sorun değil bebeğim," dedi Bohannan nazikçe. "Bu onun için de sürpriz oldu. Sanırım bugün kimya dersinde kalkıp ona sordu. O da tabii ki evet dedi. Okuldan sonra Double D'de malt , sinemaya gittiler ve sonra da akşam yemeği yiyecekler."

Peki o zaman.

Bu da bana söyleyecek zamanı olmayabileceği anlamına geliyordu.

"Bu bir maraton randevusu."

"Çocuğun evde olmaması gerektiğini düşündüm." Bunun doğru olduğuna bahse girerim.

Ama...

Onu inceledim.

Bekle.

Aman Tanrım.

"Ne?" Ben sordum.

"Yemek yiyebilmemiz için yanıma oturacak mısın?" etrafında döndüm ve yanına oturdum.

Çatalımı bile aldım.

Sonra ona döndüm ve tekrarladım, "Ne?"

Gözleri yüzümde gezindi.

Sabırsızlıkla bekledim.

Hal böyle olunca sabrım

tükendi. "Bohannan, *ne*?"

"Çocuk sağlam. Dale iyi bir adam. Ama karısı," diye mırıldandı. Ona doğru döndüm. "Alice'in annesi mi?"

"Dale hile yaptı."

Olay örgüsü

kalınlaşıyor.

"Devam et."

"Birlikte çalıştılar. Audrey hamile kaldı. Dale, Will'in annesinden boşandı ve Audrey ile evlendi. Bunu saklamadı, çünkü doğmamış kızı için doğru olanın bu olduğunu düşünüyordu. Alice'i doğurdular."

Bu durum *Tri-Lake Chronicle*'ın onları kiliseye giden, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile olarak tasvir etmesini sorgulanır hale getirdi.

Kiliseye gidebilirlerdi ve muhtemelen gitmişlerdir.

Ama sıkı sıkıya bağlı oldukları kısım?

"Şey... kahretsin," diye

fısıldadım. "Hı-hı," diye

onayladı. "Onu seviyor

mu?"

Bohannan somonu ağzına tıktı ve bana yan gözle baktı. Onu sevmiyordu.

Birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız. "İlk eş nerede?"

"Şehirde."

"Acı mı? İntikamcı?"

"Acı. Münzevi. Neyi yanlış yaptığını merak ediyor." "Hâlâ mı? Sekiz yıl sonra mı?"

"Hâlâ," diye onayladı Bohannan. "Sekiz yıl sonra."

Bu, hayatının aşkını kaybetmek gibi bir kederdi. .

"Doğru ya. Şimdi sinirleniyorum."

"Sarah bir sineğe bile zarar vermez. Gerçekten. Onları evden kovduğunu gördüm."

"O konuda değil."

Bohannan bana döndü. "Karısını terk eden bir adamı savunmayacağım. Ama cezasını çektiğini söyleyeceğim."

"Audrey havalı değil mi?"

"Audrey her yerde istediğini elde eden bir kadın olarak bilinir."

"Hamilelik bir tuzak mı?"

"Genel olarak öyle kabul edildi."

"Kurusıkı atmadığının farkında değil miydi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Onu temize çıkarmıyorum, Larue. İlk karısını seviyordu. Bunu bana birkaç gece önce sarhoşken ve tanınmayacak kadar berbat haldeyken söyledi ve berbat olan kısmı içkiyle ilgili değildi. Neden başka bir yere daldı, bilmiyorum. O da bilmediğini söylüyor. Gerçi şu anki karısıyla geçirdiği dokuz yılın ardından ve hayatında sevdiği kişi olmadan. Eminim dokuz yıl önce sorsaydım bir nedeni olurdu. Ve kendine öyle olduğunu söylese bile Sarah ile ilgili olmazdı. Zayıf olmasıyla ilgili olurdu."

Kendi geçmişimi ve Bohannan'ın bir aleti olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak (ne yazık ki), otuz yıldır bir erkeğe sormayı arzuladığım bir soru sordum.

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

Yüzündeki ifadeye bakınca neredeyse şaha kalkıyordum. "Ne çocuklar?"

"Tamam, başka şekilde ifade edeyim. Neden *bazı* erkekler bunu yapar?"

Tabağına döndü, "Daha iyi" diye mırıldandı ve somonu ağzına attı. Hepsinin canı cehenneme.

Bu adama aşık olabilirim.

Saçmalık.

"Yani?" Ben zorladım.

Çiğnedi, yutkundu ve bana döndü. "Nereden mi biliyorum? Karımı sevdim. Karımı becerdim. Çekici kadınların hayatımda olmasına engel olmadım ama onları becermedim. Aklıma gelmedi. yüzden buna cevap veremem."

Ciddi misin?

"Sen gerçek misin?" "Evet."

"Tamam, bir dene," diye bastırdım. "Zaten yaptım."

"Ne?"

"Zayıf."

"Oh. Evet. Öyle demiştin," diye mırıldandım ve sonunda yemeğime döndüm.

Ben somon ve kuskus yerken, "Bağlılık, bağlılık kelimesinin köküdür," dedi. "Bazı insanlar bunu zor buluyor. Sadece kelime bile sanki bir işmiş gibi geliyor. Bir egzersiz rejimine bağlanırsınız. Diyet yaparsınız. Bir diploma almaya karar verirsiniz. Kendinizi bir kariyere adarsınız. Benim gördüğüm kadarıyla, bir ilişkiden bahsediyorsanız, hissetmediğiniz sürece yapmazsınız. Eğer bu, gezegendeki nüfusun yarısının bir bağlanmadığı anlamına geliyorsa, dünya bunun için daha iyi olacaktır. Kalpler kırılmadan gider."

Daha fazla parça düşüyor: Bohannan bir bilgeydi. Bana bunu verip durdu.

"Bir ilişki hakkında kullanılan bağlılık kelimesinden nefret ediyorum. Bu doğru değil. Biriyle birliktesiniz çünkü onunla birlikte olmak istiyorsunuz. İlişki bir diyet, bir işverenle yapılan bir sözleşme ya da ulaşılması gereken bir hedef değildir. Yalnızca hislere, sevgilere ve çekime ya da dayanmalıdır. Benimle aynı şekilde düşünmeyen biriyle özdeşleşme konusundaki yetersizliğimden kaynaklanıyor olabilir, ancak *bunu* hissetmediğiniz, *gerçekten hissetmediğiniz* sürece, başka bir söz veremezsiniz. Bir ilişkiyi güçlü tutmak için yapılması gereken 'iş', eğer o ilişkinin içinde olmak için gereken temele sahip değilseniz başarısız olacaktır.

İster onlara karşı hissettiklerinizin gücü, ister onlar için doğru olanı yapacak karakterinizin gücü olsun."

Sessiz ve büyülenmiş bir şekilde oturdum.

"Hayatımın yirmi beş yılını Grace ile geçirdim. O mükemmel değildi. Ben de mükemmel değilim. Sona ciddi sorunlarımız vardı ve bir kez bile bunları çözemeyeceğimizi düşünmedim. Gittiğinde ve eve dönmeyi reddettiğinde, bir daha asla geri alamayacağım bir da onunla birlikte gitti."

"Tatlım," diye fısıldadım.

Sanki hiçbir şey söylememişim gibiydi.

Devam etti.

"Bir psikiyatrist tarafından verilen bir seminere gittim. Hayvanlar olarak tek eşliliğin genlerimizde olmadığını söyledi. Başlangıçta, bu kavram oluştuğunda, kırk yaşına kadar yaşadığınız için şanslı olduğunuzu, bu yüzden kadar zor olmadığını söyledi. Ama çoğunlukla bu fikrin, erkeklerin bir kadından doğurdukları çocukların kendilerine ait olduğunu bilmeleri için yaratıldığını söyledi. Ayrıca, erkekler münhasırlık fikrini çeşitli nedenlerle kadınlara karşı kullanabilsinler diye, çoğu zaman bu kavramın kendilerine de uyması gerektiğini görmezden geliyorlardı."

Bohannan bana bilgeliğini sunmaya ara verip içkisinden biraz içti ve sonra devam etti.

"Bu doktorun söylediklerine bakılırsa, yüzyıllar boyunca erkeklerin yaptıklarının yanlarına kar kaldığı ve toplumun sözde olmasa da eylemde buna göz yumduğu bir yol izlemek kolay, ancak kadınlardan daha fazlası bekleniyordu, yani yaptıklarının yanlarına kar kalmasına izin verilmiyordu. 'İyi bir kadının' saf, iffetli ve sadık olması beklenirdi. Tüm bunların kalıntıları bugün hala toplumsal ideolojilerde mevcuttur. Bu da sorunuzun cevabıdır."

Hiçbir şey söylememeye karar verdim ve gözlerimin ıııklık atmasına izin verdim,

Bak!

Bohannan gözlerimi okudu, sakalı seğıirdi, sonra sakalının içine gömdüğü dudaklarını kullanarak devam etti ve "Ama olarak bu doktor tek eşliliğin türümüzün doğasında olmadığını söyledi. Ben de buna saçmalık diyorum. Tarih, felsefe ya da bir türün erkeğinin yavrusu hakkında bilgi sahibi olma ihtiyacı umurumda değil. Eğer birini seviyorsanız, hayatınızı ona adadıysanız, onunla dalga geçmezsiniz. Son."

Gözlerim artık çığlık atmıyordu ama kalbim inanılmaz derecede hızlı attığı için yüksek sesle atıyordu.

"Normal olduğunu sanmıyorum, Bohannan."

Tamamen bana döndü. "Ben bir hayranınım, biliyorsun." Kafam karışmıştı. "Pardon?"

"Şovunuzu izledim. On yıl boyunca. Harika saçların var. Daha iyi bir kışın. Ve tatlı bir gülümseme. Grace de şovu severdi. Senin için izledi. Kıyafetlerini beğendi ve komik olduğunu düşündü. Ben de senin için izledim."

Ne diyeceğimi bilemedim ama bilseydim de, kalbim hala göğsümde çarparken tüm dikkatimi topladığım söyleyemezdim.

"Kitabınızı aldı çünkü bir hayranınızdı. Ama o bir hayran değildi. Okuyucu. okuduğunu sanmıyorum. Ben . Hayatımı değiştirdi."

Vay canına.

"Bohannan," diye nefes aldım.

"Senin böyle biri olduğunu bilmeliydim. Bu kitabı ancak insanlık durumunu prizma gibi anlayan biri yazabilir. Büro şefime gitmeme neden oldu. Transfer edilmeyi istememe neden oldu. Sonunda beni bir profilci yaptı. İnsanlık durumunu sizin gibi anlamak istedim."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Kolu dışarı çıktı, yanağı avucunun içine aldı, başparmağı ıslaklığı kaydırdı.

"Büro'dan ayrıldıktan sonra buraya, evime, Misted Pines'a geri dönmeme neden oldu. Beni bu ülkenin doğru köşesini bulmak için yorucu bir arayışa itti, ta ki memleketime döndüğümde kızımın büyük aşkıyla ilk randevusunun yerel lokantada bir malt ve bir filmle başladığını öğrenene kadar. Kısmen bana verdiniz ve Alice'e kadar aileme sığınak olma yolunda bana rehberlik ettiniz."

Bir damla gözyaşı daha düştü.

onu süpürdü.

Ve kendi sinsi saldırısını gerçekleştirirken sesi alçaktı.

Ama o bu işte çok daha iyiydi.

"Şu anda bir ekip Bob Welsh adında bir adamı yakalamak ve iki rehinesini kurtarmak için içeri giriyor. Şu anda bu durumdayım çünkü kızım kız kardeşi öldürülen bir çocukla randevuda ve ben de FBI'dan durumunuzun sona erdiğini bildirecek bir telefon bekliyorum."

Şimdi nefes nefese kalmıştım.

Başparmağının ucunu tekrar gözümün altına kaydırды ve hafifçe bana doğru eğildi.

"Şimdi Larue, yemeğini yemeni, içmeni ve kendine hakim olmanı istiyorum. Celeste eve bir halde dönecek, çünkü bu çocuktan hoşlanıyor ve o çok iyi bir insan, incinmeyi kabul ediyor ve bu ona iyilik getirmiyor. O yüzden bize ihtiyacı olacak. Ve senin özgür olman onu rahatsız edecek, çünkü gideceğinden korkuyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Biliyorum."

"Adamın o olduğundan eminler mi?" "Evet."

"Profilin," diye çıkardım.

"Kısmen."

"Mütevazı olma."

"Böyle şeyler her zaman bir ekip işidir. Bu yüzden Dern tam bir pislik. Ya da nedenlerden biri."

"Doğru."

"Kocalarınız mı?"

Sadece ona baktım.

O da bana verdi.

"Onlar zayıftı. Aptaldılar. Ve aradaki yılları, kafalarının içinde onlara gerçeği söyleyen o sesi görmezden gelmek için çok çaba harcayarak geçirdiklerini garanti edebilirim. Hayatlarındaki en büyük hatayı yaptılar, seni kaybederek."

"Burada neler oluyor?" Fısıldadım.

"Tekrar incinmek istemediğin için beni yokluyorsun. seni hissediyorum çünkü tekrar incinmek istemiyorum ve çocuklarımdan böyle bir pisliğin içine sürüklenmesine izin veremem."

"Benden hoşlanıyor musun?"

Kalın kaşları çatıldı.

"Benden hoşlanıyorsun," diye mırıldandım.

"Ayrıca size göz kulak olmak için para alıyorum, bu yüzden oğullarım sırayla oturuyor, çünkü sıra bende olsaydı, koltuğunuzda olmazdım. Bunun gibi dikkat dağıtıcı şeyler benim asla kabul edemeyeceğim hatalara yol açar. Seninle kesinlikle böyle bir şey olmayacak."

Aman Tanrım.

"Bu adam bu gece yakalanacak, Larue."

Bunu bir uyarı gibi söyledi, eli yüzümden uzaklaştı. Ben bunu tamamen başka bir şekilde anladım.

Gülümsememin nedeni buydu.

Gergin

L O gece iki nedenden dolayı Bohannan'ın iskelesindeydik.
Birincisi, kızının sokağa çıkma yasağı yaklaşmıştı.

İki, güvertesinde bir Adirondack sandalyesi vardı.

Ağaçların çengelinin hemen yanında, gölde oluşan sisin üzerine yansıyan evimin ışıklarını , tıpkı akşamları iskelemdeyken onun ışıklarını görebildiğim gibi.

İnsanlığa dair herhangi bir işaret çok daha .

"Sonbaharda olduğumuzu ve soğuk olduğunu biliyorum ama burada bulunduğum süre boyunca bu iki kiralamanın rezerve edilmemiş olması garip," dedim.

"Onların sahibi olduğumu ve siz şehre geldiğinizde rezervasyonları iptal ettiğimi düşünürsek, öyle değil."

Yanında oturuyordum, akşam yemeğindeki muhteşem konuşmalarından sonra olmak gibi ona sokulmamıştım ama kolunu omuzlarıma dolamıştı ve bir yakınlık vardı.

Bununla uğraşmak istemedim, bu yüzden ona bakmak için sadece boynumu bükтім.

"Ne?"

"Gölün bu ucundaki her şey bana ait. Yol bir uçtan bir uca beş mil gidiyor. Senin evin hariç."

"anasını."

"MP'ye ailemi büyötmek için iyi bir yer olduğu için geldim. Ama bu fikir, bu konuda yaşadığım engelleri ortadan kaldırdı.

"Babam ölene kadar içti ve tüm bana bıraktı." Hiçbir fikrim yoktu.

"Oha" diyerek bunu belirttim.

"Evet. Uzun zaman önce sarhoş oldu, poker oynarken yaptı, kaybetme serisindeydi, Fred Nance'e senin yerini verdi. Oyuna başladıklarında birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Oyun bittiğinde birbirlerini daha az seviyorlardı. Babam o araziye ve evi geri almak için elli yıldan fazla bir süre başarısızlıkla uğraştı. Fred bunu kabul etmedi. O kadar ki vasiyetinde, öldükten ve arsa satıldıktan sonra, karısı ve çocuğu olmadığı ve ailesinin geri kalanını pek sevmediği için, benim satın almama izin vermeden önce Washington eyaletine gideceğini yazmıştı."

"Bu çok büyük bir kin," diye not ettim.

"Babam öleli on yıldan fazla olmuştu ve ben ona bu şekilde kesilip atılmayı hak edecek hiçbir şey yapmadım, yani... evet."

"Baban gibi başka şeyler de yaptı mı?"

"Bu arazi babasının arazisiydi. Ve daha önce de babasının. Ondan önce de babasının. Beyaz adamın yöntemlerine göre, daha önce buranın sahibi olan insanlar Amerikan yerlisi oldukları için buranın sahibi değillerdi. Bu kadar geriye gidiyor. Babam içkiyi bırakmadı. Ama poker konusunda dersini aldı."

"En azından bu iyi bir şey."

Ve öyleydi.

Sonra söylediği şey kötüydü.

"Beni dövmesi sorun değildi, çünkü bunu yapmaya başladıktan sonra annemi dövmeyi bıraktı. Sorun şuydu ki, annem bunu kaldırabilirdi, ama onun beni dövmesinden pek hoşlanmıyordu. Bu yüzden evin etrafına beyzbol sopaları ve bıçaklar sakladı. Yani havaya girdiğinde, bir silah çok uzakta olmayacaktı ve görünüşe göre, bir yargıç kadar ayık ve oğluna elini sürmemeye kararlı bir kadın, bir sarhoşun bile durmasını sağlar. Kaç kez okuldan eve geldiğimde oğlumun eşyalarının güvertede olduğunu gördüğümü anlatamam. Yine de onu sevdi ve geri aldı. Sonra onu sevdi ve geri almadı. Ölene kadar yıllarca o şekilde bir barakada yaşadı."

Sol tarafımızı işaret etti.

Ve konuşmaya devam etti.

"Akan su yok. Isı yok. Elektrik jeneratörden geliyordu. Gölde yıkanırdı. Dışarıda eski bir Weber'de pişiremediklerini Double D'de yerdı. Eve döndüğümde yaptığım ilk şey o kulübeyi yıkmak oldu."

Bu beni şaşırtmadı. "Annen nasıl öldü?" "Göğüs kanserinden."

"Özür dilerim. Sesi bir şeye benziyordu."

Başını salladı. "Çok güzeldi. Cesurdu. Onu kendinden daha çok seven bir adamla tanıştı ve onu eski kocasının sahibi olmadığı evine taşıdı, ama babam onu asla çevirmedi ve birlikte yaşadılar. Ta ki kanser hastalığında onun yanında olana kadar. Şimdi bir karavanda yaşıyor, yollarda, sonunu kovalıyor, onsuz kaybolmuş. Tıpkı babam gibi. Onunla işi bittiğinde, o da onsuz kayboldu. Onun sorunu, birlikteyken de kaybolmuş olmasıydı."

"Artık 'her zaman bira' olayını anlıyorum," diye mırıldandım. "Evet," diye homurdandı.

"Üvey babanı sever miydin?"

"Annemden öğrenemediğim sevmeyi ondan öğrendim." "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Haklısın."

Profilini inceledim. "Yapbozumu bozuyorsun." Vücudu şaşkınlıkla benimkine doğru kaydı. "Ne?"

"Kızının can sıkıntısını ve merakını gidermek için gelip senin cezana meydan okumasından sonra tanıştığım Cade Bohannan. Bay Az Konuşan, bu Bay Her Şeyi Bırakan değil."

Kahkahalarla kükredi.

Benim yanımda bunu hiç yapmadığı için hem şaşırmış hem de büyülenmişim.

Ay, bulutlar tarafından dağıtılmıştı.

Dışarıdaki ışıkları yanıyordu, karanlığı biraz dağıttılar ama bize tam olarak ulaşmadılar.

Onu görebiliyordum ama gölgede kalmıştı. Ve çok güzeldi.

Ancak.

"Komik olan ne?"

"Kahretsin, seni öpmek istiyorum," diye mırıldandı göle doğru, sakalı hâlâ sırtıyordu.

Kolunun kıvrımında döndüm.

"Neden öyle dedin?"

"*Neden yapmıyorsun?*" *bunu* sordum.

Bana baktı. "Larue, sen sensin."

"Bu tartışılmaz."

"Çok . ünlüsün. Deli gibi yeteneklisin. Ve otuz yıldır senin hayranıyım. Kız arkadaşına kızmıştım. Onun için endişelendim. Onu utandırmamak için senin evine gelmek zorunda kaldım. Kendimi de utandırmamaya çalıştım."

"Sen... gergin miydin?" Şok içinde sordum.

Bana daha çok döndü. "Bebeğim, çok . ünlüsün. Deli gibi yeteneklisin. Seni televizyonda yedi bin dakikadan fazla izledim ve programın komikti ama dediğim gibi, *senin için* izledim. Kitabını üç kez okudum. Kapıyı açıyorsun ve şahsen daha güzelsin ve kışın yirmi dört yaşından daha iyi. Yani, evet, gergindim."

"Yani ilk başta gergin olduğun için mi konuşkan değildin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Üzerime atlamak istediğini fark ettiğimde bunu çok çabuk atlattım."

Sandalyeye geri oturdum ve göle doğru baktım. "Güneş gözlüğü takmalıydım."

Kıkırdadı ve koluyla omuzlarımı sıktı.

"Sonra sen susmadın, ben de bir kelime bile edemedim," diye devam etti.

"Artık konuşmayı *gerçekten* bırakabilirsin,"

diye davet ettim. Davetimi kabul etmedi.

"Yine de, şu Eleştirinin Beş Sesi derin bir boktu, bebeğim." Ona saldırma isteğimi yeniden düşünüyordum ya da tam tersi (gerçi, pek sayılmaz).

"Ve hermetik olarak mühürlenmiş kutumda, senin ciddi bir sert adam olduğunu dosyaladım. Dar görüşlü bir kimya öğretmeni.

Güzel kızımın yaşayacağı görkemli hayat, senin doğrama tahtasının altında mı? Okul yönetimine gitmemenizi tavsiye ederim. Ülkede sizin testlerinizi geçecek kadar öğretmen yok."

"Konuşmaya devam et, ama bir daha asla yapamayabilirim," diye uyardım. Beni bir kez daha sıktı.

"Çok konuşmuyorum çünkü ağzınızı çırparken gözlem yapamıyorsunuz," diye açıkladı.

Düşünülmesi gereken bir nokta.

"Doğru."

"Ama sana kendimden bahsetmezsem birbirimizi tanıyamayız."

"Yine doğru."

"Kızdın mı?"

Sesi şaşırmış gibiydi.

Kızacak bir şey olmadığı kızgın değildim, hatta tatlı bir sataşmaydı. Hayal kırıklığına uğradım.

"Hayır, üzgünüm çünkü sana atlamayı çok istedim, gergin olduğunu ve bunun muhtemelen hoş olduğunu fark etmedim. Ama onun yerine tek gördüğüm şey ateşliydi."

"Bu konuda üzgün değilim," diye mırıldandı.

Gölün üzerindeki sise bakarak gözlerimi devirdim.

Farlar vurduğu aydınlandı.

İkimiz de döndük, Mustang'in yanaşmasını izlerken neredeyse kafalarımız çarpışıyordu, hemen ardından gümüş Ram (Jess) ve siyah Ram (Jace) geliyordu.

Mustang kızgın bir şekilde durdu ve Bohannan "Lanet olsun" diye mırıldandı.

"Sanırım şaperonlardan hoşlanmıyordu." İkimiz de ayağa kalktık.

Güzel bordo kordonlar ve sevimli pembe bir kazak giyen Celeste, bunlara eşlik eden ten rengi, kırpılmış bir kot ceket giyerek iskeleye doğru yürüdü.

Jess indi ve bize yöneldi. Jace de indi ve aynısını yaptı.

Babası ve ben bekledik.

Serbest bıraktı. "Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!"
Bohannan'ın burun deliklerinden hava çıktığını duydum, bu da
gülmemeye çalıştığı anlamına geliyordu.
Bunun dışında ondan bir şey
gelmedi. Sanırım bu benim
suçumdu.
"Tatlım, neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"
"Delphine, *Jace ve Jess filmde arkamızda oturuyordu!*"
Onun ötesine, kardeşlerinin durduğu yere baktım.
"Daha gizli olamaz mıydın?" Ben sordum.
"Adamın havalı olması gerektiğini bilmesi lazım," diye açıkladı
Jace. "Sanırım mesajı aldı," diye ekledi Jess.
Dikkatimi ona geri verdim. "Bunun ezikçe olduğunu biliyorum ama
bir gün iki koruyucu erkek kardeşe sahip olmanın ne kadar harika bir
şey olduğunu anlayacaksın."
"O gün *şimdi* değil," diye işaret .
"Anlıyorum," dedim yatıştırıcı bir
şekilde.
"Will bizi akşam yemeği için The Lodge'a götürdü. Barda oturdular ve
sürekli bize baktılar. Elimi tutmaya bile çalışmadı."
"Bu beklenmedik bir skordu," diye mırıldandı Jace Jess'e.
Yumruklarını tokuşturdular.
Onlara lazer odaklı bir bakış *attım*, o kadar güçlüydü ki gölgeleri
delip geçmesi gerekiyordu.
"Belki baban onlara sınırlar konusunda bir ders verir," diye
Celeste'ye önerdim, aynı zamanda babasına da öneriyordum.
"Muhtemelen bir daha asla biriyle çıkamayacağım," diye yakındı.
"Beklenmedik bir skor daha," diye not
düştü Jess. İşte oradaydı.
Bakışlarım gölgelerin arasından geçemedi. Onlara
doğru döndü. "Tanrım! *Senden nefret* ediyorum!"
Bohannan'ın telefonu çaldı.
.
Jace ve Jess'in dikkati doğrudan babalarına yöneldi. Celeste'in
vücudu sarsıldı.

Bohannan benden uzaklaşarak telefona cevap verdi.
"Neler oluyor?" Celeste'in sesi titriyordu.
Cevap verecek durumda değildim, lazer odağım şimdi babasındaydı.

"Evet. Evet." Durakla ve "Güzel."
Güzel.

Kıçımı döndürdüm ve loveseat'e eridimçünkü bacaklarım artık beni destekleyemiyordu.

"Evet. Güzel. Evet. Tamam. Tamam. Yarın. Yarın görüşürüz. Sonra görüşürüz."

Bohannan telefonu kapattı ve şimdi lazer odağı benim üzerimdeydi.

"Welsh gözaltında. Rehineler hastanede. Ailelerine haber verildi, nakledildiler ve yanlarındalar. Hâlâ bir şeyler ayıklıyorlar ama bombayı onun üzerine atmaya yetecek kadar bilgi ve Booth'a gönderilen resimler var. Kadınlarla ve diğerleriyle birlikte yakalandı, bir daha asla özgürlüğü hissedemeyecek."

Benim bilmediğim nedenlerden dolayı, insanlar böyle zamanlarda "güçlü" olmak ve kendilerini bir arada tutmak istediklerini ifade ettiler.

Başınıza gelen ve daha kötüsü başkalarının da başına gelen trajik ve korkunç bir şey sona erdiği için böylesine aşırı bir rahatlama ve rahatlama hissetmiyormuş gibi davranmanın nasıl bir güç iletişimi sağladığını bilmiyordum, bununla geçici olarak deliriyor olabilirsiniz.

Ben de öyleydim.

İkiye katlandım ve yüzümü ellerimin arasına alarak kontrolsüzce ağladım.

Bohannan'ın beni kollarına aldığını hissetmedim.

Beni eve taşımak için kaldırdığını hissetmedim.

Kıçımın fıstık kadifesine çarptığını ve onun beni sıkıca tuttuğunu hissetmedim.

Hiçbir şey
hissetmedim. Hiçbir
şey düşünmedim.

Aileleri dışında... onlarla birlikte.

YİRMİ

Fugly

C Eleste ve ben .
Özgürdüm.

Beda

va.

Beda

va.

Beda

va.

Ve bir kutlama olarak, jack-o'-lantern oyuyordum.

On altı yaşındaki, yirmi yedi yaşındaki ve elli beş yaşındaki (Celeste bana Bohannan'ın yaşını söyledi) çocuklarım da benimle birlikte oyma yapıyordu.

Celeste hepsini aldı.

Diğer üçünün henüz bundan haberi yoktu ama karınlarını doyurduktan ve onları uyumlu hale getirdikten sonra bunu onlara açıklayacaktık.

Her şey olup sonraki öğleden sonraydı.

Ağlayarak geçirdiğim katarsisten dolayı hala yarı katatonik bir halde uyandım ve nerede olduğumu bilmediğim için neredeyse paniğe kapıldım.

Neyse ki bunu uzun sürmedi.

Telefon konuşmasını hatırladım. Bohannan bana sarılmıştı. Onun kanepesinde olmak. Çocukların yakınımnda dolaştığını hissediyordum. Sonunda, mutfak, oturma odası ve tuvalet odasını içermeyen alanlarına yaptığım ilk ihlali kadar kendimi toparladım, bu Bohannan'ın beni üst kattaki banyoya yönlendirmesi oldu. Bana elektronik bir diş fırçası, yeni bir başlık ve bir tüp macun verdi.

Jess'in mırıldandığını duyduğumu hatırlıyorum, "Düşük seviyor." Bohannan'ın cevabı ise "60'a ayarla."

Celeste'in elinde temizleyici ve nemlendirici ile içeri girdiğini hatırlıyorum.

Beni büyük bir yatağa götürdüğünde Bohannan'ın orada olmasını umursamadığımı hatırlıyorum; botlarımı, çoraplarımı, kot pantolonumu ve kazağımı çıkardım, o yorganının üzerine bir battaniye atarken ben külotum ve ince bir termalle orada durdum.

Yorganı geri çektiğini hatırlıyorum. Beni yatırdığını hatırlıyorum.

Şakağımı öptü.

Ve o ışıkları söndürdüğünde ben dışarıdaydım.

Beni misafir odasına koymadığını görmek için doğruldum.

Bunun yerine onun yatak odasındaydım çünkü hiçbir misafir odasında pencere hizasında kesintisiz ve bir köşeden diğerine uzanan göl manzarası olamazdı ve bu manzara çok genişti çünkü oda çok büyüktü ve son olarak, *delicesine muhteşemdi*.

Yatağı incelediğimde benimle birlikte yatmadığını gördüm ki bu iyi bir şeydi. Bunu kaçırmak istemezdim.

Ayrıca odanın kum tonları, göl mavileri ve orman yeşillerinden oluşan bir çalışma olduğunu fark ettim; maskülen ve feminen renklerin mükemmel bir karışımı.

Grace Bohannan'ın bir eş, bir anne ve tartışmalı bir şekilde (ve ben bunun profesyonel tarafını tartışacağım) bir insan olarak başarısız olduğu söylenebilir.

Ama kadın iç tasarım konusunda yetenekliydi.

Ayrıca bana en yakın komodinin üzerinde bir not gördüm. Telefonum ve üç anahtar bulunan sade bir anahtarlık vardı; birinin etrafında kırmızı bir bant, birinde mavi ve diğerinde beyaz bir bant vardı.

Notu elime aldım ve alt kısmına bakıp orada karalanan şeyin Bohannan'a ait olabileceğini değerlendirdikten sonra, seri katil olduğuna dair işaretler sergileyip sergilemediğini görmek için onunla ilgili birkaç anımı daha gözden geçirdim, çünkü yazdıkları onu kesinlikle öyle gösteriyordu.

Notun şifresini çözecek kadar harf çözdükten sonra okudum.

Bebeğim, (Bu arada, bunu ona asla söylemem, ama bunun güzel bir başlangıç olduğunu düşündüm).

Hepimiz vurduk. Uyandıığında bana mesaj at. Akşam yemeği için seçim senin, ne istersen, senindir. (Benim istediğim bir fener balığı oyma ritüeliydi, ama gerekirse bu teklifi kendi istediğimi elde etmek için kullanabilirim).

FBI bilgi istiyor. Hazır olduğunda onları ara. Eski alışkanlıklar, evimden çıktığında bana mesaj at. Seninkine mesaj at. Bu . Şimdi geçmedi. Ama evdeyken kapılarını hep kilitli ve güvenliği ayarlı tutuyorsun, sonsuza dek. (Çok tatlı.)

Anahtarlar mavi, büyük ev. Kırmızı, ikizlerin evi. Beyaz, ahır. (Çocukların evinin ya da ahırın anahtarına neden ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bana olan ilgisini resmen ilan ettikten kısa bir süre sonra bu kadar titiz davrandığı için adama puan veriyorum).

Çıkarken kapıyı kilitle.

Sonunda, bana verdiği ilk öpücüğü gösteren bir x işareti vardı (resmi olarak saymamaya karar verdiğim tapınak öpücüğü hariç) ya da oldukça ayrıntılı, ama yine de çoğunlukla okunaksız *Bohannan*'daki *B'nin* bir parçası olabilirdi.

Ve bu kadar.

Yataktan kalkmadan önce ona mesaj attım.

Bana hemen mesaj attı, ben yatağımı hazırlarken.

İyi misin?

Cevabım, özgürüm. Ve bir efekt ekledim, metin açıldığında patlayan havai fişekler.

Yatağı hazırlamıştım ve giyiniyordum ki, *"Evet, bebeğim."* diye gönderdi.

Üç düzine kalp-yüz emoji, iki düzine flamenko dansçısı ve bir onluk gönderdim.

Emoji göndermedi ama mesajımı onayladı.

Giyinmeyi bitirdim, ona gideceğimi mesaj attım, çıktım, kapıyı kilitledim, neredeyse sekerek evime gittim, mesajıma bir kez daha onay aldım ve evime girdiğimde ona tekrar mesaj attım.

Onun cevabı, *"Güzel. Akşama görüşürüz."*

Kahve yaptım. Bir fincan yukarı çıktım. Kişisel tarihimdeki en uzun duşu Bob Welsh'i sembolik olarak yıkadım. Bir salon kıyafeti giydim ve kızlarımı aradım, her ikisine de bir dakikaları olduğunda beni aramaları için mesaj bıraktım ama onlara çok iyi haberlerim olduğunu söyledim.

Daha sonra Ajan Palmer'ı aradım ve bana neler olduğu ve neler olacağı hakkında bazı ayrıntılar verdi.

Adamı tespit ettiklerinde ve o olduğundan emin olduklarında, başka şeyleri araştırmaya başladılar ve bunu, kadınları adamın onları tuttuğundan nispeten emin oldukları yerden güvenli ve mümkün olan en kısa sürede kurtarmak için bir strateji geliştirirken iki kez yaptılar.

Şimdiye kadar ne onun evinde ne de kadınları tuttuğu diğer evde pek bir şey bulamadılar (kadınlar dışında, ah... ve bana olan saplantısının boyutuna dair çok sayıda kanıt).

Ancak, kendi bölgesindeki çeşitli mağazaları ve internet kafeleri ziyaret etmişlerdir. Mağazalarda bomba yapımında kullanılan malzemelerin satın alındığına dair şahit hesapları ve mağaza fişleri vardı. Kafeler, giriş yaptığı bilgisayarlarda yaptığı akıldışı web aramalarının önbelleğe alınmış (silinmiş olsalar bile geri yüklenmiş) internet arama geçmişlerini buldukları yerlerdi.

Neyse ki Kitap Kurdu'nu öldürmeyen zehri nasıl ele geçirdiğine dair bir satır olabilir.

Ancak ne olursa olsun, adam kaçırma, saldırı, cinsel saldırı ve diğer bir dizi suçlamayı zaten itiraf etmişti.

Bir avukatı vardı ama şu anda pazarlık ettikleri konu ne kadar süre hapiste kalacağı değil, hangi hapisyanede kalacağı ve ölene kadar parmaklıklar ardında ne kadar rahat edeceğiydi.

Umurumda değildi.

Kadınları önemsiyordum.

"Onlara yardım ediyoruz. Uzun bir sıra olacak ama gözümüz üzerlerinde olacak," diye güvence verdi Ajan Palmer.

Maddi olarak bir şeye ihtiyaçları olursa ilk beni aramalarını söyledim. Ya da bir şeye ihtiyaçları olursa, lütfen benimle iletişime geçin.

Bunu not etti. Ve işimiz bitti.

Ama işim bitmemişti.

Hawk Delgado'yu aradım ve Elvira'yı buldum, bana işi , bana bir rapor göndereceklerini, Camille ve Joan'a göz kulak olmak için yaptıkları işi devredeceklerini ve son faturanın raporla birlikte geleceğini söyledi.

Alicia'yı aradım, zaten biliyordu ve onun için, Russ ve Michael için ve benim için sevinçten havalara uçuyordu.

Russ'ı aradım, o da zaten biliyordu, rahatlamış ve mutluydu ama benim için biraz endişeliydi.

Daha önceden tanıdığım Michael'ı aradım ve "Belki artık senin bokunun altında yaşamayı bırakabiliriz" dedim.

Eğlenceli gerçekler: Russ, iki uzun soluklu sitcom'da ve iki sezonluk, bir saatlik dramatik bir komedide rol almaya devam etti; bu komedinin ömrü uzun olmadı ama eleştirmenlerin beğenisini kazandı ve hayranları hala geri dönmesini talep ediyordu.

Alicia sinemaya geçti ve bir dizi başarılı romantik komedi yaptı ve hala da yapmaya devam ediyor, belki aynı gişeyi elde edemedi ama bu küçümsenecek bir şey değildi.

Michael'ın iki başarısız sitcom'u oldu, seçilmeyen o kadar çok pilot dizide oynadı ki sayısını unuttuk ve ona bir Altın Küre kazandıran ve dramatik bir aktör olabileceğine inanmasına yol açan bir politik dramada kısa bir konuk oyunculuk yaptı, ancak etkileyici sonuçlar elde edemedi.

Michael'ı aklımdan çıkardım, hiçbir şey o günkü iyi ruh halimi .

Ardından sevinçten havalara uçan iki konuştum, rahatlamış eski sevgililerimin telefonlarını ve mesajlarını görmezden geldim, endişeleneceğini bildiğim birkaç arkadaşımı bilgilendirdim ve Celeste'e "*Okuldan sonra bir maceraya var mısın?*" diye mesaj attım.

Aldığım cevap, *EVET!!!!*

Bu da bizi bugüne getirdi.

Sevimli kazaklar ve kadife pantolonlar giymiş, boyunlarımıza atkılar dolamış, ikimiz de saçlarımıza muhteşem örgü şapkalar takmış, bakkalın önündeki devasa kasalarda satılanları incelerken sonbahara özgü muhteşem bir görünüme bürünmüştük.

Başka bir deyişle, balkabağı seçiyorduk.

Çirkin, dağınık bir tanesini kaldırdı. "Bu *tam* Jace'e göre."

Çok haklıydı.

" at."

Arabamıza koydu.

Büyük bir tane buldum. "Baban mı?"

"Evet."

Arabaya koydum.

Jess için daha da iğrenç, berbat bir tane buldu ve birbirimiz için birer tane seçtik (o benim için balkabağı mükemmelliğinde bir tane buldu, ben de onun için daha da bir tane buldum ve ikimiz de bu konuda kıkırdadık).

Celeste arabaya el koymuştu ve akşam yemeği için gerekenleri almak üzere dükkana doğru ilerliyorduk ki, "Bayan Larue?" diye duydum.

Döndüm.

Ve Audrey Pulaski'nin yüzüne baktı.

YİRMİ BİR

Aromacobana

"...pardon, sen olduğunu sandım," dedi Audrey.
Celeste yanıma çok yaklaştı, kolunu bana bastırdı.
benimkine.

"Merhaba," dedim Audrey'e nazikçe.

Bize doğru bir adım attı, Celeste'e baktı ve "Merhaba tatlım" dedi.

"Merhaba, Bayan Pulaski."

Onun cevabı üzerine neredeyse Celeste'e bakacaktım çünkü sesi her zamanki gibi utangaç, sıcak ve sessiz değildi, biraz soğuk ve kesinlikle mesafeliydi.

İlginç.

"Will'le dün gece eğlendiniz mi?" diye sordu, sesi sahte neşeli ve duyması acı vericiydi.

"Biraz," diye izin verdi Celeste.

"Güzel," diye mırıldandı Audrey. "Ben istedim ki..." Arabamıza baktı ve soldu.

Pulaski'lerin evinde bu yıl muhtemelen hiç jack-o'-lantern olmadığı için kalbim tekledi.

Kendini toparladı ve dikkatini bana geri verdi.

"İ arıyorum için teşekkür ederim Sen. İçin ne sen yaptı.

Teklif bu ödülleri. Bu çok nazik bir davranıştı."

"Yapma." Hâlâ nazikçe devam ediyordum. "Gerçekten." Benim için bir zevk olduğunu söyleyemezdim. Ben de dedim ki, "Benim gibi kaynakları olan herkes aynısını yapardı."

"Yapacaklarından emin değilim," diye yanıtladı.

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden ona dikkatli bir şekilde gülümsedim.

Bize doğru küçük bir adım daha attı ve başı biraz eğildi, ama hareketi bir kuşunki gibi tuhaftı.

"Siz... peki, Leland'ın teklifinizi neden duyurmadığı konusunda bir fikriniz var mı?"

Lanet olası Dern.

"Hayır, üzgünüm. İstemiyorum,"

dedim ona. Celeste'ye döndü.

Kolumu ona dolayacak şekilde kaydurdım.

Audrey bunu kaçırmadı ve yüzünü buruşturdu.

Tanrım, bu tam bir işkenceydi.

Yapbozunun kırık ve karanlık olduğu, o orada dururken bile yeniden şekillendiği açıkça görülüyordu ve bu üç boyutlu olanlardan biriydi.

Birinci boyut: Alice'ten önce ve Audrey'nin şimdi Alice'i yaparak Dale'i tuzağa düşürmek için (sözde) yaptığı şeyi yapıp yapmaması gerektiğini düşünerek nasıl rahatsız olduğu.

İkinci boyut: Alice'le geçirdiği ve istediğini düşündüğü her şeye sahip olduğu o puslu ve giderek korkunç bir şekilde puslu hale gelen günler, her ne kadar inkâr etse de bunun üzerinde bir gölge olduğunu biliyordu. Birlikte yaşadığı bir gölge. Şimdi onu fevkalade bir şekilde kıcıncıdan ısırabilecek bir gölge. Son olarak, hayatı boyunca kızının üzerinde asılı kalmış bir karabulut.

Üçüncü boyut: şimdi, hayal bile edilemeyecek bir şekilde sona eren bir çocuk doğurduğunu bilmek, ukala, keskin, güçlü, zeki bir genç adamı hareketlerini kontrol etme yeteneğini sorguladığı noktaya kadar sarstı ve çok gerçek bir şekilde intikam olarak kendisinin cinayet korktu. Ancak Audrey'nin eylemleri (Audrey'nin zihninde, gerçek durum bu değildi) Alice'i doğumdan sekiz yaşında bir delinin ellerinde yıkıcı bir ölüme çarpışma rotasına götürdü.

Ben psikolog değildim. Ona o puslu günlerin tekrar söyleyemezdim. Kızının güzelliğini asla unutmayacaktı.

Aslında, hiçbir şey yapamadım.

Yapbozunun kendi kendine yeniden oluşması gerekecekti, hatta bu süreç üzerinde çok az kontrolü vardı.

"Baban şerife yapmamasını söylemiş mi, biliyor musun tatlım?" diye sordu Celeste'e.

"Hayır, yapmadı," diye açıkladı. "Babamın bundan haberi bile yoktu ta ki..." Onu sıktım, çünkü o "kadar" kızının cenazesinin olduğu gündü. "Sonra," diye bitirdi.

Görünüşe göre Bohannan'ın Baba Kulakları arızalıydı ve Celeste tartışmamız sırasında duyma mesafesinin dışında değildi ya da çocuklardan biri ya da okuldan biri ona söylemişti.

Audrey'nin bakışları benimkilere doğru *süzüldü*. "Bunu garip bulmuyor musun?"

"Bu tür şeyler hakkında pek bilgim yok," dedim. "Keşke bilmeseydim," dedi omzumun üzerinden bir noktaya.

"Bir yere gitmek ister misin?" Ben teklif ettim ve Celeste kolunu bana doladı ve yan tarafımı dürttü.

Bu da neydi ?

Audrey'nin şaşkınlığı ve acısı karşısında bunu görmezden geldim. "musun?" Devam ettim. "Bir kahve al. Konuşalım mı?"

Yarı odaklanmış bir şekilde bana baktı. "O gösteride iyi olan sendin. Çok tatlıydın. Hepsi de senin gerçek hayatta da böyle olduğunu söyledi. Sanki kendini oynuyormuşsun gibi."

Ben .

Bunu ona söylemedim.

"Sanırım haklıydılar," diye sözlerini tamamladı.

Celeste'e baktım. "Şehirde eğlenceli bir kahve dükkânı var mı?" "Evet. Aromacobana," diye cevap verdi.

Mükemmel bir kahve dükkanı ismi.

"Hayır, hayır." Biz ona bakarken durakladı. "Hayır. Bir şeyin ortasındasın."

"Eminim bunları bir kenara koyup daha sonra geri alabiliriz." "Hayır, gerçekten, benim... gitmem..." çok uzun bir duraklama, "eve gitmem gerek."

Uygun bir soru sordum. "Araba kullanabilecek misin?"

Bu çıkarım karşısında şaşırılmış görünüyordu, omuzlarını dikleştirdi ve hızlıca konuştu. "Evet. Elbette. Evet. Ben iyiyim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum ve tekrar teşekkür ederim."

"Lütfen, bundan bahsetme."

"Celeste, tatlım," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkmıştı.

Sonra döndü ve koşarak uzaklaştı.

Ben onu izledim ama Celeste .

Benden ayrıldı, el arabasını aldı ve "Hazır mısın?" diye sordu.

İçeri girdik. Bir şeyler alırken bırakmıştım ama cips reyonunda buldum.

"Ona karşı biraz mesafeliydin. Gölge etmiyorum, sadece merak ediyorum." "Will ondan nefret ediyor."

Doritos'ta durdum. Biraz yığdı.

"Bana söylediği ilk şey buydu. Çikolatalı malt sipariş etti, bana döndü ve 'Audrey'den nefret ediyorum. Tam bir sürtük.' dedi. Küfür ettiğimi biliyorum ama aynen böyle söyledi. Kelimesi kelimesine."

"İlk söylediği şey?" Bizi koridordan geçirip Ruffles'ın önünde durduğunda sordum.

Kaşar ve ekşi krema tercih etti.

Onun seçimini onayladım ama sadece kafamda.

O konuşuyordu.

"Hiç şaşırmadım. Herkes onu tanıyor." "Herkes neyi biliyor?"

Şimdi Pringles'ın başındaydı ve seçeneklerini değerlendiriyordu.

Kimi beslediğinden emin değildim ama tahminimce zihinsel bir listesi vardı ve ben yokken Bohannan'ları besleyen şey buysa, onu durdurmayacaktım.

"Bay ve Bayan Pulaski'yi ayırdığını." Bana baktı. "Ve bununla *gerçek* Bayan Pulaski'yi kastediyorum."

"Bu biliniyor mu? mi?"

"Will popüler," diye mırıldandı, koleksiyona biraz daha ekşi krema ekledi, bu sefer soğanlı ve barbekü ile baharatlandırdı.

Son kapağı yuvarladık ve o konuşmaya devam etti. "Her neyse, bunu daha önce de yaptı."

"," dedim. Durdu.

"Önceden mi?" Ben sordum.

"Evet. Başka bir adamla. Gerçi onu hamile bırakmayacak kadar akıllıydı. Ama adam onun için karısını terk etmeyince, kadın karısına birlikte olduklarını anlatmış. Neredeyse boşanıyorlardı. Ama danışmana gittiler ve aralarını düzelttiler. Eminim bunu tahmin edememiştir."

Bahse girerim yapmamıştır.

Celeste devam etti, "Bu yüzden gözünü Bay Pulaski'ye dikti."

"Bay Pulaski hakkında kötü konuşmak istemiyorum ve bunu söylerken gerçekten istemiyorum. Adam cehennemde ve bu konuda hiçbir fikrim yok. Ancak bu gibi durumlarda tango yapmak için her zaman ama *her* zaman iki kişi gerektiğini belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Oh evet. Will babasını temize çıkarmıyor. Ama, bilirsin, o *onun babası*. Ve ikisi de Alice'i çok severdi. Babam, Jess ve Jace'in benimle nasıl olduklarını biliyor musun?"

"Evet."

"Bu tür bir sevgi, ama o hala küçük." Bunu sadece bir an dinledikten sonra, hüzünlü bir ifadeyle, "Ya da öyleydi," dedi.

"Var mı Will söyle o Audrey değil kesilmiş yukarı hakkında kaybetmek kızı mı?"

Eğer konuştuysa, acıyla konuşuyordu. Az önce gördüğümüz kadın mahvolmuştu.

"Hayır, o da onu seviyordu. Sadece Will ondan nefret ediyor. Audrey. Bayan Pulaski. Kasabada yenisin ve artık etrafta dolaşıp insanlarla tanışıp bir şeyler öğrenebiliyorsun. Bilmelisin ki kasabadaki kimse onu sevmiyor. Diğer çifte yaptıkları yüzünden değil. Bay ve Bayan Pulaski'yi ayırdığı için değil. O olduğu için değil... o."

Bunun ne anlama geldiğini sormadan Celeste tekrar koridorda ilerlemeye başladı.

Ama yine de konuşmaya devam etti.

"Bu aslında garip bir iğrençlik çünkü hiçbirimiz ondan hoşlanmadığımız halde hepimiz ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak. Yani, onun için üzülüyoruz ama ondan hoşlanmıyoruz."

"Bu oldukça güçlü bir kolektif biz."

Durdu. "Ne?"

"Biz mi, yani *siz* mi?"

Burnunu buruşturdu. "Biliyorsun, bir anne ve baba birlikte olduklarında, birlikte kalabilmeliler. Zaten yeterince zor. Bunu daha da zorlaştıracak birilerine... birilerine... ne olduğunu bilmiyorum... ihtiyaçları yok."

Tamam o zaman.

"Katılıyorum," dedim sessizce.

Devam etti. "Ve her neyse, Will ona iyi davranmak ve onun için zlmek zorundaymış gibi hissediyor ve ona bakmaya bile zor dayanıyor."

Görünüşe göre ilk randevuları Celeste'in haklı olarak öfkeli ve incinmiş genç bir adama danışmanlık yapmasıydı.

"Bu kafa karıştırıcı olmalı," diye not ettim.

"Uh...evet."

Kurabiye reyonundaydık.

Ve Bohannalılar hem çikolatalı hem de altınlı mega maddeleri severlerdi. Bu insanlar nasıl formda kalıyordu?

"Baban tüm bunları biliyor mu? Yani, nceki ilişkiyi." "Herkes biliyor."

Akşam yemeği için ihtiyacımız olan gerçek bir malzemeye uzandım ve "İtiraf etmeliyim ki, bunun lisede konuşulmasını tuhaf buluyorum" dedim.

"Will gerçekten iyi bir hokey oyuncusu. Misted Pines'da hokeyi severiz. Bilirsiniz, diğer insanların futbolu sevdiği gibi. İnsanlar böyle adamların etrafındaki şeylere dikkat eder. O da bu konuda sessiz değil, daha önce de değildi. Ve kasaba o kadar büyük değil. Bu yüzden etrafta dolaşıyor."

"Hmm..."

Aniden durdu ve bakışları bana kaydı. "Kötü davranmıyorum," diye açıkladı.

"Bir fikre sahip olmaya hakkın var Celeste," diye cevap verdim. "Alice'in başına gelenlerin korkunç olduğu açık."

"Alice hakkında konuşmuyoruz. Başka bir şeyden bahsediyoruz."

"Dşnmeni istemiyorum-"

"Dinle," dedim sertçe. "Benimle ne istersen, nasıl istersen, katıksız bir şekilde paylaşmanı istiyorum."

"Un-ah-ne?"

"Katıksız. Dürüst. Dürüst." bir el çırpım. "Burası yargılamanın olmadığı bir bölge."

"Harika," diye fısıldadı.

Ona göz kırptım. "Güzel."

İlerledik ama fazla ilerleyemedik, ev örgüsü, kalın yün kazak ve yıpranmış Dickies pantolon giyen bir kadın bizi durdurdu.

"Gününüzde çok fazla zamanınızı almayacak," dedi, sesi alçaktı ve çenesi boğazındaydı, sanki Noel Baba gibi "ho, ho, ho" diyecekti. "Sadece küçük Alice için bunu yapmanın çok nazik bir davranış olduğunu söylemek istedim."

"Aslında hiçbir şey yapmadım," diye cevap verdim.

"Çünkü Dern tam bir eşek. Ama onunla tanıştınız, sanırım artık bunu biliyorsunuzdur."

Cevap vermedim.

Gözlerini kısarak bana baktı ve "Evet. Biliyorsun." dedi. Gözlerini kısarak Celeste'e baktı. "Heya, gurl."

"Heya, Frances."

Ve zaman almayacağına dair verdiği söze sadık kalarak, "Sonra," diyerek yoluna devam etti.

"Görüşürüz," diye Celeste.

Celeste'in "Biliyorsun, öyleydi" demesi için bir iki koridor geçmesi gerekti. "Ne?"

"Alice için bunu yapman gerçekten çok nazikçe."

Ona bir sırtıış attım, kolumu omuzlarına doladım, onu sıktım, ben sıkarken o da omuzlarını öne doğru kıvırdığı o tatlı ergen hareketini yaptı ama geri çekilmedi.

Gitmesine izin verdim ve alışverişi bitirdik.

Jack-o'-Lanterns

"W "Şimdi ne yapıyorsun?"
Jace.

"Alınma ama. Ama bu çok aptalca."

Jesse.

"Erkekler."

Bohannan, ancak tasmalı bir havlama olarak tanımlanabilecek bir sesle. İki çocuk da babalarına baktı.

Jace sonra bana döndü.

"Doğru, evet. Tamamen bu işin içindeyim Delphine," diye düpedüz yalan söyledi.

Tercümesi: *Seni babamla ayın altında iskeledeki koltukta otururken gördük, ama daha önce bile olduğunu biliyorduk ve hiçbir şekilde engellemeyeceğiz. Bu yüzden, hiç de öyle halde fener oyma konusunda iyiymişiz gibi davranacağız.*

"Bu sadece balkabağı oymak değil," dedim onlara. "Bu bir ritüel."

Her iki çocuk da bana bakıyor, beni mutlu etmek için birkaç kez balkabağı bıçaklamak, böylece babalarının onlara kızmamasını ve kız kardeşlerinin de mutlu olmasını sağlamak, sonra da bir bara gidip birkaç bira içmek ve belki bir kız tavlama istedikleri halde ilgi göstermeye çalışıyorlardı.

Bohannan beni Bohannan'ın normal ilgi seviyesiyle izledi, yani pek bir şey belli etmedi ama gözlerini benden ayırmadı.

Celeste neredeyse dans ediyordu çünkü ona bu kısmı zaten anlatmıştım ve "cadı" şeyleri yapmak için *çok* heyecanlıydı çünkü "cadı şeyleri şu anda *çok havalı*... birkaç hafta önce ilk tarot destemi ve *her şeyimi* aldım."

"Tamam, bunu her yıl Ekim ayında yapıyorum ve kızlarım yeterince büyüdüğünde birlikte yaptık. Eğer Fenn okyanus ötesinde olmasaydı ve ben de Camille'den iki eyalet uzakta olmasaydım, Camille ve Fenn şimdi benim evimde bunu yapıyor olacaktı."

Bu Jason ve Jesse'nin hoşuna gitti, çünkü babalarının yeni kız arkadaşını (belki de) yatıştırmak için çocuklar için aptalca bir şey yapmak başka bir şeydi.

Bir aile geleneğine katılmak da bir diğerydi.

"Mesele şu ki..." Önümde, yemek masasının üzerine serilmiş gazetelerin üzerinde duran balkabağıma dokundum (hepimiz kendi balkabağımızın önünde durduk). "Normalde olduğu gibi üstünü oyarsınız. Ama çekirdeklerini çıkardığınızda... kendi kendinize, paylaşmak zorunda değilsiniz... önümüzdeki yıl hayatınızda olmasını istediğiniz her şeyi düşünürsünüz. Tüm iyi şeyleri. Sahip olduğunuz ve elinizde kalmasını istediğiniz şeyler. Sahip olmadığınız ve bulmak istediğiniz şeyler. Her şey olabilir. Karar sizin."

Kullanacağım bıçağı aldım. Ve devam ettim.

"Sonra, oymaya başladığınızda, bu yıl büyük hayranı olmadığınız her şeyi . Hayatınızdan çıkarmak istediğiniz şeyleri. Olan şeyler, hissettikleriniz ya da kendinizle ilgili değiştirmek istediğiniz şeyler. her balkabağı eti parçası bu şeyleri temsil ediyor."

İlgilerini değerlendirmek için bir an durduğumda, Bohannan'ın bile artık çok daha dikkatli olduğunu gördüm.

"Sonra," diye devam ettim, "tohumları temizliyoruz, bir tepsiye yayıyoruz, tuzluyoruz, kavuruyoruz ve gelecek yıl için kendimiz için istediğimiz tüm iyi şeyleri tüketiyoruz. Tohumlar kavrulurken, parçaları bahçeye götürüyoruz, bir çukur kazıyoruz ve kötü şeyleri toprağa koyuyoruz. Gömüyoruz. Bunu onları gerçek anlamda gömmek için yapıyoruz ama aynı zamanda onları olumluya çevirmek için de yapıyoruz. Onları değiştirmek için. Çünkü topraktan bir şeyi toprağa geri verdiğinizde bu olur. Onu besler."

baktım.

"Bu mantıklı mı?" Ben sordum. "Bunu yapabilecek misin?"

"Varım," dedi Jason oyunbaz bir tavırla.

Jess balkabağına baktı ve "Ben de varım" dediğinde sessizdi.

"Totes!" Celeste cıvıldadı.

Bohannan'ın cevabı bıçağını almak oldu. Kendi kendime sıırttım.

Bıçakladık, kestik, oyduk ve kepçeledik. Sessiz olduğumuz zamanlar oldu. Daha çok sohbet ve şakalaşma zamanları vardı. Jess oyma işinde ustaydı. Jace'in denemesi korkunçtu. Bohannan'ın balkabağı tam olarak göz kırpan bir emojiye benziyordu... kaşlarla birlikte. Celeste'in balkabağının etine yay dudaklar ve kirpikler oyulmuştu. Benimki geleneksel üç dişliydi.

Gürlemeye hazır olduğumuzda Bohannan şöyle emretti: "Siz kızlar tohumları hazırlayın. Biz gidip kürekleri alacağız ve nereyi kazacağımıza karar vereceğiz."

Cinsiyete dayalı bu sabit rol dağılımının ele alınması gerektiği açıktır.

Ancak küreklerin nerede olduğunu bilmiyordum, kazdığımız yer benim arazim değildi ve bu ritüel sırasında etrafta erkekler olduğu için geçmişte benim işim olduğu gibi çukur kazmak zorunda değildim çünkü kızlarım da kazmayı sevmiyordu, yine de itiraf etmeliyim ki çukur kazmak zor değildi.

Oyunculuk ve yazarlığı birçok nedenden dolayı kariyerim için seçtiğimi söyleyebiliriz.

Bu yüzden tartışmadım.

Adamlar gitmeden önce Bohannan kolunu omuzlarıma doladı, beni kendine çekti ve bana gayri resmi ilk öpücüğünü verdi (ki "gayri resmi" kelimesini kullanmamdan da anlayabileceğiniz gibi bunu saymıyordum), dudaklarını başımın yan tarafına bastırdı.

Sonra kulağıma fısıldadı, "Onları henüz fırına koyma."

Gözlerimi yakalayacak kadar uzaklaştı ve benim şaşkın ama onaylayan başımı salladı, çünkü eşyaları yere dökmek o kadar da uzun sürmemişti.

Celeste ve ben tohumları temizledik, tepsiye yaydık, tuzladık ve fırını önceden ısıtmaya ayarladık.

Daha sonra her istasyondaki balkabağı parçalarını gazetede topladık ve kimin kimin olduğunu takip ettik.

Dışarı çıktık ve adamları iskeleden yaklaşık yirmi metre uzakta küreklere yaslanmış halde bulduk, hala açıklıktaydılar, ama sadece. Uzanıp ilk ağaca dokunabilirdiniz.

Mükemmel bir yer.

Normalde olduğu kadar çok değildi ama ay parlak, gökyüzü bulutsuz ve hava bir kez olsun ılık olsa da suda yine sis vardı.

Celeste ve ben paketleri dağıttık.

"Bilgece bir sözün var mı?" Bohannan sordu.

"Sadece kendini yap," dedim. "Yüksek sesle ya da kafanın içinde birkaç kelime söylemek istiyorsan, . Bana gelince..."

Öne çıktım ve elimdeki bohçayı oldukça derin bir çukura attım (etrafta erkeklerin olması da bir başka avantajdı, o kadar derin bir çukur kazmak için hiç çaba sarf etmemiştim ve bu yıl gömmek zorunda olduğum şeyin derine inmesi gerekiyordu).

Ve işte Bob Welsh gitti.

Elbette gitmediğini biliyordum. Yaptığı şey gitmemişti.

Ancak yıllar içinde bu gibi ritüellerde güç ve kuvvet olduğunu öğrenmiştim ve bu katıldığım tek ritüel değildi (sadece başkalarıyla yaptığım tek ritüeldi).

Ve bir şekilde, kafamda, bunu yapmak onun etkisini azalttı. Sırada Celeste vardı ve o da terk etti.

Sırada Bohannan vardı, aynı şekilde.

Jace "*Sayonara*, saçmalık" diyerek onunkini attı.

İşte o zaman Jesse'ye döndük.

İşte o zaman Bohannan'ın biz daha oraya çıkmadan önce ne bildiğini anladım.

Daha ileri gitmemiştim.

Hep öyle yapardı.

Jesse donmuş, deliğin içine bakıyordu.

Bohannan, "Oğlum," diye mırıldanarak oğluna doğru ilerlemeye başladı.

Jess bir adım geri atınca durdu ama yine donup kaldı ve deliğe bakmaya devam etti.

Herkes sessizdi.

Jesse bozdu.

"Alice'in o deliğe girmesini istemiyorum."

Celeste bir hamle yaptı ama elini yakaladım. Yakaladığımda sakinleşti ama öyle sıkı tuttu ki parmaklarım acıdı.

Jesse babasına baktı.

"Onu tüm arasına gömemem."

"Onu iskeleye götüreceğiz," dedi Bohannan sessizce. "Onu balıklara vereceğiz."

"Gitmesine izin vermek istemiyorum."

Celeste inleme sesi çıkardı.

Jace'in işi bitmişti ve kardeşinin yanına gitti, onu sıkıştırdı ama dokunmadı.

Bohannan elini arka cebine attı, cüzdanını çıkardı, çevirerek açtı ve içinden göremediğim bir şey çıkardı.

Jesse'ye gösterdi.

"Film koçanı. Adı Laura'ydı. On beş yaşındaydı. Yatak odasından aşırımtım. On dört yıl boyunca her gün cüzdanımda taşıdım."

Aman Tanrım.

Jesse gözlerini babasına

dikti. "Baba," dedi.

Film koçanını hızla cüzdanına geri koyan Bohannan dışında kimse kıpırdamadı.

Tam cebine geri koymuştu ki Jess tekrar konuştu. "Baba."

Ortadan çatlamış.

İşte o zaman Bohannan Jesse'yi boynunun iki yanından yakaladı ve neredeyse şiddetle vücuduna doğru çekti.

Jesse'nin gövdesi sarsıldı.

Bohannan kollarını ona doladı ve Jason onun arkasında durmak için hareket etti. Ardından alnını Jesse'nin sırtına yasladı.

Jesse beni delip geçen hayvani bir ses çıkardı. Tamam, o gece resmi olan bir şey vardı.

Bu aileye aşık olmuştum.

"Gidelim," diye fısıldadım Celeste'ye, Jess'in onun ya da benim duygularını görmemizi istemeyebileceğini düşünerek onu eve doğru çekıştirmeye başladım.

"Hayır," diye cevap verdi, elimi sıkıca tutuyor ve hareket etmiyordu.

Onun orada olması iyi olabilirdi ama benim orada olmam gerektiğinden emin değildim.

Bu düşünceye anda Bohannan başını çevirdi ve bakışlarıyla beni kıstırdı.

Artık bizden birisin mi yoksa bizi bu karmaşaya sen soktun, sen de bunun üstesinden geliyorsun mu diyeceğimi bilemedim.

Bu ekibin reisinden resmi bir öpücük bile almadığımı düşünürsek, hangisinin daha korkutucu olduğunu da bilmiyordum.

"Zayıf," diye Jesse.

"Güçlü," diye çıktı Bohannan.

"Onun gitmesine asla izin vermeyeceğim." "O da buna güveniyor."

Jesse'nin kafası kalktı.

Jason bir adım ama çok da uzaklaşmadı.

"Ne oldu?" Jess babasına sordu.

Bohannan, "Biliyorsun," diye cevap verdi.

Bohannan'ın sırtı bana dönüktü ama baba ve oğlun birkaç uzun vuruş boyunca göz temasını kaybetmediğini görebiliyordum.

Jesse başıyla onayladı ve babasının kucağından indi.

Bohannan Celeste ve bana döndü.

Jace kardeşinin yanına geldi. Jesse bana baktı.

"Dışarı çıkıp balkabağı almak varken kimin terapiye ihtiyacı var ki?"

Olamaz!

Felaket!

"Hayır, demek istemedim-"

"Sakin ol Delly," dedi Jesse yumuşak bir sesle. "Bunu ona bir sonraki anlatacağım.

Bu saçmalığı rejimine dahil etmesi gerekiyor." "O" onun terapisti olmalı.

Gülümsemem kararsızdı.

Onunki de öyleydi.

"Tohumlar yanıyor mu?" Jace sordu ve ilk kez onun tıbbi bir mucize olup olmadığını ve beyninin midesinde bulunup bulunmadığını merak .

Celeste ona, "Onları henüz koymadık," dedi. Bu benim Bohannan'a bakmamı sağladı.

Jesse geldi ve kız kardeşini *sahiplendi*, yani *sahiplendi*. Kızın ılığı sahte ve tizdi, balkabağı parçalarını bir kolunun altına futbol topu gibi sıkıştırmış olmasına rağmen onu diğerk omzunun üzerinden fırlattı.

Çünkü belli ki babasının kollarında ağladıktan sonra erkekçe bir şey yapması gerekiyordu.

Bu oyunu ona verirdim. Celeste de verdi.

Eve doğru ilerlediler, kız kardeşı erkek kardeşinin sırtından aşığı sarkıyordu.

Bohannan geldi ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni sahiplendi ve bizi eve doğru yönlendirdi.

"Yani ailece bir konuşma mı yapacağız, balkabağı oyma terapisi gibi, ikinizin birlikte olduğunuzu ve bunun biz çocuklar için ne anlama geldiğini açıklayacağınız bir konuşma mı?" Jason yanımda yürürken söyleniyordu. "Baba, bizi hâlâ sevdiğini ve çok önemli olduğumuzu ama süper ünlü bir TV yıldızıyla birlikte olduğun için çok fazla yanımda olamayabileceğini biliyorsun."

Bohannan'ın bunu tonal olarak anlamlı bir homurtuyla kapatacağından emindim.

O .

" gibi bir şey," dedi. Jason bir kahkaha attı.

Bohannan'ın profiline baktım ve sakalının etrafında şüpheli hareketler gördüm.

Ama l kesinlikle yapmadı Bayan onun kol sıkılaştırma etrafında Omuzlarım.

"Gerçi, l Yapma. düşünmek ve AİLE toplantı o gerekli," diye sözlerini tamamladı

Bohannan.

Bakışlarımı Jace'e çevirdim.

Beni izliyordu.

Yüz ifadesi alay etmekten o kadar uzaktı ki nefesim kesildi. "Hayır," diye onayladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

YİRMİ ÜÇ

Koca Ayak

I masamda oturmuş, bilgisayarımdaki boş Word belgesine bakıyor, son teslim tarihimin belirlendiği gerçeğini düşünmüyordum.

Bob Welsh beni arafta bırakırken, şimdi Bob Welsh kendi arafında olduğu için, son teslim tarihim sözleşmeyle araftan çıkarılacaktı.

Ayrıca ofisimin ne kadar muhteşem olduğunu da düşünmüyordum.

Masa, aldığım lambalar, aldığım halı ve köşeye sıkıştırılmış Eames deri şezlong, sedir ve üzerinde asılı altın rengi, kabarık kollu, küre gölgeli ayaklı lamba ile mükemmeldi.

Ahşap lambri üzerindeki duvarları kaplamak için seçtiğim boya rengi de ilham vericiydi.

Masam pencerelerin arasına yerleştirilmişti, böylece masaüstü monitörüm her iki taraftaki manzarayı engellemiyordu ve göle bakabiliyordum.

Odanın dekoru, yüzyıl ortası modern, eski okul geleneği, kız çocuğu ve alışılmadık renk patlamalarının bir karışımıydı (örneğin, bir köşede, güzel bir kuru çiçek vazosu tutmaktan başka bir amacı olmayan sıkıntılı bir turkuaz masa).

Bayıldım.

Cade Bohannan Yatak Odası değildi (ve Bohannan klanının o evi inşa etmek için o araziye seçmesinin bir nedeni vardı, çünkü manzaram dar olsa da sakin ve çarpıcıydı

ve yer yer çamlarla sınırlandırılmıştı, bu yüzden özellikle st katta bir aa evdeymiş gibi hissettiriyordu - ancak manzaralarının genişliği göz kamaştırıcıydı).

Hayır, ben de onu düşünmüyordum.

Bohannan'ın beni güvende tuttuğu için Alice'in katilini bulmaya canla başla sarılmadığını düşünüyordum.

Artık beni güvende tutmuyordu, Alice'in katilini bulmak için canla başla çalışıyordu.

Bunu biliyordum çünkü son dört gündür mesajlaşıyorduk ve bir keresinde, kızıyla birlikte bodrum katlarındaki televizyon odasında (Celeste'nin paylaştığına göre, bir zamanlar erkeklerin yatak odaları da aşağıda olduğu için orası erkeklerin alanıydı, ama artık geri alınmıştı) kamp kurarken, kızının alnına bir öpücük kondurmak için evine girmişti, benimkine de (onu da saymıyorum). Ve sonra hemen geri döndü.

O ve ben Russ'ın komedi dizisini izliyorduk (ne kadar iyi olduğunu unutmuşum).

Bohannan bizimle birlikte olduğu yirmi saniye boyunca dikkati dağılmış görünüyordu.

Ve sonra buhar oldu.

Bu yüzden, arka arkaya yaptığı "İlişkiler Duygulardır" ve "Ben Bir Hayranım" konuşmaları sırasında bana yaptığı ve artık bana bakmak zorunda olmadığında üzerime atlayacağının bir göstergesi olarak aldığım uyarının yanlış alarm olduğunu tahmin ettim.

Alice'e bunu yapan adamı bulmanın o kadar yüksek bir öncelik seviyesi olduğunu biliyordum ki, bunu tanımlamak için henüz hiçbir kelime yaratılmamıştı.

Hâlâ Cade ile bağlantı kurmayı arzuluyordum.

Mesele şu ki, bekrdım ve Angelo'dan sonraki pek de eğlenceli olmayan, pek de uzun sürmeyen ikinci ilişkimden beri yleydim.

Erkeklerden nefret etmedim (bazılarının iddia ettiği gibi).

Onlardan pek çok anlamda çok keyif aldım. Arkadaşlıkları. İlgipleri. Penisleri (eğer nasıl biliyorlarsa).

Onlara ihtiyaım olmadığını yeni öğrenmiştim.

Bu, *Kordonu Koparıyoruz*'un tartışmalarından biri olan bir şeydi.

Benim kahramanımın da erkeklere ihtiyaı yoktu.

Kadınlar (çoğunlukla muhafazakârlar) dehşete düşmüştü, çünkü... *değerler*. Bu fikir açıkça kabul edilemezdi çünkü kutsal saydıkları geleneklerde bozulmalara yol açabilirdi. Yani evlilik ve kadının toplumdaki yeri olduğunu düşündükleri şeyin sinsi alt metni.

Erkekler dehşete düşmüştü (çoğunlukla hepsi), çünkü... dürüst olmak gerekirse, neredeyse doğuştan itibaren hemen hemen her şey, özellikle de kadınlar için ne kadar önemli olduğunu içine sindirmemiş bir erkekle nadiren karşılaştım.

Tekrar ediyorum, erkeklerden nefret etmiyordum. Hayatın dramında kendilerine biçilen rolü değiştiremezlerdi ve büyük bir kısmı bunun saçmalık olduğunu anladı.

Tabii ki sonunda kadın kahramanımın aşkı bulması -bir erkekle- ama *onun* belirlediği (Tanrım, hayır) alışılmadık şartlarda, göz ardı edildi.

Onu sevdiği ama onsuz da yaşayabileceğini anladığı gerçeği, işte bu, bir şekilde, kutsala saygısızlıktı.

Yine de, tepkinin satışlar için harika olduğunu söyleyebilirim.

Bildiğinizi yazarsınız ya da en azından yazmalısınız, eğer yazmazsanız okuyucu buna inanmayacaktır.

Bildiklerimi yazdım.

Ama kahramanımda olduğu gibi, bir erkeğe ihtiyacım olmasa bile, bunun bir erkek istemediğim anlamına gelmediğini her zaman biliyordum.

Bu, arkadaşlık istemediğim, ilgi , zamanımı ve hayatımı paylaşacak birini istemediğim anlamına gelmiyordu.

Bu sevecek birini istemediğim anlamına gelmiyordu.

İnsanları sevmeyi seviyordum ve bana göre ne kadar çok insan sevilirse (sevgime layık olanlar) o kadar iyiydi.

Sadece doğru olmayan birinin saçmalıklarına katlanmak istemedim.

Onu o kadar uzun zamandır tanıımıyordum.

Ama Bohannan'ın doğru kişi olduğunu hissediyordum. Yine de henüz emin olmasam da fark etmezdi.

Çünkü istedim.

Çocuklarına, işine ve bana karşı tutumuyla karakterinin pek çok yönüne dair güçlü kanıtlarım vardı.

Kaba olmak ya da başka bir şey için değil, sadece çok uzun zaman geçtiği için değil.

Ama zamanın yaklaştığını hissediyordum.

Aletini nasıl kullanacağını bilip bilmediğini

öğrenmek istedim. Ellerini.

En azından dudakları ve dili. Bende o
yoktu.

Ne olursa olsun.

Balkabağı oyduktan sonra beni eve bıraktıktan sonra bile beni alınımdan öptü, sonra beni evime soktu, kapıyı benim için kapattı, güvenlik paneline doğru işaret etti, sonra kapıyı kilitleyene kadar dışarıda bekledi ve alarm için kapalı (varışım) ve açık (güvenli pencereler ve kapılar) sinyali verdi.

Açıkçası, çocuk katili avına ara verip gelip beni anlamsızca becermesini talep etmenin (eğer cinsel repertuarında bu varsa) her türlü şımarıklık olacağını biliyordum.

Ama bu, bunu yapmak istemediğim anlamına gelmiyordu.

Boş Word belgesine baktım, kendime aylar önce yazdığım taslağı diledim, böylece suyun akışını sağlayabilirdim, David'in mutfakta çalıştığını duydum - backsplash'i kazıyordu (dolaplar kalacaktı, ancak yeni tezgahlar sipariş ettik, yeni fayanslar , yeni bir lavabo bir hafta içinde orada olacaktı, yeni musluk garajdaydı ve yeni aletler projede olduğu gibi ve ne zaman yerleştirilecekti).

İkimiz de bir sonraki büyük proje olan banyoların tamamen elden geçirileceğini ve bunun zaman alacağını düşünerek bunun iyi bir yol olduğunu düşündük.

Söylemeye gerek yok, David rahat nefes (en azından hayatının bir bölümünde). Karısı beş ay sonra doğacaktı. İkimiz de bundan birkaç ay sonra benim için son projesini (tüm evin zeminini yenileme ya da belki kayıkthane) bitireceğini düşündük.

David de çok tatlıydı. Sadece bu evi istediğim gibi aldığım için değil, ona biraz huzur verdiğim için de mutluydum.

Böyle düşünürken telefonum çaldı.

Bir isim umarak, diğerk iki isim olabileceğı fikrinden korkarak baktım (Warren ve Angelo'yla iyi olduğumu bildirmek için temasa geçmiştim ama şimdi onlardan kaçıyordum çünkü bu olay her ikisinde de temel bir koruma içgüdüsunü feci şekilde tetiklemişti ve beni çıldırtıyorlardı) ve beklediğim ismi aldım.

Camille.

Welsh yakalandığından beri her gün aradı. Onun hilesini biliyordum.

Yakalanmadan önce, beni çoğunlukla yalnız bırakmıştı, her şeyin yolunda olduğuna, güvende ve hayatta olduğuma ve hayatımı yetişkin kızım la normal düzensiz ama nispeten sık iletişim kurarak yaşamam gerektiğine dair ince bir iletişim.

Artık durum çözülmüştü, tehdit parmaklıkların arkasındaydı ama kadınlar yeni bir cehennem dönemine giriyorlardı -bu, kendilerini bulmak için çıktıkları yolculuktu, hayatlarının yörüngesini bu kadar sert bir şekilde değıştirdikten sonra bu benlik her kimse- Camille bunu takıntı haline getireceğimi biliyordu ve bir isilik gibi üzerime geliyordu.

Ben de onunla daha çok güneş gözlüğü takmalıyım, tek söyleyeceğim bu.

"Merhaba güzelim," diye selamladım.

"Hey, neler oluyor?" diye cevap verdi.

"Yağmur yağıyor. Ve...sürpriz! Gölün üzerinde sis var. Son olarak, mutfağımın fayansları sökülüyor."

"Tamam, bu iyi, tam burada, hemen bir geçiş çünkü seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Mutfak fayansım hakkında mı?"

"Fenn, Joan ve benim Alicia ve Russ'ın yaptığını yapmamanızın garip olduğunu düşünmemiz hakkında. Şehir dışına çık, güvenli ve uzak bir yer kiral, böylece bu iş bittikten sonra eve dönebilirdin. Bunun yerine, Montana'daki evden depoda tuttuğun tüm o eşyaları karıştırdın, satman gereken eşyaları, yani zaten biliyorduk, ve yepyeni bir ev satın alıp döşedin." Durakladı, sonra ağır ağır devam etti: "Anne, hepimiz senin bir emlak bağımlılığın olduğunu anlamam gerektiğini düşünüyoruz."

Bir kahkaha patlattım.

"Komiklik yapmıyorum," dedi kahkahalarım arasında, benim ciddi, ilgili, bir sorun olmasa bile çözecek bir sorun bulacağım kızım. "Kaç tane mülkünüz var?"

"Tatlım, ben zenginim," diye hatırlattım ona. "Ve bütün yaz boyunca Paris'te takıldığın beş kez şikayet ettiğini hatırlamıyorum. Ya da Cornwall'daki yazlığı tezini yazmak için kullandığın o kış."

"Paris'teki yer sayılmaz. Orası bir aile sığınağı gibi. Cornwall'daki yer de aynı tabii ki." Tabii ki ikisi de sayılmadı.

Ona "Hollywood Hills'teki evin dışında, sahip olduğum tek mülk orası" diye hatırlattığımda hala gülüyordum, ama o kadar yüksek sesle değil.

"Kanada sınırının beş mil kadar güneyinde rastgele bir yer dışında."

"Burası çok güzel."

"Biliyorum, fotoğraf gönderdin. Yine de tamamen rando."

"Camille, biriyle tanıştım."

Tam bir sessizlik.

"Çok genç, ama çok... o." Bu onu konuşturdu.

"Ne demek istiyor?"

"Zeki, sevgi dolu ve ilgili bir baba ve geleneksel olarak yakışıklı değil ama son derece çekici."

Araya .

"Lütfen bana onun uzun olduğunu söyle. Biliyorum. Biliyorum. Bu çok aptalca. Joan'a bile söyleyemiyorum. Bu onu kızdırıyor. Ama bu estetik bir şey. Benden model boyu kadar uzun olmasına çok sevindiğimi söyleyebiliriz." Bir duraklama daha, sonra, "Ve tabii ki, manken gibi güzel olduğu için de çok mutluyum. Ama bunu söylediğimi Joan'a da söylemeyin. Bir keresinde beni güzellik normlarıyla ilgili toplumsal beyin yıkamamdan vazgeçirmek için kendini asitle yakmakla tehdit etmişti. Yapmadı ama... eyvah."

Ona "Uzun boylu" dediğimde yine gülüyordum.

"Adı ne?"

"Sana söylemeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Onu Google'da aratacaksın."

"Onu Google'da
aratmayacağım."

"Yalan söylediğini
biliyorum."

"Tamam, Google'da onu derinlemesine araştırmayacağım," diye izin verdi. "Seninle bir anlaşma yapacağım, Facebook sayfasını, Twitter ve Insta akışlarını kontrol edeceğim ve diyelim ki, eğer varsa, onunla ilgili ilk beş aramaya tıklayacağım."

Bohannan'ın herhangi bir sosyal medyaya sahip olması kavramı çok komikti, kahkahalarım o kadar derindi ki sessizdi.

"Anne!" diye bağırdı.

"Tatlım, o eski bir FBI profilcisi. Sosyal medyası yok." Bu bir tahmindir ama muhtemelen iyi bir tahmindir. "Ve hayır, bunu almama izin ver. Onu bir süreliğine bana bırak. Eğer hissettirdiği gibi *bir şeyse*, o zaman sana her şeyi anlatırım."

"Aman Tanrım. Çok sinir bozucu ve çıkarıcısın. Çünkü buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Lütfen çocuk sahibi ol ki sana kendi öğretebileyim."

"Evet, doğru. Joan toplumsal beyin yıkamayla ilgili *her şeyi kafama* takıyor ve bebeğimizi taşımayı reddediyor ve bunun kilo almaması için olduğunu biliyorum çünkü annesi sürekli *kafasının içinde*."

Joan'ın annesinin biraz hap gibi olduğunu söylemek gerekir. "Peki bunu yapmayı neden reddediyorsun?" diye sordum.

"Hamile kalmayacağım ve doktora yapmayacağım." Bu yeni bir haberdir.

"Doktora mı yapacaksın?" O cevapladı.

Onu duymadım.

Çünkü gerçek hayattaki Hollywood'u
çektim. Sandalyemde dikleştirdim.

Bunun nedeni pencereden dışarı bakıyor ve kızımın yaptığım konuşmaya odaklanıyor olmamdı, ancak hareketi kaçırmadım.

Ve odaklandığımda...

Adam.

Kayıkhanemin arkasında, sisin içinden, çamların arasından Bohannan'ların evine doğru yürüyordum.

Omurgamın dibinde bir nabız patladı, yayılan iğneler sırtımın, omuzlarımin ve kafa derimin her tarafına battı.

Ayağa kalktım, sesim titriyordu ve "Gitmeliyim tatlım" dedim.

Hemen uyandı. "Her şey mı?"

"David'in bir şey için bana ihtiyacı var. Biraz sonra tekrar arayacağım. Seni seviyorum."

"Mo-"

Telefonu kapattım ve adam çamların arasında kaybolduğu için başımı telefonuma eğdim ve bir grup mesajı açtım: Jason, Jesse ve Bohannan.

Evde kimse var mı? Ben sordum.

Gözlerimi kaybolduğu yere diktim.

Kapıma gel.

Kapıma gel. Kara

kafalıydı. Çok

uzaktaydı.

Murky.

Onlardan biri olabilir, beni görmeye geldiklerinde yağmurun altında bir şey fark etmiş ve kontrol etmiş olabilir.

O kadar uzakta değildi.

Onlardan biri değildi.

Bunu biliyordum.

Hayır, Jesse.

Hayır, Jason.

Telefonum çaldı.

Bohannan.

"Hey," diye selam verdim, çamlara baktım, içlerinden biri yürürken onları itip kakıyormuş gibi hareket edip etmediklerine baktım.

Çok sağlam, çok uzun boyluydular, Kocaayak değilse bu imkânsızdı

O Kocaayak değildi.

Yine de kontrol

ettim.

"Neden mesaj ?" Bohannan talep etti.

"Bir adam gördüm-"

"Evden ayrılmayın. Tüm kapı ve pencerelerin emniyete alındığından emin olun. Alarmin kurulu olduğundan emin olun. David'e yaklaşın."

Tüylerim diken
diken oldu. "Bo-"
O gitmişti.

Olacağımızı Düşündüğüm Gibi

arka kapıda dolanıyordu.

David benimle dolaşıyordu.

Jess ve Jace göründüklerinde ikimiz de onu yakaladık, Bohannan'ın yukarıdaki güvertemde gösterdiği gibi yaklaşıp aşağıdaki iskeleme zıpladık.

Ben kilidi açmak için arka kapıya doğru ilerlerken bile David yanımdan ayrılmadı (Jess'ten bir mesaj almıştı).

Bohannan David'e başıyla selam verdi ve ben de yanımda duran, benden yaklaşık iki santim kısa, kaslı, kızıl saçlı adama baktım. O da Bohannan'a ve bana başıyla selam verdikten sonra mutfığa doğru yürüdü.

Evet.

David'i gerçekten sevdim.

Bohannan elimi tuttu ve beni okuma odasına götürdü. Kapıyı kapattı.

Vay canına.

"Beni korkutuyorsun," dedim ona.

"Hawk henüz gelip teçhizatını almadı." diye devam etti. Bu beni daha az korkutmuyordu.

"Sadece bir süreliğine seni radarlarında tutması konusunda anlaştık," diye devam etti. "Sürekli gözetleme değil ama kameraları var ve . Ben aradım. Onu yukarı çektiler ve geri aldılar. Adam

kayıkhanedeki kameranın kadrajına girmiş. Onu net bir şekilde çekememişler ve hızla kadrajdan çıkmış."

"Kim o?"

"Bilmiyorum. Ama bu araziye adım atan yerli kimse olmadığını biliyorum. Babam 60 yıl boyunca izinsiz girenleri vurduktan sonra olmaz. Ondan önce büyükbabam yapmıştı. Büyük büyükbabam da aynısını yaptı. Ve büyük büyük büyükbabam da onları vurdu. Ayrıca bir sürü sensörümüz var. Sanırım sürprizlerden ne kadar hoşlanmadığımı tahmin edebilirsiniz."

Bunu hayal
edebiliyordum. Ama
sönmüştüm.

"Kahretsin, yani bu benimle mi ilgili?"

"Sürekli gözetime ihtiyacın var bebeğim. Çocuklar ve ben, şu anda senin için ayarlayacak ve izleyecek zamanımız yok."

Bunu yapmalarını *hiç*
istememedim. Ben onlar için
Delphine'dim. Delly.
Larue.
Ben müşteri değildim.
(En azından artık.)

Ona yüzümü buruşturdum ve somurtkan bir şekilde pencereden dışarı bakabilmek için üç dramatik adımla hışımla uzaklaştım.

"Çocuklar bir şeyleri kontrol ediyor," diye devam etti.

"Ünlü insanlarla bu kadar meşgul olmanızı anlamıyorum," diye homurdandım. "Peki, tamam. Ben bir restoranda yemek yerken masama gel. Dışarıdayım ve televizyon programımı izledin ya da kitaplarımı okudun diye harika bir hayat yaşamıyor değilim. Bu yüzden size merhaba diyebilir ve adımı bir kağıda yazabilirim. Bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Ama benim mülkümde gizlenmek?"

"Bekle," dedi.

Döndüm ve bir telefon görüşmesi yapmasını izledim.

"Evet, seninle konuşmak istedim. Acı çekildi, Leland. Şimdi, Delphine'in evinde dolaşan bir pislik var. Bu mülkün ona ait olduğunu ortaya çıkarmak için adli tıp becerilerine ve yaklaşık üç aya sahip olman gerekir. Ne oluyor lan?"

Dur ve...

"Neden size soruyorum? Çünkü kasabada onun nerede yaşadığını bilen tek kişi siz ve yardımcılarınızsınız."

Bir duraklama daha ve...

"Oraya gitme. O benim çocuklarımdan biri değildi ve David de değildi."

Duraklar ve sinirlenmeye (ya da daha fazla sinirlenmeye)

başlar... "Nereden bileyim? Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Bir duraklama daha ve...

"Evet, tüm ağırlığımla, pislik. Ve o zamana kadar onunla yatarsan, pişman olursun."

Sonra telefonu kapattı.

"Sence Şerif Dern nerede yaşadığını birine söylemiş midir?" diye sordum. Cevabı alaycıydı.

"Nasıl tahmin ettin?"

Alaycılığın iyi bir karar olduğu durumlar vardı. Bunun onlardan biri olduğunu düşünmedim.

Ona bunu ifade eden bir bakış attım. "Senden hoşlandığımı biliyorsun," diye .

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ancak öpücük olmaması başka bir hikâyeydi. O anki ruh halinde bunu paylaşmadım.

"Ben de senin mutlu olmanı, yerleşmeni, kuzeybatının tadını çıkarmanı, kızımı tanımanı, aklımdan bazı şeyler geçtiğinde bok atmanı ve sana yapacağım şeylere zaman ayırmanı istiyorum"

Oh.

Peki o zaman.

Onu dikkatle izlerken yastıklı sütyenlerin icadına sessizce şükrettim.

"Dolayısıyla, taraftarların evinizin her yerinde gezinmesi, sizi alt üst etmesi, beni ve çocuklarımı hedeften uzaklaştırması bunların hiçbirine elverişli değil" diyerek sözlerini tamamladı.

"Anlıyorum."

"Ve bu beni ." "Bunu şimdi anlıyorum."

"Bunun acısını senden çıkarmamalıyım, biliyorum. Ama bu işin arkasında Dern var ve bu beni da kızdırıyor."

"Bunu ben de
anlıyorum." Çenesini
yukarı kaldırdı.

"Tüm ağırlığını neyin arkasına atıyorsun?" Ben sordum.

"Harry Moran gelecek yıl Dern'e karşı şeriflik için yarışacak. Çoktan başvurusunu yaptı ve gereğinden fazla imza topladı. Kampanyası siz buraya taşınmadan yaklaşık iki hafta önce resmen başladı."

Gözlerimin hissettim. "Um..." "Evet,"
diye homurdandı.

"Onu desteklediğinizi açıkça söylediniz mi?"

"Herkes onu desteklediğini açıkça söylüyor. Ama evet, kapıda bir tabelam yok, ama sorulursa tutmam."

"Alice'ten önce."

"Alice'ten önce." diye onaylamasının üzerinden bir dakika bile
geçmedi. Dehşete kapılmışım.

Ve öfkeli.

"Dern bunu paketlemek istedi," diye fısıldadım, kelimeler olumsuz duygularla titriyordu.

"Harry'ye parkmetreleri kontrol ettirdi. Tüm ilçede beş tane parkmetre var. Ve Harry ellerindeki en iyi dedektif."

"Aman Tanrım!"

Evet, bağırdım.

"Alice söz konusu olduğunda Harry'nin ya da benim biraz bile parıldamamı istemedi."

"O küçük bir kızdı," diye tısladım, gövdem bir yılanın saldırısı gibi ona doğru fırladı.

"Ve şimdi neden sana eşeklik ettiğimi anlıyorsun, çünkü Leland beni kızdırıyor."

"Şimdi de soruşturmanıza mı müdahale ediyor?"

"Buna yardımcı olmuyor, ama açıkça engel de olmuyor. Hasar kontrolü ile çok meşgul."

"Ama diyelim ki ben seninle ve çocuklarınla Double D'de oturuyorum. Celeste ile market alışverişi yapıyorum. Belki nerede yaşadığımı ağzından kaçırır, bu da Alice'in katiline odaklanmanızı sağlar, çünkü birbirimizin nerede olduğunu biliyor."

"İşleri daha da ileri götürüyorsun bebeğim," dedi alçak sesle, gururlu bir ifadeyle.

Gururu kesinlikle hissettim, omuzlarım onunla birlikte geriye gitti ve Dern'den ziyade buna odaklanmaya karar verdim çünkü Dern hakkında yapabileceğim bir şey yoktu.

Ama Bohannan yapabiliirdi ve yapacağını da biliyordum. "Belki beni işe alabilirsiniz," diye önerdim.

" bir şey olmayacak."

Gözlerim kısıldı.

"Toplumsal damgaları ve cinsiyetleri, ırkları ve kültürleri güvercin gibi hapsetmenin kansere henüz bir çare bulamamamıza nasıl yol açtığını tartışmamız gerekiyor," diye onu bilgilendirdim.

"Seni sınıflandırmıyorum. Eğer benim için , Priscilla Lange aşk romanları ve Jack Mullally gerilim romanları yazmaya ne zaman vaktin olurdu?"

Çok ama çok hareketsiz durdum.

"Ben büyük bir Mullally hayranıyım, Larue."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile dudaklarım kıpırdamadı. "Nereden biliyorsun?"

"Takma adınızla yazdığınız eser ile *Kordonu Koparıyoruz* arasında benzerlikler ve tempo fark ettiğimi söyleyebilseydim harika olurdu. Ama bu benim uzmanlık alanım değil. Çünkü oturma odanızdaki kitap raflarınızda her bir kitabınız var, Lange sonra Mullally, kronolojik olarak, sakladığınız diğer kitaplara girmeden önce, ki bunlar yazarlara göre alfabetik olarak saklanıyor. Ve bunlar çoğunlukla edebi kitaplar, büyük oranda gizem ve çok az romantizm ya da gerilim içeriyor, çünkü anladığım kadarıyla bunları ofisinizde saklıyorsunuz. Ve bariz bir ipucu, her ikisi de çok başarılı ve çok ünlüler çünkü yazarlarının gerçek ismi tamamen anonim kalıyor."

O haklıydı.

Bu tür kitapları ofisimde saklıyordum. Ve o haklıydı.

Kimse Priscilla ve Jack'in kim olduğunu bilmiyordu. Çünkü onlar bendim.

"Ama emin değildim," diye devam etti, "ta ki siz 'kitaplarımı okuyun' diyene kadar, çoğul."

Lanet olsun.

Kaymıştım.

"On beş yıl oldu ve tek bir kişi bile bunu anlamadı," diye onu bilgilendirdim.

"Tahminimce, tanımayan pek çok insan oturma odanıza girmemiştir."

Tahmini doğruydu. Tüm tahminleri doğruydu.

Aklım öğleden sonraki rotamı kitap raflarımı yeniden düzenlemeye çevirirken başımı oturma odasına açılan duvara çevirdim. "Çocuklara söylemedim. Yapmayacağım." O bana bakarken ben de ona baktım. konuştu. "Bu senin. Ve eğer istersen sana ikinci bir iş vermeye hazırım. Ama önce pantolonuna girmeme ne dersin? Eğer sapıklardan, katillerden, gençlerden, kankalardan kurtulabilirsek ve yatakta da düşündüğüm kadar iyiysek, bu kataloğa birlikte çalışmayı da ekleyebilir ve uygun olup olmadığımızı görebiliriz."

Tamam, şimdi onu yakaladım.

"Neden beni öpmediğini sorabilir miyim?" Fısıldadım.

"Bunu bir düşün," fısıldadı.

Eğer... yatakta düşündüğüm kadar harika olursak. Cade Bohannan sürprizlerle doluydu.

Gülümsedim.

Bakışları gülümsememe odaklandı ve karardı. Evet.

Beni kesinlikle öpmemeli.

"Başlar yukarı," dedi ağızma. "Ben iyi öpüşürüm ve bahse girerim tadın harikadır."

"Sen de ukalasın."

Dikkatini dudaklarımdan ayırdı ve gözlerimin içine baktı. "Hayır, . Biliyorum çünkü en iyi öpüşen kişi seçildim."

Dilimi şaklattım ve tavanı inceledim ama hâlâ gülümsüyordum.

Ona dönüp baktığımda sakalının da kesilmiş olduğunu gördüm. Kapı çalındı.

"Yo," diye Bohannan.

Jace içeri girdi, sadece vücudunun üst kısmı, eli topuzda, gözleri babasına yapışmıştı.

Çalışkan bir şekilde.

O iğne bombası yine sırtımda patladı. Çünkü korkmuş görünüyordu.

"Baba, konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Babası ona doğru yürürken ve onlar kapıdan kaybolurken Jace hâlâ bana bakmıyordu.

Hiçbir Şey İçin Bir Şey

O Aromacobana'nın yan tarafındaki tuğla duvarda olağanüstü bir duvar resmi etrafında NORTHERN kelimeleri yer alıyordu. Bir avcıyı vuran tüfekli bir ayı görüntüsü, kristal berraklığında bir nehirde yüzen çok sayıda belirgin yeşil pipet, bir tomruk fabrikasının bacasından çıkan dumanla yok olan güneşin yer aldığı EXPOSURE. Tüm bunlar, mesajın arkasındaki genel eğilimi gözden kaçırma ihtimaline karşı etrafa serpiştirilmiş bir düzine batik barış işaretiyle tamamlanıyordu.

Kafenin içi, pasta kasası, espresso barı, kasa ve arkasındaki raflar, endüstriyel mikserler, fırınlar ve espresso makinesi gibi işin özünü oluşturan her şey dahil olmak üzere, özenle seçilmiş antika, vintage ve yeniden tasarlanmış mobilyalardan oluşan bir bereketti.

Celeste'i bekliyordum. Okul sonrası kahve içiyorduk, sonra da eve gidip kendimize ve bir sonra, ki o zaman ben kendi yatağımdayken olacak, yemek artıklarını yiyecek olan erkeklere akşam yemeği hazırlıyorduk.

Ayrıca Bohannan ve Jace ortadan kaybolduğunda Jess'in de *ortadan* kaybolduğu gerçeğinden kendimi uzaklaştırıyordum.

Bohannan'ın ilk kez mesajıma on beş dakika içinde cevap vermemesi de buna dahil.

Hiç cevap vermedi.

Mesajda da "*Her şey yolunda mı?*" yazıyordu.

Buna cevap vermemesi durumu daha da kötüleştirdi.

Avokado çekirdeklerinden yapılmış pipeti olan kâğıt bardaktan buzlu latte içiyor, kalın kollu, alçak sırtlı, şarap rengi döşemeli, ellili yıllarda yapılmış olması gereken bir sandalyede oturuyor, Celeste için kapıyı gözlüyor ve ünlü değilmişim gibi davranmaya çalışıyordum.

Bu işe yaramadı, hiçbir zaman gibi.

İnsanlar bana bakıyordu ve sonunda, her zaman olduğu gibi, biri cesaretini toplayıp yaklaştı.

Çok güzel bir kızdı. Ayrıca gençti, Celeste'den belki üç ya da dört yaş büyüktü. Son derece iyi işlenmiş bir balyajı vardı. Anti-kontur konturları ilham vericiydi. Her de üzerinde AşK YAP SONRA DAHA ÇOK AşK YAP yazan tişörtüyle biraz çelişiyor, biraz da çelişmiyor gibiydi.

"Heya!" diye selam verdi.

"Merhaba," diye cevap verdim patentli Delphine Larue Hoş Geldiniz ama Çok Hoş Geldiniz Değil Gülümsememle.

Karşılama kısmı memnuniyetle karşılandı.

Zıplayarak kaymaya yaklaştı: bir ayağı zıplıyor, diğer ayağını geride bırakıyor ve sonra sürükleniyordu, ayak parmakları yerden hiç ayrılmıyordu, bu Gene Kelly'nin dans stillerini anımsatıyordu ve yüzü sırtıtmaya !

"Ohmigod. Hepimiz senin... *ortaya çıkmanı* bekliyorduk... ve işte *buradasın...*"

Eğer Gene Kelly'nin hareketi bunu müjdelemediyse, balyajı ve makyaj ustalığı da eklendiğinde, konuşma şekli bunu müjdeledi.

Bu eski bir amigo kızdı.

Ve onda o kadar çekici bir şey vardı ki, şu anki sıkıntılı ruh halimde bile biraz neşelendiğimi hissettim.

"Evet," diye kabul ettim, çünkü .

Sanki kalabalık tribünlerin tamamının bunu okuması gerekiyormuş gibi yüzünü SAD!

I yapmadı Biliyorum ne o yaptı için a

Yaşamak, ama onu Duygusal yansıması tam yerindeydi. Sahnede mükemmel olurdu.

"Alice'e yardım etmeye çalışman çok ama çok güzeldi."

"Eminim kasaba eninde sonunda bir koleksiyon oluştururdu," dedim.

Geriye doğru sallandı ve yüzünde ŞAŞIRMIŞ ifadesi belirdi! "Bunu düşünmemiştim bile!"

"Affedersiniz, lütfen," dedi biri ve Bayan Kelly kenara çekildi. "Sen. Evet sen." Noel kıyafetli Kimmy orada duruyordu, bana bakarken benimle konuştuğunu onaylıyordu, ben de ona bakıyordum ve bu yüzden başka biriyle konuşuyor olamazdı.

Bu arada, yine Noel kıyafetleri içindeydi; siyah kemerli, altın tokalı, boynunda, ön kısmında ve etek ucunda kalın beyaz tüyler olan Noel Baba'nın paltosuna benzeyen bir tişört giymişti. Bu hırkanın altında, göğsünde, kollarının üst kısmında ve göremesem de tahminimce sırtının tamamında örgü desenine işlenmiş bir sıra ağaç süsü vardı.

Bir de ren geyiği boynuzu kafa bandı.

İtiraf etmeliyim ki, o tişört harikaydı.

Yine de anında hasar kontrol moduna geçtim.

"Çok özür dilerim. Çocuklar gerçekten çok meşguldü. Castro hakkında kanıt toplayacak zamanları olmadı."

"Tabii ki yapmadılar," diye karşılık verdi. "O küçük kızı öldüren delinin peşindeler."

Direkt olduğu söylenebilir.

bir şekilde başımı salladım. "Gerçekten de öyleler." "Bilmek istediğim ..."

Aman Tanrım.

"Başka bir kitabı ne zaman yazacaksın?"

Geleceğinden korktuğum şey , çünkü genellikle "Bilmek istediğim şey...?" sorusundan sonra geliyordu.

"Çünkü, görüyorsunuz," diye devam etti, "diğerini sevmiştim. O kızın cesareti vardı. O sanki..." Yanındaki hava ile sahte bir konuşma yapmak için döndü. "Biliyor musun? Ben sadece kendim olacağım. Ve başka ne var biliyor musun? Bir vulvam var ve benim ben olamayacağımı düşünebilirsiniz ama bilin bakalım ne olacak?" Hayali dinleyicilerine meramını anlatmak için eğildi. "*Olabilirim*." Bana döndü. "Bence gezegendeki her kızın bu kitabı okuması zorunlu olmalı."

"Bu çok nazik bir iltifat."

"Çocukları mı kastediyorum?" diye devam etti. "Holden Caulfield'ı yakaladıklarını sanıyorlar. Ama o çocuk onlara ne öğretiyor? Bilmiyorum. Ama biz kızlar? Biz kızların Delilah Spinnaker'ı var. Delilah'ı Holden'a milyon kere tercih ederim."

Bu karşılaştırmayı yapmak istediğimden emin değildim ama kitabı yazmamın nedeni okuyucunun kendi düşüncesini oluşturmaya izin vermektir.

Elimde sadece "Teşekkür ." vardı.

"Peki, bir tane daha ne zaman yazacaksın?" diye zorladı.

Ve gelmesini beklediğim şey geldi.

Yine de, gelen şey beklediğim gibi değildi.

"Çünkü I düşünmek içinde ve sonraki Bir, o gerekir olmak birkomando, erkek arkadaşı da onun yardımcısı olabilir."

Kordonu Koparıyoruz'daki kadın kahramanımın bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündüklerini paylaşan pek çok kişi oldu.

Komando, yine de bir ilkti.

Yaklaşık elli bin kez söylediğim şeyi söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Onun hikayesinin gerçekten anlatıldığını hissediyorum."

Kimmy, bir koçun takıma moral konuşması yapmadan önce soyunma odasında yaptığı gibi ağırlığını yerleştirdi.

"Bunu söylemeden korkuyordum. Çünkü, bak... öyle olmadı."

"Ohmigod! Selam, Shelly!" Celeste, Bayan Kelly'ye ya da görünüşe göre Shelly'ye kocaman bir sarılmak için Kimmy'nin önüne atılarak haykırdı.

Shelly ona sarıldı ve Celeste Kimmy'ye döndü. "Selam

Kimmy. O boynuzlara ihtiyacım var."

"Dükkanım dalar, kızım."

"Bir ." Bana baktı. "Kahveden sonra Kimmy'nin dükkanına uğramak ister misin, Delly?"

"Delly" olayının bayıldım.

"Dur tahmin edeyim, burası bir Noel dükkânı," diye .

Celeste ve Shelly kıkırdamaya başladılar ama Kimmy bana sanki bir vidam gevşemiş gibi baktı.

"Evet, Noeli tüm yıl boyunca kutladım, çünkü Noel..." diye açıkladı.

"Ama tabii ki şu anda Cadılar Bayramı."

"Bekle!" Celeste onun kolunu tuttu. "Çiğneyebildiğiniz, aslında balmumu olan vampir dişleriniz var mı? Anti-sakız gibi,

sakız...ama vampir dişlerinde."

Onları hala yapıyorlar mı?

"Evet." Kimmy "evet "in "p "sini patlattı.

Hâlâ yapıyorlar.

"Tamam, onları da alacağız," dedi Celeste ve söylemeliyim ki, kaygısız görünmesi hoşuma gitmişti.

Bu ilk tanıştığım kız değildi. Bu başka bir şeydi.

Başka bir , yıllar boyunca verdiğim pek çok karara benzer bir karar verdim.

Bir anne kararı.

Ve bu Celeste'e hayranlarımın (ya da paparazzi ya da her neyse) sorun yarattığını bildirmek için değildi.

Tekrar bana baktı, tam olarak içkime.

"Sen kendininkini aldın. Kurabiye ister misin? Yoksa brownie mi? Harika brownie yapıyorlar. Ben gidip bir içki alacağım," dedi.

"Bırakın beni-" Ayağa kalkmak için hamle yaptım ve kabul edelim, Kimmy ve Shelly'den kaçmak (ne kadar neşeli ya da eğlenceli olurlarsa olsunlar

-Tecrübelerime dayanarak bu tür şeylerin tersine dönebileceğini biliyordum ve bu gerçekleşmeden önce çıkış yapmanın herkes için en iyisi olduğunu öğrenmişim).

Celeste bu çabayı engelledi.

"Hayır, var." Shelly'ye döndü. "İyi misin?" "Elbette," diye yanıtladı Shelly.

Kimmy'ye döndü. "İyi mi?"

Kimmy kâğıt bardağını ve avokado kamışını Celeste'in yüzünden bir santim uzağa kaldırmak dışında cevap vermedi.

Değil o o olabilir, ama Hala, Celeste yapmadı Bayan iletişim.

"Hemen döneceğim." Havalanmaya başladı.

"Bekle! Ben de geliyorum. Ray için bir brownie'ye ihtiyacım var." Shelly arkasından seslendi, sonra bana döndü. "Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum, Bayan Larue."

"Delphine," diye düzelttim.

Zıpladı, alkışladı ve "Rah, rah, abla kum bah!" diye bağırarak yerine "Ohmigod! *Seni... seviyorum.*" diye haykırdı.

Sonra da gitti.

Yüzümü buruşturdum çünkü Kimmy ahşap oturaklı, Fransız bistroşundan esinlenilmiş ağır bir ferforje sandalyeye yapışmış ve onu çimento zemine sürüyordu.

Dükkândaki diğer herkes de irkildi.

Sandalyemin yanına koydu ve biraz kahve içmeden, göğsünü yumruklamadan ve bana odaklanmadan önce içine oturdu.

"Peki, çocuklar bu psikopat hakkında ne biliyor?" diye sordu. "Pek bilmiyorum... Dava hakkında konuşmuyorlar."

Komplo moduna tamamen geçebilmek için dirseğini dizine dayayarak öne doğru eğildi.

"Sanırım Audrey hakkında duyduklarını duymuşsundur," dedi alçak sesle. "Ummmmmm..."

"Evet, yani, karma bile o kadar büyük bir kaltak değil."

Buna katılabilirim.

Ben de mırıldandım, "Mm."

"Bilin bakalım dün sabahın erken saatlerinde Sarah Pulaski'arka kapısından kim çıktı?"

Onu durdurmaya çalıştım.

"Kimmy-" Onu durdurmayı başaramadım.

"Tahmin . *Dale*." "Ben gerçekten-"

"Şimdi, açıkçası, bu en iyi zamanlama değil. Ve modern bir kadın olarak, Sarah'nın onu geri almasını savunmazdım. Ama, demek istediğim, eğer hayatını mahveden kadına sadık kalacaksan..."

Bunu asılı bıraktı ve bunu yapmakta haklıydı, çünkü bu gerçekten de yoğun bir intikamdı.

"Yapmamız gerektiğini hissediyorum-"

"Ve kimin üzerinde kıkırdadığını biliyor musun?"

Bu soruyla ilgili bir şey durup dinlememi sağladı. "*Lana*," dedi, sanki *yakalamış* gibi.

"O kadar uzun süredir şehirde değilim, bilmiyorum-"

"Doğru." Sandalyesini daha da yaklaştırdı, neyse ki çok daha kısa bir çığlık daha attı ve ardından söze başladı. "Lana ve Bobby'den Lana. Audrey'nin *ilk* hedefi, çünkü Bobby'nin Tanrı'dan daha fazla parası var, Audrey'nin peşinde olduğu şey de buydu ve Lana onu terk ettiğinde bu yüzden tekme basmamıştı."

Celeste'in markette bahsettiği diğer çift bu olmalı.

"Çok aşâğılara inmesi gerekiyordu, beni anlıyorsunuz, çünkü sonra Annie ve Jay vardı, ondan sonra Wendy ve Dwayne vardı. Son olarak da Dale'i seçti ama o da bir Bobby, Jay ya da Dwayne değil. Dürüst olmak gerekirse, bence tek zorlamadığı kişi, ki bu kelime oyunu amaçlıydı ya da denedi ve vuruldu, Grace ile birlikteyken senin Cade'indi."

Tamam, belki de liseliler çok iyi bilgilendirilmemişti, çünkü bu çok daha uzun bir modeldi.

Kimmy elimi okşadı.

Gözlerimi ondan ayırmadım.

"O iyi biri. Onun için zaman kaybı olur. Cade Bohannan tek kadınlı bir adam, tıpkı babası ve *onunki* gibi."

Bu dedikodu seansından pişmanlık duymamaya başlamıştım.

Bana parmağını salladı. "En iyisi bunun senin malın olduğunu bil, kızım."

"Gücendirmek istemem ama insanlar mal olamaz Kimmy."

"Daha genç, daha güzel ve daha az tuhaf , o çocuğun *her yerine* damga vururdum."

Kıkırdamamı engelleyemedim.

Bakışlarını benden ayırmadan başını hafifçe çevirdi ve yavaşça başını salladı.

Bir sentlik teklif etmemiş olsam da, bir peni için... "Alice'e kimin zarar vermiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Kimmy arkasına yaslandı, içkisini yudumladı ve bunu kasvetli bir şekilde düşündü.

Pipeti dudağından ayrıldı ve üstümüzde havada bir noktaya seslendi. "Bir de şu yaşlı kaçık Paddy Tremayne var. Ama sanırım herkesin aklına önce o geldi, Leland hariç, da muhtemelen kaybolduğu ilk yetmiş iki saat boyunca beyni dondu, sadece altına sışmadan nasıl duracağını düşündü."

Bana baktı.

Ve ilan etti, "Bunda başarısız oldu. Mecazi anlamda." Dudaklarımı emdim.

İçkisinden biraz daha emdi.

Ve sözlerini şöyle tamamladı: "Ama bunun dışında bir şey söyleyemem. Üzerinde düşünüyorum. Ama aklıma bir şey gelmiyor."

"Çok yazık," diye mırıldandım.

"Eğer aklıma parlak fikirler gelirse, seni ya da adamlarından birini arayacağım."

Senin çocuklardan biri.

Bu sefer gülümsememi engelleyemedim. Beni inceledi.

Sonra dedi ki, "Biliyor musun, o adam için yeterince iyi olan bir kadının hayatta olduğunu düşünmüyordum. Sanırım yanılmışım. Yeterince büyük düşünmemiştim. Yine de ona yanlış yaparsan, MP'yi arkada bıraksan iyi edersin. Çünkü bu kasabadaki hiç kimse bunu kabul etmez, yazdığın kitabın ne kadar harika olduğu umurumda değil. Ve sana bir şey söyleyeyim, onlarla ne olduğunu bilmiyorum, ama ayrıldığı anda Grace Bohannan'ın da bunu bildiğine inansen iyi olur. Bin dolarına bahse girerim ki o kadın bu yüzden bir daha geri dönmedi."

Tezgâha doğru baktı, Celeste'in hâlâ içkisini beklediğini gördü ve kulak misafiri olmaktan çıktı, biraz geç kalmıştı ama ki Celeste yakınlarda değildi, sonra bana döndü.

"Dükkana gel. Zenginlere indirim yapmıyorum ama Şükran Günü erkenden bakmanızı sağlayacağım."

Dizime çok sert bir tokat attı, çok acımadı ama canımı yaktı.

Sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Yeni Başlıyoruz

Sonunda geri dönüş mesajımı aldım.

Gece 11:47'de.

"Uyanık mısın?"

yazıyordu. *Evet,*

cevap verdim.

Yolumun üstünde.

Bunun gece yarısına on kala misafir isteyip istemediğimle ilgili bir soru olmadığını fark etmişsinizdir.

İyi bir ruh halinde değildim, Bohannan'ın mesajıma cevap vermesinin bu kadar uzun sürmesinden dolayı da değil.

Çünkü burayı satın alma nedenlerimden biri olan sakin, sisle örtülü, ay ışığıyla yaldızlanmış gölün inanılmaz manzarasını sunan pencere perdeyi çekmek zorunda hissettim.

Bu aynı zamanda Bohannan'ın geldiğini görmediğim anlamına geliyordu. Ama kapıyı çaldığını duydum.

Güvenlik paneline yöneldim ve kapıya gitmeden önce onu etkisiz hale getirdim, perdeleri geri çektim ve onu içeri aldım.

Onaylayarak perdelerle baktı. Kapıyı kapattım.

"Bira mı yoksa Aromacobana brownie mi?" Ben teklif ettim. "Sadece yedim," diye yanıtladı.

"Neredeyse gece yarısı mı?" Bu üç kelime, yetişkin bir adam olduğu için bana ait olmayan bir eş onaylamazlığıyla doluydu,

istediği zaman yiyebilirdi, ama aynı zamanda ben onun karısı değildim.

Cevap vermedi ama beni yakından izliyordu.

Başka bir deyişle, bu kez sessizliğiyle ruh halimi okudu ve temkinli ilerliyordu.

Kanepeye doğru ilerledim. "Oturmak ister misin?" Onu arkamda hissettim.

, tarafına dönüp bükölmüş bacağımı koltuğa doğru kaldırdığımda, o da yakın oturdu, böylece kalçası kaval kemiğime değdi ve sonra uzun parmaklarını dizimin arkasına dolayarak bunu bir üst seviyeye çıkardı.

"Ne var yok?" Ben sordum.

"Neden ayaktasın?" diye sordu.

"Çünkü saat üç civarında kocaman bir latte içtim ve saat ondan sonra kafein alamıyorum, yoksa gece geç saatlere kadar uyanık kalıyorum."

"Doğru," diye mırıldandı.

"Seninkine cevap verdim..." Ben istedim. Yastıklamadı.

"Hawk bir adam gönderiyor. Adı Billy. Sokağınızın yukarısındaki kiralık mülkte yaşayacak. Hawk ayrıca yedi gün yirmi dört saat boyunca kameralarınızdan gelen görüntöleri izleyecek."

Şimdi cevap vermeyen bendim.

"Jess ve Jace, bir iz yakaladılar. Onu takip ettiler," dedi.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Sensörlerimiz, hatta birkaç kameramız var. Telefonlarımıza uyarı gönderiyorlar, bana ve çocuklara. Onlardan bir sürü var. Zaman zaman yerlerini değiştiriyoruz. Ama ormanın her karışısı onlarla dolu değil."

"Tamam," diye tekrarladım.

"Yine deettiğimiz sadece orman. Arazi bana ait. Gölün sahibi yok."

"Doğru."

"İzini sürdükleri kişi her kimse, ormandan uzak durması gerektiğini biliyordu. Göl kenarına gelmişler. Yaya olarak. Neredeyse suyun içinde. Ama izlerin bulunmasını istedikleri gibi suyun içinde değil. Ve ormandan geçmemişler."

Birdenbire çok üşüdüğümü hissettim.

"Ötesinde senin Kayıkhane, belki Altı, on Ayaklar, o iz kaybolur. Sadece durur."

Titremeye başladım.

Çünkü bunu daha önce de duymuştum.

Alice'i kaçıran kişinin izini takip ettiklerinde. İzler ormana doğru gidiyordu.

Sonra birden durdu.

Bohannan dizimi tamamen kalçasının üzerine çekti, bu da beni koltukta ona yaklaştırdı.

"Hawk görüntüleri tekrar tekrar kontrol etti. Ama adamın geldiği yoldan geri gittiğini gördün mü?"

Başımı salladım.

"Adımlarını geri takip etmedi mi?" Başımı sallamaya devam ettim.

"Hiç tekne gördün mü?"

Yine başımı salladım.

"İzlemeye devam ettin mi?"

Başımı ama "Saatlerce izlediğim falan yoktu. Sana mesaj attım, seninle konuştum ve sonra pencereleri kontrol etmeye başladım. Ama mesajlaşma dışında ve konuşmamız bitene kadar gözlerimi pencerelerden ayırmadım."

Bohannan başını salladı. Bir kere.

"Hawk'ın kapsama alanında kör noktalar var ama o ya da bu şekilde o adamı görüyordu. Adamı görmedi. Evinizin önünden gelse bile. Adımlarını geri takip etmesini söylediğimde kastettiğim, iz bırakmaması için geriye doğru yürümesi, ayaklarını tam olarak içeri girerken ayaklarının olduğu yere koyması ve *adımlarını* geri *takip* etmesi gerekir. Sanırım bunu herkes fark edecektir."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Bu daha yeni başladığımızı bildiğim anlamına geliyor..." Aman Tanrım.

"Ama benim yanıma taşınmanı istiyorum." Peki.

Lanet olsun.

Daha Fazla İmza Aldılar

T Ertesi gün öğleden sonra, Aromacobana'nın önünde durmuş duvar resmini inceliyordum.

Bariş işaretleri ve ayı ile avcının çizgi film değil gerçek bir ayı ve avcı gibi görünmesi tercihi, birinin yanıma geldiğini hissettiğimde.

"Bu müstehcen."

Başımı çevirdiğimde, güzel bir kazak, iyi kesimli bir pantolon ve şık, alçak topuklu botlar giyen, benim yaşlarımda sarışın bir kadın gördüm.

Duvar resmine bakıyordu.

"Bir imza kampanyası başlattım," dedi duvar resmine. "Çok sayıda imza topladım. Belediye meclisine götürdüm." Bana döndü. "Ama hippelerin kendi dilekçeleri vardı ve benden daha fazla imzaya sahiptiler. Yani benden sadece *yedi* imza daha fazlaydılar. Yani o canavarlık hala duruyor."

Manikürlü elini Aromacobana'ya doğru uzattı.

Ülkemizin durumunun bu küçük kasaba yansımasını düşünmek için kendime bir an izin verdim.

Benden bir yanıt bekliyor gibi görüldüğü için, "Biraz burnun üzerinde" diye not ettim.

"Bu *inDEcent*."

Güçlü bir ifade olduğunu hissettim ama müstehcen ya da uygunsuz olduğunu düşünmedim.

Bu nedenle cevap vermemeyi tercih ettim.

"Kitabınızı okumadım," diye açıkladı. Tahmin edebilirdim.

"Çok iyi olduğunu duydum," diye devam etti. "Sadece ben bu tür kitaplar okumam. Düşünmek için okumam. Kaçmak için okurum."

"Ne tür kitaplar okursunuz?" diye sordum.

Tekrar duvar resmine döndü ve türümüzün pek çoğu gibi, "Romantizmi severim," derken sesi mahcup çıkıyordu.

"Priscilla Lange okuyor musun?"

Bana döndü, yüzü şimdi hareketlenmişti. "Sen mi?" Doğal olarak ben yazdım, çünkü onları ben yazdım.

Gülümsedim.

Artık HEA kardeşleri olduğumuza göre komplocu bir tavırla eğildi.

"Açık saçıklar," dedi bana. "Benim normlarımdan daha açık saçık ama değersiz değiller."

"Değersiz" kelimesinin her türlü kullanımından nefret ederdim, özellikle de aşk romanlarını tanımlamak için kullanıldığında. "Müstehcen" kelimesinden de aynı derecede nefret ederdim.

Bunu paylaşmadım ve verdiğini bilmediği iltifatı kabul etmeye karar verdim.

"Anlaştık."

"Onun kitaplarından birini asla kaçırmam." "Ben de kaçırmam."

"Keşke yılda birden fazla yayın yapsa." Hiçbir şey söylemedim.

Sesi sıcak ve ciddi bir hal aldı. "Alice için yapmaya çalıştığın şey çok güzel bir jestti."

Çenemi eğdim.

Bakışları, daha sonra söylediklerinden anladığım kadarıyla, şerif departmanına doğru kaydı.

"Şerif Dern tam bir felaket," diye buyurdu.

Ben yine cevap vermedim.

Dikkati tekrar bana döndü. "Yani, düşününce..." uygun bir duraklama, "ona ne olduğunu duydum. Muhtemelen bir faydası olmazdı. Ödül. Ama asla bilemeyeceğiz. Ve

Herkes bunu konuşuyor. Neden açıklamadı? Tanrı aşkına, küçük kızın *cenazesinde* bunu paylaşmanın bir faydası yok."

"Evet," dedim.

"Ve tabii ki köpekleri de biliyorsun." Köpekler mi?

"Pardon?" Ben sordum.

"Köpekleri çağırmalıydı. Hem de hemen. Burada böyle şeyler olmuyor. Yani K-9 birimimiz yok. Bir sonraki ilçede var. Dale ve Audrey'lere gitmek için karakoldan ayrılmadan önce Harry'nin köpekleri çağırın dediğini duydum. Leland, sorumlu olduğunu belirtmek ve Harry'ye haddini bildirmek için köpekleri çağırmamış. Ve köpekleri çağırımları saatler sürdü."

Ağzımın gerildiğini hissettim.

Bunu kaçırmadı ve "Evet" diye tısladı. Sonra devam etti, "Ve Cade'in köpeklerden *önce* bile çağırılmış olması gerektiğinin farkındasın. Yani, Percy Gibson'ı bulan ve Wichita'daki polisleri Çatıdaki Silahlı Adam'a götüren adamın ta kendisi."

Bu tüm vücudumu gerdi. Vay anasını.

Alice'e ne olduğunu takıntılı bir şekilde takip ederken ya da o zamandan beri Bohannan'ı Google'da kendim aratmış olmalıydım.

Hiçbir fikrim yoktu.

Gerçi ikisini de biliyordum.

Percy Gibson, Ted Bundy Lite olarak biliniyordu (çünkü bilirsiniz, medya bu tür konularda çok acımasız ve zekidir). Sonunda, iki farklı eyaletteki üç farklı üniversiteden yedi üniversiteli kadını öldürmekten suçlu bulunmuştu. Ancak yetkililer tarafından daha fazlası olabileceği düşünülüyordu, sadece onları bulamıyorlardı ve konuşmuyordu.

Wichita'daki Çatı Katili de Sam'in Oğlu benzeri bir çılgınlık yapmıştı ama neyse ki çok daha kısa sürmüştü. Yakalanmadan önce üç buçuk hafta içinde şehirde rastgele çatılardan sekiz kez nişan almıştı. Sonunda üç kişiyi öldürdü ve yedi kişiyi yaraladı.

Polis tarafından intihar etmiş.

Orduda kıdemli bir keskin nişancıydı.

Hükümet, yerel ve federal yetkililerin birlikte çalışmasıyla ne kadar çabuk yakalandığını hızlı ve gürültülü bir şekilde övmüş, bu konuda o kadar çok gürültü çıkarmıştı ki, bunu gazilerimizle ilgilenmek için daha fazlasını yapmaları gerektiğine dair daha fazla kanıt olarak görmedikleri gerçeğini gizlemişti.

O Percy Gibson, Ted Bundy ya da David Berkowitz değildi.

O, ülkemize hizmet etmiş bir adamdı ve edindiğı şeytanlar kendilerini ele geçirme fırsatı bulamadan önce daha iyisini hak ediyordu.

"Yani, böyle bir yerel kaynağınız var, bir kız ortadan kayboluyor, onu çağırıyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu bana.

"Evet, sanırım," diye kesin bir şekilde cevap verdim.

Tamamen bana döndü. "Biliyorsun, hepimiz onunla birlikte olduğun için mutluyuz. İyi bir erkeğin iyi bir kadına ihtiyacı olduğu kadar bunun tam tersi de geçerlidir."

Evet, tüm kalbimle katılmama rağmen, muhtemelen *Kordonu Koparıyoruz*'u okumamalı.

Ve evet, burası küçük bir kasabaydı ve haberler çok hızlı yayılıyordu.

"Ve Grace iyi bir kadın değildi," diye devam etti. "O gitmeden önce bile bunu biliyordum. Celeste'e nasıl davrandığını herkes fark etmişti."

Şimdi dikkatimi çekmişti.

"Peki bu nasıl oldu?" Sessizce sordum.

"Sanki bir baş belasıymış gibi," dedi bana açık yüreklilikle. Kalbim sıkışırken Aromacobana'ya baktım.

Celeste o sırada Will Pulaski ile kahve randevusundaydı.

"Grace, Audrey'den sadece biraz daha fazla sevilirdi," diye paylaştı kadın. "Cade'in onu sevdiğini biliyorum." Ona baktım. "Ona ve çocuklarına altın gibi davranırdı. Kendini onlara adamıştı. Bu yüzden ben, kendi adıma, gittiğine memnunum. Çünkü gitmeseydi, Cade sonunda Celeste'i güvene alabilmek için onu serbest bırakma kararını vermek zorunda kalacaktı. Ve bu onu öldürürdü."

"Evet," diye fısıldadım. "Bu onu öldürebilirdi." "Ben

Megan," diye tanıttı elini uzatarak. Elini tuttum.

"Delphine."

Beni sıktı, bıraktık ve "Bizim bir kitap kulübümüz var. Ayda bir kez buluşuyoruz. Sadece romantik kitaplar. Kasabalı olduğumuzu anlıyorum ama kimse sana garip davranmaz ve seni aramızda görmek ."

"Bu gerçekten güzel. Sanırım hoşuma giderdi."

Yüz ifadesi değişti, bana bakışı da değişti.

Sonra çantasını karıştırdı, küçük, monogramlı, deri kaplı bir not defteri çıkardı, küçük kalem ekli tutucudan kaydırıp ve çevirerek açtı.

Yazdıklarını yırttı ve bana uzattı. Ben de aldım.

"Beni aramayı sana bırakıyorum."

"Teşekkürler," dedim.

"Bana düşmez ama yine de söyleyeceğim, endişelendiğini biliyorum." Başını kahve dükkânına doğru salladı. "Will iyi bir çocuk. Ama o bir *çocuk*. Ve şimdi acı çeken bir çocuk. Şu anda biriyle çıkmaya hakkı yok."

Bakışlarını sabit tuttum.

"O bir *erkek*" derken neyi kastettiğinden emin ama neden Aromacobana'nın dışında durup bir duvar resmine baktığımı bildiğinden emindim.

"Ayrıca, şu Alice olayını da bilmelisin." Başını iki yana salladı. "Anomali. Burası güvenli. Hayatım boyunca burada yaşadım. Sana söz veriyorum. Burası güvenli. Ortadan kaybolmak, gerçek insanların arasında olmak için bir yere ihtiyacınız varsa, yerinizi buldunuz. Ve biz bunu sizin için koruyacağız. Harrison Ford'un Wyoming'de yaşadığı yerlerde insanlar nasıldır bilirsiniz. Biz de senin için öyle olacağız. Burada olduğunuzu kimse duymayacak."

"Tekrar teşekkürler."

Söylediği şeyler, kötü giden her şeyde kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

O edene kadar.

"Leland hariç. O korkuyor ve sen de yüksek profillisin. Büyük medya Alice'i öğrenirse ve bu işi beceremezse ne yapacağı belli olmaz. Dikkatli olun."

"Uyarınız için teşekkür ederim."

Başını salladı, elimdeki kâğıda ve tekrar bana baktı. "Umarım ararsınız."

Bu kez başımı salladım ve "Yapacağım" diye söz verdim. Uzaklaşmaya başladı ama geri döndü.

"Beğenmek zorunda değilim ve beğenmiyorum da. Ama daha fazla imza aldılar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Bunun üzerine ben de ona gülümsedim.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum Megan."

O da bana gülümseyerek karşılık verdi ve çok güzeldi. "Kitap kulübünde görüşürüz," dedi.

"Orada görüşürüz," diye cevap verdim.

YİRMİ SEKİZ

Sıcak ve Bulanık

A Bir anne olarak, çocuklarınızı yarı takip etmek son derece hassas bir operasyondur.

Bir çocuğun hayatındaki yeni-yarı-kadın olarak bu neredeyse imkansızdı. Yine de Megan yanımdan ayrıldıktan sonra rahatça dolaşmak için elimden geleni yaptım, Aromacobana'nın pencerelerinin önünde yavaşça durup Celeste ve Will'i bulmak için içeri baktı.

Yaptım.

Beni fark etmediler.

Ama ona iyice bakabildim.

Ve...

Peka

la.

Kahr

etsin

.

SENİ GEÇMİŞE GÖTÜREYİM.

Dün gece Bohannan yatak odama girdi.

Bu, onun evine taşınmak için hafifçe toplanırken dolabımın kapısının pervazına yaslanarak ayakta durmak, geç olduğu için hafifçe yapmak olacaktı. Sabah daha ağır şeyler toplamak için geri gelecektim.

Bunu, dolabı gördüğünde alçak sesle ısıklık çaldıktan sonra yaptı.

O gece ortaya çıktığından beri düşünceli ve ifadelerine dikkatliydi, ama "Benim" dediğinde gözleri parlıyordu.

dolap daha iyidir."

Grace'e verdiği için olduğunu bilsem de, yine de cinsel olarak bunu hissettim.

Benim arabamla onun evine giderken, yani ben kullanırken, Bohannan'direksiyonda olmadığı için erkekliğine bir darbe aldığını hissediyordum, ama dūřüncelerinin arabanın kabinini doldurmasına izin verdi ve bunu sözel hale getirmedi.

Ayrıca evine giderken bana "Seni yatağımda istiyorum çünkü seni istiyorum, ayrıca yakın olmanı da istiyorum. Ama bizim misafir odamızda kalacaksın. Celeste aramızda bir şey olduğunu biliyor. Neredeyse büyüdü. Ama bu çok erken. İkimizin de boşaltması gereken bir gerginlik var ve ben liseden çok uzaktayım ama sen bu kadar yakinken, kontrolümü test ettiğimi hissetmiyorum."

İyi bir baba, koruyucu bir erkek arkadaş tiplemesi ve cinselliği kısa bir konuşmaya sığdırma mucizesini nasıl başardı, bilemedim.

Ama .

Henüz öpüşmediğim erkek arkadaşım ile aynı eve çıkmaktan ve daha çok da *bunun nedeninden* korkuyor olsam da, Volvo'mu onların araç koleksiyonuna eklediğimde içimi bir coşku, heyecan ve derinlerde inkar edilemeyecek bir sıcaklık karışımı doldurdu.

Eve girerken Celeste'nin de bilgilendirildiğini paylaştı.

İçinde bir çift pijama, yüz temizleyici, nemlendirici, deodorant, temiz bir külot, kot pantolon ve bir kazak bulunan çantama el koymuştu, yani muhtemelen on kilodan daha hafifti. Ama çantaya silah zoruyla ulaşmıştı, bu yüzden erkekliğinin en azından biraz canlandığından şüpheleniyordum.

Vardığımızda Celeste yataktaydı, bu yüzden Bohannan beni düzene soktuktan sonra benimle yatak odamda takıldı.

Bu sefer yatağın karşısındaki koltukta kucaklaştık. Ama ben onun kucağında olmalıydım.

Çok rahat bir kucağı ve uzun bir kol mesafesi vardı, bu yüzden onu bir tür koza olarak da kullanabildim.

Çok güzeldi.

Yanlış okumadığımı paylaştı.

Her ne sebeple olursa olsun, Alice'in katilinin Bohannan topraklarında dolaştığını düşünüyorlardı.

Bu da benim için daha derinlemesine bir sorgulamaya yol açtı. Neye benzediğini. Yaşı. Boyu. Kilo. Irk.

(Koyu renk saçlı. Yaşını ve boyunu bilemiyordum ama tahminen yirmi ile kırk arasında, ortalama bir boydaydı. Kilolu ya da kilosunun altında görünmüyordu. Sonuncusu beyaz.)

Ne giyiyordu?

(Islak, açık mavi bir sweatshirt gibi görünüyordu. Şapka yok. Şemsiye yok. Yağmurluk yok. Yağmurda.)

Evimle ilgileniyor gibi mi görünüyordu?

(Hayır, kafasını kaldırıp evime bakmadı bile, ama birkaç saniye içinde onu gözüme kestirmiştim).

Yüzüne bakabildim mi? (Hayır, ne yazık ki bakamadım.)

Ayrıca Bohannan'ın daha fazla sorgulanmasına yol açtı.

Tereddütlü görünüyordu ama sonunda bana verdi.

"Onun gibi birinin benim gibi biriyle oynamak istemesi alışılmadık bir şey değil."

Bu daha da kötüleşmeye devam etti. Konuşmaya devam etti.

"Bununla birlikte, Alice'i bulmamız daha dün olmadı. Bu tür olayda ne yapacağı belli olmaz. Onun gibi bazılarının araştırmacılarla oynamaya başlaması yıllar alabilir. Yaptığı gibi kesin bir iz bırakması bir şeyler söylüyor, ancak yağmurlu bir günü seçti ve eğer onu görmeseydiniz, o iz biz görmeden önce kaybolmuş . Onu görüp görmediğinizi anlamak için evinize bakmadığını söylediniz. Ama evinizde bir hareketlilik olduğunu biliyor ve görüldüğünü umuyor olabilir. Bu zayıf görünüyor. Yani benim yorumum yanlış olabilir. Bence bir şeyler olmalı. Somut bir şey. Bir işaret. Bir hediye bırakması. Benimle sevişeceğini duyuracak bir şey. Belki de aşırı hassas davranıyorumdur." Beni sıktı. "Ama işimizi şansa bırakmayacağız."

"Bulduğum yere göre öyle tahmin ediyorum," diye belirttim.

Bir sıkma daha ve "Sana şok tabancası dersleri vereceğiz. Bunu yaptıktan sonra, yanında bir tane taşımanı istiyorum. Hawk GPS fob'unu hala takip ediyor. Celeste için Billy ile bir tane gönderiyor. Billy, Celeste'le birlikte araziye göz kulak olmamıza yardım edecek. David'e bilgi verildi ve o da sizin evinizde işine devam edecek ama gözünü dört . Moran'a da söyledim ama Dern'e söylemedim. İyi yardımcılarını kim olduğunu ve kim olmadıklarını biliyor ve zaten bu konuda kendi başlarına çalışan gevşek, gayri resmi bir ekip oluşturdu, ama biz koordine ediyoruz. Bana elinden geleni yapacağını söyledi. Sen ve Celeste'e gelince, siz kendi hayatınızı yaşayın. İşinizi yapın. Öyle ya da böyle korunacağınızı bilerek, akıllı ve dikkatli bir şekilde bunu yapıyorsunuz. Ama ara verdiğimizde kaynaklarımızın dağılmasını istemiyorum."

"Arabaların etrafında dönmek," diye mırıldandım. "Kesinlikle."

"Bana davadan bahsedebilir misiniz?" diye sordum. "Anlatacak bir şeyim olsaydı anlatabilirdim."

"Ama..." Dikkatlice başladım. "Onu siz buldunuz." "Bulmamızı o istedi."

"Bu kadar kolay mı?" Ben sordum.

"Dern için mi? Hayır. Harry için bile. Belki de değil. Benim için. Evet, bu kadar kolay."

"Ve?"

İşte o zaman nihayet hayal kırıklığının ortaya çıkmasına izin verdi. Bu da benim daha da yaklaştığım anlamına geliyordu.

"Elimdeki tüm oyun kitaplarını gözden geçiriyorum Larue. Onu iyi tanımak için yeterli değil. Aslında gördüğün kişinin o olmasını *istiyorum*. Eğer onu yakalayacaksam daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasının ceset gelmesini istemiyorum."

ONUNLA ANLAŞMIŞTIM ve geceyi bir öpüşme seansıya bitirmek isterdim ama bunun Bohannan'a yardımcı olacağını düşünmüyordum.

O yatağına, ben de kendi yatağıma önce beni bir kez daha sıktı ve alnımdan öptü.

Ama işte bu yüzden, Jess, Jace ya da bilinmeyen Billy dışarıda bir yerlerde onu (ve beni) izliyor olsalar bile, Celeste'i randevusunda yarı takip ederek şehirde dolaşmakta özgürdüm, çünkü Megan beni uyarmadan önce ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Celeste'in ilk buluşmalarını Will Pulaski'nin öfkesinin çöplüğü olarak tanımlamasından hoşlanmadım.

Elbette birine ihtiyacı vardı. Celeste o kişi değildi.

Elbette, daha önce kız arkadaşı olsaydı ve birlikte zaman geçirmiş olsalardı, bir geçmiş, bir bağlantı kurmuş olsalardı, tüm oyuncular lise dedikodularından daha fazla tanıyor olsaydı, doğal olarak onun için bu kaynaklardan biri olurdu.

Ama onun kız arkadaşı olmamıştı ve onun duygularıyla ya da bu duyguların onda uyandırabilecekleriyle başa çıkabilecek araçlara sahip olacak kadar olgun değildi.

Bu yüzden kasabada dolaştım - konut kısmı tepelere ve vadilere doğru kıvrılıyordu, ancak iş bölgesi için beş blok boyunca uzanan hemen hemen tek bir cadde vardı - hissettiğim ama henüz tam olarak alamadığım şeyi aldım.

Burası garip bir yerdi.

Normal değildi.

Ayı vuran-avcı duvar resmi bir yana, örnek olarak, bir sinema salonları vardı.

Ancak son büyük sürüm oynamıyordu.

Cadılar Bayramı'na birkaç gün vardı ve uygun olmasına rağmen, bu küçük nüfusla *Carrie* ve *Christine*'in iki filmini birden göstermenin mali açıdan sorumlu olacağını düşünemiyordum.

Ayrıca, mevcut iklimde, kadın isimleri olan iki korku filmiyle çift film yapmanın doğru bir yol olduğundan emin .

Ama işte .

Ayrıca Aromacobana'nın, yeni milenyumun ötesinde herhangi bir şeyin Misted Pines'a dokunduğuna dair tek - ama *tek - işaret olduğu* gerçeği de vardı.

Örneğin, bir Five and Dime vardı, büyük harfle yazılmıştı çünkü adı Hoot's Five and Dime'di. İçeriye baktığımda, minyatür çubuklara asılı eşyalarla dolu bir tahta duvar, ön tarafta iplik çilelerinin satıldığını ilan eden bir masa ve yan tarafta bir gazoz çeşmesi olduğunu gördüm. Bu nedenle, taburelerde oturup at kuyrukları sallanırken vişneli kolalarını yudumlayan iç etekli ve eyer ayakkabılı kızların olmamasına biraz şaşırdım.

Dürüst olmak gerekirse, kaldırımlarda yürürken, görünüş ve ruh hali olarak, *Stranger Things*'in dış mekanında dolaşıyormuşum gibi hissettim.

Ve bu, damgaladığım *en erken* tarihi.

Double D'nin "Beauty School Dropout "un yeni bir yorumu için mükemmel bir set parçası olması bir uyumsuzluk değildi.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda çok sağlıklı bir şey vardı.

Mesela Marty McFly kaykayıyla kaldırımdan aşağıya doğru koşsa gözünüzü kırpmazsınız.

birlikte, bir şeyler vardı... *kapalı*.

Mesela, uzun boylu, geniş omuzlu, kızıl saçlı genç adamın kahvede Celeste ile ciddiyetle konuştuğunu ve sonunda masum, tatlı, açık yürekli kahramana tecavüz eden yakışıklı, çekici aşk ilgisine tıpatıp benzediğini görmek gibi...

İyi....

Söylemek yeterli.

Bu beni pek sıcak ve hissettirmedi.

Belki On Dört

I o akşam erkenden adamların akşam yemeği için evde olacaklarını söyleyen bir mesaj aldı.

Çocuk ağırlıklı bir evle ilgili çok fazla deneyimim yoktu ama hızlı öğreniyordum.

Bu, Yukon ve Rams geçit töreni Bohannan yerleşkesinin açıklık alanına ulaştığında, büyük aile Foreman ızgaralarını çıkarıp ısıttığını ve gürlemeye hazır hale getirdiğim anlamına geliyordu.

Kısa süre içinde bir şeylerin değiştiğini öğrenecektim.

Bunu hepsi içeri girdiğinde öğrendim, Celeste ve ben mutfaktaydık, ben belki de umutsuzca bir salata hazırlıyordum, Celeste kesinlikle daha uygun bir şekilde patates kızartıyordu.

Jace ve Jess, yemeğın açıkça hazırlanmasına aldırmadan doğrudan kilere gittiler ve Celeste'in onlar için hazırladığı cips zulasını didik didik ettiler.

Ancak Bohannan doğrudan bana geldi.

Ben ayakta durmuş, başımı geriye eğmiş, içim titreyerek ona bakarken, bir kolunu belime doladı, beni vücuduna çekti, başını eğdi ve ağzımı aldı.

Tamam, şimdi.

Bu resmiydi.

Dili yoktu, ama dudakları sıkıydı, sakalı zarif bir şekilde gıdıklanıyordu, basıncı mükemmeldi ve yakından şöyle kokuyordu

sis ve adamım, demek ki son sınıfındaki o liseli çocuklar neden bahsettiklerini biliyorlardı.

Başını kaldırdı. "Hey."

"Hey," diye zorladım.

Sakalı gülümseme konusunda cimriydi, ama yine de onlardan bir katalog oluşturunuyordum.

Nefes nefese söylediğim "hey" yeni bir türdü ve vajinal duvarlarımın kasılmasına neden oldu.

Beni ve odaya geri döndüğümde, bunu ilk kez çocukların önünde yapmasıyla ilgili bir şey olduğunu fark ettim.

Güzel bir şey.

Hoş olmayan şey ise Jess'in bir yarışmayı kazanmaya çalışır gibi Cool Ranch Doritos'u mideye indirmesiydi.

"Hamburgerleri ızgaraya attıktan beş dakika sonra yemek yiyeceğimizi biliyorsun," diye bilgilendirdim onu.

"Burada erkeklerin olduğunu biliyorsun, o yüzden o ızgara hanım evlatları için. Gerçek erkekler eti açık havada pişirir," diye yanıtladı Jess.

Pringles kutusunu yanına alan Jace, "Ben ızgarayı yakacağım" diyerek kardeşini haklı çıkardı.

Jason dışarı çıktı.

Sessizce Bohannan'a döndüm.

"Savaşlarınızı seçin," diye tavsiye etti.

Sonra kızına doğru ilerledi ve başının yan tarafını öptü. Bunu izlerken zaten seçtiğim bir savaş olduğunu biliyordum. Ama takviyeye ihtiyacım vardı.

ARTIK ORADA YAŞADIĞIM İÇİN, o sabah, toparlanıp düzgün bir şekilde (geçici de olsa) taşınmaya gitmeden önce, Bohannan'ların evinde kendime yardım ettim.

Grace Bohannan'ın dokunuşunu hissetmediğim ne bir köşe ne de bir kuytu buldum.

Tercümesi: Bohannan onun çevresinin her santimini onu mutlu edecek bir şey haline getirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Böylece ailesiyle birlikte o eve yerleşecek ve aldığı kadarını verecekti.

Lüks yatlarda seyahat ettiğim ve şato sahibi insanların misafiri olarak şatolarda kaldığım bir hayatım vardı.

Bu öyle bir şey değildi.

Bohannan bir milyarder değildi.

Ancak her şey lüks olmasa da yüksek kalitedeydi ve belirtildiği gibi Grace'in harika bir zevki vardı. Her şeye kendi damgasını vururdu ama bunu çocuklarını rahat ettirmek için yapardı.

Yatak odası biraz farklı bir hikâyeydi.

Welsh yakalandıktan sonra o kadar sevinmişim ki, etrafı araştırmamıştım.

Ama o gün, Bohannan'ın yatak odasının çok iyi olmasının yanı sıra dolabının da çok güzel *olduğunu* keşfettim (yine de pencere ya da pencere kenarı yoktu). Banyosu bir rüyaydı.

Yan taraftaki, tabandan tavana pencereleri olan, göle doğrudan bakan ve modern bir Juliet balkonu bulunan özel oturma odası ise tam bir sığınaktı.

Akşam yemeğinden sonra kendimizi burada bulduk, yine öpüşmüyorduk ama sarılma sanatını mükemmelleştiriyorduk, pencereler açıkken, temiz hava içeri girerken, battaniye etrafımıza sarılıp yalıtım sağlarken ve vücut ısısı gerisini hallederken bunun tadını çıkarıyorduk.

"Bu sis de neyin nesi?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Yeterince uzun sürdü."

"Pardon?"

"Genellikle sonbahar ve kış insanlar bunu hemen sorarlar."

"Aklımda başka şeyler vardı." Ona hatırlattım.

"Hidrotermal kaynaklar."

Yüzüne bakmak için başımı omzundan kaldırdım.

"Ciddi misin?"

Başını salladı.

Bariz olanı söyledim. "Bu çok büyük."

Başka bir baş sallama. "Evet. Dipte onlardan bir grup var. Tüm yıl boyunca, dışarısı ne kadar soğuk olursa olsun, gölde yaz gibi hissettiren noktalar vardır. Bunu söylerken, daha soğuk olan noktalar da var. Sadece, sıcak olanlardan yeterince var, bu da gölü ısıtıyor.

Bütün göl, bu yüzden dış sıcaklık düştüğünde ve hava suya çarptığında sis oluşur. Ekim'den Mart'a kadar, bazen bu yıl olduğu gibi erken soğursa Eylül'de ve geç soğursa Nisan'da da sis devam eder. Ve eğer hava çok soğuksa, tüm vadi boyunca sis oluyor."

"Ve böylece adı, Misted Pines."

"Evet, Okanagan'ın İngilizceye çevrilmiş adı da buydu."

"Okanagan?"

"Methow ve Okanagan kabileleri bu topraklarda yaşıyordu. Şimdi güneydoğuda Colville Bölgesi'nde yaşıyorlar."

"Doğru," diye mırıldandım.

"Ayrıca, buranın doğusundaki gerçekten büyük gölün adı da bu."

"Korkarım Washington eyaleti coğrafyam olması gerektiği gibi değil."

"Seni oraya götüreceğiz."

"Mm."

"Yerli kabileler buranın ruhani bir yer olduğunu düşünüyordu. Şifa için kullanırlardı. Ellerinden alındıktan sonra hikayeler değişti. İlk yerleşimciler buranın perili olduğunu düşündü. Ya da lanetli. İnsanların sisin içine girip bir daha geri dönmediğine dair hikayeler anlatıldı."

"Bu noktada belirtmeliyim ki, ne emlakçı ne de FBI bu hikayeleri benimle paylaştı."

Gülümsedi ve bana daha sıkı sarıldı. "Bir de Cornelius Ruck'ın hikayesi var."

Tabii ki vardı.

"Adı Cornelius değildi."

Başka bir gülümseme. "Öyleydi. Zengin kürk tüccarı ve yerel büyük adam. Cornelius metresiyle gölün kenarında inşa ettiği kulübede buluşurdu. Karısı tabancayla onu takip edene kadar bunu yaptı. İddiaya göre."

"İddiaya göre mi?"

"İddiaya göre. Kulübe yanmış. İçeride kimse yokmuş. Bayan Ruck sisin içine doğru kürek çekerken görülmüş ve orada kaybolmuş. Sisinden kürek çekerken görülmemiş. Ama yangından sonraki gün kasabada normal işlerini yapıyormuş. Halk, kocasının kaybolduğunu günler sonrasına kadar bildirmemesini ilginç buldu."

"Peki Cornelius ve onun, adını vermeyeceğim, metresi?"

Şimdi sırtarak pencereleri işaret etti. "Bir daha hiç görülmediler ama dışarıdalar, göle musallat olmuşlar."

"Benim hakkımda bilmen gereken bir

şey var." "Öyle mi?"

"Hayalet hikayeleriyle aram iyi değildir."

"O zaman yanlış kasabayı seçtin, bebeğim."

Kulağa uğursuz geliyordu.

"Celeste'in Will'le çıkmasını istemiyorum,"

diye ağzımdan kaçırdım. Bu şekilde prova etmemiştim. Kaşları havaya kalktı.

"Bunu, sen ve ben bağ kuruyoruz diyerek başlatmak niyetindeydim. O ve ben bağ kuruyoruz. Çocuklar ve ben bağ kuruyoruz. Ama buradaki yerimi anlıyorum. Ben yeniyim. Resmi olarak bir kez öpüştük."

"Resmi olarak mı?"

"Bütün o alın öpücükleri falan sayılmaz." Sakalı seğirdi.

Ondan biraz uzaklaştım (ama çok da).

"Bununla birlikte, bu konuda bir otorite olarak, iki çarpıcı, mükemmel, harika, güçlü, yetenekli kızı başarıyla yetiştirdiğim için ve bugün başkalarının yanlışlıkla -" tırnak işareti yaptım, "-*stalking* olarak adlandırabileceği bazı hafiyelik üzerine, Will'e bir göz attım. Ve ondan hoşlanmadım."

"Ona bir göz attın."

"Aromacobana'nın penceresinden."

"Onu bir penceresinden gördün." "Evet," diye onayladım.

"Ve bu konuda bayrağınızı yükseltiyorsunuz."

"Evet."

"Sezgilerinizi harekete geçiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?" "Görünüşünden hoşlanmadım."

"Açıkla."

"Uzun boylu ve yakışıklı."

Bohannan bana baktı.

"İkisinin de *kulağa* hoş *geldiğini* biliyorum. Sadece bana güvenmek zorundasın."

"Satır aralarını okuyunca, kızıma altıncı sınıftan beri aşık olduğu çocukla çıkamayacağını söylemem için bana bunu söylüyorsun. Sonunda onu fark edip çıkma teklif eden çocukla. Kız kardeşi daha yeni öldürülen, yumuşak kalpli, onun yanında olmak isteyeceği ve şimdi yanında olabileceği çocuk. O kıza bu adamla çıkamayacağını söylememi ve bunu yapmanın bir yolunu bulmamı istiyorsun, çünkü bunu ona görünüşünden hoşlanmadığın için söylediğimi sana belli etmeyeceğim."

"Açıkçası, bu imkansız görünüyor, bu yüzden bir plan oluşturmalıyız."

"Bebeğim, ne kadar harika bir plan yaparsak yapalım, bunu yapmanın *beni* kız arkadaşım ile ortada bırakacağını biliyorsun."

"Tamam, Alice'in katilini bulana kadar, okula gitmediği sürece evde kalması gerektiğini söylemeniz nasıl olur?"

Başka bir kaş kaldırma.

"Sence bu daha mı iyi olur?"

"Bohannan-"

Bana döndü ve beni kollarının arasına aldı.

"Larue, beni dinle, Celeste benim ilk rodeom değil. Büyürken ve bazen hala beyninden çok testosteronu olan iki oğlumla, ebeveynlikte ağır bir elin bir çocuk için ne anlama geldiğini öğrendim. Kendi hatalarını yapmalarına izin vermelisiniz."

"Cade, tatlım, beni dinle," dedim usulca, ellerimi kaldırıp boynunun iki yanına doladım. "Konu flört etmeye geldiğinde, bir erkeğin ve bir kızın yapabileceği hataların sonuçları çok farklı, çok hayat değiştiren iki şey olabilir."

Başı döndü.

"Çocuktan o elektriği mi aldın?" diye sorduğunda sesi büyümüştü.

"Klişeleştirmeyi sevmiyorum. Bundan kaçınıyorum. Bu adil değil. Doğru değil. Ama bu bazılarının hak edilmediği anlamına gelmez. Metaforları karıştırırsak, o ip te kuşla gezen horoz gibi. İstedliğini elde etmek için mükemmel bir baskı noktası var. Belki de yanıliyorumdur ve tek istediği birlikte vakit geçireceği güzel bir kızdır ve kendisine ve ailesine iğrenç bir şey olduktan sonra onu dinlemesidir. Ya da lise yakışıklısı kılığına girmiş bir pislik olabilir. En azından

En azından rıza ile kandırmanın inceliklerini açıklayacak ve sadece kendisinin karar verebileceğini açıkça belirtecek birine ihtiyacı var."

"Ve bu ben mi oluyorum?"

Yüzümü buruşturdum ve "Sen onun babasıydın" dedim.

Beni bıraktı, pencerelere döndü, arkasına yaslandı ve onu tanıdığımından beri ilk kez şaşkın görünüyordu.

Harika bir adamdı.

Onunla yaşıyordum, ona (ve çocuklarına) yemek yapıyordum onunla seks yapmayı sabırsızlıkla bekliyordum, yani o her anlamda benim erkeğimdi.

Hepsinin canı cehenneme.

"Onunla konuşacağım," diye mırıldandım.

Gözleri seksi, mutlu ve muzaffer bir şekilde anında bana döndü ve beni kollarının arasına aldı.

Yüzü boynumda kaybolurken, "Bana borçlusun," diye uyardım.

"Tamamdır. Kapağı açtığımızda, ilk ay, her seferinde, benim bir orgazmıma karşılık sen üç orgazm olacaksın."

Sakalı gıdıklanıyordu ve dudakları da boynumda sıkıydı.

Tanrım.

"Bunu yapabilir misin?" diye

sordum. Bu bir hataydı.

Çünkü yüzünü boynumdan çekti ve orası hoşuma gitti. Gerçi yüzündeki ifadeye şikayetçi değildim.

Vay canına.

Bunu yapabilir.

"Ben bekâırım," diye açıkladım. "On üç yıldır seks yapmadım."

Gözlerini kırıştırdı.

"Belki on dört," diye devam

ettim. Bohannan .

"Yani, baskı yok," diye bitirdim.

Homurdandı.

Sırıttım.

Ve sis göle yapıştı.

OTUZ

İkinci Ayakkabı

Lavabonun başında durmuş, elimde bir fincan kahve, göle bakıyordum. Fretting.

İzin verin sizi bilgilendireyim.

Oturma odasında kucaklaştığımız zamandan bugüne, üç hafta üç gündür Bohannan'la birlikte yaşıyordum.

Şükran Günü yaklaşıyordu.

Fenn bir mucize yaratmıştı ve o ve James tatil için izinli olarak eve geliyorlardı.

O ev *burası*.

Fenn ve James bu planları yapmadan önce bile Camille ve Joan yukarı gelmeyi planlamışlardı. Aşağı inmeyi önermeme rağmen Camille bunu duymak istemedi. Joan da duymak istemedi.

Sürekli bahsettiğim Celeste, Jesse ve Jason'la tanışmak istediler.

Ve tabii ki Cade.

Ve evet, bunu olduğu gibi kabul edebilirsin.

Alçak kızlarımın komplosu.

Bu arada, kısa bir süre önce sekiz yaşında güzel bir çocuğun çok dramatik bir şekilde öldüğünü kızlarımla paylaşmamıştım.

Kendime Welsh için yeterince endişelendiklerini söyledim; Alice ile buna bir de benim eklememe ihtiyaçları yoktu.

Bu doğru olsa da, kızlarımdan hiçbirinin bu gerçeği kabul etmeyeceği konusunda endişelerim vardı.

Yaklaşan fiyaskodan sonra.

Cade Hunter Bohannan'la (evet, göbek adını öğrenmiştim, Bohannan hakkında yatakta ne kadar iyi olduğu dışında pek çok şey öğrenmiştim) seks yapmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğu konusunda kritik bir noktaya .

Akıl almaz derecede etkilendiğiniz bir adamla yaşamak ama ondan farklı bir odada uyumak, birkaç sert öpücük, boynunuzun yol boyunca adil bir oyun haline getirilmesi ve sahip olduğunuz tek şeyin bolca sarılmak olması, inanın *bana* işkenceydi.

Yani o da vardı.

Celeste ve benim yanımızda hala GPS panik butonları vardı ve eşit dozda korkutucu ve eğlenceli olan birkaç Taser seansı almıştık. Ama bir tanesiyle kendimi idare edebileceğimi (bir şekilde) hissediyordum.

Bir Bohannan olarak Celeste doğuştan yetenekliydi.

Havalı olmayacağı için okula bir tane taşımadı, ama başka her yere bir tane taşıdı.

Ben de öyle.

Çocuklar daha fazla kamera ve sensör . Hawk'ın adamı

Billy, Denver'a geri uçmuştu.

Alice'in katiliyle ilgili hiçbir şey ortaya çıkmamıştı, öyle ki Bohannan her iki çocuğu da iki farklı işe göndermişti -Jace önce üç günlüğüne, Jess ise dört günlüğüne gitmişti- çünkü birinin para kazanması gerekiyordu.

(Bana bu "işlerin" ne olduğunu sormayın, hiçbirisi bana söylemedi, bu yüzden yalan söylemesine izin verdim).

Bohannan'ın kendisi de ofisinde (Grace'in tamamen erkeksi bir el ile dekore ettiği evdeki tek oda - *deri* ve *ahşap* düşünün ama neyse ki boynuz yok - Bohannan ve her iki oğlunun da sadece avcı olmadıklarını, şehvetle et yeme tarzlarına bakılmaksızın avlanmaya karşı olduklarını öğrenmiştim, "Çünkü medeni bir dünyada, benim veya herhangi birinin kişisel olarak bir canlıyı öldürmesi için hiçbir neden görmüyorum" - Bohannan'ın bu konudaki kesin sözleri) çok zaman geçirdi.

O ofiste, sadece ABD'deki polis departmanlarından değil, aynı zamanda tercüme edilmesi gerekenler de dahil olmak üzere farklı ülkelerden kendisine gönderilen ve üzerinde danışmanlık yaptığı dosyaları inceliyordu.

Yani...evet.

O kadar büyük bir .

Eve taşınmamıştım, çünkü David uzakta olduğum bu süreyi ana banyomu yenilemek için kullanmaya karar vermişti ve bu gürültülü, dağınık, tozlu iş beni sadece yatak odamdan uzaklaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda orada çalışmamı da imkansız hale getiriyordu.

Mutfağım tamamlandı (ve yeni bir balıksırtı backsplash ve kuvars tezgah gibi küçük bir güncellemenin bir alan için harikalar yaratabileceğini kanıtladı).

Banyom bir hafta içinde bitecekti, tam da kızlarımın gelmesi için evi toparlayacak zaman.

Yine de eve dönmemiştım, diğer iki yatak odasından birinde uyuyordum, çünkü Bohannan kalmamı istiyordu.

Tekrar yazmaya başladım ve hafta sonları birkaç saatliğine evime gidip ofisimde çalışıyordum. Ancak David çalışırken, Bohannan'ın yatak odasındaki oturma odasında (ya da oturma odasında, ya da yerel kütüphanede araştırma yaparken ya da dizüstü bilgisayarlar seyahat ettiği için herhangi bir yerde) kurdum.

Bu, son üç buçuk haftanın tek ilginç dönüşüydü, çünkü ben bir Mullally yazıyordum ve Bohannan ben yazarken onu okumak istemişti.

Alicia'nın yazdıklarını okumasına izin verdim ve hepsi bu kadar.

Ama o sorduğunda, evet demekten hiç çekinmediğimi fark ettim.

Ben de izin verdim.

Bohannan'ın iPad'inden çıkıp bana bakması ve "Çok iyi gidiyorsun" demesi günün en sevdiğim kısmıydı.

Hayat bir ritme oturmuştu ve her şeyde olduğu gibi Alice'in kaybının dehşeti de zamanla azaldı; hem bizde hem de kasabada.

Hiç kuşkunuz olmasın, kasvet ortadan kalkmamıştı. Alice ve kaybı on yıllar boyunca hatırlanacaktı ama insanlar hayatlarına devam ediyordu.

Bohannan ve çocuklar bunu unutmamışlardı ama sıfır ipucuyla bir davayı soruşturamazsınız.

Neyse ki herkes bunun için Leland Dern'i suçluyor, Harry Moran'ı sabrı ve devam eden azmi için yüceltiyor (çünkü pes etmiyordu) ve Bohannan'ı geri adım attığı için temize çıkarıyordu.

Birincisi, bu işi ücretsiz yapıyordu ve herkes insanların para alması gerektiğini anlıyordu.

Profil oluşturmak için psikolojik faktörler uyduramazdınız ve katil onlara hiçbir şey vermiyordu.

Yani her şey iyi olmasa bile benim dünyamda her şey iyiydi.

Kızlar geliyor diye gergindim. Bohannan'ın birleşmemizi neden geciktirdiğini merak etmeye başlamıştım, çünkü bahanesi artık bir bahane gibi görünmüyordu. İkinci ayakkabının düşmek üzere olduğunu hissediyordum.

Ve yakın zamana kadar, Celeste'in randevuları sırasında şu ya da bu şekilde sürekli bir arkadaşı olduğunu ve Will'in onu çalışma randevusu ya da başka bir şey için evine götürmek gibi kamusal alanın dışına çıkmadığını düşünürsek, bu konuda endişelenecek pek bir şeyim yoktu.

Ancak o gece Celeste ve Will ormanda partiye gidiyorlardı.

Öncelikle, onunla Will hakkında konuşmamıştım, ki bu benim açımdan aptalca bir ertelemeydi, ama unutmayalım ki ben onun hayatında nispeten yeni bir varlıktım. Dolayısıyla, her ne kadar ona deliler gibi aşık olsam ve onunla vakit geçirmekten keyif alsam da, Tanrı'nın bana bir başka genç kadının hayatında yer almak gibi güzel bir nimet bahsettiğini hissetsem de (gerçi bu seferkini itip kakmak ve tuvalet eğitimi vermek zorunda değildim), belirttiğim gibi, onun hayatında hala yeniydim. Ve genç bir kızla bağ kurmak her zaman en iyi ihtimalle geçici olmuştur.

O gemiyi sallamak konusunda dikkatli olmalıydım.

İkincisi, ormanda bir şeyler oldu. Örnek olarak, Alice'in götürülmesi. Ve birkaç çocuktan birkaç yüze kadar herhangi bir sayıda çocuk olan hemen hemen her TV şovu veya filmi, ormanda parti yapmanın tüm tuzaklarını tasvir etti.

Aslında, Will'in bu partiye gitmek istemesine şaşırdım.

Ancak görünüŖe göre bu bir MPHS geleneęiyymiŖ. Cadılar Bayramı sonrası, Ŗükran Günü öncesi, futbol sezonu sonrası, güz dönemi finalleri ve Noel tatili öncesinde, birçok çocuğun rüzgarlara dağılabileceği bir ortam.

Celeste geçen yıl partiye gitmiŖti.

Çocuklar henüz okuldayken dört yıl boyunca her yıl gitmiŖlerdi.

Ve sadece liseler için olduğundan emin oldum. Jace bana Jess'le mezun olduktan sonra orada ölü söylemiŖti.

"Bu bir tabu. Tam bir ezik hareketi. olmayan hiç kimseyi tanımıyorum. Babamın zamanlarında bile."

Ve evet, Bohannan'ı bu konuda sorguladım. Ve evet, bu parti "onun günlerinde" oldu. Ve evet, eğer geldiyseniz ve lisede değilseniz, ne önce ne de sonra, anında bir ezik etiketi kazandınız.

Yani, en azından bu vardı.

Bununla ilgili her Ŗeyi göz önünde bulundurarak:

İyi haber ise, Celeste'in Will'le filizlenmekte olan iliŖkisi hakkında, bana göre biraz aceleci bir Ŗekilde, bir Ŗeyler paylaŖmasıydı. Ve Will'in ilgisi altında çiçek açıyordu; karamsar ve ketum değil, hayalperest ve mutluydu. PaylaŖımlarında, Will'in üvey annesi hakkında ileri geri konuŖtuęundan ya da Celeste'e bok attığından bahsetmemiŖti.

Kötü haber ise, Will'in ona kendi evinde bir çalıŖma randevusu teklif etmemesi ya da kendi evinde bir çalıŖma randevusuna gelmesini istememesiydi. Ve lise iliŖkisinin bu noktasında - çoğu gece onunla akŖam yemeği yemek ya da hokey antrenmanını bitirdikten sonra Aromacobana'da ders çalıŖmak için Ŗehre geri dönüyordu ve hafta sonları en az bir gün mutlaka bir Ŗeyler yapıyorlardı - bu, YetiŖkin İliŖki Dünyası'nda (en az) üç ay gibiydi.

BaŖka bir deyiŖle, benim görüşüme göre, ebeveynlerle görüşme zamanı geçmiŖti.

Bundan kaçınıyor gibi görünüyordu.

Onu evinde olup bitenlerden koruyor olabilirdi. Orada bulunmaktan olabildiğince kaçındığı açıktı (hafta sonları Celeste ile birlikte olmadığında, bunun nedeni kardeŖleriyle dıŖarıda olmasıydı).

Ve bu, bilinen nedenlerden dolayı gerçek bir olasılıktı. Yine de, bu konuda daha derin bir kavrayışa sahiptim.

Megan'ı aradım ve onunla kahve içtim (ilk kitap kulübü toplantım Pazartesi günüydü ve neyse ki Priscilla Lange'i tartışmıyorduk). Kahve randevumuz sırasında (Aromacobana'da, ya kötü bir niyeti yoktu ya da onun için şehirdeki en iyi kahve içilebilecek yerdi) bana tüm dedikoduları anlattı, yani Dale çimlerin büyümesine izin vermiyordu. Evliliklerini bir arada tutan tutkal öldürülmüştü. Şimdi yas tutan karısının burnunun dibinde ilk karısına kur yapıyordu.

(Bu da Bohannan'ın bu adamın nasıl "iyi bir adam" olduğunu düşündüğü sorusunu akla getirdi ve ben de ben olarak bunu sordum. Cevabı şu oldu: "Ben bunu söylediğimde böyle bir şey yapmamıştı. Madem şimdi yapıyor, sözümü geri alıyorum." Adamımın iyi biri olduğuna dair bir kanıt daha).

Öte yandan, Will'le henüz tanışmamış olabilirdik çünkü o biraz sidikli biriydi, Bohannan'ın bunu okuyacağını biliyordu ve Celeste'in babasına geniş bir doğum yaptırıyordu.

Adamla yüz yüze görüşmeden bilemezdim. Ve gördüğünüz gibi, tanışmamıştım.

Ancak, şu andan Will'in o akşam saat yedide Celeste'i almaya geleceği zamana kadar, onu hiç içmemeye, ama içerse de kimseden içki kabul etmemeye nasıl ikna edeceğimi bulmam gerekiyordu. Başka hiçbir madde kullanmamaya. Kalabalıktan uzak durması. Ve Will ne kadar sevimli ve ciddi olursa olsun, her şeyin her zaman onun seçimi olduğunu anlatmak. Ve eğer Will öyle değilmiş gibi davranırsa, ısrarcı, mızımız ya da fiziksel davranırsa ve kız rahatsız olursa, ondan uzaklaşacak, bir grup kızın yanına gidecek ve hemen babasını ya da beni arayacaktı.

Onu almaya gelecektik, soru sorulmayacaktı (soru sorulmayacak kısmı için Bohannan'ı uyarmam gerekecekti ama bu işi bana yüklemişti, bana bir şey vermesi gerekiyordu).

Bu nedenle, kahvemi yudumluyor ve lanet orgazmlarımın ne zaman başlayacağını merak ediyordum çünkü iki kızımın bu şeyleri yapmak yeterince zordu, bittiğini düşündüm ve işte yine oradaydım.

Bir sakal boynuma girdiğinde, sıcak, uzun, sert bir vücut sırtıma bastırduğında ve bir kol karnıma dolandığında düşündüğüm şey buydu.

Buna zarar görmeden dayanacak gücüm *olduğunu* söylemek isterdim ama unutmamalıyız ki aradan *on üç (veya on dört) yıl geçmişti*.

Tam bunu bir başkasına sözlü olarak hatırlatacaktım ki sakal kulağımı gıdıkladı ve sert, derin bir ses "Çocuklar bu gece yok" dedi.

Aman Tanrım.

Tüm bu zihinsel gezintilerim sırasında Jess ve/veya Jace'in sık sık babalarının evinde takıldıklarını fark etmemiştim (henüz onların evine gitmemiştim ve Celeste de oraya hiç gitmemişti, bu yüzden şüphelerim duvardan duvara Bro Town olduğu ve muhtemelen kullanılmış çorap gibi koktuğu, bu yüzden erkek oldukları için temizlemedikleri, sadece kaçtıkları yönündeydi) ve Celeste'in sokağa çıkma yasağı ondu, ancak genellikle sekiz buçuk veya dokuz civarında evde olurdu.

Ama bu gece, bütün çocukların randevusu vardı.

Bu da bu gece evde yalnız olacağımız ilk gece demektir.

Sevişemediğim için suratımı o kadar asmıştım ki fark etmemiştim.

"Önce benim yatağında." Ben titrerken Bohannan kulak mememi ısırdı. "David'in işi bittikten sonra geceleri sende kalmaya başlayabiliriz."

"I-"

Ona bu planın içinde olduğumu söylemeyi bitirmedim.

İskelenin aşağısında suda sallanan bir şey, sabahın zayıf şafak öncesi ışığında ve her zaman var olan siste gözüme çarptı.

"O da ne?" diye sordum.

Ağzı kulağımdan ayrıldı ve pencereden dışarı bakarken bıyıklarının fısıltısını yanağımda hissettim.

Ve ben daha kötü olduğunu anlamadan, ondan gelen tepki sırtıma öyle sert vurdu ki, omurgamın eğildiğini ve kalçalarımın tezgâha baskı yaptığını hissettim.

"Burada kalın. Bu evden ayrılma. Celeste'in bu evden çıkmasına izin verme," diye hırladı.

"Bo-"

Gitmişti ama kapıda bana doğru döndü ve parmağını bana doğru uzattı, "Ve sakın izleme."

İzlemiyor musun?

Aman Tanrım.

İzlemememi söylemesi, izlememem anlamına *gelmiyordu*. Ben de izledim.

İskeleye doğru koşarken telefonu kulağındaydı. "Hey, Delly?" Celeste arkamdan seslendi.

Döndüm ve kahvem şıpırdadı ama neyse ki yarısından fazlasını tüketmiştim.

"krem rengi kazağı biliyor musun?" diye sordu. "Evet," dedim.

"Bunu giyebilir miyim?" "Evet,"

diye tekrarladım.

Gülümsedi. "Odanızda mı?"

Başımı salladım. "Unh-hunh. Şifonyerin orta çekmecesini."

"Teşekkürler, sen en iyisisin."

Üzerinde hâlâ bornozu vardı ama saçları ve makyajı yapılmıştı.

Neredeyse okula gitme vakti gelmişti.

Tekrar pencereye doğru dönmeye

başladım. "Ve..."

Celeste geri döndüğünde, kahvem yudumlarken gülümsüyormuş gibi yaparak ve umarım bunu rahatça yapıyormuş gibi görünerek yerime geri döndüm.

"Taktığınızda kullandığınız kullanabilir miyim?"

Bilirsin işte. Chloe olan," diye sordu.

"Elbette, tatlım," diye cevap verdim. "Nerede olduğunu biliyor musun?" "Dolap."

"Evet."

"Gerçekten babamın yanına taşınmalısın. Onun tonlarca daha fazla dolap alanı var," dedi.

Bunu söylemesi çok önem. Bu anın tadını çıkaramadım.

"Bunu onunla konuşacağım."

Bana arsızca sırtıttı ve .

Bekledim, dinledim, daha çok bekledim, daha çok

dinledim, bekledim. Sonra tekrar pencereye döndüm.

Jess ve Jace Şimdi oradaydı.

Jace eęilmiŐ, ellerini dizlerine koymuş, iskelenin uzak tarafındaki suya bakıyordu.

Jess de iskelenin kenarında çömelmiş, aynı Şeyi yapıyordu.

Bohannan da aynı Şeyi yapıyor, telefonu kulağında duruyordu.

İfadelerini okuyabileceğim kadar yakın değillerdi. Ama vücut dilleri her Şeyi anlatıyordu.

Döndüm ve Celeste'e yardım etmek için merdivenleri

koşarak  ıktım. Ve giyinmek için.

Çünkü içimde hazır olmam gerektiğine dair bir his vardı.

Kara Delik Güneşi

Tocuklarla birlikte küçük bir mucize gerçekleştirerek Celeste'i okula bıraktık ve Kara Delik Güneşi'nin yine üzerimize geldiğini belli etmedik.

O gittikten sonra, ilk şerif kruvazörü gelmeden önce yeni kahve demlemek için yeterli zamanım vardı.

Gelmeye devam ettiler ve ben de kahve dağıttım ve Celeste'in geçen sefer markete gittiğimizde arabaya attığı iki tüp tarçınlı çöreği yaptım.

Daha sonra, neden oynadıklarına dikkat etmek zorunda kalmamak için, aralıklı olarak kahve doldurmak ve kağıt tabaklara ruloları kepçelemek, arada dışarıyı izlemek, oyunun nasıl oynandığını not etmek, hatta umutsuzca değerlendirmek gibi istikrarlı bir sürece başladım.

Sert yüzlü ama yakışıklı Harry Moran ve yardımcıları, işgüzar Leland Dern ve yardımcılarıyla bir uzlaşma içinde görünüyordu.

İyi oynuyorlardı.

Öyle olduklarından şüphelendim, çünkü bazı insanlar iskelenin sonunda bir şeyler yaptıktan ve bir sürü fotoğraf çekildikten sonra, şeffaf muşambaya sarılmış bir ceset sudan çıkarıldı ve iskeleye konuldu.

Soğuk, sanki ben de gölden yeni çıkarılmış plastik bir muşambaya sarılmışım gibi tenimi kapladı.

Bir şey hissettim ve Bohannan'ın başını çevirip gözlerini bana diktiğini görmek için bakışlarımı kaydurdım.

Dışarı çıkıp ona sarılmak istedim. Çığlık atmak istedim.

Kusmak istedim.

Bu tür bir şeyi düzinelerce televizyon programında görmekle, sadece bir ay önce aşık adamın yanında oturarak romantik bir gece geçirdiğiniz iskelenin dibinde gerçekleştiğini görmek arasında çok büyük bir fark vardı.

O içinde kimin olduğunu bilmiyordum.

kim konulduysa Bohannan için konulduğunu biliyordum.

Farklı taraflar arasında işler yolunda gidiyor gibi görünüyordu ve Bohannan'ın beni izlediğimi görmemesi için geri çekildim ama yine de izleyebiliyordum.

Polly Pickler gümüş renkli Toyota Camry'siyle ortaya çıkınca işler yolunda gitmedi.

Aslında daha arabasından inip Bohannan ve Moran'la konuşmaya başlayalı bir dakika bile olmamıştı ki, Moran'ın adamlarıyla Dern'in adamları arasında bir arbede çıktığını görerek evden koşarak çıkmak zorunda kaldım.

Ve eğer doğru okuduysam, bunu başlatanlar Jess ve Moran'dı.

Oraya vardığımda, Bohannan ve Dickerson, karakolda tanıştığım şerif yardımcısı (Moran'ın ekibindeydi) Moran'ı biraz zorlukla zapt ediyorlardı ve Jace ve diğer birkaç şerif yardımcısı Jess'i daha da zorlukla zapt ediyorlardı.

Dern, adamları etrafında bir kalkan oluştururken kabadayılık taslıyordu.

Polly benim hissettiklerime benziyordu ama yüz kat daha kötüsü. Ağlayacak mı, bağırarak mı yoksa kusacak mı bilemiyordu.

Yine de, iki kamp arasında ileri geri devam ediyordu.

Yaklaşmadım ama "Jesse" diyecek kadar yaklaştım. Sihir gibi, anında Dern'e ulaşmak için mücadele etmeyi bıraktı.

Moran bu işin peşini bırakmaya hazır değildi.

Ama Bohannan onu itti, adam bir metre geriye uçu, vücudunu tekrar hücumu hazırladı ve Bohannan havladı, "*Bu işe yaramayacak.*"

Moran kendini toparlamak zorunda kaldığı için heyecanlanmadı ama bunu yapmaya başladı.

Yani en azından her neyse, çözülmüştü.

Yanılmış olmam dışında.

Arbede sırasında Bohannan'ın ne kadar kızgın olduğunu fark etmemiştim. Ve o...

Öyleydi.

Kızgın.

Döndü, öfkeli iki parmağını Dern'e doğru salladı ve "İşin bitti. Arazimden defol."

"Burası bir suç mahalli," diye tersledi Dern. "Ve ben de şerifim."

"Eğer ofisinize dönüp istifa etmezseniz, bir telefon görüşmesi yapacağım. Bir saat içinde ilçe komisyon üyeleri acil olarak toplanacak ve seni geri çağıracaklar ama bu arada seni görevden uzaklaştıracaklar."

Dern kibirli bir ifade takındı. "Komisyon bunu asla yapmaz."

Orada arkadaşları vardı.

Bohannan'ın diğer kolu dışarı çıktı ve iskeleyi işaret etti. "Sizce de öyle değil mi?"

Dern ona dik dik bakmaya çalıştı ama içinde bir belirsizlik vardı.

Bohannan alçak sesle, "O senin peşinde," dedi. "Siktir git Cade," diye ısırdı Dern.

Bohannan ondan vazgeçti ve kalabalığa seslendi. "Bundan alabileceğimiz her şeye ihtiyacımız var. Her... *lanet*... şeye. Yoksa sıradaki kızlarınızdan biri yıkanabilir. *Kendinize gelin.* Bu siyasetle ilgili değil. Bu *kızlarla* ilgili."

Bu kızlarla ilgiliydi.

Aman Tanrım.

Dern'in tarafındaki bazı kişiler sakinleşmiş görünürken, diğerleri kavgacı görünmeye devam etti.

Ama Bohannan'ın onlarla işi bitmişti.

Polly'ye doğru yürüdü.

Dern, "Ona bunu verirsen, sadece kovulmakla kalmazsın, seni hırsızlık ve engelleme suçlarından mahkemeye veririm," diye tehdit etti.

"Beni tutuklayın," diye . "Bakalım sandıkta nasıl sonuçlanacak."

Ve Bohannan'a kahverengi bir dosya uzattı.

Moran heybetli ama hoş ve derin bir sesle, "Şu lanet olası rıhtımda yatan, ailesinin nerede olduğunu bilmediği ve henüz eve gelmediğini bilmediği bir kızımız var," dedi. "Şu işi bitirelim ve kızı buradan çıkaralım."

Adamlar hareket etti.

Bohannan gözlerini bana, Polly'ye ve tekrar bana çevirdi.

Polly'ye gittim.

"Bir fincan kahve ve tarçınlı çörek için yukarı gel," diye ısrar ettim.

Gözlerini iskeleye dikmişti.

"Bu Malorie," diye fısıldadı.

İskeleyle döndüğümde muşambanın yüzünden çekildiğini gördüm.

Sarı saçları vardı.

Çenem karıncalanarak ağrımaya başladı, bu hastalanmanın habercisiydi. Bir tabut dışında, daha önce hiç ceset görmemiştim.

Uzaklara baktım, zihnimi az önce gördüklerimden başka bir yere *yönlendirdim* ve düşünmeye başladım, *Malorie adını nerede duymuştum?*

Bohannan, "Eve çık, bebeğim," diye emretti, kaba ve hâlâ kızgındı, ama nazikti.

Tüm bunlar oluyordu ve o benim için endişeleniyordu.

Polly'nin elini tuttum. "Hadi gidelim."

Onu eve götürdüm. Ona bir fincan kahve ve tarçınlı çörek aldım.

Her ikisini de görmezden geldi, bara oturdu ve tezgâha baktı.

Kahve fincanlarıyla meşgul oldum ve her ihtimale karşı bir fincan daha hazırladım, tezgahları sildim ve ruloları yaptığım tenekeyi boşalttım.

Dışarıya bakmadım.

Bohannan, Jace ve Jess içeri girdiğinde polis memurları ve gelen diğer kişilerin işleri henüz bitmemişti ve bir ambulans gelmişti.

Bohannan dosyayı hemen barın üzerine bıraktı, açtı ve incelemeye başladı.

Ama büyük bir dikkatle.

Polly'ye "Bu kronolojik mi?" diye sorarken sesi yumuşaktı.

"Bilmiyorum. Benden sakladı," dedi, sesi neredeyse robotik çıkıyordu.

"Burada hiç zarf yok, Polly." Kadın bakışlarını tezgâhtan ona doğru kaldırdı.

"Her yere baktım. İlk gelen postayı açtım ve gördüm. Merkeze gönderilmişti ama dikkatinizi çekerim. Dışında bunu görmeden önce açıp okumuştum. Ona götürdüm, seni aramamı isteyip istemediğini sordum. Hayır dedi. Bizi oyalayan bir kaçık olduğunu söyledi. Ama o zaman postanın doğrudan kendisine getirilmesini istedi. O zaman , Cade."

Onu bağısladı. "Çok oldu, Polly."

Onun bağışlamasını reddetti. "Yine de sana söylemeliydim. Ben daha iyi biliyorum. Ve o dosyayı gördüğümde gerçekten kötü bir hisse kapıldım." Başıyla dosyayı işaret etti. "Bir gün geldiğimde ona bakıyordu. Geldiğimi görünce, içinde ne olduğunu göremeyeyim diye her zaman kilitli tuttuğu çekmeceye tıktı. Kulağa kendimi savunuyormuşum gibi geldiğini biliyorum ama gerçek ki benden hep bir şeyler saklıyor. Uzun zaman önce çocuklara odaklanmayı öğrendim, onun işlev bozukluğuna değil. Çocuklar iyi şeyler yapmak istiyor, onunsa kendi gündemi var. Eğer çocuklara odaklanırsam, biraz iyilik yapabilirler."

Bohannan, "Anlıyorum," dedi.

Başını salladı ama hareketten ikna olmuş görünmüyordu. "Bugün telefon geldikten sonra içeri girdim ve o çekmeceyi karıştırdım.

Ben de bunu buldum. Ofisteki her şeyi gözden geçirdim, böylece uygunsa size ulaştırabileceğimden emin olabilirdim. Ama bulduklarım bu kadar."

"Sorun değil, Polly. Elimizde bu var ve bu iyi bir şey. Ama ilk zarfı gördün mü?"

"Evet."

"Beni dinliyor musun?" "Evet."

"Posta damgası mı?"

"Misted Pines, Cade. İçeride ne olduğunu gördükten sonra kontrol ettim." Bohannan başını salladı.

"Onları okudum. Kafayı yemiş Cade, hem de çok fena." "Evet, öyle tatlım."

"Ve o ..." "Pete nerede?"

"Lokantada."

"Onu ararız, gelip seni alır." "Ben iyiyim, tatlım."

"Onu arayacağız."

Bohannan çenesini Jace'e doğru salladı.

Jace telefonunu çıkararak soyundu.

Bohannan dosyayı kapattı.

Şimdilik bu kadar.

Her şeyin dışarıda paketlenmesi daha fazla zaman aldı. Polly'nin kocası olduğu belli olan Pete onu almaya geldi (evet, Pete ve Polly Pickler, ondan belki iki santim daha uzundu ve geldiğinde sadece ona bakıyordu - çok sevimliydiler, onları sevdiğimi zaten biliyordum).

Ve sadece dördümüz kaldığımızda, yani Pete'in arabası uzaklaşmaya başladıktan yaklaşık bir-iki saniye sonra, Bohannan dosyayı tekrar açtı.

İlk kâğıt parçasını taradı ve bir kenara koydu. Bir sonraki, onu da kenara koydu.

Sonra tezgâhın üzerinde duran bir kahve fincanını aldı, döndü ve yan koluyla büyük bir güçle mutfığa fırlattı.

Bir dolabın ahşabını çatırdattı ve bazı tabakların kırıldığını duydum.

"Baba," dedi Jace sessizce. Hem o hem de Jesse kilitlenme için pozisyon alıyorlardı.

Bohannan dosyaya döndü ve "İskeledeki ölü kız, onu benim için bıraktı. Bana bunu doğru yapacağını söylemişti..." parmağıyla bir kâğıt parçasına sapladı, "lanet olsun..." tekrar sapladı, "işte."

Aman Tanrım.

Gözlerimi kapattım.

Onu gördüm.
Malorie.
Gözlerini kapatmışlardı.
Ben de kendi gözlerimi
açtım.

Görünmez

Humanlar hayvandır.
Bu nedenle uyum sağlıyoruz.

Bizler aynı zamanda bireyiz.

Dolayısıyla, bunu nasıl yapacağımız her birimize özgüdür.

Sevgisiz bir evde büyüdüğüm için insanları nasıl okuyacağımı, yapbozlarının tam görselini oluşturmak için toplayabildiğim her nüansı hızlı ama dikkatli bir şekilde gözlemlemeyi ve sonra buna göre davranmayı öğrenmiştim.

Annemin ailesiyle iyi bir ilişkisi yoktu, bu yüzden onlar hayatımdaydı ama derinlemesine değil. Babam, ben onunla ilgili anılar oluşturmadan önce beni terk etti ve onun ailesi de annemden nefret ediyordu ve beni doğurduğu için heyecan duymuyorlardı, bu yüzden onlarla ilgili de hiçbir anım yok.

Beni dövmedi ama dövmesini zamanlar da oldu.

Keşke öyle olsaydı çünkü bunu onun karakterindeki önemli bir kusur olarak anlayabilirdim. Herkes bir çocuğu fiziksel olarak istismar etmenin doğru olmadığını biliyordu.

Beni besledi. Beni giydirdi. Kendi başımın çaresine bakmam için beni yalnız bırakmadı. Bana göz kulak olmak için etrafta olmadığına, bakıcılarım vardı.

Aynı zamanda hırslı bir kadındı. İlerlemek için çalıştı. Varlıklı değildik, ama ben iki haneli rakamlara ulaştığımda, harika olmayan bir mahallede nispeten iyi bir apartman dairesinde yaşıyorduk, ama

Ayrıca daha önce kaldığımız evler kadar berbat değildi. Çok fazla olmasa bile, etkilemek için dekore edilmiş apartman dairesi.

Bana gelince, ben "normaldim".

Arkadaşlarım vardı. Her zaman güzeldim, bu yüzden nispeten popülerdim. Okulu seviyordum, öğrenmeyi seviyordum ve orada başarılıyım. Birileriyle çıktım. Bekaretimi on yedi yaşında çok hoşlandığım ve bir süredir görüştüğüm bir çocukla . Hayatımın en kötü seksiydi ve biraz acı vardı, ama bu benim seçimimdi ve beni işaretlemedi ya da gelecekteki ilişkilerden soğutmadı.

Ama ben bu dünyada yaşadım, bu yüzden bir annenin sizi sevmesi gerektiğini biliyordum. Sadece senin için değil, senin hakkında da.

Ve ben buna sahip
değildim. Bu yüzden uyum
sağlamanın yollarını
buldum.

Bu yollardan de televizyon izlemektir, bu yüzden oyuncu oldum. Sonradan bunun bir hata olduğunu anlayacaktım, sadece gerçek mesleğim olmadığı için değil.

Bir başka yol da çok okumaktır. Bu beni sadece uzaklara götürmedi. Doğuştan hayalperest biriydim. Yazar olmak için doğduğumu yıllar sonra sadece neredeyse tüm hayatım boyunca kitap tüketmemle değil, aynı zamanda zihnimin hikâye arayışıyla da anlayacaktım.

Bu, annemden kalan birkaç şeyden biriydi. Bana sık sık kitap alırdı ve bunu yapmasına minnettardım, her ne kadar bir kitabın içinde olursam bana katlanmak zorunda kalmayacağını bildiği için yaptığını anlamış olsam da.

Ayrıca sık sık gittiğim ve oldukça fazla zaman geçirdiğim kütüphaneye gitmeme de asla izin vermedi.

Gerçekten de hayatımdaki tek yarı-anne kadın Donna adında bir kütüphaneciydi, sadece kitap sevgimi paylaşmakla kalmadı, aynı zamanda onların neden bu kadar önemli olduğunu bana okudu.

Bana bakmak ve sahip olmadığım sevgiyi vermek onun görevi değildi.

Ama elinden geleni yaptı ve Emmy ödüllerimi kazandığımda seyirciler arasında yanımda oturan oydu. Ve *We Pluck the Cord* kitabının ön yüzünde onun adı yazıyordu, çünkü kitap ona ithaf edilmişti.

Aynı zamanda bu kitabın ilk baskısı, benim imzaladığım ilk baskı, elinde katlanmış halde ve göğsünde Ulusal Kitap Ödülü madalyonumla gömülen de oydu.

Büyüdükçe annem benden sürekli ve tutarlı bir şekilde şikâyet etti ama bu da ihmalkârlıktı. Bir kenara. Bir sıkıntı.

Zamanını çalmamdan hoşlanmıyordu. Kaynaklarını kullanmamdan hoşlanmıyordu.

Bir konsinye mağazasında bulduğu ilk Manolo Blahnik ayakkabısıyla eve geldiği günü endişe verici bir netlikle hatırlıyorum.

Onları nasıl giydiğini, evin içinde nasıl hayran hayran dolaştığını ve sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, bana hiç bakmadan, ki bunu hep böyle yapardı, şöyle dediğini hatırlıyorum: "Sen gidene kadar bekleyemeyeceğim. Bunlardan daha fazla almak için param olacak. Sonra, Chanel alacağım."

Kaybolmam gereken zamanları da hatırlıyorum. Gerçek anlamda değil, ama yakın.

"Muhtemelen bu gece eve birini getireceğim Delphine ve sen yoksun. Beni duyuyor musun?"

Başlangıçta ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yokken ve istemeden var olmam gerekirken ne demek istediğini öğrendim ve ihmalkâr istismarı çok daha odaklı hale geldi.

Kastettiği şey, bir erkeği becermek için eve getirdiğinde evimizde keşfedilebilir bir varlık olmak için ilk şeyi yapmamam gerektiği idi. O çekici, bekâr, özgür bir profesyoneldi ve ben bunu yalanlamayacaktım.

Sonunda, eğer elinde tutmak isteyebileceği bir çocuk varsa, bu şekilde oynamaması gerektiğini öğrenmişti. Erkekler, anlaşılır bir şekilde, seviştikleri, daha fazla zaman geçirmek isteyebileceklerini düşündükleri kadının bir çocuğu olduğunu üçüncü saatte öğrenmekten hoşlanmıyorlardı ve o da bunu saklamıştı.

Bu süre içinde annemin davranışlarında bir düzensizlik olduğunu fark ettim.

Hayatında benimle de üç erkek vardı. Düzensizlik şuydu ki hepsi iyi adamlardı ve ben biliyordum ki

Çünkü üçüyle de hâlâ ilişkim vardı. Şöhreti ve serveti bulduğumda hepsi bana el uzattı, bunu içten, gururlu, tam olarak babacan olmayan ama kesinlikle şefkatli bir şekilde yaptılar.

O hiçbirine sahip değilken ben hala sahiptim.

Ama bir hayvan olarak, içinde bulunduğum koşullara uyum sağlamayı öğrenmiştim. TELEVIZYON.

Kitaplar.

Fanteziler.

Kaçış hayalleri.

Daha iyi bir yaşam için planlar yapmak.

Yörüngeme giren herkesin parçalarını çözmeye çalışıyordum. Ve tamamen kapandım.

Seks sırasında yüksek sesle konuşan annemin seks yaptığını duymak hoşuma gitmiyordu.

En çok da, sadece hayatta olmamamı dilemekle kalmayan, zaman zaman bana hayatta değilmişim gibi davranmamı söyleyen ama bu konuda çok iyi olduğum gerçeğinden bihaber bir anneye sahip olmaktan hoşlanmıyordum.

İstedikini yaptığım için başımı okşamadı bile.

On sekiz yaşında cebimde beş yüz dolarla evden ayrıldım ama ondan çok önce annemden ayrı bir hayat yaşıyordum.

O *Yıllar*, ben 22 yaşındayken piyasaya çıktı.

Bir kez oldu mu, ortadan kaybolmam imkansızdı.

Ama yine de bunu yaptığım zamanlar oldu.

Mesela, arkadaşım Isabella geldiğinde. Warren ile bir filmde oynuyordu. Ve bana onu karavanında asistanıyla sevişirken yakaladığını söyledi. Onunla ilgili her şey bunu söylemekten nefret ettiğini haykırıyordu, ama bir arkadaş olarak yapamazdı, bu yüzden inandım.

Sonra eve geldi, onunla yüzleştim ve önce inkar etti, sonra itiraf etti, sonra benimle evliken daha önce olduğunu inkar etti ve onunla ilgili her şey yalan söylediğini haykırıyordu.

O zaman kendimi kapatırdım. Warren daha sonra beni hastaneye yatırması için bir doktor çağırmak zorunda kalacağını düşündüğünü söyledi. Tamamen tepkisizdim, otomat gibi dolaşıyordum.

Sonra yine oldu, Angelo'nun grubundaki öfkeli bir kadın perküsyoncu, onunla işi bittiği için kovuldu ve

Bu durumdan hoşnut değildi ve bana ulaşp son turnesi boyunca onu becerdiğini söyledi. Ayrıca bunu benimle evli olduğu son turnesinde de yaptığını bilmem gerektiğini söyledi.

Angelo ile zaman geçirmiştım (Warren'ın aksine). Onunla evlendiğimde daha yaşlı ve akıllıydım (öyle sanıyordum) ve Warren'ı sevmediğimden değil, sadece onunla böyle bir bağılılık kurmak için çok genç olduğumu fark etmişim.

Angelo ile durum farklıydı.

Onu mantıklı bir şekilde sevmişim. Onu içtenlikle sevmişim. Ama aynı zamanda onu derinden sevmişim.

Bu nedenle, kendimi koruma önce tur müdürüyle yüzleştım, o da tahmin edilebileceğı gibi suç ortağı olarak yalan söyledi.

Sonra bunu Angelo'ya götürdüm, o da aynısını yaptı ama yarım ağızla. İş işten geçmişti. Annemle olan geçmişimden, yapboz parçalarını bir araya getirerek uyum sağladığımı biliyordu, bu yüzden bir durumu asla net bir şekilde okumadım ve kendimi alıştığımından daha kötü pozisyonlara sokmadım.

Bunu, hayatımdaki iki erkek dışında yaptım, her ikisi de kendimi acıdan koruyamayacak kadar derine inene kadar benden önemli parçaları başarıyla saklayabildiler (on buçuk yıllık bekarlığa girin).

Angelo'ya da kendimi kapatmışım ama Angelo'ya bunu nasıl ve neden yaptığımı anlatmışım.

Bu yüzden beni yatağıımıza götürdü ve kendime gelmemi sağlayana kadar bana sarıldı.

Bu birlikte yattığımız son zamandı. Bana son sarılışı.

Sonunda seks ilavesi olduğunu iddia etti.

Boşanma davası açmışım.

En son kapandığım an da onun huzurunda olduğum andı. Dört yıl önceki Noel'di.

Annem, kocasıyla birlikte tatili bizimle paylaşmaları için ısrarla davet etmişti. Kızlar pek hevesli değildi. Büyükbabalarıyla huzursuz bir ilişki kurmuş olsalar da, anneme karşı sıfır toleransları vardı.

Emekli olmuştu. Yolculuklara çıkıyordu. Düşündükleri bir İskandinavya turu vardı. New York'a yaptığı bir gezi sırasında Sotheby's'de Carolina Herrera'yı görmüştü.

Ben ayrıldıktan bir yıl kadar sonra evlenmişti. Düğüne davet edilmemiştim.

Kocası oturma odamda Noel ağacının yanında oturmuş boşluğa bakıyordu ve bu benim içimde bir şalteri indirdi.

Patolojik olarak kendine çok düşkün olduğu için, artık benim öğrendiğim gibi bir hayat yaşamaya şartlanmıştı.

Görünmez.

Ve o zamanlar kendi içine kapanıktı. Bizimle umursamadığımız şeyler hakkında konuşuyordu çünkü biz onu umursamıyorduk, başka kimsenin konuşmasına izin vermiyordu.

Hayatında orada hoş karşılanmak için tek bir şey bile yapmamışken orada olmak.

Beni sarsarak kendime getiren Camille oldu. Her zamanki gibi, bunu yaptığının farkında değildim.

Katatoniye girmiş gibi değildim. Konuşmuyordum ama hareketleri .

Geri döndüğümde kızımın ne kadar telaşlı olduğunu gördüm, bu da beni telaşlandırdı.

Annem gittikten sonra Fenn, "O kaltak asla geri gelmeyecek" demişti.

Fenn de kaçırmamıştı. O

sürtük bir daha geri gelmedi.

Kızlık görevimi yapabilirim.

Ama yine de kızlarımı buna zorlamayacaktım.

Tüm bunları açıklıyorum, çünkü Malorie Graham'ın cesedinin bulunmasından bir gün sonra oldu.

Neyin tetiklediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir dizi şeyden herhangi biri olabilir.

Bohannan öfke nöbeti geçirdikten sonra Jace ve Jess'in tek kelime etmeden evden çıkıp gitmeleri, ancak açıkça bir görevde olmaları, rollerini bilmeleri ve bunu yapmaya başlamaları.

Ya da Bohannan'ın yanıma gelmesi, çarpık parmağının yanıyla çenemin altından tutması, ağzını ağızıma değdirmesi,

"Buna dalmam lazım bebeğim, olacak mısın?" dedi ve ben sessizce başımı salladıktan sonra dosyayla birlikte ofisinde kayboldu, kapısı kapalıydı.

Ya da katilin şerife Bohannan'a hitaben mektuplar göndermesi, ki bu kendi içinde korkutucuydu, ama Bohannan'ın iskelesinin ucunda yüzen yeni bir cesede yol açtı.

Ya da Malorie adını duyduğumda aklıma geldi ve Celeste ondan kasabada nakliye malzemeleri geri dönüşüm dolabını kuran son sınıf öğrencisi olarak bahsettiğinde aklıma geldi. Geçen yıl son sınıftaydı, yani eğer oysa, on dokuz yaşında ölmüş olmalıydı.

Büyük olasılıkla, bunda oynayacak bir rolümün olmadığı gerçeği, sık sık hissettiğim bir duyguydu, annemle yaşadığım hayatta yerim yoktu.

Ve dahası, bir anne olduğum gerçeği. İki güzel kızımın on dokuz yaşını aşmasını yaşamıştım ve hayatımda sevebileceğim, rehberlik edebileceğim ve birlikte vakit geçirebileceğim bir kızım daha vardı. Ama bu kıza, bu bilinmeyen kıza hiçbir şekilde yardım edemezdim. O yardımın ötesindeydi. Ve büyük olasılıkla yalnız, korkmuş ve annesini isterken ölecekti.

Ancak tüm bunlar, o sırada bir hayat yaşadığım gerçeğiyle daha da kötüleşti. Güzel bir hayat. Ama öyle bir hayat ki, o sabah bir an değer verdiğim adam bana sarılıp sözler fısıldarken, bir an sonra bir kızın kendisini seven birinin kollarında durup kulağına sözler fısıldamasını dinleyecek kadar öğrenmiştik.

Nedeni ne olursa olsun, oldu.

O sabah ortalık sessizleştikten sonraki birkaç saat içinde ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sadece biliyordum.

Ve bunu kimsenin izlemediği bir zamanda yapabildiğim için mutluydum.

Çünkü yeniden başlamaktan başka çarem kalmamıştı.

OTUZ ÜÇ

Bedlam

■ Bir kapı çarpması ve Celeste'nin "*Delly!*" diye bağırmasıyla başladı. Mutfağa bakan yüksek arkalı, deri koltuklardan birinde oturuyordum.

Fıstıklı kanepenin göl manzarası vardı.

O koltuğu göle bakmak istemediğim için seçtiğimi hatırladım.

Sonra başka bir şey hatırlamadım. O zamana kadar.

Kendime geldim, vücudum sarsıldı, başım ona döndü.

"*Arayıp duruyordum,*" dedi bana doğru koşarak. Bana vurması için tam zamanında durdum.

Onu kollarımın arasına aldım, o da kendi kollarıyla sıkıca sarıldı ve "*Aman Tanrım! Herkes çıldırıyor.*"

Omzunun üzerinden mutfağa baktım, mikrodalganın üzerindeki saati okumaya çalıştım ama çok uzaktaydı.

Celeste sormadığım soruyu, şimdi bileklerimi tutarak ve "Kimse konsantre olamadı. Okuldan erken çıkmamıza izin verdiler."

"Celeste-"

"Oh doğru, belki bilmiyorsundur. Başka bir kızı daha ölü buldular, Delly. *Malorie.*"

Şey...

Cehe

nnem.

Haberleri duymuştu.

Sadece Malorie'yi nerede bulduklarını duymamıştı.

Öyle bir durumdaydı ki, şimdi iskeleyi kordon altına alan olay yeri şeridini görmemişti.

Çocuktan gerçekten hoşlanıyordum ve şu anda çok zor durumdaydı ve onunla erkekler hakkında konuşmayı göze almıştım.

Ama bunların hepsi Bohannan'ındı.

Onu hayal etmiş gibiydım, çünkü bu düşünceyi aklımdan geçirdiğim anda koridordan büyük odaya doğru sinsice ilerledi, bakışları Celeste ve benim aramda gidip geliyordu, yüzü biraz kızgın (belki) ya da sabırsız (daha iyi bir olasılık) ile nötr bir hal almıştı.

Celeste'e "Selam tatlım," dedi ve hemen dönüp üst katın açıkta kalan sahanlığının altından geçerek ön kapıya doğru yürümeye başladı.

ama açmış gibi görünmüyordu. Patlamış .

Öyle görünüyordu çünkü kel, iri yarı, ortalamanın biraz altında bir adam içeri dalıp "*Onu öldüreceğim!*" diye bağıınca geri çekilmek zorunda kaldı. *Kafasını koparıp kışına sokacağım! Cesedinin üzerine işeyeceğim ve her gün onun MEZARINA sıçacağım!*"

Adam büyük odaya ulaştığında, Bohannan içeri girdi ve yanında o gün bir noktada son derece iyi bir şekilde bir araya getirilmiş olan uzun boylu, çekici bir kadın geldi.

şimdi değıldi.

"Bobby," diye mırıldandı Bohannan.

Bobby'nin kolu kalktı, eli parmağıyla aşağı doğru vurmak için eğildi, muhtemelen Bohannan ondan daha uzun olduğı için ve kızgın bir ayı gibi kendini olabildiğince büyük göstermeye çalışıyordu.

"Bu onun suçu! Lanet kafasını oraya sokmadan önce, onu şerif masasının üzerine yatıracağım ve .ÇINA TECAVÜZ EDECEĞİM!"

"şu anda çok şey hissettiğini anlıyorum Bobby, ama benim kadınlarım da burada, seninkiler de. Bu da demek oluyor ki ya bu işe bir çeki düzen verirsin ya da seni evimden atarım."

Bobby dönüp bana ve Celeste'e .

Çoğunlukla Celeste.
Ve bunu yaptığında her şey
bitmişti. "Cade," dedim hızlıca.
Ama artık çok geçti.
Bobby'nin yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. Buruştu ve o da buruştu. Kıç
üstü yere yığıldı.
Göğsünü kalçalarına gömdü, başını iki koluyla sardı, sallanmaya ve
inlemeye başladı, "Kızım. Benim kızım. Benim kızım."
Onunla birlikte gelen kadın inledi ama ona gitmedi.
Bohannan yaptı.
Yaklaştı, çömeldi ve sırtını sıvazlayarak mırıldandı, "Bırak şu pisiği.
Yapacak işlerimiz var dostum. Bu pisiği bırakmalısın."
Bobby çok yüksek sesle burnunu çekme sesi çıkardı ve sonunda
kapalı bir ağızdan geliyormuş gibi bir nefes bıraktı, bu yüzden dört kez
kırılırken *shee, shee, shee, shee* sesleri çıkardı.
Ağlıyordu ve ağlamak istemediğinden ya da bununla mücadele değil,
sadece ağlamanın gücü nefes almasını zorlaştıracak kadar baskındı.
Açıkça, Malorie'nin babası.
Bohannan Celeste'ye, "Tatlım, neden yukarı çıkmıyorsun," dedi.
"Tamam baba," diye cevap verdi Celeste.
Arkasını dönmeden önce dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrılan
kadına dikkatli ve şefkatli bir bakış attı.
Elini tuttum, sıktım, ben sıkarken Celeste bana baktı, sonra onu
bıraktım -ve canlı, gençlik ve zarafetle dolu bir şekilde- dışarı fırladı.
Bunu yaparken onu izledim.
Ve her adımı ezberledim.
Kadın da onun bunu yapmasını izledi ve Celeste gözden
kaybolduktan sonra bile izlemeyi bırakmadı.
"İçeri gelip ister misiniz?" Dikkatini bana çekerek davet ettim.
"Biraz kahve yapabilirim." Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim
yoktu ama yine de "Ya da bir şişe şarap açmayı" teklif ettim.

"Hayır."

Tüm söylediği buydu.

Kaba davranmıyordu.

Malorie'nin annesiydi ve muhtemelen sadece o söyleyebiliyordu.

"Tamam," dedim sessizce.

Bobby kanepeye doğru uzanıyordu, yüzü neredeyse morarmış ve ıslanmıştı, burnu akıyordu, fazla koordinasyon olmadan kendini yerden kaldırmaya çalışıyordu.

Bir kutu peçetenin bulunduğu mutfığa doğru hızla ilerledim. "Bu işin içine ediyor, Cade," dediğini duydum adamın.

hareket et. "Harry'nin görevine son verdi. Onu kovdu."

Harika.

Bobby etti.

"Polly'yi kovdu. Morga gittikten sonra karakola gittik. Orası cehennem gibiydi. Adamların yarısı masalarını topluyor. Leland bizi ofisine götürdü ve her şeyin kontrolünde olduğunu söyledi. Sanki dışarıda gördüklerimizi görmemişiz gibi. Sonra Pete içeri girdi ve bağırmaya başladı çünkü bazı polisler gelip evini aramak için izin istemişti. Polly'ye karşı engelleme suçundan dava açacaklarını söylüyordu." Sesi yükseliyordu. "Neler oluyor Cade?"

Üzerine koyacak yakın bir masa yoktu, ben de mendil vermek için kolumu uzatarak yaklaştım.

Bobby orada olduğumu unutmuş gibi, ürkmüş ve gergin bir halde bana döndü.

Bohannan mendilleri aldı ve mırıldanarak "Teşekkürler bebeğim" dedi.

Sonra bunları Bobby'ye uzattı ve Bobby yarım düzine koparıp yüzünde gezdirdikten sonra burnunu o ıslak tomarla sümkürdü.

Bohannan bilgi dökümünü görmezden geldi ve bunun yerine çalışılmış bir kayıtsızlıkla, "Malorie'nin Berkeley'de olduğunu sanıyordum" dedi.

Bobby, "Ben de öyle ," diye

ısırdı. "Ziyaret için evde değil

miydi?"

Bobby, "Keşke evde olsaydı," diye inlerken işler yine duygusallaşacak gibi görünüyordu. Keşke evde olsaydı. Onu hiç görmedik.

Eylül ayındaki ebeveynler hafta sonundan beri, FaceTime yapan lanet bir telefondaki yüzü dışında. Yakında eve dönecekti. Yakında." Sesi ıstırabıyla birlikte alçaldı. "Şükran Günü'nde geri döneceği için heyecanlıydık."

Bohannan Bobby'ye mendil kutusunu uzattı ve elini arka cebine attı.

Telefonunu çıkardı, meşgul etti ve bana uzattı.

"Rehberimde Polly'yi bul, Larue. Onu ara ve bildiklerini tekrarla. Evini aramak için izne ihtiyaçları var. Ayrıca onu tutuklamak için de bir emre ihtiyaçları var. Henüz hiçbir yargıç ikisini de imzalayacak zamanı bulamadı ve bu ilçedeki hiçbir yargıç da bunu yapmaz zaten. Saklanıyor. Ve eğer aptalca bir şey yapmaya kalkarlarsa, avukat hakkından feragat etmez."

Telefonunu aldım ve başımı salladım, geri çekildim ve rehberinde Polly'yi bulmak için telefona eğildim.

Bu yüzden Bobby'ye hitap ettiğinde bunu kaçırmadım.

"Şimdi olay şu gibi görünüyor, Bobby," diye söze başladı. "Eğer kız Berkeley'deyse, o zaman onu almak için oraya gitmiş olabilir. Bu da onu eyalet sınırlarının ötesine götürdüğü anlamına gelir. Yani bu artık Dern'ün davası değil. Bu artık FBI'ın yetkisi altında."

Kadın başka bir ses çıkardı, daha önce hiç duymadığım, bir daha duyma ihtimalimin olmadığı ve hiç duymamış olmayı dilediğim türden bir ses.

Aşırı rahatlama ve ölçülemez üzüntü.

Bobby'nin nefesi bir kurşun gibi dışarı fırladı.

Polly'nin irtibat kişisini buldum, mutfığa çekildim ve git tuşuna bastım.

OTUZ DÖRT

Bir Eş

O Polly ile yaptığım telefon görüşmesinden çıktıktan sonra -ki Polly yanlışlıkla sorumluluk almaktan öfkelenmeye başlamıştı, tabii ki Bu arada benimle küçük bir tartışmaya girdi ve bu beni en azından onun için daha iyi hissettirdi, çünkü hiçbir sorumluluğu yoktu ve kızgın olmalıydı - vermem gereken bir karar vardı.

Bohannan fuayedeydi, telefonda mırıldanıyordu.

Bobby kanepeye uzanmış, başını ellerinin arasına almış, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

Ve kadın güverteye çıkmıştı.

Bir sigara içiyor ve sarı polis şeridiyle süslenmiş iskeleye sabit bir şekilde bakıyordu.

Sanırım başka seçeneğim yoktu çünkü bundan sonra yapmam gereken şey belliydi.

Güverteye çıktım. Gün soğuktu.

Sis çok yoğundu.

Ön kolunu kaburgalarının hizasında , dirseğini elinin üzerine koymuş ve sigarasını havaya kaldırmıştı.

Savunmacı bir duruş.

Ve asi . Onun yanında durdum.

"Neden içeri gelmiyorsun?" Nazikçe önerdim.

"Bunu yapardı, biliyorsun," dedi, bileğini büktü, bir çekti, elini kaldırdı ve bakışlarını iskeleden ayırmadan büzülmüş dudaklarından kesin bir duman çıkardı.

"Kim ne yapacaktı?" Tereddütle sordum.

"Dern'ü kışından becer. Bu onun için ilginç bir twist olurdu. Götten sikmeyi seviyor. Audrey'nin ona verip benim vermediğim şey bu."

Aman Tanrım.

Bobby ismini daha önce duymuştum.

Audrey'nin ayırmaya çalıştığı ilk çift olan Bobby ve Lana'nın Bobby'siydi.

Bu yüzden, bu Lana olmalı.

"Onu geri almak için bunu nasıl yapacağımı öğrendim." Başka bir tüy. "Hoşuma bile öğrendim." Bana baktı ve onunla ilgili her şey bir cüretti. "Artık onunla uğraşmak zorunda değilim. Yıllardır bana dokunmasına izin vermedim. Ben de bunu yeni sevgilime yapıyorum. Bunu önerdiğim anda, o da . Erkekler buna bayılıyor. Aletine dokunmama bile gerek yok. Onu tutuyorum, kışını sikiyorum, o da çarşafların içine geliyor."

. Ve o bir kız kardeşti.

Bunu duymak istemesem de (). Onun için orada durdum.

"Bizim bir kulübümüz var." Bana anlattı. "Ben ve Annie, Wendy ve Sarah. Audrey her şeyi yaptı. Tam hizmet veren bir fahişeydi. Jay, onun sekreteri gibi giyinir ve ona şaplak atardı ya da onun öğretmeni gibi giyinir ve ona şaplak atardı. Dwayne, acıdan hoşlanır." Dudakları vahşi bir sırıtışla dişlerinin arasından sıyrıldı. "Dale de Bobby gibi. Kıştan başka bir şey düşünmez. Şimdi geliyor ve Pavlov'un köpeği gibi. Sarah'nın arka kapısından içeri giriyor, pantolonunu çıkarıyor ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor. Ne isterse oraya sokmasına izin veriyor. Ona inanamayacağınız büyüklükte oyuncaklar verdim. Onun kendini cezalandırdığını biliyor. Daha fazlası için yalvarıp yeri spermle kaplasa bile, zamanın yarısında ağlıyor. Ama o bunun için orada." Bir tüy daha. "O tamamen bunun için var."

Bakışlarını iskeleye çevirdi. Ve konuşmaya devam etti.

"Elimizdeki tek şey bu. Kulağa ne kadar kindarca geldiğini biliyorum. Kulağa hastalıklı geliyor. Sanki hasta olan *bizmişiz* gibi. Aşık olmaktan başka ne yaptık ki? Aşık olduk, evlendik, çocuk yaptık ve hayatın olması gerektiği gibi olacağını düşündük. İnişli çıkışlı ve zor zamanlar olacaktı ama ona sahiptik. Bir aile kurduk. İyi olacaktık. O yanımızda olacaktı. Ama çok yanılmışız. Dokunulmaz olduğumuzu fark etmemişiz."

Boğuk bir kahkaha attı, sigarasını salladı, bir duman daha yükseldi, sigarasını söndürdü ve yoluna devam etti.

"Mesela, 'Hey, hadi farklı bir şey yapalım' demek ne kadar zor. Hadi oynayalım' demek. Bu zor değil. Bunu şu anki sevgilim Dean'e söyledim ve o da kabul etti. İkimiz de bundan zevk alıyoruz. Bunu seviyoruz. Ama *hayır*. Biz *karıyız*. *Doğru kız tipi* olmaktan asla vazgeçmiyorsun. Evlenilecek tip. Eş tipi. Anaç tip. Diğer tipler kışları açıkken kalçalarına uzanır ya da taşaklarından sarkan bir aparat kullanır. *Senin karın* değil. Bu arada, Dean'in bana şaplak atmasına bayılıyorum. Çarşafların içine girene kadar onu beceriyorum, o beni tokatlıyor ve ben onun kucağına boşalıyorum."

Birdenbire tembel ses tonu bir hal aldı.

"Tanrım, *bundan bıktım*. Çok *sıkıldım*. Ben bir eş ya da anne değilim. Ben lanet olası bir *kadınım*."

Bir tüy daha ve bana döndü.

"Komik olan ne biliyor musun? O eşcinsel değil. Aslında değil," paylaştı. "Ama ben onu sikmeyi bıraktıktan sonra, amcığını alabilmek için başka bir orospu buldu, ama onu götten alacak bir adam buldu. Bu çok komik. *İsterik*. Çünkü o kadar zayıf ki, kadından bunu yapmasını isteyemiyor. Ama tadına baktı ve şimdi buna ihtiyacı var. İşte böyle."

Bizi bu konudan , daha hassas bir konuya yönlendirecek hassas bir yol bulmak için elimden geleni yaptım.

"Sizce bunu yapan bu kişi olabilir mi?"

"O benim değil," dedi ve gerildim, çünkü öfke sızıyor, küçümseme buharlaşıyor ve başka bir duygu geliyordu. "Benden önceki karısı bir araba kazasında ölmüş. Mal üç yaşındayken birlikte olduk. Onu ben büyüttüm." İskeleye döndü ve fısıldadı, "Onu ben büyüttüm."

Birden başını eğdi, elindeki sigara hâlâ parmaklarının arasında yanıyordu.

"Burada olman gerektiğinden emin değilim," dedim.

Dikkatini bana çevirdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Onun kızı... bizim kızımız... *benim kızım* orada ölü bulundu," sigarasıyla iskeleyi işaret etti ve külü güverteye düştü, "ve ben, 'Bobby, beni o lanet yere götürme,' dedim. Ama beni dinliyor mu? Dinlemiyor mu? Çünkü ben bir kadın değilim. Ben bir insan değilim. Ben *bir kariyım*."

"Lütfen benimle içeri gel." Beni görmezden geldi.

"Dikkat ederseniz, Cade'i dinliyor. Buraya gelirken arabada atıp tutuyor. Evinize girdiğinde de atıp tutuyor. Cade kapatmasını söylüyor, o da kapatıyor. Arabada ona sakinleşmesi için yalvarıyorum çünkü arabayı o , sanki ben *orada yokmuşum* gibi."

Bunu dışarı çıkarması gerekiyordu.

Ben de orada durdum ve çıkarmasına izin verdim.

"Başka bebeklerimiz de var. İki oğlan. Biri birinci sınıfta. Biri yedinci sınıfta. Sıradaki onlar olmayacak. Neden biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Neden?"

"Çünkü onlar kız değil. O hasta herifler, hepsi, *hepsi*," belini büktü ve parmağını eve doğru uzatarak kocasını işaret etti, "*kızları* cezalandırıyorlar."

üzerine kendini kaybetti, yıkıldı ve ben de içeri girip onu kollarıma aldım.

Vücudu sarsıldı, gözyaşları boynumu ıslattı.

Bu bir süre devam etti.

Kendini toparlama, geri çekilme konusunda çok daha becerikli ve zarıftı ve çantasında kendi mendilleri vardı.

"Özür dilerim," dedi burnunu silerken güvertenin çıtalarına. "Berbat davranıyorum."

"Burada yargılama yok."

Bakışları bana geldi, şimdi çekingendi, utanmıştı.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Kulüp, ben, Wendy, Sarah ve Annie, Alice'i götürdüklerinin ertesi günü bir araya geldik ve bunun Audrey ile bir ilgisi olup olmadığını merak ettik. Onlar

... ne zaman... ne zaman..." Bir an durdu, sonra devam etti: "Bugün eve geldiklerinde, Bobby telefonumdan aradığında ve ben bunu bildiğimde, bir yanıma hiç şaşırmadı. Sizce de öyle değil mi? Göldeki Bobby değil. Topraktaki Dale de değil. Alice'ti."

Yutkundu, burnunu çekti, ürpertici bir nefes aldı ve iskeleye döndü; sözlerini bitirdiğinde sesi gırtlaktan geliyordu.

"Ve benim Malorie'm."

Tatlı, Sevimli ve Harika

W Bobby ve Lana'nın dramı henüz bitmemişti. Yine de final Lana tarafından zekice hazırlanmıştı. Çünkü ben onunla güvertedekeyken telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi, bir mesaj aldı ve bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde durduktan sonra "Alınma. Gerçekten çok nazıksın. Ama yalnız kalabilir miyim?"

İskeleeye bakıp durması hoşuma gitmedi ama başımı salladım ve bir sigara daha yakarken yanından ayrıldım. İçeri adımımı attığımda Bohannan'ın sıcak bakışları bana yöneldi. Bohannan hâlâ telefonla konuşuyordu. İstemedim, çünkü onun en büyük hayranı değildim, çünkü karısının kalbini kırmıştı ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum, ama Bobby'ye bir içki isteyip istemediğini sordum.

"Hayır. Teşekkürler. I..."

Bana bir kez baktı, ürkütücü ya da uygunsuz değildi, her ikisi de olsa bile.

Çoğunlukla alışkanlıktı. Yani, evet. Onaylandı. Bobby'den hoşlanmadım.

"Hepsi senin gerçekten iyi biri olduğunu söylüyor. Sanırım haklılar," diye bitirdi sözlerini, sanki sadece kendi gözleri ve deneyimleri bunu doğrulayabilirmiş gibi.

Başka bir deyişle, bunu ona söyleyenler muhtemelen kadınlardı.

Kendi kendime gülümsedim ve evin içinde ve güvertede olup bitenleri izleyebileceğim mutfak barındaki bir tabureye çekildim ve zihinsel olarak seçeneklerimi araştırdım.

Seçeneklerden biri yukarı çıkıp Celeste'e o sabah iskelede anlatmak ya da arkadaşlarıyla konuşup olayı kendi başına keşfeden bir Celeste bulmaktı.

Yapmam gereken buydu.

İkinci seçenek orada kalmaktı, çünkü Lana tamamen haklı olarak bir ruh hali içindeydi ve içeri döndüğünde bunun nasıl gideceğinden emin değildim.

Ben de öyle yapmaya karar verdim.

Çünkü Celeste, Bobby'den azar işitmemişti ve bu hiç hoş değildi.

Ve Lana'nın söyleyeceklerini duymaya *gerçekten* ihtiyacı olmadığını öğrenmiştim.

Yanlış karar verdiğim için endişelendim.

Lana içeri girdiğinde doğru olduğunu anladım ve Bobby nazikçe, hatta sevgiyle ama aptalca, "Tatlım, sigara içmemelisin," dedi.

Ona bakmadı bile.

Bohannan'a baktı.

"Cade, biri beni almaya geliyor. Buraya geldiğinde onu kapıdan içeri alır mısın?"

Henüz düşünmemiş olsam da bu gizem çözülmüştü. Bohannan doğruca kapıya gitti çünkü Bobby'den kapıyı açması için bir telefon almıştı, yani onun geleceğini biliyordu.

"Seni bırakmama gerek yok, tatlım. Eve gidiyoruz," dedi Bobby ona.

Ona baktı. "Eve gitmiyorum." Ayağa kalktı,

"Tatlım-" diye başladı.

"Annem çocukları çoktan aldı," diye paylaştı. "Dean beni almaya geliyor."

Ah canım.

Taburemden kalktım ve bakışlarım Bohannan'a kaydı.

Bohannan dikkatle Lana'yı izliyordu.

"Dean?" Bobby gerçekten şaşırmış görünerek sordu.

"Erkek arkadaşım." Başını iki yana salladı. "Benim yaşımda bu kulağa aptalca geliyor, o yüzden... sevgilim. Beni beceren, benim de becerdiğim adam. Sevişmeden önce haftada birkaç kez bana yemek hazırlayan adam, sen benim saçımı yaptırdığımı, yüz bakımı yaptırdığımı, tenis oynadığımı ya da her ne yaptığımı umursamadığını düşünürken. Senin hakkında söylenmemi ve günümünden bahsetmemi dinliyor ve gerçekten umursuyor. Onun yanına taşınıyorum. Yeterince büyük bir yer bulduğumuzda, çocuklar da yanımıza taşınacak. Ve senden boşanıyorum."

Bobby orada öylece duruyordu, çenesi boynunda, ağzı açıktı.

"Bu sefer akılandım," diye devam etti. "Kendi işim. Kendi param. Sakın rehavete kapılma," diye uyardı. "Senin payından kendi payımı alacağım. Ama bu saçma oyunla işim bitti."

"Kızım daha yeni öldü," diye hatırlattı ona.

"Kızımız daha yeni öldürüldü," diye düzeltti onu. "Bu acıyı atlatmama yardım edecek birine ihtiyacım var ve öğrendiğim bir şey varsa o da bu kişinin asla sen olmayacağını."

Dikkatini önce Bohannan'a, sonra da bana çevirdi.

"Bunun burada olmasına ve sizin de buna şahit olmanıza üzülüyorum. Ama bekleyemem. Umarım anlarsın."

Ağzımı açtım.

Bobby de "*Ciddi misin sen?*" diye *çıkıştı*. Yüzünden patlayacağını anlayabiliyordum.

Bohannan bunu başka bir şeyden anlayabilirdi çünkü başının arkasına

"Bobby, sakın ." diye emretti.

Bohannan'a doğru döndü. "Şimdi, ciddi misin?"

"Sakin olacaksın ve Lana'nın arkadaşı ortaya çıktığında sakın olacaksın ve o-"

Bobby üfledi. "*Şu anda ciddi olamazsın!*"

"Seni bir kez uyarmıştım," diye kestirip attı Bohannan. "Bugün hayatının en kötü günü, bu da sana iki uyarı demek. Ama seni bir daha uyarmayacağım. Benim evimdesin. Bu saçmalığa daha fazla katlanmayacağım."

Bobby'nin yüzü bu kez farklı bir nedenle kızarmaya başladı ama hiçbir şey söylemedi.

Lana bana dönerek sözsüz bir şekilde "*Gördün mü?*" dedi.

Ona anlayışlı bir bakış attım.

"Şimdi, bu kişi buraya gelmeden önce," diye etti Bohannan. "Daha önce konuştuğumuz şey hakkında düşüncelerim vardı ve olay yeri temizlendikten sonra onları alarma geçirmek için FBI'ı aradım. Az önce aradım ve uyanık olduklarını söyledim. Ajanları çoktan yola çıktı. Şerif departmanının ne durumda olduğunu bilmiyorum ama bu ajanlar herhangi bir yerde saha karakolu kurmak için eğitildiler, bu yüzden fark etmez. İrtibat halinde olacaklar ve paylaşabilecekleri her şeyden sizi haberdar edecekler."

Bobby, "O kaltak Malorie'nin annesi değil," diye ısırdı.

Bohannan bakışlarını bir süre Bobby'nin üzerinde tuttuktan sonra Lana'ya çevirdi.

"İkinizi de haberdar edecekler," dedi ona.

"Teşekkür ederim," dedi kadın sessizce.

Bobby, "Sikerim böyle işi," dedi ve hışımla ön kapıya yöneldi.

Bohannan onu durdurmadı.

Kapıyı çarptı. Bohannan iç çekti.

"Dean'in buraya gelmesi ne kadar sürer? Bir kadeh şarap istemediğine emin misin?" Lana'ya teklif ettim.

Kapıya bakıyordu ama bana baktı. Ve dedi ki, "Bana acele edeceğini söyledi."

Yalan söylememişti. Bohannan'ın telefonu çaldığında beş dakika geçmemişti ve çok geçmeden onu ve sevgilisini uğurluyorduk.

Bu arada Dean'in parlak sarı saçları ve muhteşem bir fiziği vardı; Bohannan'dan bile birkaç santim daha uzun ve Lana'dan on yaş daha gençti.

Yüzü asık bir şekilde kamyonetinden inip koşarak kadının kendisine doğru geldiği yere gitti, bir kolunu kadının beline doladı ve kamyonetinin yolcu koltuğuna kadar eşlik ederken onu yanında tuttu.

Başka bir deyişle, bulmacası çabucak bir araya geldi. Güzel kamyon, para kazandı. Vücudu güzeldi, kendine bakardı. Sevgilisinden daha gençti, neyi sevdiğine, kim olduğuna güveniyordu ve zekiydi.

Aynı zamanda zeki ama aynı şeyi bilecek kadar da olgun bir kadın bulacak kadar. Muhtemelen Malorie'yle hiç tanışmamış olmasına rağmen Lana'nın onu öz annesiymiş gibi sevdiğini biliyordu. Tüm bunlar bu kadına sırlılıkam aşık olduğu anlamına geliyordu.

Ki şu ana kadar bunu izlemek günümün tek parlak noktasıydı.

Bohannan, "Sana anlattığı her şeyi bilmek istiyorum" dediğinde ancak içeri girebilmiştik.

"Bence önce kızınızla konuşmalısınız."

Gözlerini tavana dikti, başını salladı ve merdivenlere doğru ilerledi.

O döndüğünde öğle yemeği için sandviç yapıyordum. Bu arada, polis 10:30 gibi ayrılmıştı.

Saat şimdi 2:46'ydı.

"Duymuş," dedi Bohannan, yüzü her zamanki nötr ama bu kez eşit dozda sinirli ve sıkıntılı bir ifadeyle içeri girerek.

Celeste'in telefonunu tezgahın üzerine, ekmeğin yanına bıraktığında sinirli kısmı kısmen açıklanmış oldu.

"Tanrım," dedim göz ucuyla.

"Telefonu . Herkes bir şey görüp görmediğini ve ne yaptığımızı bilmek istiyor." Kalçasının yan tarafını tezgâha yasladı. "Ayrıca bana bu akşamki partiye gideceğini söyledi, ki parti hâlâ ediyor. Bu bir sürpriz değil. Dedikodu ve söylentileri yaymak için mükemmel bir fırsat. Bir de gençler ölümsüzlüklerini test eden her şeye ilgi duyarlar."

Gerçek bu değil miydi?

"Ona gitmeyeceğini söylediğimde pek heyecanlanmadı. . Sözlerimden hoşlanmadı. Ben de onunkileri beğenmedim ve patron benim. Şimdi pazartesiye kadar cezalı. Bugün cuma olduğu için, bu pek iyi gitmedi. Bunun bir *ışkence* olduğu konusunda bilgilendirildim ve Will'in ona özellikle şimdi ihtiyacı olacağını bilmiyor muyum? Will'in ona ihtiyacı varsa eve gelebileceğini ve ona bir kola dolduracağımı söyledim. Bu noktada, Will'in 'ebeveyn karşıtı' olduğunu ve buna saygı duymam gerektiğini paylaştı. Ona bunu anlayabileceğimi söyledim, ama ben onun ebeveyni değilim, ben onun ebeveyniyim ve Will eve gelmediği sürece o partiye gitmeyecek ya da Will'i görmeyecek. Diğerlerinden çok daha fazla hoşuma gitmeyen bir şey söyledi.

söylediği bok." Telefonuna dokundu. "Ve şimdi telefonundan da men edildi. Benden 'hemen hemen' nefret ediyor ve bana tekrar bakmaya dayanana kadar odasından çıkmamı emretti. Ben de mecbur kaldım."

"Ebeveyn karşıtı" kısmı ilginçti.

"Sakinleşmesi için ona biraz zaman vereceğim ve sonra gidip onunla konuşacağım," diye mırıldandım.

"Bunu yapmamız gerekiyor çünkü bunu sen ve ben yapıyoruz," diye açıkladı.

de takip ediyordum ama yorum yapmadan önce konuşmasına izin verdim.

"Bu evde, tıslama krizinden kolay kurtulamazsın. Ve bana bok atma. Oğlanlarındaki olduğunda onlara da tıslama nöbeti diyordum. Bundan nefret ederlerdi."

Eminim

öyledir.

Sırıttım.

Devam etmeden önce Bohannan'ın sakalının bir tarafı seğirdi.

"Demek istediğim şu ki, bu konuda iyi polis, kötü polis diye bir şey yok. En büyük beyinlerden bazılarının psikolojinin tüm yönleri hakkında konuştuklarını duydum. Hormonları anlıyorum. Akran baskısını anlıyorum. Gelişen ruhları anlıyorum. Çocukların etraflarındaki her şeyi sünger gibi emdiklerini, kafalarının patlamamasının mucize olduğunu ve ihtiyaç duymadıkları şeyleri, özellikle de zararlı olanları filtreleyecek mekanizmaları geliştirmediklerini anlıyorum. Lisenin tüm bunların mikrokozmetik bir lağım çukuru olduğunu anlıyorum ve yemin ederim, gördüğüm ve okuduğum bazı şeylerle, bazen çocuklarımızı neden buna katlanmak zorunda bıraktığımızı merak ediyorum. Ama babasına saygısızlık etmiyor. beslediğim, , başını sokacak bir ev verdiğim ve ondan büyük olduğum için değil. Onu sevdiğim için. Ona olan sevgim dışında hiçbir şey yapmıyorum. Ve eğer buna saygı duymazsa, o zaman öğrenecek."

"Sadece 'iyi polis, kötü polis diye şey yok, eğer o yaramazlık yapıyorsa ikimiz de kötü ' diyebilirdin ve ben de mesajı alırdım," diye şaka yaptım.

Bana baktı.

"Ama kızının sana kötü davranmasından yakınmayı bile kötü bir şeye dönüştürmeyi başarıyorsun," diye .

"Tüm hayatı boyunca, küçüklüğünden beri, ama özellikle son zamanlarda, onunla yalnız kaldığımda ve en annesine ihtiyacı olduğunda, bu pisliği boşaltabileceğim veya kimse yoktu."

Bu beni kesinlikle .

Bir elini enseme dolaştırdı ve başını benimkine doğru eğerken beni kendine doğru çekti.

"Benimle dalga geçme demiyorum," diye devam etti. "Demek istediğim, gelip bunu sana boşaltmak kesinlikle iyi hissettirdi."

Şey...

Siktir .

Ona doğru bastırdım, kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm.

Dili dudaklarımın arasından kaydı ve onu ilk kez gerçekten tattım.

Bir yanımda, onca birikimin ardından bunun bir hayal kırıklığı olabileceğini düşündü. Öyle olmadı.

Tadı beklediğimden daha iyiydi ve dilini beynini, vücudunu kullandığı gibi kullandı; kendinden emin ve yetenekli, yaratıcı ve beklenmedik.

Haklıydı, *bunu yapabilecek* duruma gelene kadar yapmamalıydık.

O kadar hoşuma gitti ki, otomatik olarak ona doğru eğildim, tutundum, keşfetmesine izin verdim, hissettim-

"Oh, anlıyorum. Yukarı çık ve bana pislik yap, sanki hiçbir şey olmamış gibi aşağı in ve Delly ile öpüş," diye tersledi Celeste.

Öpüşmeyi bıraktık ama Bohannan gitmeme izin vermedi, bu iyiydi çünkü dizlerimin bağı çözülmüştü ve nefesimi toparlamak için bir saniyeye (ya da otuz saniyeye) ihtiyacım vardı.

Başını kızına çevirdi.

"Biliyor musun, ikinizin farklı odalarda olması çok aptalca," diye devam etti. "Yani, benim ne olduğumu sanıyorsun? Bekle, bu aptalca değil. Bu *aşağılayıcı*."

"Böyle düşünmeniz iyi, çünkü Delphine bu gece benim odama taşınıyor."

Bu bir haberdi.

Harika
haberlerim var.
Gülümsemekle
savaştım.

"İyi," diye tersledi. "İyi," diye devam etti adam cevap vermeyince.
"Demek istediğim, *tanıdığım biri* bu sabah *iskelemizde ölü* olarak
yüzüyordu, okula gittim ve *kimse bana söylemedi*."

"Evet tatlım, bu hepimiz için üzücü bir durum ama beni, Larue'yi,
Jace'i ya da Jess'i öfke nöbetleri geçirirken ve beş yaşında bir çocuk gibi
davranırken göremezsin."

Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım çünkü bu *söylenecek* bir şey
değildi.

Celeste babasına bir bakış atıp, "Sanırım açlıktan öleceğim!" diye
bağırarak ve odadan kaçarak düşüncemi doğruladı.

"Lütfen bana bunun normal olduğunu söyleyin," dedi Bohannan az
önce bulunduğu yere.

"Bu tamamen normal." Bana baktı. "Aslında, ne kadar tatlı, sevimli
ve harika olduğu biraz garip gelmeye başlamıştı. Şimdi kendimi çok
daha iyi hissediyorum."

Bana gülümsedi.

"Şimdi bana Lana'nın söylediği her şeyi anlat" dediğinde gülümsemesi
soldu.

"Belki yemekten sonra," diye
önerdim. "Neden?"

"Çünkü aşk romanları yazıyorum ve canlı bir hayal gücüm var ve
sizi iyi hissettiren her şeyi yapmanız gerektiğine dair sağlam bir
felsefem var, bu yüzden yargılamıyorum. Ama sizin farklı bir bakış
açınız olabilir."

Bakışları sandviçlere kaydı ve az önce onlardan bir sürü kullandığı
için, görünüşe göre şimdilik söyleyecek sözü kalmamıştı, çünkü cevap
vermedi.

Onu bıraktım ve ısrar ettim, "Hadi. Yemek yiyelim. Sonra da Lana
brifingini verelim."

Bohannan tamamen sandviçlere döndü. Bu
da kabul ettiği anlamına geliyordu.

Pleasantville

A Hindi, İsviçre peyniri, çedar ve ekşi kremalı Ruffles'tan sonra Bohannan'ın ofisine gittik; ben pencere kenarındaki kulüp sandalyesine oturdum, o da masa sandalyesini pencereye doğru yaklaştırdı. Dizler benimkilerden birine dokunuyordu.

Bu da yetmiyormuş gibi, ben sandalyede rahat bir şekilde arkama yaslanmış bile, beni dinlemek için dirseklerini dizlerine dayadı.

Orada Bobby, Lana, Jay, Annie, Wendy, Dwayne, Sarah, Dale ve Audrey'nin hikâyesini anlattım.

Alay etmediği, yorum yapmadığı ya da beni izlemek ve dikkatle dinlemek dışında bir şey yapmadığı için memnun oldum.

Yine de, muhtemelen her şeyi görmüştü ve G-man, "Sadece gerçekler, hanımefendi" kişiliği, hiçbir şeyi ele vermemek için bu tür şeyleri dinlerken her zaman yerindeydi.

İnsanların cinsel istekleri de dahil olmak üzere çoğu konuda önyargısız olsam bile, yine de ortada incinmiş ve zarar görmüş bir durum vardı ve ben hikayenin sadece bir tarafını biliyor bu da kendi geçmişim nedeniyle hassas ve desteklemeye eğilimli olacağım anlamına geliyordu.

Ancak.

"Burası çarpıtılmış bir Pleasantville gibi," diye karar verdim. "Herkes rolünü oynarken ve kimse çok fazla soru sormazken siyah beyaz her şey tıkır tıkır işliyor, ama içine biraz gerçek hayat kattığınızda renkli karakterler öne çıkıyor, ama parlak ve güzel olmak yerine sefil ve bayağı oluyorlar."

"Evet," diye mırıldandı, sanki beni gerçekten dinlemiyormuş gibi. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.
Bana odaklandı.

"Lana'nın Alice'e olanlardan Malorie'ye olanlara nasıl geçtiğini anlamıyorum ve buna şaşırmadığından bahsetti."

O kısmı yanlış olabileceğini düşündüm.

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum, Bohannan. Bence sadece stres atıyordu. Bence Malorie için yıkılmış durumda ama insanların böyle bir zamanda kadınlardan beklediği gibi davranmıyor. Alaycı ve acımasız ve bunları yapmasının nedenleri var. Özellikle de ağlarken numara yaptığını hiç anlamadım. Onunla nasıl birlikte olduğunu görünce, erkek arkadaşının ona çok değer verdiğini ve bu hamleyi yapmasını beklediğini de düşünüyorum. Ama bunu bir fırsatı değerlendirmek için değil, Malorie'nin kaybından dolayı yıkılmış olduğu için onu önemseyen biriyle birlikte olmaya gerçekten ihtiyaç duyduğu için yapıyor."

Cevabı şu oldu: "Hayatımda Bobby Graham'ın iyi bir adam olduğunu söyleyebileceğim hiçbir zaman olmadı."

Al bakalım.

"O vasıfsız bir pislik," diye devam etti.

"Doğru," diye mırıldandım.

"Demek istediğim, çocuklara bir şeyler yapan insanlar var. Gençlere bir şeyler yapan insanlar var. Kadınlara bir şeyler yapan insanlar var. Erkek çocuklara ya da erkeklere bir şeyler yapan insanlar var. Her ne kadar duyulmamış bir şey olmasa da, sekiz yaşındaki bir çocuktan on dokuz yaşındaki bir çocuğa atlayan bir şüpheli, bir profile tam olarak uymaz. Dahmer on yedi erkek ve erkek çocuğunu öldürmekten hüküm giydi. Bunlardan on tanesi yirmili yaşlarda, üç tanesi on dokuz yaşında, iki tanesi otuzlu yaşlarda ve iki tanesi de on dört yaşındaydı. Yaşları on dört ile otuz altı arasında değişiyordu ki bu büyük bir fark. Ama siz ve ben on dört yaşındaki çocukları erkek olarak görsek de, onlar sekiz yaşında değillerdi."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"O suçlamayı hak etti, ama Bobby'yi pek çok şey için suçluyor. Ve eğer açıkladığınız bu kulübü diğer kadınlarla birlikte kurduysa

Audrey'nin hedef aldığı erkekler, o ve onlar uzun kızgınlıklarını besliyorlar. Sadece ölmesine izin vermekle kalmıyor, büyümesi için besliyorlardı."

Bunu yaptıkları gerçekten tartışılmazdı.

Bohannan konuşmaya devam etti.

"Jace, Jess, Harry ve ben her taşın altına baktık. Audrey'nin etrafında dönen tüm pislikler de dahil. Lana ve Bobby şimdiye kadar birlikte kaldılar. Wendy ve Dwayne de öyle. Annie ve Jay ayrıldı. Söylenenlere göre Wendy, Dwayne'in taşaklarını patlatmış ve Dwayne de Wendy'nin kışını öpmüş. Audrey'den önce böyle değillerdi. Ona uzun vadede bedel ödetiyor. Lana'nın sana söylediği şey, her şeyi yoluna koymak için beklediği. Bobby'nin Audrey ile ilişkisi varken, Lana evde oturan bir anneydi. Kendi başına hareket etmek için kolay bir yolu olmadığı için hiçbir gücü yoktu. Sarah konusunda oldukça şaşkıyım. İntikam almak ona göre bir şey değil. Ama çetesi tarafından kışkırtıldıysa, bu farklı bir hikaye."

"Onları suçlayamazsınız," diye savundum.

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim, bu onların zararı. Ve çok uzun zamandır bu hasarın içindeler. Hepsi buna tutunmuş. Alice'e olanlardan sonra, Lana'nın gideceği yer orası olmalı. Dale, Audrey, Will, Alice ya da Sarah ile ilgisi olan herkese baktık, bu da bizi bu oyuncularla ilgisi olan herkese bakmaya yöneltti. Eğer kendimi kaybetmiyorsam, bu karışıkda Berkeley'e kadar gidip bir üniversite birinci sınıf öğrencisini kaçıracak ve onu öldürmek, naylona sarmak ve bir göle bırakmak için Washington'a sürükleyecek kimse yok."

"Tamam," dedim yavaşça, Alice'i gördüğünü biliyordum, bunu ne kadar derinlemesine araştırdığını biliyordum, Malorie'yi gördüğünü biliyordum, Lana ve diğerleri hakkında söylediğim şeyi dinlediğini biliyordum ve son olarak, o mektuplarla saatler geçirdiğini biliyordum, "Peki ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne düşündüğümü söylemek istemiyorum." "Yine de söyle."

"Peki o zaman, ne düşündüğümü duymak istemezsin."

Ona doğru eğildim ve elini tuttum.

"Bohannan, buraya sadece genç kızların nasıl cesurca ve son derece başarılı bir şekilde yetiştirileceğine dair bilgece bilgeliğim için gelmedim."

Dudakları yukarı kalktı ama başı aşağı indi ve elimi kendi elinde çevirirken kendini izledi.

Yapmadığı şey bana söylemekti.

Tam onu uyarmak üzereydim ki aniden kafasını kaldırdı.

"Pencerenizden o adamı gördüğünüzde ve bize mesaj attığınızda ilk düşünceniz neydi?"

Bunun çok önemli bir soru olduğunu hissediyordum ama cevabın da çok açık olduğunu düşünüyordum.

"Orada olmaması gerektiğini."

"Seninle ilgili olduğunu düşündüğümüzde şaşırmıştın. Bir hayran ya da bir fotoğrafçı" dedi.

İğne bombası tekrar patladı ve sırtımın altından kafa derime kadar her yerimi deldi.

"Onu ikinci kez gördünüz, kim olduğunu düşündünüz?" Bohannan bastırdı.

"Alice'in katili," diye

fısıldadım. "Neden?"

"İğne bombası."

"Ne?"

"Az önce yine oldu. Şimdi oldu. Belimden başlıyor ama sanki dalga dalga sırtımdan başımın üzerine kadar binlerce iğne batıyormuş gibi hissediyorum."

"Bunu daha önce hiç hissettin mi?"

Başımı salladım ama sonra elini sıktım.

"Annemin sevmediğim bir erkek arkadaşı vardı. Ona benden bahsettiğinde oradaydım, evdeydim, daha önce bir çocuğu olduğu gerçeğini ondan saklamıştı ve o da kaybetti. Ona bağırıyordu. Odamdan çıktım ve ona baktım, o da bana baktı ve o kadar yoğun değildi ama o oldu. Muhtemelen, bilmiyorum, on bir yaşıyordum."

"Onu tekrar gördün

mü?" Başımı salladım.

Bohannan bir şey söylemedi.

Şimdi onun elini tutuyordum. "Hala bunun benimle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, bebeğim," dedi sessizce.

Sonra derin bir nefes aldı.

"Sanırım bu benimle ilgili" derken gözlerini tuttu.

Dikkatini Ver

"E Açıkla," diye talep ettim.
"Benden
hoşlanıyorsun."

"Evet."

"Hem de çok."

Ona bir bakış attım.

ama ciddi değildi. Şaka yapmaya çalışıyordu. Mayalanmak istemiyordum.

"Annenle aranız iyi değil." Başımı salladım. "Hayır."

"Ama o senin annen."

"Evet, Cade, söyle bana," diye tersledim, sabırsızlıkla.

"O senin annen ve sen on bir yaşındaydın ve ona ihtiyacın vardı, muhtemelen ona karşı bir şeyler hissediyordun, sadece sahip olduğun şey o olduğu için. Ve ona bağırın bu adam onun için bir tehditti."

Şimdi takip ediyordum.

Ve derim karıncalanmaya başladı. Bohannan yine de açıkladı.

"O adamı pencereden gördün, evime doğru geliyordu, benden hoşlandın, *bana karşı* bir tehdit hissettin. Ve dikkatini veriyorsun. İnsanları okuyabiliyorsun. Emin değiliz ama haklı olduğunu düşünüyoruz."

"Aman Tanrım."

"Yani bebeğim," diye yaklaştı ve elimi sıkıca tuttu, "bence bu Audrey ya da Alice ya da Malorie ya da Lana ya da Bobby ile ilgili değil."

ve Dale'in eşleriyle yatakta istedikleri şeyler hakkında nasıl konuşacaklarını bilmeyen aldatan pislikler olmaları. Bu benimle ilgili. Beni çağırıyor. Beni test ediyor. Bu da demek oluyor ki..."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

"Bir model olmayacak. Bir profil yok. Malorie'nin Alice ile belli belirsiz bir bağlantısı olması kırmızı bir ringa balığı. Ortada bir iz yokken beni yoldan çıkarmak için. Bir sonraki kişi herhangi biri olabilir. Çünkü o bana karşı."

Katastrofik

Eğer bol miktarda varsa, bir ebeveyn olarak evinizin gayrimenkulünü çok dikkatli bir şekilde planlarsınız.

Bohannan beni *gerçekten* öpmeden önce bile, Grace ve onun çocukları neden bodruma koyduklarını anlamıştım ve Celeste'in odası koridorun sonunda, evin ön tarafındayken, Bohannan'ınki arka tarafta, karşı köşedeydi.

Warren ve ben Fenn doğduktan sonra çok uzun süre dayanamadık.

Angelo ve ben neredeyse on bir yıldır evliydik ve Camille'i hemen doğurduk, çünkü çocuklarımın birbirine yakın doğmasını ve bu tür bir kardeş dostluğu kurmak için her fırsata sahip olmalarını istedim (neyse ki bunda başarılı oldum, doğrusu onlar da başardı).

Seks yapmamam, seksüel olmadığım anlamına gelmiyordu. Kendimi düzenli olarak orgazm ediyordum ve ortalamanın üzerinde, çok sağlıklı bir cinsel dürtü olduğunu tahmin ettiğim bir şeye sahiptim.

Angelo kendini seks bağımlısı olarak tanımlıyordu ve belki de bu bir şeydi (ve sadece hayatımı nasıl etkilediği için değil, muhtemelen kitaplarda kullanıldığı için bu konuda araştırma yapmıştım ve yine de bunun bir kaçış olduğunu düşündüm, ama bunu bir engelim olduğu uyarısıyla söylüyorum, çünkü iyi niyetli bir psikolojik durum olarak var olabilir, ama Angelo bunu beni tutmak için kullanmıştı).

Başka bir deyişle, Angelo ve ben her zaman seks yapardık.

Bu yüzden bebek monitörlerini ve gayrimenkulümüzü çok iyi kullandık.

Bohannan'ın banyosunda pijamalarım ile durup dişlerimi fırçalarken aklımda bunlar vardı.

Aklımdaki tek şey bu değildi, anlaşılır bir şekilde dağınıktı.

Bohannan'ın ofisinde patlattığı bombanın ardından, ben hiperventilasyonla mücadele ederken, bunun normalin dışında olmadığını açıkladı. Aslında, kendisi ve ailesi için uzak ve güvenli bir yer aramasına yol açan faktörlerden biri de buydu.

FBI ile yaptığı çalışmalardan tatmin olmuştu ve bu nedenle adını yüksek profilli davalardan uzak tutmak istiyordu. Ancak medya haber verdi ve araştırmacı gazeteci-yazarlar bunu zorladı ve adı ortaya çıktı.

Ve bu tür bir üne sahip olduğunuzda, bu durum işinizi olumsuz etkileyebilir.

Bunun bir örneği, rahatsız insanların sizinle kedi fare oyunu oynamasını tetikleyebilir.

"Bürodan ayrıldığımda ve buraya taşındığımızda çit ve kapıyı ben kurdum. Ailem için mahremiyet istediğim için arazinin etrafında kamera ve sensör bulundurmuyorum," diye açıkladı.

Bu ikisini bir araya getirmemiştim ama Bohannan, kolluk kuvvetlerinin yaşadıkları yeri müjdelemediğini paylaşmaya devam etti. İsimlerini posta kutularından uzak tutmak gibi küçük bir şeyden, dijital ayak izlerini en aza indirmeye özen göstermeye ve Bohannan'ın kale tipi kurulumuna kadar.

Dolayısıyla, bu bomba iyi olmasa da, onu şaşırtmamıştı.

Ve şöyle güvence verdi: "Bebeğim, şüphelinin senin bunu yapmaman için aktif olarak çalışıyor olması nedeniyle doğru bir profil oluşturamıyor olman, cinayetleri araştıramayacağın anlamına gelmez. Suçlular ipucu bırakır. O da ipucu bırakıyor. Tek yapmamız gereken onları bulmak ve takip etmek."

Bu konuda o kadar soğukkanlı görünüyordu ki, bu özel zihin karmaşasından o kadar etkilenmemiş ve uzaktı ki, bir nebze de olsa rahatladım.

Ama sadece bir nebze.

Mektupları okuyabilir miyim diye sormak istemiştim.

Ancak Jason ve Jesse tam o anda geri döndüler ve öğle yemeği yemek, nefes almak ve etraflıca düşünmek için verdiğimiz kısa ara yok oldu.

Sonraki saatler karmakarışık olaylarla geçti.

Bunlar arasında Bohannan'ın oğullarından benim önümde kendisine bilgi vermelerini istemeden önce gözünü bile kırpmaması da vardı.

Yaptıkları her şeyi paylaştılar. Ve yola çıkmalarından sonra geçen saatler içinde, gölün diğer tarafında dün gece sisin içinde kayıkla giden birini gören birinin izini sürmüşler.

Bu alışılmadık bir şey değildi. Görünüşe göre, Misted Pines ve çevresindeki bölgelerde bu bir şeydi. Bu, Bermuda Şeytan Üçgeni'nin üzerinden uçarak bunu yaptığınızı söylemek gibi, cesaretinizi kanıtlıyordu.

Gerçi dün gece farklı bir hikaye olabilir.

Çok uzakta olduğu için bunu gören kişi pek bir şey göremedi; teknede sadece bir kişi vardı ve kalın, koyu şeritli beyaz bir balıkçı teknesine benziyordu.

Fazla bir şey yok ama bir ipucu.

Bu sıralarda üçünün de telefonu patlamaya başladı ve daha az dramatik bir şekilde benimki de patladı.

Aslında bu kadar uzun sürmesi sürpriz oldu.

Birincisi, Alice'in hemen ardından Malorie'nin ölümü oldu.

İkincisi, Şerif Dern'ün maskaralıkları vardı ve Bohannan'ın tehdidi boş değildi. Komiserler Kurulu üyelerini çağırmıştı ve Misted Pines'in diğer vatandaşlarının artan baskısıyla acil bir oturum düzenliyorlardı.

Üçüncüsü, ebeveynler çığına dönmüştü ve her yıl düzenlenen MPHS orman partisinin kapatılmasını istiyorlardı.

Sorun şu ki, bunu yapacak olanlar şerif departmanıydı ve şerif departmanı kargaşa içindeydi, yardımcılarının yarısından fazlası grevdeydi ve geriye kalanlar da saçmalıklarını dengeleyecek sağ kolu olmayan bir otoriterin emri altındaydı.

Başka bir deyişle, işe yaramazlardı.

Ormana gidip partiyi dağıtmak üzere endişeli vatandaşlardan oluşan bir ekip kurulmasına dair söylentiler vardı.

Gençlerin isyanı, eğlencelerini durdurmaya yönelik bu çabaları baltalamak için konumu değiştiren mesajlar ve yeraltı lise sosyal medya paylaşımları ile yoğun bir şekilde devam ediyordu.

Bu arada, Harry Moran bazı kardeşleriyle birlikte eve gelmişti ve haydutluk yapıyorlardı.

Rozetleri ellerinden alınmış olabilir ama katili bulmaya niyetliydim.

Bu, Bohannan'ın ofisinde benim davet edilmediğim kapalı bir oturma anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda, yaklaşık yarım saat sonra, o ve çocukların Harry ve adamlarıyla birlikte gittiği anlamına geliyordu. Ama telefonumu alıp bir uygulama indirmeden ve bana hızlı bir eğitim vermeden önce değil.

Bu eğitim, hareketle tetiklenen bir kamerada görüntünün nasıl etkinleştirileceğini içeriyordu (bu, telefonumda belirli bir ping ve buna eşlik eden bir bildirimle sonuçlanacaktı). Ya da bir sensör tetiklendiğinde ne yapılacağı (bu da telefonumda bir bildirimle sonuçlanır).

Camları kapalı tutacaktım, kapıları kilitleyecektim, şok tabancam ve telefonum elimde olacaktı ve kapıyı açmak için gerekli uygulamaya zaten sahiptim... ama kapıyı *kimseye* açmayacaktım.

"Sadece geçmesi gereken kişiler kendi başlarına geçebilir," demişti. "Ve unutmayın, ben, Jace ve Jess de bu bildirimleri alıyoruz, bu yüzden bir şey görürsek veya şüphelenirsek, eve doğru yola çıkacağız."

Başka bir şey söylemişti.

"Eşyalarını benim odama taşı."

Bu muhtemelen uygunsuz ama kesinlikle güçlü bir klitoris karıncalanmasına neden oldu.

Sonra o ve çocuklar gittiler.

Merakımı gidermek için kahverengi dosyayı da yanlarında götürdüler.

Bu arada belki de düşüncesizce numaramı verdiğim Megan ve Kimmy'den gelen telefonlarla uğraşmadan ya da eşyalarımı Bohannan'ın odasına taşımadan önce Celeste'in nasıl olduğuna bakmaya karar verdim.

Her ne kadar bana karşı babasına gibi şımarıklık yapmasa da, onun tarafında olmayacağımı anladığında, "Eminim anladığını *sanıyorsun*. Ama erkek arkadaşlarının hiçbirinin kız kardeşi *öldürülmedi*."

Gerçekten, beni orada yakaladı.

Acısını dindirmesine izin vermeye karar verdim. Belki bunu yaparken babasının ne kadar baskı altında olduğunu, onu ne kadar sevdiğini ve güvende olmasını istediğini, kızından sadece birkaç yaş büyük bir kızı iskelenin ucundaki gölden çıkarmanın onu nasıl derin ve çirkin şekillerde etkileyeceğini fark eder ve onu biraz rahat bırakırdı (ama buna pek umut bağlamıyordum).

Daha sonra Megan ile uzun bir konuşma yaptım (tüm bunların Audrey ile ilgili olduğunu düşünüyordu) ve Kimmy ile kısa, tek taraflı bir konuşma yaptım; Kimmy'nin daha fazla gerçek suç belgeseli izlediği ve "Malorie bir çocuk değil, bu bambaşka bir bakış açısı getiriyor" dediğinde neler olabileceğine daha yakın olduğu açıktı.

Akşam yemeğini hazırladım, Celeste'nin kapısını çaldım, "Aç değilim!" cevabını aldım ve göl bana kapalıyken tek başıma yemeğimi yedim, müziği ya da televizyonu açmadım çünkü geceleyin bir şey olursa duymak istiyordum.

Sonra eşyalarımı Bohannan'ın odasına taşıdım.

Bu da beni şu ana getirdi.

Çünkü çocuklar yarım saat önce eve gelmişlerdi.

Onlar için sıcak tuttuğum yemekleri afiyetle yediler, Jess ve Jace bulaşıklarını yıkayıp çamaşır makinesine koydular ve evlerine doğru yola çıktılar.

Bohannan ve ben yukarı çıktık.

Tükürdüm, duruladım ve yüzümü köpürttüm, bu gecenin orgazm gecesi olup olmadığını merak ediyordum.

Sabunun altından çıktığımda, Bohannan aynada benimkinin yanındaki lavaboya doğru yürürken görülebiliyordu.

Üzerinde pijama pantolon vardı, başka bir şey yoktu.

Kuyruğu saçlarından gitmişti ve gözlerine doğru sallanıyordu.

Saçını hiç böyle görmemiştim.

Çok lezzetliydi.

Göğüsleri hayat .

Göğsünde epey bir alanı kaplayan kıllar vardı ama çok fazla değildi.

Tam bir karın kasları yoktu ama kürkünün altında dört tane saydım.

Şişkin pazuları boyunca uzanan damarlar anında yeni dinim oldu.

Ve onun yanına taşındığımdan beri, sessiz olan vibratörümü kullanıyordum ve oldukça fazla kullanıyordum... bariz nedenlerden dolayı.

Ama o anda yemin ettim, bu gece yine kullanacaktım, yanımda yatıyor olsa bile. Bu konuda bir şey yapmazsa dinlemek zorunda kalacaktı.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, seni banyoda beceririm."

Gözlerim aynadaki göğsünden yüzüne kaydı. Hiçbir şey söylemedim.

Hareketsiz kaldı.

Sessiz kaldım.

Hareket etmedi.

Ben de bilmiyordum.

Üç yıl boyunca aynada birbirimize baktık. Sonra üst kolum sıkıca kavrandı.

Pijama pantolonum ayak bileklerime kadar uzanmıştı.

Külotum da onlara katıldı.

Kıçım lavaboların arasındaki tezgâha çarptı.

Bohannan dizlerini vurdu.

Sanırım o gün tek bir tür öpücük almıştım ve Bohannan da tüm yelpazeyi kullanmaya niyetliydi, çünkü daha fazla uzatmadan kalçalarımı araladı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Sakalını kesmesine asla izin vermiyordum.

Asla.

Bükülmüş bir kolumu omzumun üzerinden kaldırdım, avucumu aynaya dayadım, diğer elimle saçlarını sıktım.

Saniyeler içinde onun için geldim.

Felaketti.

Daha kendime bile gelemenden ayağa kalktım, döndüm, kollarından biri karnıma dolandı ve beni tuttu.

Bir eliyle ayaklarımı ayırdı, diğer kolunu göğsüme doladı ve içime girerken aynadan şaşkınlıkla izledim.

Beni becerirken yüzünü boynuma gömmesini de izledim.

Boynumdaki bıyıklarının tanıdık samimiyeti ve içime giren koca sikinin yeni keşfettiğim keyfi öyle derin bir şekilde çarpıştı ki, paramparça oldum.

Ben Delphine
değildim. Larue
değildim.

Ben bir yazar
değildim. Bir
anneydim.

Eski.

Bir kadın.

Ben bir bedendim.

Sikilmek için doğmuş bir
amcık. O sik tarafından.

Yüzü boynumdan çıktı, gözleri aynadaki gözlerime kilitlendi, eli karnımdan aşağı kayarak bacaklarımın arasına kıvrıldı ve beni becerirken klitorisimi çalıştırdı.

Seks yaparkenki yüzü bir afrodizyaktı. Vahşi ve barbar.

Binlerce yıl geriye giderken birbirimize baktık. Dil bilmiyorduk. Kültürü bilmiyorduk. Görgü kurallarını bilmiyorduk. Kurallar yoktu.

İçgüdü vardı. Bu seks
değildi.

Bu bir rutindi, doğaldı, evrimseldi. Bu
şekilde bağlanmak için doğmuşuz.

Parmağı reddedilemezdi, aleti reddedilemezdi, başım geriye uçtu, omzuna çarptı ve göğsümdeki eli ağzımı kapattı, hafifçe, herhangi bir sesi boğmak için, ama bu konuda nefis bir şekilde kötü bir şey vardı.

Tekrar geldiğimde ve bu çok büyük olacaktı, geldim ve muazzamdı.

Bir ılık duyduğum ama bacaklarımla arasında olup bitenler duyulamayacak kadar fazlaydı.

Çoğunlukla bir nefes alıştı. Bir ihtiyaç. Beni bacaklarımla arasında izole eden her şey gibi oksijen çekme ihtiyacı ve geçici olarak nasıl nefes alacağımı unuttum.

Onu kavradım, homurdandı, sonra yüzü boynuma döndü, siki köküne kadar gömüldü, etime doğru hırladı.

Duygusal ve fiziksel olarak paylaştığımız şeylere sarıldığım üç yıl daha geçti.

"Kahretsin," diye mırıldandı tenime karşı. Dudakları kulağıma doğru kaydı. "Seni incittim mi?"

"Yakınından bile geçmez."

Ağzı hâlâ kulağımdaydı, kaşlarının altından aynadaki gözlerime bakabilmek için başını hafifçe eğmişti.

Tanrım, tam bir seks adamıydı.

İki ay boyunca onunla bunu yaşamadan nasıl hayatta kaldım?

Parmaklarını boğazıma doladı.

"Bizim için istediğim bu değildi," dedi bana.

"Şikayet etmiyorum." Bir an endişe, sinir, sonra "Öyle ?"

"Bebeğim, bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli sevişmeydi," dedi. Gözlerini kaçırdım ve kulağıma fısıldamadan önce kulağımın kabuğunu yaladı. "Ve seviyorum. Uzun zaman oldu. Ama bilgin olsun, yatağım bir oyun alanıdır." Sonra durakladı, "Her şey olur. İstiyorsun. Sen iste. Ben de sana vereceğim."

Bu büyük bir sözdü.

Titredim.

Diğer odadan telefonu çaldı.

Başını kaldırdı ve aynada bana " olsun" dedi. Ben de bu duyguyu destekledim.

Sonra dışarı kaydı, pijamasının altını düzeltti, diz çökerek külotumu giymeme yardım etti, külotumu yukarı çekti, sonra pijamalarını giydi ve ayağa kalktı.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı, ağzını benimkine dokundurdu ve odadan çıktı.

İzledim.

Tam rapor mu?

Delicesine güzel bir sırtı vardı.

Az önce paylaştığımız şeyin ne kadar güzel olduğunu düşünmek için kendime bir saniye (tamam, on saniye sürdü ama bir yıl da sürebilirdi) tanıdım.

Sonra biraz yapmak için küçük tuvalet odasına gittim.

Dışarı çıktığımda orada değildi, ben de ellerimi yıkadım ve yatak odasına gittim.

Hâlâ şaşkınlık içindeydim, bir yanım beklediğimiz için mutluydu, paylaştığımız şeyi bu kadar temel yapan şeyin ihtiyaç olduğunu düşünüyordu, bir yanım ise bunun doğru olmadığını bildiğim için mest olmuştu.

Bu bizdik ve her seferinde bu kadar yoğun olmayabilirdi. Ama harika olacaktı.

birlikte mi?

Elli üç yıl beklediğimi söylemem yeterli.

Ama Cade Hunter Bohannan'da ana damarı bulmuştum. Bu düşünceyle yatak odasında olmadığı aklıma geldi. Ve *bu düşünceyle* koridordan içeri girdi.

"Ne yapıyordun-?" Sormaya başladım.

"Celeste'i kontrol ediyorum. Neyse ki aptalca bir şey yapmadı," diye ısırdı ve doğrudan dolabına doğru yürüdü.

Tereddütle onu takip ettim.

Giyiniyordu.

"Bohannan, oluyor?"

"Korkmuş ebeveynler, beceriksiz bir şerif ve meydan okuyan çocuklar iyi bir karışım değil," diye mırıldandı.

Ah cehennem.

Kotunu düzeltirken bana baktı. "Ormana gitmeliyim."

Dikkatin Bolluğu

T Misted Pines'ta yaşamanın ve Cade Bohannan'la birlikte olmanın pek çok avantajı vardı.

Birincisi, ormanda yaşanan karmaşayla uğraşıp eve döndükten sonra, seni yatağa yüzüstü yatırıp öyle sert becererek sinirini atıyordu ki, eğer düşünebilseydin (ve inan bana, düşünemezdin, ama aynı zamanda istemezdin, sadece *hissetmek* isterdin), yeni bir yatak almak zorunda kalacağından endişelenirdin çünkü yaylarda silinmez kadın şeklinde bir çukur olurdu.

İkincisi ise, ertesi akşam belediye meclisi salonundaki koşuşturmalı, gürültülü, kalabalık toplantıya katıldığınızda, salonun tamamı ayakta olmasına rağmen, Bohannan ve ailesinin oturabilmesi için beş kişi sandalyelerinden kalkıyordu.

Bu, sormayı düşünmediğim bir soruyu akla getirdi.

Bohannan o kasabada neden bu kadar güçlüydü?

Eski bir Yeşil Bereli, eski bir FBI mensubu ve uzman, hatta ünlü bir profilci olmasının havalı olduğu yadsınamazdı. Küçük ve yakın zamana kadar uykulu bir kasaba gibi görünen bu kasabada, bunun onun en sevilen evlat olmasına yol açacağından şüpheleniyorum.

Buradan, yerel kasaba halkının etkisiz bir şerifin yerine onun deneyimine sahip bir adam istediğini görebiliyordum. Ayrıca onun son derece yüklü, son derece duygusal bir dizi cinayete karışmasını istediklerini de görebiliyorum.

Ancak insanların onun ve ailesi için koltuklarından vazgeçmek için çabalaması bunu yeni bir seviyeye taşıdı.

İki erkek koltuğunu kabul etti ve Celeste'le benim kızımları onlara yerleştirdi.

Kimsenin karşı çıkamayacağı bir şekilde, ayağa kalkan kadınların yerlerine oturmaları gerektiğini belirtti ve onlar da oturdular.

Sonra o, Jess ve Jace duvarda ön tarafa yakın bir yer buldular ve aynı kollar göğüslerde, omuzlar duvarda, suratlar asık pozisyonları alarak orayı sahiplendiler.

Evet, dün geceki orman olayı bir karmaşa değildi. Tam bir *rezaletti*.

Ateş edilmiş, Tanrı'ya şükür kimsenin canı yanmamış, idari izinli bir vekil *karmaşası*.

Ve bu sadece en kötü kısmıydı, tek *kötü* yanı bu değildi. bir parçası.

Ön taraftaki uzun, kavisli masa sadece tüm belediye meclisi üyeleriyle değil, aynı zamanda ilçe komisyon üyelerinin de onlarla birlikte oturabilmesi için eklenen koltuklarla doluydu.

Orta koridorda, söyleyecek bir şeyleri olduğu için kürsüye çıkmayı bekleyen insanların oluşturduğu bir sıra vardı.

Bir tokmağa vuruldu ve ortada oturan, eğer günlerden bir günse seksen beş yaşında olan adam, mikrofonundan herkesin dikkatini çekmek istediğini belirtmek zorunda kalmadı.

Tokmağın vurulmasıyla birlikte odayı bir sessizlik kapladı. Bu uzun sürmedi.

"Uzun bir gece olacağını hissediyoruz," diye söze başladı.

"Evet öyle!" diye bağırdı biri.

"Ya sence?" diye bağırdı bir başkası.

"Dern'i çıkarın!" diye bağırdı bir başkası.

Bu, şirketi biraz korkutucu bir kolaylıkla tüketen bu iki kelimedenden oluşan bir tezahürat başlattı.

en sonunda, Bohannan'ın durduğu yerin tam karşısında oturan Dern'ün yüzü, tüm hayatını ayrıcalıkların kucağında oturarak ve yetişkinlik hayatını sadece koruma ve hizmet için kullanılması gereken gücü kullanarak geçirmiş bir adamdan kaynaklanan temel bir öfkeye bürünmüştü.

başka türlü. Bu nedenle, istediği her şeyi yapamayacağı kavramını kavramaktan tamamen acizdi.

O oda onun gitmesini isteyen insanlarla doluydu ve hepsi yanıliyordu.

O hakliydi.

Seksenlerde ölmüş olması gereken bir tarzda kesilmiş ve özenle düzenlenmiş siyah saçlı bir adam, seksenlik adamın yanında oturuyor, gövdesi ve eliyle öne doğru iterek mikrofonu ona hareket ettiriyordu.

"Sessizlik! Düzen!" diye bağırdı ve kemik yoğunluğu en az on yıl önce binayı terk ettiği için kazanma umudu olmayan yaşlı beyefendinin kısa bir mücadelesinin ardından tokmağı ele geçirdi. "*Düzen!*" diye bağırdı.

Polis memurları hangi sebeple olduğunu bilmediğim bir şekilde ilerledi ve tabii ki itiş kakış başladı.

Gerekirse kaçmaya hazır olmak için Celeste'in eline uzandım, bakışlarım Bohannan'a kaydı.

Bunu tam zamanında yaptı ve onu "*Kes !*" diye bağıırken yakaladı.

Hala titremeler ve birkaç dirsek atma iması vardı ama çoğunluk sakinleşti.

Evet, bu kasabada bir güçtü.

Celeste gururla ama somurtarak, "Pisliğin teki olabiliyor ama çoğunlukla babam süper havalı," diye mırıldandı.

Orman partisi kargaşa içinde sona ermiş olsa da, o bunu atlatamamıştı.

Gülümsememi yendim.

"Teşekkürler Cade," dedi Bay Açgözlülük İyidir mikrofonta. "Şimdi, söyleyecek çok şeyiniz olduğunu biliyoruz. Ancak vatandaşlarımızın refahını tartmanın ve zor kararlar vermenin bizim işimiz olduğuna dair bir girişle başlayacağım-"

İniltiler ve yüksek sesle "*Şaka* yapıyor olmalısın!" sesleri duyuldu.

Bir tokmak darbesi daha ve "*Düzen* sağlayacağımı söylemişim! Bu toplantıyı biz çağırdık. Kolayca erteleyebiliriz de!"

Herkesin onun güç gösterisine boyun eğmesini beklerken ayaklarını sürüyerek, mırıldanarak ve içinde bunu izledim.

"Bu tehlikeli bir dönem. bir zamanda, ne düşünürseniz düşünün, çünkü isyan

düşünce mantıklı değildir..."

"Olayları tırmandırmanın bir yolu, mankafa," diye mırıldandım, çünkü şu ana kadar herhangi bir isyan çıkmamıştı. Sadece birkaç asi çocuk, korkmuş ebeveynler ve tetikte polisler vardı.

Önümde oturan kadın arkasını döndü ve sırtıttı. Ben de karşılık verdim.

"...bol miktarda ihtiyat ve istikrarlı bir liderlik ilerlemenin tek yoludur," diye devam etti öndeki beyefendi. "Şimdi-"

Dikkati çekilmişti.

Bu da herkesin dikkatinin çekildiği anlamına geliyordu.

Ve Megan'ın ön tarafa doğru ilerleyerek yaptığı gösteri tarafından çekildi.

Konuşma sırası az yirmi beş kişi olmalıydı.

Ancak öndeki adam kenara çekilmekte tereddüt etmedi ve kürsüdeki yerini alıp omuzlarını dikleştirmeden önce "Teşekkür ederim Tony," dediğini salon duyabildi.

Etkilendim.

Ben de onu kıyma yapmasını bekliyordum. Ve bunu yaptı.

Sadece beklediğim şekilde başlamadı. "Gary, eşek gibi davranmayı bırak." diye emretti. Kalabalık alkışlarla patladı.

Ama Megan el çantasını açıyordu.

Bir yığın çıkardı ve havaya savurdu.

Parayı kürsüye vurduktan sonra, "Şerif Dern'ün görevden alınması için dilekçe veren ve geri çağrılmayı bekleyen iki bin yüz yirmi yedi isim var," diye açıkladı.

Ve *bu*, çok kısa bir içinde çok sayıda imza demektir.

Gerçi bu davayla çok daha uzun süredir ilgilendiğinden şüpheleniyordum ama bana bundan bahsetmemişti.

Yani, Misted Pines halkı bir duvar resmi için bir araya gelemedi.

Ama ne zaman ve Güvenlik ve refah .

onların Çocuklar tehdit altındaydılar, onlar bir kabileydi.

Evet.

Cinayetler bir yana, doğru yeri seçmiştim.

"Megan, ," dedi Gary, ses tonu biraz çekingendi ama aynı zamanda kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu ve ben onun kampanya bağışçılarından biri olduğunu hissettim.

Ama Megan onu dinlemiyordu.

El çantasına uzanıyor ve bir yığın kâğıt daha çıkarıyordu.

Diğerlerinin üzerine koydu ve mikrofona şöyle dedi: "Ve *bu* da geri çağırmanız için bin üç yüz elli dört imzalı bir dilekçe. Eğer *bu akşam* Dern'i görevden alıp Moran'ı yeniden göreve getirmezsen, bunların ikisini de yarın valiliğe elden teslim edeceğim Gary."

Kalabalıktan bir kükreme daha.

O halde, kısa bir süre içinde kesinlikle çok fazla imza atıldı, çünkü bu ancak dün düşünülebilecek bir güç oyunuydu.

"Kamuoyu baskısına boyun eğmek Komisyon'un görevi değildir-" diye bağırdı Gary tezahürat üzerine.

"Öyle değil mi?" diye sordu. "Eğer hizmet ettiğiniz halkı dinlemiyorsanız, o zaman amacınız nedir?"

Bu onu şaşırttı.

"Megan ve hepiniz," diye kalabalığa seslendi. "Lütfen endişelerinizi takdir ettiğimizi bilin. Ama mafya kuralları asla-"

Konuşmayı kesti ve sağına baktı. Bu da benim soluma baktığım anlamına geliyordu.

Bohannan yan koridorda yürüyordu, Jace ve Jess de onu takip ediyordu.

Celeste ve benim bulunduğum sırada durdu ve kolunu uzattı.

Ayağa kalktık ve "affedersiniz" diyerek geçtik.

Celeste ona ilk ulaşan oldu ve Celeste'nin elinden tutarak onu nazikçe sırtına, kendisiyle kardeşlerinin arasına götürdü.

Yanına gittiğimde elimi tutup bana yol gösterdi ve oturma yerinin sonu ile cesetlerin sıralandığı duvarın sağladığı sınırlı alanda biraz çaba sarf ederek çıkışa doğru ilerledik.

"Cade!" Gary seslendi.

Hareket etmeye devam
ettik. "*Cade!*" Gary
bağırđı.

Bohannan tereddüt bile etmedi.

"Hoşuna gitse de gitmese de sen bir sivil lidersin," dedi Gary, sesi artık bağırıyordu, bu yüzden mikrofon kullanmadığını ve ayakta durduğunu biliyordum. "Ve bu oturumları sinirli bir şekilde terk etmen toplumuna hiçbir katkı sağlamıyor!"

Sinir mi?

Bu tıslama krizinden bile daha kötüydü.

Böylece Bohannan durdu ve arkasını döndü.

Gary'ye bakmadı.

Kalabalığa seslendi.

"Kızlarımıza kimin zarar verdiğini bulmak için FBI ile birlikte çalışıyorum. Bu onların davası ve Dern'ün onların soruşturması üzerinde hiçbir yetkisi yok. Görevlendirilen iki ajan umursayan iyi adamlar. Harry de yardım ediyor. Seni terk etmedi. Ben de terk etmedim. Malorie ve Alice'in emin ellerde olduğunu söylemekten başka bir söz veremem, onlara kimin zarar verdiğini bulmak isteyen ve başka kimsenin zarar görmemesi için ellerinden geleni yapacak olan araştırmacıların ellerinde."

Dikkatini odanın ön tarafına kaydırđı.

"Meg, dilekçelerini Olympia'ya götür. Arabaya ihtiyacın olursa Jace seni götürür."

Ancak o zaman Gary'ye baktı.

"Ölmüş olacaksınız, dolayısıyla tarihteki dipnotunuzda görev sürenizin en iyi ihtimalle yozlaşmış, en kötü ihtimalle de felaket ve hayati tehlike olarak kaydedilecek olması sizin için önemli olmayacak."

Elimi tuttu ve hep birlikte dışarı çıktık.

KIRK

Romantik Romancının Kalbi

A FBI'ın da dahil olduğu bir kriz sırasında Misted Pines'ta Cade Bohannan ile yaşamanın ne anlama geldiğinin karışık bir çantasıydı. FBI'ın düşman bir yerel kolluk kuvvetiyle karşılaştığında saha ofisini kurması için iyi bir yer, Bohannan'ın kiralık olarak tuttuğu ama boş olan evdi.

Şimdiye kadar.

Daha eğitimli profesyonellerin yakınlarda olması iyi bir şeydi ve akli başında olan herkesin uzak durmak için ek nedenleri olurdu.

Mesele şu ki, avladıkları kişinin akli başında değildi.

Yine de bu, Bohannan'ın gece işi bittiğinde eve dönmek için fazla uzağa gitmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Bohannan içeri girdiğinde yatağında Elizabeth Little'ın *Pretty as a Picture* kitabıyla yatıyor, aşk romanı yazarı kalbimle Marissa'nın Isaiah'la *bir* araya gelmesini umuyor ama gerilim yazarı zihnimle bunun pek mümkün olmadığını biliyordum.

Ona bir kez baktığımda Dale Pulaski'nin sıkıntılı zamanlarda (ya da herhangi bir zamanda) ihtiyacınız olanı elde etmek için verdiği tepkiyi anladım.

Bohannan önüme bir dolar atsa ve *9½ Hafta* filminde Mickey Rourke ve Kim Basinger'ın yaptığı *gibi* ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek ona doğru gitmemi emretse, tereddüt etmezdim.

Bu düşüncemi saklamadım, muhtemelen bu yüzden Bohannan'ın bakışları karardı, rotasını değiştirdi ve yanımdaki yatağa girdi, çapraz bir şekilde uzandı, kalçamda bir dirseğin üzerine çıktı ve elini çıkardı, böylece parmaklarını ayak bileğimden başlayarak baldırımın arkasına doğru izleyebildi.

Bu şimdiye kadar en şehvetli dokunuştı.

"Düşüyorum," diye mırıldandı. "Bir söz verdim, seni iki kez becerdim, altı borcun varken üç kez orgazm oldum."

"Bu borç affedildi," dedim ona. "Mesele nicelik değil nitelik olduğuna göre."

Sakalı sırttı.

Kitabı bir kenara koydum.

Kolunu kalçalarımın doladı ve beni altına çekti. Kuyruğunu saçından çektim ve öne doğru düştü.

Parmaklarımı içinden geçirip geri çektim.

"Sakso çekmek bisiklete binmek gibi bir şey mi?" diye sordu. Titredim.

"Bilmiyorum."

Bakışları ağızıma kaydı. "Olmazsa, sana koçluk yapmak için orada olacağım."

Evet, .

Ama sonunda, benim için sevindirici (ve onun için başka bir şey), buna gerek kalmadı.

KIRK BİR

Kibir

O Main Street'teki dükkânının yanında, Kimmy ile gerçek boyutlarda doldurulmuş bir Noel Baba'nın arasına sıkışmış, yeşil boyalı bir bankta oturuyordum.

Altın kakmalı ve parlak kırmızı kadife düğme sırtlı döşemelidir.

Onun üzerinde hacimli bir Noel kazağı, benim üzerimde ise ince yünlü, ısıtılmış gri bir kazak ve onun üzerinde de ince, lila rengi kabarık bir yelek vardı ve ikimizin de elinde taze Aromacobana biraları (benimki kafeinsiz, Kimmy'ninki üçlü shot) ve gözlerimiz yoldan geçenlere dikilmişti.

"Ne arıyoruz?" diye sordu, sonra bir yudum aldı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Çıldırıyorusun?" diye sordu.

"Kızlarım yarın geliyor, biri benim için başka bir kız gibi kız arkadaşıyla, diğeri de onun yorgun kalbini çalan bilinmeyen bir savaş pilotuyla," diye cevap verdim, sonra bir yudum aldım.

"İyi bir zamanlama değil," diye mırıldandı, sonra bir yudum aldı.

"Dün ikisini de aramak zorunda kaldım ve yeni erkek arkadaşımın yamasını avlayan bir seri katil olma ihtimalinin yüksek olduğunu, aslında kalacakları evde yaşamadığımı çünkü orada yalnız kalmamın güvenli olmadığını düşündüğünü ve komşularımızın kiralık bir evden komuta merkezi yöneten FBI ajanları olduğunu paylaşmak zorunda kaldım. Fenn havaalanından aradı, bir gecelik mini tatil için Hawaii'ye inmişlerdi ve

Böylece sesli mesajına tedbirsizce bıraktığım mesajı almış oldu. O kadar yüksek sesle konuşuyordu ki TSA'nın onu indireceğinden korktum. Camille pes etmeden önce on beş cümleye başlayıp durdu, telefonu yüzüme kapattı ve Joan geri arayıp 'sadece endişelendiğini' söyledi."

"Üç çocuğum var, ikisi kız biri erkek. Ne zaman anne olmayı bıraktığıma dair hiçbir fikrim yok ve beni çocukları olarak gördüler. Ama oldu işte. Onlara göre, sabahları kendi dişlerimi bile zar zor fırçalayabiliyorum." Bir yudum aldı. "Eğer aşkla ilgili olmasaydı kıcıma kadar girerdi."

Lanet olsun.

İnsanların beni rahatsız eden şeylere iyi yanıtlar vermesinden nefret ediyordum.

"İyi haber ister misin?" diye sordu.

"Evet," diye açık açık söyledim.

"Full Metal Meg dün onun gergin kıcını valinin ofisine kadar yürüttü. Adamın durumumuzdan bihaber olmadığını duydum. Bürokrasi işleri bunu nasıl yaptıklarından emin değilim. Ama Harry'nin çok yakında şerif vekili olacağından ve seçim zamanı geldiğinde oy pusulamızın dolu olacağından şüpheleniyorum. Çünkü söylentilere göre Megan kısa bir süre önce Gary'nin koltuğuna talip olmaya karar vermiş."

Ona döndüm. "Bu iyi bir haber."

Bana döndü. "Manson bir yana, çatlakların alınlarında 'Kızları öldürürüm' dövmesi olmadığını biliyorsun."

"İnsanları okuyabilirim."

"Ben de öyle. Bohannan da öyle. Eğer bu delinin caddede dolaşacağını düşünseydi, şu anda bizim olduğumuz yerde oturuyor olurdu."

Önce sessiz yurttaşımıza sonra da ona döndüm. "Noel Baba ruhu yatıştırır."

O baktı için ve Sokak, getirdi yukarı onu Kağıt Fincan, "Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandı.

Ve bir yudum aldı.

Kimmy ile takıldıktan sonra eve dönerken arabam çaldı.

Yanlışlıkla direksiyondaki yanlış düğmeye bastım ve aramayı reddetmek yerine Angelo'nun sesi taksiyi doldurdu.

"Bu da ne, Delphine?" diye kabardı.

Pazartesi günüydü. Kimmy ile çok uzun süre oturmuş, bir katil bulma umuduyla MP vatandaşlarını değerlendirmiştim, bu yüzden Celeste benden önce evde olacaktı.

Dün mutfakta hafta sonu cezasının bir haftaya uzamasına neden olan bir olay yaşanmıştı.

Celeste'e manevi destek olmak ve Celeste'in döndüğünden emin için evde olmam gerekiyordu.

Megan o gece kitap kulübünü iptal etmişti, ki bu çok kötü oldu. Sadece dikkatimi dağıtmak için bile olsa sonsuza dek mutlu bir hayattan bahsetmek işime yarayabilirdi.

Yine de bu oyunu anlamıştım. Sokağa çıkma yasağı ilan edilmemişti ama gün batımında Misted Pines kilitli kapıların ardına geçip tetikte bekliyordu.

Angelo'nun meşhur çakıllı sesi tekrar üzerime geldiğinde kız kardeşlik ve romans kitapları sevgisi dayanışmasına olan ihtiyacım arttı.

"Alo? "Ne oluyor?" diye sordum.

"Camille seni aradı."

"Yani bir psikopattan diğerine mi geçiyorsun?"

"Onlara psikopat demenin siyaseten doğru olduğundan emin değilim."

"Umurumda mı? Onlar psikopat. Tecavüz etmeyen ve diğer insanları öldürmeyen insanlara karşı kültürel olarak duyarlı olacağım."

"Ve biriyle görüşüyorsun?" diye sordu. Ah.

"Angie-" diye başladım.

"Cam'in beni gafil için bu konuda beni uyarabilir misin?"

Onu kör etmek mi?

"Angie, on beş yıldır boşanıyoruz."

"Pisliğin teki olan o plak yöneticisiyle çıktın. Bunu sadece biriyle yatmak ve belki de beni kızdırmak için yaptığını biliyordum."

Tanrı aşkına.

"Sonra bir süre o heykeltıraşla birlikte oldunuz ama bu, o adamla birlikte olmak istemenizden çok, onun kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki o çiftlikte yaşaması ve sizin de bir molaya ihtiyacınız olmasıyla ilgiliydi. Başka bir deyişle, ikisiyle de ciddi değildin. Ama benimle on bir yıl evli kaldınız ve sonra yerime başkasını almadınız."

Bir erkekle günlük hayatta anlamlı bir şekilde muhatap o kadar uzun zaman olmuştu ki (Bohannan gibi bir adamı kastetmiyorum, çünkü sanırım hepimiz onun tek boynuzlu bir at olduğu konusunda hemfikiriz), ne kadar kibirli olabileceklerini unutmuştum.

O kadar çarpıcıydı ki. Bu yüzden hayrete düştüm.

"On beş yıldır senin için yanıp tutuştuğumu mu söylüyorsun?"

"Del," diye sevindi.

"On beş yıldır senin için yanıp tutuşmuyorum."

"Bebeğim, sen ve ben, biraz zamana ihtiyacımız var. Benim evime gideriz.

Adanın aşağısında."

Biraz zamana mı ihtiyacımız vardı?

On buçuk yıl sonra mı?

"Seks partileri yaptığınız yer mi?" Ben sordum.

"İşte orada," diye bağırdı. "Umurunda olmasaydı umursamazdın."

"Sadece ne kadar duyarsız davrandığına dikkat çekiyorum, ki bu da bitmemizin nedenlerinden sadece biriydi ve bu da *sondu*."

"Burası artık ruhani bir yer, bebeğim. Orayı temizlettim. Orada meditasyon yapıyorum. Yüzüyorum. Kitap okuyorum. Oraya bayılırsın."

Bunun için zamanım yoktu.

Bunu yaz.

Sadece bunu yapmak istemedim.

"Tamam Angie, işin aslı şu ki, seni bir zamanlar sevdim. Bunu öyle bir şekilde yaptım ki, o sevginin parçaları asla ölmeyecek. Ve bu parçalar sadece Camille'i yarattığımız ve senin Fenn'e inanılmaz derecede harika bir üvey baba olduğun gerçeğine bağlı değil. Ama diğer kısımlar, önemli kısımlar, güven, emniyet, güvenlik ve koşulsuz sevgiyle ilgili kısımlar, bunlardan yoksun büyüdüğüm için ihtiyaç duyduğum kısımlar gitti. Asla dönmek üzere. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.

Parmağıma yüzük bile taktın ama yine de yaptığını yaptın. Şimdi, beni hala bu şekilde önemseydiğini bilmenin beni iyi hissettirmediğini söyleyemem. Ama anlamalısın ki, ben bu duygulara karşılık vermiyorum."

"Tamam, o zaman lanet olası bir seri katilden kaçmak için adaya gidin."

"Bohannan seri katili bulmaya çalışan ekibin bir parçası ve ben ona aşık oluyorum, o da benden hoşlanıyor, yani böyle bir şey olmayacak."

"Güvende misin?" sorusundan önce birkaç vuruşluk sessizlik. "Hiç gerçekten güvende oldum mu?" Sessizce sordum.

"Ben bundan , kızlar da hoşlanmıyor."

"Onlar kız değil, ben de değilim. Bu endişe çok tatlı ama sadece olmak istediğim yerde değilim, olmam gereken yerdeyim."

Birçok, birçok sessizlik atışı, o kadar çok ki, evin kapısı daha önce görünmeye başlamıştı, "Seni seviyorum Del. Her zaman. Öyle mi?"

Bu çok tatlıydı. Ve çok üzücüydü.

Ve sadece onun yerine geçmediğimi fark etmemek bana hiç yakışmıyordu.

Asla benim yerime geçmedi.

Ama...

Tanrı'ya şükür bu yapıldı.

"Ben de seni seviyorum, Angie. İlgilendiğin için teşekkürler." "Kendine iyi bak."

"Yapacağım."

Telefonu başarıyla kapatmadan önce yanlılıkla "*Fu-*" diye acı dolu bir cümle kurduğunu duydum ve bunu duyunca kalbim acıdı.

Ama yeterli değil.

Ve uzun sürmez.

Çünkü kapıyı ve evin önünü çevreleyen ağaçları temizledim.

Ama daha arkasındaki açıklığa varmadan Celeste'in Mustang'inin dışında durduğunu, güzel yüzünün solgun ve perişan olduğunu, Will Pulaski'nin ona bağırarak şiddetle el kol hareketleri yaptığını gördüm.

Karanlıktan Parlayın

T Volvo, kapım açıkken ve ben yarı dışarıdayken beş metre yuvarlandı ve ben sürtüğü parka koymadığımı ve kapatmadığımı fark ettim.

Bunu rekor bir sürede yaptım, arabadan fırladım ve Celeste'e doğru koştum.

Onu geri çektim ve Will'le arasına girdim, ikimizi de alt edebilirdi ve edecekmiş gibi görünüyordu ama savaşımadan yenilmeyecektim.

"gerekıyor," diye bilgilendirdim onu. "Delly-"

Celeste yumuşak bir sesle söyledi.

"*Anlamıyorsun!*" Will bağırdı.

"Nefes al, geride dur ve ," diye emrettim.

Yüzüme doğru geldi, burun buruna geldik ve "*Anlamıyorsun!*" diye kükrediğinde irkildim.

Bir Ram ve bir Yukon durmak için yarışırken etrafımız lastik-patinaj-ıslak-çam-iğne sesleriyle çevriliydi ve Jace ve Bohannan'ın araçlarından çıkarken benden çok daha belalı oldukları tartışılmazdı.

Bohannan telaşsızca ama bir görevle ona doğru ilerlerken Will geri çekilmeye başlamıştı bile.

Jace yanımızda durdu, bu iyiydi çünkü yüzündeki ifadeden Will'in kafasını koparmak istediği anlaşılıyordu.

"Bay Bohannan-" diye başladı Will.

"Konuşmuyorsun," diye uyardı Bohannan. "*Ben* konuşurum."

Birkaç adım durdu.

Will sinerken korkmamaya çalıştı.

İzlemek istedim ama kazağımın kolu çekiştiriliyordu.

Yere baktım, sonra da Celeste'e baktım. Sözsüzce bana

telefonunu gösterdi.

Üzerinde bir video oynuyordu. çekmemişti ama bir anlık bakışımla iki kez baktım ve aldım.

İzlediğim şeyi izlemek istemiyordum. Ama geri dönemedim.

Sonunda, görüntü en az geri kalanı kadar şok edici olan bir hareketsizlikte durduğunda, gözlerim ona kaydı.

"Ailesi. Her yerde var," diye fısıldadı. "Sanki *bütün okul görmüş* gibi."

Yüce Tanrım.

Görüntüdeki iki kişiden birinin Dale Pulaski olduğunu biliyordum. Onu başka bir videoda, kızlarını kaçıran kişiye kızlarını eve getirmesi için yalvarırken karısının yanında durduğu videoda görmüştüm.

Ama bu seferkinde farklı bir kadın vardı. Ve

görünüşe göre o kadın Sarah'ydı.

Telefonunu tuttum ve "Bohannan" diye aradım. "-

Beni dinliyor musun?" diye soruyordu Will.

"Bohannan" diye tekrarlayarak ona yaklaştım.

Bohannan'ın yanında dururken Will'e sempatik bir bakış attım.

Will, Celeste'in telefonunu kaldırmamı izledikten sonra yüzünü başka tarafa çevirdi.

Oynat tuşuna bastım ve fısıldadım, "Etrafta dolaşıyor."

Bohannan'ın kafası eğildi ve Sarah Pulaski'nin Dale Pulaski'yi becerdiği videoyu izledi, parmakları saçlarındaydı, başını geri çekiyordu, böylece onu yanıltmak ya da dirsekleri ve dizleri üzerinde alırken hiçbir şeyi kaçırmak mümkün değildi. Hareketin açısı ve odaklanma olağanüstü. Videonun amacı kristal berraklığında.

Ama Bohannan filmin sonundaki para atışını beklemedi.

Durdurmak için uzanıp ekrana dokundu ve Will'e döndü.

O bir şey söyleyemeden Will, "Ona bağırıyordum. Sadece bağırıyordum."

Bohannan, "Bir saniye dur ve nefes al," dedi. "Ona asla zarar vermem. Sadece onların *saçmalıklarından* bıktım," dedi Will. Onu suçlamadım.

Celeste'e bağarmakla ilgili değil, ama yaşı ne olursa olsun, herhangi biri için hafifletici nedenler varsa, burada da vardı.

Ama sadece on yedi yaşındaydı. Demek öyle.

"Onlar benim *annem* ve *babam*, Bay Bohannan," diye tükürdü. "Yani, bu *iğrenç*."

Bohannan cevap veremedi Will'in telefonu çaldı, ön cebinden çıkardı, yüzü buruştu, telefonu açtı ve "Dediğim gibi, *siktir* git! Şimdi ve *sonsuz* dek siktir git. *Asla* eve dönmeyeceğim. *Sana bir daha asla bakmak istemiyorum*."

Daha sonra aramayı sonlandırdı, parmağıyla ekrana defalarca vurdu ve tahminen annesini ve/veya babasını engelledi.

"Baban mı?" Bohannan sordu.

"Anne," diye kestirip attı Will. "Hasta ruhlu babamı çoktan engelledim." Telefonundan başını kaldırdı. "Boktan olmayan tek kişinin *Audrey* olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Hmm.

Bohannan, "Pekâlâ, Jace seni evine götürecektir ve sen de kendini toparlayacaksın," dedi. "Bu gece orada kalabilirsin. Ailenle bir konuşma yapacağım."

"Onlara geri dönmeyeceğim Bay Bohannan. de," diye açıkladı Will.

"Sadece bu geceyi atlatalım," diye karşılık verdi Bohannan. "Bizimle akşam yemeği yiyebilirsin ama bu durumdayken kızım yalnız kalmanı istemiyorum."

Will, "Beni tek kişi o," diye cevap verdi.

"Bu doğru değil, her ne kadar öyle olduğunu düşündüğünü anlasam da. Ama öyle olsaydı, seni topraklarımdan atardım."

Will'in vücudu sarsıldı, çünkü Bohannan işaret edene kadar bu hiç aklına gelmemişti.

Bu da, muhtemelen Alice kaçırıldığından beri, hatta belki de ondan önce, hayatındaki yetişkinlerin kendi kaoslarına o kadar dalmış olduklarını ve onu hiç düşünmediklerini açıkça ortaya koyuyordu.

Ve açıkçası, yapmadıkları gerçeği kalbimi kırdı.

Sadece Will için değil.

Ama Alice için de.

Bohannan bir nefes alıp Will'e doğru bir adım attı ama onu zorlamadı.

"Anlıyorum," dedi. "Hayatın ne kadar boktan dair çok fazla ders öğreniyorsun. Senin için bundan nefret ediyorum ama Will, hayat boktan olabilir. Şimdi, ya taslar ve anlaşırsın ya da kendini kaybedersin. Bunu için biraz var, burada bizimle, düşünecek yerin var. Ama seni uyarıyorum, bu ilk seçeneği sadece kızımın kimin vakit geçireceği söz konusu olduğunda kabul ederim."

Will Celeste'e, Bohannan'a ve sonra da bana baktı.

"Yüzünüze vurduğum için özür dilerim, Bayan Larue."

Onu sözlü olarak temize çıkarmadım ama

başımı salladım. "Özür dilerim bebeğim," dedi

Celeste'e daha sessiz bir şekilde. Celeste tatlı

bir sesle, "değil Will," dedi.

Bohannan, "Jace, ona bu gece için yerini göster," diye emretti ve sonra bana baktı. "Akşam yemeği ne zaman bebeğim?"

Hiçbir fikrim yoktu. Ben yemeği bitirince yedik.

Daha sonra yemeyi tercih ederdim ve tüm yemekleri ben yaptığım için, sadece Celeste ve ben ya da hepimiz o zaman yemek yedik.

Ama Celeste ve Will'in o kadar bekleyemeyeceklerini düşündüm ve "Beş buçuk" dedim.

Bohannan'ın sakalı, kumarımı bildiği için yukarı doğru hareket etti ama Will'e döndü.

"Saat beşte buraya gel ve bir şeye ihtiyacı olursa Larue'ye yardım edebilirsin."

Will başını salladı.

O ve Jace .

"Teşekkürler baba," dedi Celeste.

Ona böyle seslendiğini hiç duymamıştım ama çok şirindi.

Bohannan, "Sana ihtiyacı olacak tatlım, o yüzden oraya git ve ödevini yap ki geldiğinde kafan rahat olsun," diye tavsiyede bulundu.

Havalanmak istedi ama adam adını söyleyerek onu durdurdu. Kadın geri döndü.

"Gördüğün şeyden memnun musun?" diye sordu. Gördüğüm şey neydi?

Bohannan... *rahatsız* mı?

"İğreniyorum çünkü... iğrenç," diye cevap verdi.

Bohannan'ın dikkati bana kaydı.

"Ama ben daha çok Will endişeleniyorum," diye devam edince kıza geri döndü.

"Tamam, bu tür şeylerle ilgili herhangi bir sorunuz var mı... uh... bilirsiniz..."

Aman Tanrım.

Buna *bayılıyordum*.

"Yapmayacağım baba," diye cevap verdi çok ama çok hızlı bir şekilde. "Doğru," diye mırıldandı.

Dudağımı ısırdım.

"et," diye ısrar etti.

Kitap çantasını zıplatarak hızla uzaklaşmadan önce bana meraklı bir bakış fırlattı. Kaçmak için o kadar hevesliydi ki, telefonunu bana bıraktı.

Bohannan'a döndüm.

"Gülünç derecede tatlısın."

"Kendimi öldürmek istiyorum."

Gülmeye başladım ve ona yaklaştım. Bir kolunu belime doladı.

"Onunla kuşlar ve arılar hakkında konuştunuz mu?"

Başını salladı, bu anıyı hatırlayınca bronz teninin altında gerçekten de *soldu*. "Ve regl dönemleri. Ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar. Ve prezervatif ve doğum kontrolü. Yani

Ayrıca hamilelik ve istenmeyen bir hamileliğin sonuçları. En iyi zamanım değildi. İkimiz de nefret ettik. Ama ikimiz de her şeyin bittiğini düşünüyorduk."

"*Cehennemde öfke yoktur*" diye alıntı yaptım.

"Hiçbir fikrin yok," dedi ve telefonunu çıkarıp yüzünü okuttuktan sonra ikimizin de görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

Ve sadece Dwayne olabilecek bir adamın acıdan hoşlanmadığını öğrendim.

Acıyı severdi.

Bohannan ekranı karıştırdı.

Ve Bobby'nin kışındaki siki sevmediğini gördüm.

Büyük penis seviyordu ve herhangi bir dağıtım sistemi istemiyordu.

Seçtiği adam sadece asık değildi, yapılı ve muhteşemdi.

Bir başparmak darbesi daha ve işte Jay olmalıydı, kıcı kıpkırmızı, aleti şişmiş, gözlükleri burnunun ucuna tünemiş öğretmeni yaramaz çocuğunu cezalandırmaya çok kararlıydı.

"Eyvah," dedim.

"Dale ve Sarah'ninkini görmemiştim. Hiç düşünmemiştim. Alice ile..." Onu bitirmedi.

Başka bir şey daha söyledi.

"Bu videolar gün boyunca geniş çapta mesajlaşıldı. Bu, intikam kulübünü birkaç sağlam çentik daha yukarı taşıyor" dedi. "Wendy bu hafta sonu Dwayne'i terk etti. Lana'nın elebaşı olduğu söyleniyor. Görünüşe göre, Bobby'den ayrılması eldivenlerin nihayet çıkabileceği anlamına geliyordu."

"Öyle görünüyor."

"Bu boktan bir şey. Çocukça. Ve çok kötü bir zamanlama," diye yakındı. "Bunların hepsi hakkında haklısın," diye cevap verdim.

Nefesini burnuna çekti, telefonunu yeniden açtı ve bir arama yaparken gitmeme izin vermedi.

Kulağına götürdü.

"Evet, Sarah, lis-" Durakladıktan sonra, "Ne olacağını düşünüyordun?" "Evet, umarım oğlunun görmesini istemezsin." Bir duraklama daha ve "Kopyala ve yapıştır kavramını sana açıklamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Uzun bir duraklama oldu ama Bohannan'ın tekrar konuşması o kadar uzun sürmedi.

"Sözünüzü kesmek zorundayım çünkü beni dinlemeniz gerekiyor. Will burada. Onu yakaladık. Bu gece onunla ilgileneceğiz. Ama burada kalmayacak çünkü o benim kızımın erkek arkadaşı ve ben

Bununla birlikte. Onun için aklı başında ve kafası kışında olmayan biriyle birlikte olabileceği güvenli bir yer bulmalısınız."

Açıkça söyledim.

"Hayır, görüyorsun, çünkü kameralarımdan birinde senin oğlanın kızına bağırdığını ve onu dövecekmiş gibi göründüğünü gördüm, bu yüzden yaptığım işi bırakmak zorunda kaldım, ki Sarah, biliyorsun bu çok önemli, bu boku kapatmak için. Ortaya çıktım ve yüzünü kadınının yüzüne dayamıştı, bunu gerçekten söylüyorum. Kafayı yemiş."

Derin bir nefes aldı.

Ve ona bakmaya
devam etti.

"Dale'in sana yanlış yaptığını biliyorum. Bobby, Dwayne ve Jay'in pislik olduğunu da biliyorum. Ve siz kadınların bir derdi olduğunu da biliyorum. Ve ben bir erkeğim, bu yüzden hadım edilmeyi hak eden bazı erkekler olduğunu söylediğimde bunu hafife almadığımı bilmelisiniz. Bu konuda sınırı çizdiğim yer, şehrimizde kızları öldüren birileri olduğunda değil. Ama bu vesileyle Alice Pulaski'nin sizin kızınız olmayabileceğini ama *onun* kız kardeşi olduğunu hatırlatmak isterim."

Onu neşelendirmek için ısırdım.

"Benim bu konuda sınırı çizdiğim nokta, ebeveynlerin çocuklarına asla edemeyecekleri zararlar vermesidir. Bugün oğlunu mahvettin ve ben pek çok karışık zihnin nasıl çalıştığını biliyorum ve bunların büyük çoğunluğu ebeveynler eylemlerinin çocuklarına ne yapabileceğini düşünmediğinde gerçekleşir. Oğlunuza ne yapacağınızı düşünmediniz ve bunu nasıl düzelteceğinize dair hiçbir fikrim yok. Ve bu Dale'in suçu değil. Bu *senin suçun*."

Ve bu daha düzdü.

"Şimdi bir yolunu bul ve yarın okuldan sonra çocuğunun nereye gideceğini bana mesaj at ve ona birkaç güzel çanta hazırla. Çünkü seni ve Dale'i engelledi ve ona biraz zaman tanımaktan başka çaren yok. Bu dünyada neyin önemli olduğunu hatırlamak için zaman ayırmanı öneririm. Bana mesaj at çünkü seninle uğraşmaktan ağzımda kalan bok tadı geçene kadar seninle konuşmayacağım."

Ve böylece işi bitti.

"Tanrım," diye mırıldandı, telefonunu arka cebine sokarken. "İyi dedin," diye övdüm.

"Bu işe girdim çünkü iyi insanların başına kötü şeyler geliyor ve bunu durdurmak, düzeltmek ya da sadece bir şeyler yapmak için bir rol oynamak istedim. Ama iyi insanlar tükeniyor."

Döndüm ve ona doğru bastırdım.

"Ben değilim."

Bana baktı ve yüz ifadesi .

"Bence Will ondan gerçekten hoşlanıyor ve sadece ne yapacağını bilemediği boktan bir duruma düştü," diye bulundum.

"Evet."

"Hâlâ Celeste ile bir konuşma yapmamız gerektiğini düşünüyorum ve bugün birkaç şey ekledim."

"Minnettar olurdum bebeğim, ama bugün başka bir şey daha aldı."

"Biliyorum." Burnumu kırıştırdım. "Cinselliği keşfetmek ve bugün doğru olmasa bile bunun yanlış olmadığı hakkında konuşacağız."

"Aldığı şey bu değil." "Ne aldı?"

"Senin bir bok olduğunu düşünüyor çünkü güzelsin, ünlüsün, zenginsin, ödünç alabileceği harika kıyafetlerin var, her gün rimel sürüp Jess ve Jace'e bok atıyorsun ve beni mutlu ediyorsun."

Onu mutlu ettim.

Nefesimi tutuyordum.

"Ama bugün, 1.80 boyunda, 200 kilo ağırlığında ve tahtalara karşı birini kontrol edebilen öfkeli bir genç adamla arasında duracak bir kadın var. Adam o kadınla uğraşıyor ve Celeste'e göre o da geri adım atmıyor. Yarın beni terk edebilirsin, bundan nefret ederim ama ona bunu tattırmış olarak ayrılırsın, ben de bununla yaşayabilirim."

"Ağlayabilirim," diye fısıldadım.

"Kızlarının mükemmel olmasının bir nedeni var." Yüzümü göğsüne bastırdım.

Bir elini başımın arkasına doladı.

Ve saçlarının arasına şöyle dedi: "Etrafımda her türlü rezillik ve alçaklık var, ama bugünlerde tek yapmam gereken seni düşünmek ve bir döngünün kırılabileceğini ve ışığın karanlıktan parlayabileceğini bilmek."

Omuzlarım çöktü.

Bohannan kolunu onlara doladı.

Ve orada dururken, sıcaklığın düştüğünü fark etmedik.

Ve sis, iskeledeki polis şeridini yuttu.

KIRK ÜÇ

Mükemmel

"kusayım mı yoksa gidip bir önlük mü alayım bilemiyorum."

"Aman Tanrım, lütfen dışarı çıkıp önlük alma."

"Bir tane alıyorum... *senin* için. Annem olduğunu biliyorum ama bu June Cleaver anlaşması çok sıcak."

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

"bir şey gelmesin. Ben suyu kaynatırken yakarım." Peş

peşe:

Fenn, bana

göre.

Joan, Fenn'e.

Camille'den

Joan'a.

Joan, benim için.

Fenn'den James'e.

Önemli not: James hız ihtiyacı hissettiyse de bunu belli etmedi. Sessiz ve çok rahat biriydi. Onunla tanıştıktan birkaç saniye sonra ondan hoşlandım. Bulmacası basit ya da karmaşık değildi. Sadece Fenn için mükemmel biriydi.

Yine de, şimdiye kadar onu sadece kot pantolon ve Henley ile görmüş olsam bile, plaj voleybolu oynarken izlemenin çok eğlenceli olacağı açıktı.

Bohannan'ın mutfağında kendim ve Bohannan'ın çocukları için yemek yapıyordum.

Will, dünden itibaren kızıyla konuşmayı bırakmış olan anneannesinin yanında kalıyordu.

torununu evine götürdü.

Ancak Celeste artık onun mihenk taşı olmaya başlamıştı ve büyükannesi Annette'e göre, "Hiçbirimizin o çocuğun hayatında iyi bir erkek örneğine ihtiyacı olduğunu iddia edebileceğini sanmıyorum."

Ve gerçekten, hiç kimse bunu tartışamaz.

Bu beni endişelendirdi, ancak zihinsel bir molayı kullanabileceklerini hissettim; ancak avda olmak yerine Bohannan, Jason ve Jesse bizimle evdeydiler.

Çocuklarım evime yerleşmişlerdi, James de dahil olmak üzere onay vermişti ve hatta Camille arka pencereden dışarı bakarak hoşnutsuz bir şekilde "Tamam, anladım" diye mırıldanmıştı.

Ve o sırada Bohannan'ın görüşünü görmemişti. Ya da

Bohannan'la tanışmamıştı.

Ya da onun yavruları.

Şimdi, çete hep . Ve ben kayıyordum.

Çünkü küçük kadın rolüne düştüğümü fark etmemiştim bile.

Ya da ne kadar eğlendiğimi fark ettim.

Jace bana yaklaştı (bir kurabiye yiyordu... ve evet, ben yemek pişirirken o kurabiyeyi yiyordu ve yine evet, o kurabiyeyi ben pişirmiştım) ve kolunu omuzlarıma doladı.

"Neden seninle ilgili her şey birdenbire açıklanır oldu?" diye sordu.

"yapmak için ukala olmak gerekir," dedi Jess bilgece, yüzü buzdolabındaydı.

"On dakika içinde yemek yiyeceğiz Jess," diye uyardım (Jace'e tek kelime fark edeceksiniz, onunla bu tür çoktan vazgeçmiştim).

Jess buzdolabından bir çubuk dil peynirini çiğneyerek çıktı. "Evet, harika kokuyor."

"Hayatım boyunca bir erkek kardeşim olsun istemiştım," dedi Fenn, ikisinin arasına onaylarcasına bakarak. "Ve bak, şimdi iki tane oldu."

"Hey, teşekkürler," dedi Camille.

Fenn Camille'e baktı. "Ben yedi yaşındayken annemden bana bir penis yapmasını istemiştin."

Bu oldu, Camille bir ağabeyi olmasını çok istiyordu.

"Dört yaşındaydım, muhtemelen penisin ne olduğunu bile bilmiyordum," diye karşılık verdi Camille.

"Hâlâ bilmiyor," diye fısıldadı Joan James'e. James sırtıttı.

"Beni utandırmasanız olmaz mı?" Kızlarımdan rica ettim.

"Seni nasıl utandırıyoruz?" Fenn gerçekten şaşırılmış görünerek sordu.

"Bilmiyorum, belki de penisler hakkında sohbet etmek, yeni erkeğim ve ailesiyle paylaşacağımız yedinci veya sekizinci akşam yemeğinden önce tartışılacak bir konudur," diye önerdim. "Biliyorum!" Aniden haykırdım. "Bunu Şükran Günü'ne saklayalım."

"Hayır, lütfen devam edin," dedi Jess, bir dirseğini barın tezgâhına dayamıştı, diğer eli de başka bir dil peyniri çubuğunu tutuyordu. Biraz ısırdı ve çiğneyerek "Penisler hakkında daha fazla şey duymak istiyorum" dedi.

Kızlara, "Ne kadar mükemmel olduğunuzla övünüp durdum," dedim. "Ne yazık ki, sizi öyleymişsiniz gibi davranmanız konusunda uymayı unuttum."

"Anne, gerçekten mi?" Camille sordu. "Bu çok tatlı."

"Ben gerçekten mükemmelim." Fenn, James, Jess, Jace ve Will'in bir açıdan, Celeste'in ise başka bir açıdan dikkatle izlediği bir şekilde kendini bir bar taburesine bıraktı ve ben ilk kez kızımın ne kadar çarpıcı bir güzelliğe ve kıvraklığa sahip olduğuna hayıflandım.

Bunu, kışını lavaboya yaslamış ve avuç içlerini arkasındaki tezgâha dayamış bir şekilde sessizce tüm bu olanları izleyen Bohannan'a söylüyordu.

"Ben doğduğumda melekler şarkı söyledi ve güvercinler ağladı," diye devam etti Fenn.

"Kusacağım," diye inledi Camille.

"Gördüğünüz gibi," dedi Fenn, "Camille dünyaya adım attığında troller homurdandı ve goblinler dans etti."

"Bir büyücü olarak seni bulmam mükemmel bir şey," diye mırıldandı Joan, çenesiyle Camille'in boynunu okşayarak.

Joan'a "Sen aslında benimsin, o ikisinin geldiğini bilmiyorum," dedim.

"Keşke," diye cevap verdi.

Evet, Joan'ın ailesi tam bir haptı. Ona

bir öpücük verdim.

Bana gülümsedi.

"Bana saçımı seninki gibi nasıl kıvracağımı gösterebilir misin?" Celeste Camille'e sordu.

"Kesinlikle. Yarın akşam annemlerde güzellik okulu var!" Camille ağladı. Celeste parlayan, mutlu gözlerini bana çevirdi ve bir şey geldi, Hiç sahip olamadığı bir annenin özlemini çekerken, sahip olamayacağı bir kız kardeşe sahip olmanın ne anlama geleceğini hayal etmeye cesaret edemezdi. Ve bariz nedenlerden dolayı, kendisinden büyük birkaç kız kardeşe sahip olmanın imkansızlığını hiç düşünmemişti.

Ama işte oradaydı, kadın iyiliğinin bu bereketi onun önüne serilmişti.

Ve bu ona verme ayrıcalığına sahip olduğum bir şeydi.

Bu düşünceler ne kadar hoş olsa da, gülümsememin onun için daha yumuşak olmasının tek nedeni bunlar değildi.

"Bebeğim," diye gürledi Bohannan'ın sesi alçaktan. "Bir şey yapmamı ister misin?"

"Hayır, Cade, ben ."

Bana sıcaklık, memnuniyet ve şefkatle harmanlanmış nötr bir bakış attı.

Bunu geri vermeye çalıştım, nötr olmadan.

Sakalı yukarı doğru seğirdi.

İşte oldu.

Başardım.

Mürettebata döndüm ve Jess, Jace ve Celeste'in buna aldırış etmediklerini fark ettim.

Ama Joan alnını Camille'in omzuna koymuş, yüzünü saklıyordu, Camille gözlerimden kaçıyordu ama onunkiler gözyaşlarıyla parlıyor gibiydi ve Fenn derin derin nefes alıyor gibiydi.

"Siz iyi misiniz?" diye sordum.

Fenn'in bakışları benimkileri

buldu.

O da "Biz harikayız anne. *Mükemmeliz.*"

Bakışını tuttum.

Bakışını
okudum.

Bakışını sevdim.

Sonra da akşam yemeğini bitirmekle meşgul oldum.

Konfüçyüs

TErtesi gece, hala yüzüme serum sürerken ışık düğmesini kapatarak banyodan çıktım.

"İskelemde otururken tüm Misted Pines hayalet hikayelerini dinlemeyi kaçırmış olabilirim," dedim Bohannan'a. Yataktaydı, belli ki çıplak göğsü de sakalı gibi oradaydı ve yeni bir lezzetli keşif, ince, altın çerçevesi okuma gözlükleri burnundaydı.

Onları çıkardı ve bana baktı.

Seksi bir erkek kütüphaneci fantezisi yaşadığım için şikayet etmeyi bırakmıştım.

Okuduğu şeyi komodinin üzerine bıraktı ve "Yatağa gir" diye emretti.

Yatağa girmedim. Üstüne çıktım.

Kalçalarına yaslanarak ellerini ellerime koydu ve ben de usulca, "Sanırım gördüğüm en güzel şeylerden biri seni, Jace'i, Jess'i ve James'i sırtımı aydınlatan o ışık dizilerini aşağı yukarı asarken izlemektir," dedim.

Ve vardı. Belki otuz set vardı. Yani sadece iskelem yumuşak, romantik, güvenli, öcü-adam-uzak-dur ışıklarıyla donatılmamıştı, iskeleye inen yol da öyleydi. Evin dışındaki güverte de öyleydi. Bölüm bölüm kumandaları vardı, böylece hepsini ya da bir kısmını kullanabilirdim. Ama evden iskeleye, saklanacak bir yer yoktu.

Hatta bazılarını ormana, Bohannan'ın evine giden yol boyunca dizmeye başlamışlardı. Ama bitince durdular.

Kendime not: Daha fazla ışık alayım ki benim olan Bohannan'ın olanla başka bir şekilde bağlantılı olabilsin.

"fazla bir şey götürmüyor," dedi.

"Bunu yaptın çünkü bizi ışığın içinde güvende hissettirmek istedin. Yaptın çünkü onları istedim ve beni mutlu edeceklerini biliyordun. Bunu yaptın çünkü James'i rahatlatmanın yolu buydu. Oğlanları yabancılaştırmadan kızlarımla birlikte olabilmem için yaptın. Bu bana pek de az bir şeymiş gibi gelmiyor."

Bütün bunlara cevap vermedi.

"Eğer özgürlüğümüzü savunan adam buysa, bu gece daha rahat dinleneceğim. Bana ellinci kez 'Konuş benimle, Goose' dediklerinde muhtemelen Jace ya da Jess'in ağzına bir yumruk atardım. O güler yüzlü ve bir azizin sabrına sahip."

Dudaklarım yukarı kalktı, çünkü James kesinlikle öyleydi, ama ona hatırlattım, "Bunu yapan kız, bizi için gizlice suya atmaya başladığı bazı çakıl taşlarını topladıktan sonra Jace ve Jess'i daha fazla hayalet hikayesi anlatmaları için kışkırttı."

"Bununla ilgili bir sorunum yok, çünkü onun korkusu yok."

"Bir anne için bu çok korkunç."

"Başka şekilde ifade edeyim. O çok zeki biri, bu yüzden ne zaman korku hissedeceğini ve bunu kullanacağını biliyor ve biraz eğlenmek dışında ne zaman işe yaramayacağını da biliyor."

"Her şey için bir cevabınız var."

Kalçalarımındaki parmakları beni sıktı. "Eski sevgilinin seni geri istemesi konusunda ne hissettiğine dair bir cevabım yok."

Hızlı güncelleme: Hızlı bir tane çektim.

Çok meşguldük, bir sürü insan, bolca kahkaha ve sohbet, yemek pişirme ve çevreyi keşfetme, herkesin bunun gerçekleştiğini anlamasıyla birbirimizi tanıma. Yıllardır tanıdığımız aileler uyum sağlıyor, ve biz de bu aileye dönüşecektik.

Ama Angelo'nun kızlardan biriyle konuşup ağzından kaçırmasından endişeleniyordum ve Bohannan'a bundan bahsetmemişken bunun olmasını istemiyordum.

Bu yüzden, bunu konuşamayacağımız bir zamanda ona laf arasında söylemişim. Şimdi konuşacağımızı tahmin ediyordum.

"Kollarımı göğsüne dayamak için öne doğru eğildim ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Uzun zaman oldu."

"Ölmüş gibi yasını tuttum," paylaştı ve Grace'den bahsettiğini anladım. "Sorunlarımız olduğunun farkında değildim. Çok fazla konuştuk. Kavga ettik. Sorunlarımızı görmezden gelmedim ve o da bunu yapmamı istiyordu. geldiğini anlayamadığım için kızgındı. Ama işin özü kızımızı sevmediği için, ben de bu konuda ne düşündüğümü anlayamadığı için kızgındım. Yine de gittiğinde, tüm bunlara, yıllara rağmen, bu bir darbeydi. Yas tuttum. Sonra neyin yasını tuttuğumu fark ettim. Onun için hissettiğim şey ölmüştü. Ve yas tutmayı bıraktım."

Bu mantıklı.

"Angelo için hissettiklerim de öldü. Bunu düşündüm ve aslında bir yanıma bağışlayıcı kadınlardan biri olmak istiyor. Hataları anlayan, herkesin insan olduğunu ve hata yapabileceğini bilen biri. Ama çocukluğumdaki ev hayatım güvenilmezdi. Annem beni hiçbir zaman gerçekten ihmal etmedi. Beslendim, giydirildim ve okula gittim. Ödevimi bitirip bitirmediğimi bile sorardı. Ama sıcaklık ve sevgi yoktu. Okuldan eve otobüsle dönerdim ve indiğimde başka bir yöne doğru yürüyüp eve hiç gitmeyebileceğimi ve annemin gittiğini fark etmeyebileceğini düşünürdüm."

"Tanrım, Larue," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Berbattı ve hâlâ berbat ve iyi değil. Asla daha iyi olmayacak. Kızlarımı nasıl yetiştirmem gerektiğini bana gösterecek bir annem yoktu. Sadece büyürken yaşadıklarımın dolayısıyla değil, tavsiye almak için konuşabileceğim biri. İşleri doğru yaptığımdan emin olmak için. Ve evlendiklerinde ya da bebekleri olduğunda gidebileceğim biri olmayacak. Beni anlayan, benden önce orada olan ve bu gerçekleştiğinde karşılaşacağım şeylerle başa çıkarken yanımda olacak biri."

Parmaklarımın arkasını çenesindeki bıyıklarının dolgunluğu boyunca gezdirdim ve devam ettim.

"Warren'la birlikteyken neye ihtiyacım olduğunu anlayamayacak ve bunu ona iletemeyecek kadar gençtim. Bu onun bana ihanet etmesini haklı çıkarmaz ama Angelo ile daha yaşlı ve akıllıydım. Warren'la neden çalışmayı reddettiğimi düşündüm ve Angelo'ya açık açık söyledim. O bir rock'n roll grubunun solisti ve gitaristi. Ününü biliyordum. Hatta onu 'evcilleştirmemle' ünlenmişim. O yüzden bunu açıkça belirtmem gerektiğini biliyordum. Bu anlaşmayı bozan bir şeydi. Bu ötesine geçemeyeceğim bir şeydi. Kendimi kesinlikle güvende ve tamamen ailemizin, evliliğimizin bir parçası olarak hissetmem gerekiyordu. Ve bunu bana hala yapıyordu. Ama gittiğinde, sadece gitmiştir, Bohannan."

"Evet," diye mırıldanarak onayladı.

"Bunu birine yüklemenin zor bir görev olduğunu biliyorum. Beni bu işi çözmeye ikna etmeye çalışırken, bunun kendisini çok baskı altına soktuğunu söyledi."

"Bu çok büyük bir baskı değil."

"Hayatta her şey olur,
Bohannan."

"Bu çok büyük bir baskı değil,
Larue." "I-"

Parmağını dudaklarıma götürdü.

Çenemi kapattım çünkü bu sevimli, seksi ve sinir bozucuydu, hepsi bir arada.

"İnsanların sana söylediklerini unutmazsın," dedi ve parmağını kaldırdı. "Önemli olduğunda değil. Senin gibi olmayan bir kadınla yatıp sonra da dişlerini fırçalarken 'Kahretsin, unutmuşum. Delphine'e onu aldatmayacağımı söylemişim. Bu böyle yürümez."

Dudaklarımın seğirdiğini hissettim çünkü bu biraz komikti.

"Yanlış yaptığını biliyordu. Bunun ne anlama geleceğini biliyordu. Yine de yaptı. Neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Ama biliyordu. Bu baskı saçmalığı sorumluluğu size atmak içindi. İnsanların büyük çoğunluğu hukukun inceliklerini bilmez. Ama doğruyu ve yanlış bilirler."

"Evet," diye kabul ettim.

"Yani onu unuttun," sonucunu çıkardı.

Gülümsedim. "Hayır. Şu anda seni
aştım." Elleri sırtımdan yukarı kaydı.

Gözlerim komodinin üzerindeki dosyaya kaydı.

"Endişelenmeyi bırak," diye mırıldandı. "Bu davanın baş soruşturmacısı ben değilim."

Dikkatim tekrar ona döndü. "Dava için endişelenmiyorum. Dava için endişelenmemin nedeni, ışıklar dizmek, ev sahibi gibi davranmak, harika olmak ve kızlarımın beni sana emanet ederken kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak için zaman ayırman. Zahmetsizmiş gibi gösteriyorsun ama öyle değil."

Kaşları kalktı. "Harika olmak mı?"

Ona bir göz devirme muamelesi yaptım. "Kapa çeneni." Bu sefer sakalı kalktı.

Ona baktım.

İçini çekti, yatak başlığına doğru daha dik oturmak için itti ve beni de yanına aldı.

Ona bakmaya devam ettim.

Her şeyi ortaya koydu.

"Tekne hemen hemen çıkmaz sokak. Tanığımız gece yarısından sonra uzaktan birini görmüş olsa bile, hala üzerinde çalışıyoruz, bu yüzden fazla bir şey görmediler ve bu adamın bu kadar aptalca bir hata yapıp bu izi bırakacağı oldukça şüpheli. Benim tahminim, görünmeden gidebileceği kadar geç bir saati seçtiğini düşünse bile kesinlikle kendi teknesini kullanmazdı. Her şeyin önemli olabileceği ve tekneyi bulursak bize bir şeyler verebileceği düşüncesiyle hareket etmeliyiz. Ama çok fazla ayak işi var. Belki de bu ilçedeki her beş evden birinin sahibinin bir teknesi vardır."

Bu ilçede üç büyük göl vardı, o kadar büyüklerdi ki çevrelerindeki iki gölle kesişiyorlardı, bu yüzden bunun doğru olduğundan pek şüphem yoktu.

"Tekneler ruhsatlandırılır ve bu teknede dıştan takmalı bir motor vardı, dolayısıyla ruhsatlandırılması . Bununla birlikte, burada kalabalıktan uzakta yaşayan insanlar var ve bu, hükümet düzenlemelerine uymayı ya da bunların hayatlarına sızmasını pek sevmeyen insanların işlerine karışabileceği anlamına gelebilir. Dolayısıyla bu ilçedeki teknelerin dörtte birinden fazlasının, özellikle de tarif edilen gibi küçük teknelerin sahibinin teknesini kaydettirme zahmetine katlanmadığını düşünüyoruz."

Ben de bunun doğru olduğunu düşünmüştüm.

"Marinadaki birkaç yerden balıkçı teknesi de kiralayabilirsiniz ama çok fazla yok. da çok azı açık renk ve koyu renk şeritli. Onları izole ettik, üzerlerini kapattık ve adli tıp Malorie'yi bir tekneye bindirip bindiremeyeceklerini görmek için tek tek inceliyor. Bu muhtemelen boşa harcanan bir çaba. Oraya konulmadan önce ziftlendiğine bahse girerim çünkü memleketine varmadan önce öldürüldüğünü biliyoruz. Ayrıca gece için tekne kiralayamazsınız. Sadece günübirlik kiralamalar ve sözleşmelerde geri dönüşün akşam karanlığında olması şartı var. Geri dönmemiş tekne yok. Eğer onlardan biriye, adam kendine yardım etmiştir, biz de izini süremeyiz. Ama yine de o hattı kaldırıyoruz."

"Marinada kameralar mı var?" Ben sordum.

"Bazıları, kapsamlı manzaralar değil. Ama sahip oldukları açılar, görünmeden çekmek için bir tekneye yüzmeniz gerekirdi ve bu adamın bunu yapacağını tahmin etmezdim."

Ben de yapmazdım. Yakalanmamaya kararlı olacak ve bunun için elinden geleni yapacaktır ve Bohannan'la rekabet halinde olduğu için onu geçmek için bunu daha da fazla yapacaktır.

Bohannan paylaşımlarına devam etti.

"Berkeley'e ajanlar gönderdiler. Malorie'nin yurdundaki birden fazla kişi etrafta dolaşan ve pek de iyi hissetmedikleri bir adam görmüş. Hatta birkaçı onu ihbar etmiş. Onu Malorie kaybolmadan önce görmüşler ama sonra görmemişler. Tanıklarla ayrı ayrı konuşuldu, sanatçılarla ayrı ayrı oturuldu ve yüz kompozisyonları oldukça çarpıcı bir benzerlik taşıyor. Yani aynı adam. Kimse onu herhangi bir sınıfta görmemiş ya da yurdun dışında dolaşırken görmemiş."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Yan kasabada yaşayan bir adama benziyor. Böyle bir şeyi yapabilecek yeteneklere sahip bir adam. Ama o adamın her iki cinayet için de sağlam mazeretleri var. Bununla birlikte, adamımızın bana daha yakın olmak isteyeceğini düşünüyorum. Taslaklardaki adam gibi birini MP'de hiç görmedim. Jace, Jess, Harry, çocuklardan hiçbiri de yapmadı. Kompoziti yayınlamıyoruz çünkü adamımızın bu amaçla, bizi hiçbir yere götürmeyecek bir soruşturma hattına sokmak için birini kiralamadığını bilemeyiz ve insanların bunu bilmesini istemiyoruz."

etrafta kızları öldürmeyen birinin yüzünü bulmak. Ve adamımız, bunu o kadar kolay yapmayacak. Yine de o adamı Berkeley'de bulmak istiyoruz. Eğer o yaptıysa, muhtemelen kötü adam yüz yüze görüşmeden yapmıştır. Ama bunu elemek zorundayız. Ve onunla konuşmamız gerekiyor."

Başımı salladım, sonra da tereddütle sordum: "Washington'a varamadan öldürüldü mü?"

"Malorie ciddi ve çalışkandı ve bir programa bağlıydı. Bu yüzden oda arkadaşı bir şeyler olduğunu hemen anladı. Oda arkadaşı ona ulaşamayınca, Malorie'nin terk edilmesinden bir gün önce endişelerini bildirdi, ancak o zamana kadar bir gün bile kaybolmamıştı. Onu bulduğumuzda en az on iki saat önce ölmüştü. Adamın elinde yirmi dört saatten az kaldığını tahmin ediyoruz. Bu özel görevde, adamımızın korkmuş, belki kavga eden, muhtemelen dengesiz bir kızla uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Alice, korku ve panik istiyordu. Malorie, sürpriz unsuru. Bunu düşünen o, bebeğim, ben değilim, ama o yolculukta, onun bagajını yaptı."

Yüce Tanrım.

Yutkundum ve sonra, "O... Alice kadar kötü müydü?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Tamamen farklı bir yöntem. Yüzde yüz onu yakalayamayacağımız bir hale getirmek için. Ya da yanlış ipucunu bulacağız. Malorie'yi eldivenli elleriyle boğdu. Savunmaya yönelik bazı morluklar vardı ama onun dışında bir iz yoktu."

"mı...?"

Bohannan bana o söyletmedi.

"Herhangi bir şekilde tecavüze veya cinsel saldırıya uğramamıştır."

Malorie Graham'ın başına gelen herhangi bir şeye sevindiğim gerçeğinden nefret ediyordum ama bu dünyadan alınmadan önce başka bir travma yaşamadığı için mutluydum.

Ancak.

"Alice?" Fısıldadım.

"Hayır bebeğim," fısıldadı.

Rahatlamış bir nefes aldım.

"Şu anda benim işim McGill ve Robertson'ın yaptığı işlerle uğraşmak değil. Benim işim," diyerek dosyaya baktı, "eski davaları inceleyip aklıma bir şey gelip gelmediğine bakmak. Kardeşler

Kurbanlar. Erkek arkadaşlar. Kuzenler. Tanıdıklar. Araştırdığım suçla herkes. Aşırı derecede yardımcı olan herkes. Ne yaptığım ile ilgilenen. Dikkatli olan ya da bana garip bir his veren."

"Böyle bir şeyi koşuya gerek kalmadan hatırlayamaz mıydın?"

"Öyle umuyorum ama hâlâ üzerinden geçiyorum."

Tekrar başımı salladım.

"Ayrıca, hayran da okumalıyım."

Bu hoşnutsuz bir mırıldanmaydı.

Ve bu bir sürprizdi.

"Hayran mektubu mu?"

"Buraya gelen postalar posta kutusuna gönderiliyor. Sosyal medya da dahil olmak üzere her şeyden uzak durmaya özen gösteriyoruz. Hiçbirimiz için."

Şaşırmıştım. "Celeste bile mi?"

"Özellikle Celeste. Giriyor ama bunu arkadaşı Phoebe hesaplarını paylaşmasına izin verdiği için yapıyor. Gerçi paylaşım yapmıyor ve buna sadece ben Phoebe'nin 'arkadaşı' olduğumda izin veriyor, böylece izleyebiliyorum. Çocukların hayalet hesapları var, böylece bir şeyi araştırmaları gerektiğinde onları kullanabiliyorlar."

Bir gencin kendi sosyal medyasına sahip olmasını engellemek küçük bir mucizeydi.

Yine de, mevcut toplumumuzda ne iddia ederlerse etsinler, onsuz da hayatta kalabileceklerini gösterdi.

"Bu mülkü bulmak zor olmazdı, çünkü yüz elli yıldır bir Bohannana ve vergilerini ben ödüyorum," diye paylaştı. "Ama kayıtlara göre burası bir arkadaşımın sahibi olduğu bir şirket tarafından yönetiliyor. Benim başka bir şirketin yöneticisi olduğum bir sözleşmemiz var, o benim adıma bu mülkü yönetiyor ve ben de ona ödeme yapıyorum. Bu derin bir iz değil. Yine de bazılarını dışarıda tutabilecek bir kalkan, bunu aldık ve resmi adresim bir posta numarası. Çocuklar için de aynı. Postacı postalarımızı getiriyor çünkü bizi tanıyor. Gerçi oraya pek bir şey gelmiyor. FBI'a gidiyor."

Bu benim ilk soruma cevap olmadı.

Ben de bunu farklı bir şekilde, şaşırmış bir ifade olarak sordum.

"Hayran mektupları alıyorsun."

"Hayran mektupları. Nefret mektupları. Bir şeyleri yanlış anladığımı söyleyen mektuplar. Gerilim yazıyorsunuz, o yüzden Percy Gibson ve Al Catlin'in destekçileri olduğunu anlayabilirsiniz."

"Bir dakika," dedim ve biraz bekledim.

Al Catlin de bir başka ünlü vakaydı. Seri tecavüzcü. Öldürmemiş. Ama yedi yıl boyunca dokuz eyalette otuza yakın kadına tecavüz etti.

Etkileyiciydi, çünkü metot oyuncusu gibi bir yoğunlukla, saldırılar arasında görünüşünü o kadar tamamen değiştiriyordu ki, hepsini birbirine bağlamak için davranışlarında bir işaret gerekiyordu. Kilo aldı, verdi, saçlarını boyadı, yüz kıllarını değiştirdi, renkli lenslerin yanı sıra kar maskesi, Zorro tarzı göz maskesi, tam yüz şeffaf plastik maske taktı, sesinin tonunu değiştirdi, aksan takındı - kurbanlarının onu teşhis etmesini engelleyecek her şeyi yaptı, ama aynı zamanda suçlarını birbirine bağlayacak şekilde.

Bu da onun kovuşturulmasını zorlaştırdı.

Ancak her birinde, yaptığını bilmediği açık olan bir hata yaptı.

Kurbanlarını taciz ederken onlara "fino köpeği" diyordu.

Onu konu alan bir kitap yazmayı düşünmüştüm ama bundan vazgeçmeden önce çok fazla araştırma yapmamıştım. Çok rahatsız ediciydi ve bu davranışların aslanlaştırılmasında herhangi bir payım olsun istemedim. Açıkçası, ben olsam bu şekilde yazmazdım. Ancak pek çok kişinin rahatsız edici bulduğu şeyleri başkaları iç gıcıklayıcı bulabilirdi ve ben de bunun bir parçası olmak istemedim.

Zihnime bir not daha *düştüm: Bohannan'ı Google'da araştırmaya başlayın.*

Ama adamın üzerine oturdum için...

"Catlin'in profilini mi çıkardınız?" diye sordum.

"Bürodayken pek çok suçu araştırdım ve pek çok insanın profilini çıkardım bebeğim. On yedi yıl boyunca onlarla birlikteydim."

"Doğru," dedim.

"O saçmalıkların hiçbirini okumuyorum. FBI'ın benim için aldığı postaları. Onlar alır. Açıyorlar. Katalogluyorlar. İşaretlenmesi gereken her şeyi işaretlerler. Bilmem gereken bir şey varsa bana söylüyorlar. Şimdi ben okuyorum. Hepsini."

"Muhteşem," diye mırıldandım.

"Eğer bu adamı bulmamıza yardımcı olacaksa, umurumda ," dedi.

"Elbette," diye yanıtladım, sonra da "Onun profilini biraz da olsa çıkarabildiniz mi?" diye sordum.

Bohannan saldırmadan önce bir saniye bile geçmedi.

"Zeki biri. Eski asker olabilir ama bu şüpheli. Kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmayacaktır ve başarısız olabileceği her şeyden korunmaya çalışacaktır ve otoriteye saygı duymadığı için ordudan atılmak gündeminde olmayacaktır. Ayrıca, orada çok fazla rekabet olabilir. Başarılı olması gereken çok fazla şey var, birileri bir şeyde ondan daha iyi olacak ve o bunu kabul edemez. Dikkati dağınıkken iyi çalışmaz. Gözü tek bir hedefte. Yine de bu, yol boyunca öğrendiği bir ders olabilir. Büyük olasılıkla avlanarak ve dışarıda çok zaman geçirerek büyümüştür."

Bir nefes aldı. Ve
devam etti.

"Kesinlikle öldürdü, ama bir aile hayvanı gibi kolay hedeflere bulaşmadı. Bu avla ilgili olurdu. Görev. Test. Büyük av. Ayılar. Güzel kupalar. Kurtlar ya da büyük kediler. O formda. Uyum sağlayabilir. Başarılı. Yıldız bir atletti. Mükemmel bir nişancı ya da ödüllü bir balıkçı ya da başarılı bir tahvil tüccarı, bunların hepsi ya da hiçbiri. Sadece bir şeyde değil, pek çok şeyde iyidir. Kendisinden daha iyi olduğunu düşünen insanları alt etmiştir. Bulduğu ve aştığı her zorluk onu tatmin etmedi. yüzden daha peşine düştü. Daha aşırı olanları. Bende uyandıracağı tepki dışında öldürmekle ilgilenmiyor. kırana, herkesin önünde küçük düşürene ya da pes ettirene kadar bana karşı oynamayı planlıyor ve sonra daha büyük, daha aşırı bir mücadeleye geçecek."

Birkaç nedenden dolayı aptala dönmüştüm.

Bu iyiydi, çünkü Bohannan'ın işi bitmemişti.

"Cinsel sorunları yok, gerçi tahakküm kurmaya meraklı olabilir ama bu iyi bir şey olmayabilir. Bununla birlikte, çizgiyi aşmayacaktır. Kendisi gibi derinlere inen partnerler bulacak ve açık rıza alacak. Yaptığı yanlış adım bu olmayacak. Kadınlar kolay avdır, bu yüzden temel içgüdülerini tatmin eder ve oyunlardan zevk alır. Genç biri. Yirmili yaşlarda değil, muhtemelen otuzlu yaşların ortasında.

Bu yaşıta bu kadar başarıyı tatmak üstünlük duygusunu pekiştiriyor. Tek seferde sadece ve takıntılı bir şekilde tek bir şeye odaklanarak oyunu hileli hale getirse bile. Kırklı yaşlarının başında olabilir ama daha yaşlı değil. Muhtemelen çekici biri. Muhtemelen çok çekici. Onunla gurur duyan, belki de fazla gurur duyan, işlevsel bir ailesi var. Ama bu onların suçu değil. "O doğuştan doğru yaratılmamış."

Vay anasını.

Bu çok fazlaydı.

Ve hala işi bitmemişti.

"Bir sonraki cinayet yakında olmayacak. Umarım haklıyım, ama zamanımız var. Bunun tadını çıkarıyor. Her saniyeden zevk alıyor. Her tepkiden. Bunu uzatmak istiyor. Gerilim istiyor. Kontrolü istiyor. O Misted Pines'dan değil. Buralı değil. Ama o burada ve benim için geldi. Benim bölgemde beni yenmek sadece vuruşun bir parçası değil, bilinmeyen araziye yenmek de ek bir bonus. Daha da iyisi, karıştırdığı pislikten habersiz değil. Belediye meclisindeki toplantıdaydı. O videoların her birini ele geçirmeyi başarmış. Ormandaki partinin kötüye gidişini bile izlemiş olabilir. Buna bayılıyor. O kukla ustası değil. Kendini tanrı yapıyor. Ve ihtiyacı olan şey de bu."

Konuşmayı kestiğinde ve bir daha başlamadığında, "Yani küçük bir profilin yok, *bir profilin* var" diye not ettim.

Sakalı tekrar yukarı doğru seğirdi.

"O kasaba toplantısını onun egosunu beslemek istemediğin için terk ettin," diye tahmin ettim.

Çenesini eğdi. "O sirkten kaçtı. İzlememi istedi. Bunu yaparken beni izlemek istedi. Ama ben bir kukla değilim, o da benim tanrım değil."

Bu konuyu derinlemesine araştırmamaya karar verdim çünkü katilin orada, hepimizin, tüm kasabanın, ama özellikle Celeste'in, Jess'in, Jace'in, benim yakınımda olduğunu bilmek beni ciddi şekilde ürpertti... ve sadece değil, Bohannan'ı da izlemek için oradaydı.

"Seri katil olmaktan daha zorlu bir meydan okuma mı ki insanlar onu bir seri katil gibi avlasın?" Ben sordum.

"Beni yendiğinde bir sonraki adımın ne olacağını şimdiden hesaplıyor ve beni yeneceğinden emin. Yazı tura atacak. Kendini av yaptı. Bir sonraki mücadelesinde avcı olacak. Ve sekiz yaşındaki kızların ya da üniversite birinci sınıf öğrencilerinin peşinde olmayacak."

Ürperdim.

Bohannan kollarını bana doladı, beni kendine çekti ve daha yakından izledi.

"Anladın mı, muhtemelen izliyordur. Ve sadece belediye meclisi toplantısından bahsetmiyorum."

Oh, anladım.

Bunu tamamen inkar ediyordum. Ama anladım.

Bohannan beni sıktı.

"Eğer son birkaç gün izlediği günlerse, bu onu çıldırtıyor demektir. Onu bulmaya çalışırken belimi kırmaktansa ışıklarınızı dizmekle daha çok ilgileniyorum. Jace ve Jess de öyle. Onun için bonuslar, belki de bu yüzden beni seçti. Adamlarımı ben eğittim ve iyiler. Biz harika bir takımız. Yani beni yenerse, sadece beni yenmiş olmaz. Bütün takımı yener. Erkekler, onun gözünde gerçek erkekler. Bizi alt ettiğinde onu sürünün lideri yapacak tipik alfalar."

"O..." Tanrım, bunu söylemek şöyle dursun, düşünmek bile istemiyordum. Ama cevabı bilmek zorundaydım. "...hayal kırıklığına uğrayıp seni ya da ikizlerden birini başka bir şekilde hedef almak mı?"

"Bu bir hile olurdu. Ben onun için önemliyim. Jace ve Jess de öyle. Alice önemli değildi. O bir laboratuvar faresiydi. Bir deney. Ona yaptığı şey korkunçtu ama acemiceydi. Malorie önemli değildi. O bir piyondur, oyun için önemliydi ama kolayca harcanabilirdi. Gerçi bu satranç değil. Vezirlerini feda ederek şahını korumuyor. Bu bir düello. O hamle yapar, benim savuşturmam gerekir, ta ki beni hamle yapmaya zorlayana ve o savuşturana kadar."

Bu konuda kesin bir tutumu olduğu söylenebilir.

Ama bu bizi bilmek istediğim başka bir konuya getirdi. "Jace ve Jess ne *iş yapıyor*?"

"Sanırım bu gezegende onlardan birine açılmayacak bir ruh olmadığını fark etmişsinizdir."

Göz kırptım.

"Onlar şimdiye kadar karşılaştığım en iyi soruşturmacılar ve sorgulayıcılar. Ve bunun için övgü almıyorum. Sadece vardı. Ben iyi bir soruşturmacıydım. Bir ipucu bulabilirim ve eğitimli bir profilciyim, bu yüzden sorgulamada berbat değildim, ama korkutucuyum ve bu hiç yardımcı olmadı. Profil çıkarmak benim işimdi. İyi kötü bir yuva bulmuştum. Ama konuşmak istemeyen bir tanığın varsa, Jace ya da Jess onu rahatlatır. Son soruşturma hattınızı kokladınız ve tıkandınız, Jace veya Jess elinizdekilere bakacak ve aşağı inmek için üç yeni yol bulacaktır. Onlara bildiklerimi öğrettim ve onlar da asla tahmin edemeyeceğim bir şekilde öğrendiklerimi uyguladılar. Bu çok esrarengiz."

"Neden polis olmuyorlar ya da senin izinden gidip FBI'a katılmıyorlar?" diye sorarken dikkatliydim.

"Çünkü danışman olarak, rozetleri olsaydı kazanacaklarından dört kat daha fazla kazanıyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani hiçbir resmi kolluk kuvveti eğitimi ya da deneyimi olmayan yirmi yedi yaşındaki araştırmacılar mı?"

"Bir çocuğun merakını pek çok şekilde uyandırabilirsin Larue," diye yanıtladı. "Babam bana Konfüçyüsten alıntılar açıklatırdı. Anlamadığım zaman sinirlenir ve bana bağırırdı. *'Bir aslan beni bir ağaca kadar kovaladı ve ben tepeden manzaranın tadını çıkardım.* Harika bir alıntı. İki ders. Sakin olun ve sorununuz üzerinde düşünmek için iyi bir pozisyon alın. Hepsinden önemlisi, pozitif kalın. Ya da rakiplerinizi aslanlar gibi düşünün, onları sizi zirveye taşımak için kullanın ve başarınızın tadını çıkarmak için zaman ayırın. Dokuz yaşındayken bunu anlamamın imkanı yok."

Dokuz mu?

Yüzümü buruşturdum.

"*Eğer odadaki en zeki kişi sizseniz, yanlış odadasınız demektir*" diye devam etti Bohannan. "Ben de çocuklarımla aynı şeyi yaptım. Onlara Konfüçyüs'ü fırlatıp bana açıklamalarını istemedim. Onlara Konfüçyüs'ü ve dışarıda öğrenebilecekleri başka büyük beyinler olduğunu öğrettim. Ve onlara öğretirken, öğrenmeye aç olmalarını sağladım. Öğrendiler. Öğrenmeye devam ediyorlar. Ve biliyorlar,

Odadaki en zeki kişiler olduklarında, kendilerine başka bir oda bulmaları gerekir."

"Yani bir gün seni terk edeceklerini düşünüyorsun," dedim sessizce.

"Umarım bir gün öğrenirler, böylece öğrenmeye devam edebilirler. Ve insanlara yardım etmeye devam ederler."

"Birden fazla ihanet, boşanma ve on buçuk yıl dışında, eski sevgilimi unutmamın başka bir nedeni daha var," dedim ona.

Ne olacağını bilerek (bunu kaçırmayı zordu, ama aynı zamanda, onun bir tür dahi olduğundan şüpheleniyordum, bu yüzden yapmazdı), beni tekrar yanına alarak yatağa geri kaymaya başladı.

"Öyle mi?" diye sordu. "O da ne?"

"Başka bir adama aşık oluyorum," dedim ona. O üstte olacak şekilde bizi döndürdü.

"Onu tanıyor muyum?"

"Odadaki en zeki kişi o." Burun delikleri alevlendi.

Başını eğdi. Beni öptü.

Daha sonra, ikimiz *de* çıplakken ve o içimde hareket ederken, yavaşça, ağzı benimkinde, ellerimden biri saçlarında, diğeri kığını sıkarken, dizlerim yüksekte, kalçalarım onu sararken, hem eylemlerle hem de sözlerle iyi olan erkeğimin şimdi bana eylemler verdiğini anladım.

Benimle sevişiyordu çünkü o da bana aşık oluyordu.

Bu harikaydı.

Bu *harikaydı*.

Bu ona en azından katili yakalayana kadar June Cleaver rolümü verdi ve sonra Bohannan'ın da yemek yapıp yapamayacağını anlayacaktık.

Telefonum çalmaya başlamasaydı da her şey harika ve muhteşem olmaya devam edecekti.

Seçkin birkaç kişi dışında kimse ulaşamadı ve bu birkaç kişinin de o saatte beni aramak için herhangi bir nedeni yoktu.

Önemli olmadığı sürece.

Ya da acil bir durum.

Kahretsin.

Bohannan bunu biliyordu, bu yüzden telefonuma uzandı ve şimdi komodininin üzerine kurduğum şarj pedinden aldı.

"Fenn," diye mırıldandı.

Erkeğim içimdeyken kızımınla konuşmayacaktım ve o da bunu biliyordu.

O da dışarı çıktı, sırt üstü yattı, beni yanına yatırdı ve ben de telefona baktım.

"Selam tatlım, her şey yolunda mı?" Selam verdim.

"Tamam anne," dedi temkinli bir şekilde. "Sana link göndereceğim ama bunu sana mesajla söylemek yerine daha önce aramak istedim."

Gözlerim Bohannan'ınkileri

buldu. Kaşları uğursuzca

çatıldı. "Ne?" diye sordum.

diye sordum.

"Çamların arasındaki yeni evinizle ilgili sırrınız ortaya çıktı. Ve cinayetler artık yerel bir hikaye değil. Ve onlarla ilgilenen ünlü profil uzmanı ile olan ilişkiniz de değil. Ve...uh..." "Cade'in evli olduğunu biliyor muydun?"

Pekala.

Kahretsin.

Kalpten Kalbe

W Fenn'in gönderdiği linki almak için mesajlarımı açmadan önce ikimiz de pijamalarımızı giydik.

Bohannan'a gönderdim, benimle birlikte okusun diye.

"Siktiğimin Dern'ü" dediğinde iki paragraf okumuştum. Ve evet.

Makalenin her Dern yazıyordu.

Bunun kanıtı, takipçimden kaçmak için Misted Pines'ı seçmiş olmamdı, çünkü burayı güvenli bulmuştum, çünkü sıkı bir gemiyi yöneten sadık bir kolluk görevlisi olarak ünlenmişti.

Ne yazık ki bir mucize gerçekleşmemişti ve Bob Welsh'in faaliyetleri medyanın radarından kaçmamıştı. Bu faaliyetler çok fazla şok ediciydi ve bunun gerçekleşmesi için çok fazla ünlü insanı içeriyordu.

Bu nedenle Bob Welsh'in ne yaptığı ve neden yaptığı konusunda medyanın ilgisini çektiğini fark etmemiş değildim.

Ancak Alicia ve Russ bu fırtınayı sadece eve geldikleri ve ulaşılabilir oldukları için değil, her ikisi de benden çok daha ünlü oldukları için atlattılar. Gerçi bunu hiçbir yorum yapmadan başardılar (Michael bunu birkaç televizyon röportajı almak için kullandı).

Misted Pines've kimse orada olduğumu bilmiyordu (şimdiye kadar), başka işlerim olduğundan bahsetmiyorum bile. Her ne kadar

Alicia ve Russ ile iletişim halindeydim, Ajan Palmer gerektiğinde beni bilgilendiriyordu ve Welsh'in iki kurbanı sık sık aklıma geliyordu, iyi olduklarını umuyordum ve istenirse yardım etmeye hazırdım, bu beni gerçekten korkutmuyordu.

Ve bunun gibi her şeyde olduğu gibi, bu hikayenin gülü bir kez solduğunda, ortadan kayboldu ve muhtemelen kadınlardan biri hikayesini anlatmak için ortaya çıkana kadar (ya da çıkarsa) ya da birisi Netflix için bir belgesel ve/veya film yapmak için hikayeyi ele geçirene kadar (çünkü suçunu kabul etmişti ve yargılanmayacaktı) yeniden ortaya çıkmayacaktı.

Dolayısıyla, ilgili herkes için, öyle ya da böyle, bu asla yapılmayacak olsa da, tüm niyet ve amaçlar için (şimdilik) yapıldı.

Dürüst olmak gerekirse, Misted Pines'da olmam çok da ilginç değildi.

On yılı aşkın bir süre bekar kaldıktan ve mahremiyetimi titizlikle koruduktan sonra, iki kızın ölümüyle ilgili yerel bir davaya yardımcı olan ünlü bir eski FBI profilcisiyle takılmıştım...

Ve o profilci Bohannan'a benziyordu.

Bu bir sorun olacaktı.

Ancak Bob Welsh, yirmi dört saatlik haber döngüsünün belki de son birkaç on yılda toplumda meydana gelen en zararlı şeylerden biri (belki de en *önemlisi*) olduğu dersini ilk kez öğreniyor değildim.

O kadar çok haber yoktu.

Olmadığı için de bu kadar haber *yapmak* zorunda kaldınız.

Ve bunu yapamadığınızda, birilerinin bunun hakkında konuşmasını sağlamak zorundaydınız. Bu da röportaj yapılacak kadar ilginç insan sayısından daha fazla röportaj programı (bu yüzden onları ilginç *kılmak* zorundaydınız) ve konuşan kafa haber yorum programlarını ortaya çıkardı, her ikisi de çoğunlukla insanlara ne düşüneceklerini söylemek için vardı.

İnsanların kendileri için düşünmesi gerektiğinde.

Ya da alternatif olarak kendi hayatlarını yaşamaya daha fazla önem vermelidirler.

Sonunda, Leland Dern'in yüzünü kurtarmak ve kalan birkaç destekçisini kendisinin olduğuna inanmalarını istediği kişi olduğuna ikna etmek için yaptığı umutsuz hamlenin Bohannan ve benim için bir sıkıntı olacağını biliyordum.

Ama kısa sürecek.

Bohannan ben sonuna gelmeden önce telefonunu komodinin üzerine (yani o da hızlı bir okuyucuydu) ve ben bitirdiğimde avuçlarını alnına götürmüştü.

"Tamam tatlım, artık bu işin uzmanı benim, o yüzden beni dinlemelisin."

Ellerini indirdi, başını çevirdi ve beni inceledi... hayır, Beni *inceledi*, sanki hangi türden olduğumu bilmiyormuş gibi.

Sonra tekrar, bunu anlamadı.

Elbette, profil çıkarma becerisi hakkında yazılmış kitapları vardı. Ama TMZ'nin sürekli etrafı koklamasına izin vermedi.

"Bu bir şey olacak. Bir gün. İki gün. Hepsi bu," diye paylaştım. "Artık halka açık bir insan değilim. Pek sayılmam. Kimse kitap yayınladığımı bilmiyor. Ben tanınıyorum. Hayranlık uyandırıyorum. Hem anlıyorum hem de anlamıyorum. Bu bir sıkıntı. Ama ne zaman bana karşı bir ilgi ortaya çıksa, bu hemen geçer. Başka bir deyişle, bu da geçecek. Hayatımızı normal bir şekilde yaşarız ve kısa sürede ."

Ona doğru yaklaştım ve elimi göğsüne koydum.

"Dürüst olmak gerekirse. Artık bir halkla ilişkiler çalışanım bile yok. Onlara yiyecek bir şeyler vermezseniz, doymak bilmeyen canavarı aç bırakırsınız ve bunun olmasını , bu yüzden yemek yapacak başka bir şey bulmak uzaklaşırlar ve bu asla büyük bir mesele haline gelmez. Biz müdahale etmeyeceğiz, onlar da gidecekler."

"Boşanma davası açtığında, bundan bir bok çıkmaz Larue," diye garip bir cevap verdi. "Kavgacı olabilir ve arabuluculuk yapabilirsiniz. Birbirinize girebilir ve sonunda mahkemeye çıkabilirsiniz. Ama boşanma davası açarsınız ve boşanırsınız. Eğer boşanmazsanız, boşanma *davas*ı açarsınız."

"Ben iki kez boşandım Bohannan," diye hatırlattım ona. "Kaliforniya hukuku ile Washington eyaleti hukuku muhtemelen çok farklıdır, ama yine de işleyişi çok iyi biliyorum."

"Arabuluculuğu reddetti. Bir avukat tutmayı bile reddetti. Evrak gönderdim, imzalamadı. Evrakları ona tebliğ ettim, onları da imzalamadı. Bu iş mahkemede bitecekti. Onu aradım, gelmeyeceğini söyledi. Onu gıyabında boşayamam, nerede olduğunu biliyorum. Benden boşanmayı kabul etmek zorunda değil, ama yasal ve finansal şeyleri kabul etmek zorunda. Açıkçası işin çirkinleşeceğini ya da sadece zaman ve para alacağını bilmiyordum. Sonunda

kızdı ve düşündü, siktir . Erkeklerin ilgisinden hoşlanıyordu, zararımızın sebebi de buydu. Ben kimseyi aramıyordum. Ama bunu ona verecek birini bulacaktı ve iş ciddiye binerse beni boşama konusunda da ciddileşecekti. Bu gerçekleşmeden önce, Nance'in onu tekmeleyeceğini ve takipçisi olan ateşli bir hatunun onun evini satın alıp benim üzerimde hak iddia edeceğini bilmiyordum."

"Takipçisi olan ateşli bir piliç mi?" Alay ettim.

Bir anda kendini şakacı hissetmediğini anladım.

"Bebeğim. Bunu senden saklamadım. Sadece o kadar uzun süre yaşadım ve o kadar çok şey oldu ki, onun benimle hala yasal bağları olduğunu unuttum ve senin için özgür olmak adına bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Gezegende bu bahaneyle paçayı kurtarabilecek tam olarak sıfır insan var Bohannan, sen hariç. Hayır. Beş kişi var. Sen. Jace. Jess. Ve Özel Ajanlar McGill ve Robertson. Belki Harry, ama Jace ve Jess değil. Ama hiçbirinin ilk gerçek erkek arkadaşıyla oyun oynayan bir katille birlikte olan genç bir kızı olmadığı için onlar da sayılmaz. Yani sadece sen varsın."

Ona daha da yaklaştım.

Ve bitirdi, "Anlıyorum. Aklında birkaç şey olduğunu biliyorum, tatlım."

"Burada güvendesin."

O üç kelimenin nasıl bir çelikle söylendiğini duyduktan sonra ben de artık kendimi şakacı hissetmiyordum.

Devam etti, "Çocuklarla birlikte. Evimde. Hayatımızda." Anlamlı bir duraklama, "Benimle."

"Bohannan," diye fısıldadım.

"Sen buraya aitsin. Bu senin yemek yapmanla ilgili değil. Celeste'e bakmanla ilgili değil. Beni mutlu etmenle ilgili değil. Bu bizim bir parçamız olmanla ilgili."

Elimle ağzını kapattım. "Konuşmayı kes."

Parmaklarını bileğime doladı ve bileğimi çekti. "Bu çok önemli."

Önemli olduğunu biliyordum.

Bir yere ait olabilmek için kendi ailelerimi kurmak zorunda kaldım ve bunlardan ikisi yol boyunca dağıldı.

Bohannan'ın bir ortakta sunduğu temel kayaya hiç sahip olmamıştım. Geçmişime bakacak olursak -eğer çocuklarına, kasabaya, işine ve bana karşı olduğu gibi davranarak güven inşa etmemiş olsaydı- bunun benim için ne kadar büyük bir darbe olduğunu anlayabilirdi.

Ama o güveni inşa etmişti.

Ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anladı.

Yani evet.

Önemli olduğunu biliyordum.

Bunu ondan çok daha iyi biliyordum.

Ona aşık olduğumu söyledim.

Bana aşık olduğunu gösterdi. Ona gösterme sırası bendeydi.

Ve bunu sevişerek yapmayacaktım. Onu becerecektim.

Başka bir deyişle, ben saldırdım. Bohannan karşı atağa geçti.

Sonunda, benden iki orgazm çıkardığı ve benim rekabet etmemin biyolojik olarak imkansız olduğu düşünüldüğünde, adil bir şekilde savaşmadığı bir sikiş / güreş / sevişme seansı yaptık.

Sırt üstü yattı, ben de üzerine uzandım ve "Artık kalp kalbe yok. Bu beni öldürecek."

"Çok saçma şeyler hakkında dırdır ediyorsun." "Bebeğim?"

Çaba sarf ederek başımı kaldırıp ona baktım. Büyük hataydı.

Seks sırasında muhteşem görünüyordu.

Ondan sonra, hepsi doymuş ve memnun ve büyük kedi kremasını aldı, o her şeydi.

"Tekrar saldırmak zorunda kalabilirim," diye uyardım onu.

"," dedi bana. "Ona sahiptim ama başından beri senin bana ulaşmanı bekliyordum."

Gerçekten mi? yemiştım.

Ben de yüzümü boynuna gömdüm ve gecikmiş bir şekilde "Artık kalp kalbe konuşmak yok" dedim.

Sesim boğuk çıkıyordu.

Omurgamı okşadı ve fısıldadı, "Artık kalp kalbe değil, bebeğim."

Rüzgar Gibi

Megan ve ben Aromacobana'ya girdik ve buranın kalabalık olmasına şaşırmadım.

Biri için normalde nispeten yoğundu. Bir diğeri için hafta sonuydu.
Hava ve sezon açılmıştı. Kimmy sezonu.
Noel sezonu.

Yine de Misted Pines'ta kıyametin kopmadığını öğrenmek üzereydim. Kasaba meclisinin Şükran Günü'nden sonraki hafta sonuna kadar Noel süslemelerinin hala dışarıda ve asılı olduğundan emin olduğunu bildirebilirim.

Ortam coşkulu değildi, ancak insanlar biraz neşe bulmak ve hayatlarını yaşamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bana gelince, Los Angeles'ta geçirdiğim uzun bir hafta sonundan yeni dönmüştüm.

Kızımı görmeye gittim. Noel için alışveriş yapmaya gittim. Alışverişe gittim çünkü soğuk havalar için çok fazla kıyafetim yoktu. Alışverişe gittim çünkü yeni kıyafetler istiyordum. Evimdeki bazı eşyaları toplayıp Washington'a göndermeye gittim. Ve stilistimi görmeye gittim, çünkü Celeste saç konusunda yetenekliydi ve banyosunda birkaç kız seansı yapmıştı ve beni idare etmişti.

Ama zamanı çoktan geçmişti. Joaquim'e ihtiyacım vardı.

Bohannan benimle birlikte olması için Cuma günü okuldan sonra u amasına izin verdiğinden beri onu içtenlikle ve yüzüne karşı övüyordu. Ayrıca bazı torpiller yaparak onu kapıya kadar geçirmiş ve LAX'te bir TSA görevlisi onu bana kadar geçirmişti.

Bohannan'la olmanın bir başka avantajı.

Alı veri  yapmı tık. Joaquim onun saçını da yaptı. Yüz bakımı ve manikür-pedik r yaptırdık. Dolabımda giymek istediği eşyalar olduğu için daha fazla eşya toplamama yardım etti. Camille ve Joan ile daha da kayna tı.

Bu takviyelerle birlikte erkek/rıza/seçim/seks konusunu ele almaya karar verdim.

Benden hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Benim deli olduğumu düşünüyor gibiydi.

"Biliyorum Delly," demişti rıza kısmını atlattı ımda ve bu cümlenin sonundaki çıkarım *bir yeesh* idi. "Yani, erkeklerden gerçekten hoşlanan kızlar olduğunu ve *her şeyi* yapabileceklerini biliyorum. Ama aptal olan erkekler sadece aptaldır. Bunu herkes bilir."

Öyle mi?

Camille ve Joan'a baktım.

Onlar da en az benim kadar  a ırmış .

Dikkatli adımlarla yürüdüm.

"'Aptal  ocuklar' derken ne demek istiyorsunuz?"

"Yani hayır dersenez ve durmazlarsa. Ya da 'İçmek istemiyorum' dersenez ve onlar da 'Hadi, herkes içiyor. Hadi bira pong oynayalım. Bira pongu da aptalca bu arada. Ama her neyse, bilirsiniz, biranın tadı güzel değildir ve insanlar çok fazla i tiklerinde aptalca davranırlar. Bazı insanlar bunun komik olduğunu düşünüyor. Ama ben ve arkadaşlarım bunun sadece şey olduğunu düşünüyoruz..." Büyük bir omuz silkme ve "Aptalca."

Biraz huysuzca devam ettiğinde ne demek istediğimi anladığını kanıtladı.

"Will  yle biri değil, biliyorsun. Bira içiyor olabilir ama gürültücü, çılgın ve iğrenç olmanın da aptalca olduğunu düşünüyor. Bunu daha önce yaptığını hiç görmedim ama yapmış olabilir. Yine de. Sanırım Alice'le ilgili. Bu gerçekten berbat bir umut ı ı ı gibi. Hayatın bir moron gibi davranmak için çok kısa olduğunu   rendi. Hayat

Ciddi. Her zaman ciddi davranmak zorunda değilsin. Ama aptal olmak için zaman yok. Mantıklı konuşuyor muyum?"

Öyleydi.

Bu da kendimi Will hakkında daha iyi hissetmemi sağladı; Will hâlâ çok şey aşmıştı ve ondan hoşlanmaya başlamıştım.

Düşünceliydi (anlaşılabilir).

Celeste'ye karşı çok yoğundu (Celeste ona çok düşküncü ve Celeste'nin de onu önemseyen birine ihtiyacı vardı, bu yüzden belki de sadece içini döküyordu).

Ama çoğunlukla sessiz ve kibardı, dediği gibi ciddiydi. Celeste ile ders çalışırdı. Hokey antrenmanlarına giderdi. Maçlarında oynadı. Celeste'i Double D'ye ya da Lodge'a götürdü. Eve, büyükannesinin yanına gitti. Ailesinden vebadan kaçır gibi kaçtı.

İşte bu kadar.

Açıkçası, daha zor olan kısma geçelim: seks çok çeşitli şekillerde olabilir ve insanlar kendilerine iyi gelen şekillerden zevk almakta kendilerini özgür hissetmelidir.

"Eşcinsel seksin kötü olmadığını biliyorum" demeden önce Camille ve Joan'a baktı.

"Bu eşcinsel seksi değildi," dedim

ona. "Daha bitirmemiştin, Delly."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Eşcinsel seks ya da bilirsin," sesi düştü, "*anal*. Ya da giyinip kuşanmak ya da... şu ünlü kitaplarda yaptıkları şeyler."

"BDSM," diye boğuldum ve Joan'ı Camille'e dirsek atarken yakaladım ve Camille'in homurdanarak kavga ettiğini kesinlikle duydum.

Celeste de duydu. "Evet. Her neyse. Eşcinsel, biseksüel ve pek çok şey olabilirsin. Bir arkadaşım... bir şeyler buluyor, okuyor, izliyor ve pan olduğunu düşünüyor."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Her ne kadar arkadaşının kendini tanıması için keşif yapmasına sevinmiş olsam da, on altı yaşında "bir şeyleri izlemenin" biraz erken olabileceğinden endişelendim.

"Bilirsin işte, ne istersen, kim olursan ol, değil mi?" diye sordu.

"Doğru," diye cevap verdim.

"Doğru," dedi Camille ve Joan benimle birlikte.

Sonra beni anladığını paylaştı.

"İğrenç dediğimi biliyorum ama Pulaskilerin *yaptığı şeyin* iğrenç olduğunu kastetmemiştim. Tamam. Çünkü onlar ebeveyn. Ve üzgünüm, Delly. Bu iğrenç."

Elimi önümde salladım çünkü bunu ona vermek zorundaydım.

İğrenç değildi ama bir çocuğun neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Will görebilsin diye dışarı çıkarmış olmaları iğrenç," diye sözlerini tamamladı. "Eşyalarının onu mahvetmesine izin vermeleri iğrenç. Bu iğrençti."

Bu kesinlikle iğrençti.

Tartışmalarımız böylece sona erdi ve Bohannan'ı arayıp kızının güzel, zeki ve tatlı olduğu kadar aydınlanmış olduğunu bildirebildiğim için memnun oldum.

Endişelenecek bir şeyi olmasa da, en azından kendini toparlamıştı.

Onun cevabı?

"Bu harika, bebeğim."

Onun (ve Celeste) için her şeyi yaptım ve hepsi bu kadar. Ben alırdım.

Yapardım çünkü sorun kelimeler değil, ses tonuydu.

Artık geri dönmüştüm. Noel'den birkaç hafta önceydi. Benim evimde ve Bohannan'ın evinde süslemeler vardı. Ebeveyn banyom tamamlanmıştı ve alt kattaki tuvalet de tüm hızıyla devam ediyordu. Kitabımın yarısı yazılmıştı ve teslim tarihimi kıl payı kaçırabilirdim. Noel alışverişlerimin çoğunu tamamlamıştım.

Ve kimse öldürülmemişti.

Yani işler pek iyi gitmiyordu.

Ama hepsi iyiydi.

Ve şimdi Megan beni Misted Pines'da olan biten her şey hakkında bilgilendiriyordu.

"Görünüşe göre vali bile parmağını şıklatıp bir şerifi görevden alamıyor. Ama yapması gerekeni yaptı ve siz yokken Dern görevden alındı. Oflayıp pufladığını duydum ama evi çoktan havaya uçurmuştu. Harry seçimlere kadar şerif vekili. Şimdilik rakipsiz gibi görünüyor."

Hızlı bir güncelleme daha: Haklıydım. Böylesine belalı ve seksi bir adamı tavlamiş olmam büyük bir olaydı ama Bohannan ve benim üzerimdeki ilgi neyse ki çok kısa sürdü.

Ve görünüşe göre Leland'ın Hail Mary oyunu işe yaramamıştı. "Eminim bu içini rahatlatmıştır," diye cevap verdim Megan'a.

Bana "*Sen bilirsin*" der gibi baktı ve "Harry evi temizledi ve bir sürü yardımcısı işe alması gerekiyor ama Polly'yi geri getirdi, en azından her şeyin nerede olduğunu bilecek" dedi.

Ona bir gülümseme attım.

Bana doğru eğildi. "Şimdi sıra ilginç şeylerde."

İlgimi çekmişti.

"Bu sulu değil

miydi?" Öyleydi.

Ama bir sonraki şeyin daha sulu olduğunu fark ettim.

"Audrey Dale'e karşı dava açtı. Dale gitti. Bobby gitti. Jay ve Dwayne 'olaydan' beri ortalıkta görünmüyorlar ve Jay'in Alaska'da iş görüşmeleri yaptığı söyleniyor. Ama Dale ve Audrey'nin evi satılık. Bobby ve Lana'nınki de. Biliyorum çünkü onları listeliyorum. Ama adamların kılını bile görmedim. Lana ve Audrey her şeyi hallediyor. Audrey bana Spokane'e taşınacağını söyledi. Dale nereye gitti, bilmiyorum. *Puf*," dedi. "Ortadan kayboldu."

Megan ve kocası Dan, Misted Pines'da bir emlak acentesine sahipti.

Bu yüzden Megan canı istediğinde Aromacobana'ya uğrayıp benimle kahve içebiliyordu.

Yaptığı işte çok iyiydi, bu yüzden benim gibi güzel el çantaları vardı.

Söylemeye gerek yok sanırım, medyanın ilgisi ben, Bohannan ve ölü kızlar yüzünden Misted Pines'a yöneldiğinde, belirttiğim gibi, bir bakıma haklı çıkmıştım. Bir anlığına bizimle ilgilendiler.

Ama sonra başka bir şey dikkatlerini çekti.

Ve bu başka bir şeydi ki seks skandalının kokusunu almaları hiç zaman almadı. Video klipler tam olarak gizli tutulmadığından ve her türden müstehcen olduklarından ve aşağılanan kadın

açı kaçırılmayacak kadar iyiydi, bunlar MP viralinden küresel virale dönüştü.

Ulusal medya bütün bir hafta boyunca bunun üzerinde durdu.

Bu yüzden, her ikisinin de uğraştığı başka şeyler olan Dale ve Bobby'nin ortadan kaybolma fırsatını değerlendirmesine şaşırmadım.

"Lana aygır muffin'iyile gününü gün ediyor," diye devam etti Megan. "Dürüst olmak gerekirse ona hayran mı kalmalıyım yoksa bunun kaba olduğunu mu düşünmeliyim bilemiyorum."

Büyük ifşanın aşırı kindarlığıyla aynı fikirde olmayabilirim ve bunun nedeni sadece olaya karışan iki adamın çocuklarını yeni kaybetmiş olması değildir.

Ama Lana'yı Dean'le birlikte dışarıda da görmüştüm ve gördüğümde iki oğlu da yanlarındaydı.

Tam olarak yaşamıyordu. Kederini saklamıyordu. O, meydan okuyan biriydi.

Sayısız erkeğin yaptığı (ve hala yapmakta olduğu) şeyi yapıyordu.

Önce kendi mutluluğunu düşünüyordu.

Bunu yaparken, kendisi için bunu yapan daha genç ve daha iyi modele geçti.

Yine de bazı erkeklerin aksine, yol boyunca oğullarını sevdi ve onlarla ilgilendi ve Dean'e karşı gerçek ve güçlü hisleri olduğunu hissettim.

Yine de, birçok kadın gibi, yol boyunca fedakarlıklar yapmıştı. Dersler aldı. Bok yemişti.

Ama şimdi Megan'ın ya da herhangi birinin onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi.

Akşam yemeğini hazırlayan, yatakta ona eşlik eden ve ihtiyacı olduğunda hemen yanına koşan bir adamı vardı. Ona sakın olmasını söylediğinde onu dinleyeceğini bildiğim bir adam, çünkü üzgün ve araba kullanarak onu korkutuyordu (Dean bunu yapmazdı, ama nokta yerindeydi).

Ve bunun için onu alkışladım.

Sessizce.

"Ona hayranlık duyuyorsun," dedi Megan ve beni izlediğini fark ettim. "Bence bu beni ."

Dişlerini sıktı. "Oh lütfen."

"Bu doğru. Bu konuda bir fikrim var ama benim fikrim önemli değil. Ben o değilim. Onun çocuklarından biri değilim. Kızını kaybetmesinden nefret ediyorum. Umarım FBI ona cevapları ve adaleti sağlayabilir ve ona ve ailesine biraz huzur verebilir. Bunun dışında..." Omuz silktim.

"Dünyadan bıkmış, süperstar bir arkadaşına sahip olmanın hiç de eğlenceli olmadığını fark ediyorum..." Tam sıraya dönüyordu ki gözleri büyüdü ve bana geri döndü. "Tanrım, bu Ray."

"Ray?"

Ray'in kim olduğunu bilmediğimi umursamadan önümüzdeki sırayı değerlendirmeye başladım ve kolumdan tutup "Bakma" diye fısıldadı.

"Ray'in kim olduğunu bilmiyorum." diye fısıldadım. "Shelly'nin sevgilisi."

Döndüm ve amigo Shelly'yi aradım.

Onu insanların kahve içmek için bekledikleri alanda gördüm. Uzun boylu, kaslı, koyu sarışın, yakışıklı bir adamın kolunun altında duruyordu.

Aşık olduğu kıza bakarken yakalanmış ürkek bir genç kız gibi Megan'a doğru döndüm.

"Kahretsin, bu *Ray* mi?"

"Evet," diye tısladı Megan, aynı anda biz de sıranın ilerisinde birbirimize yaklaşırken. "Ben Ray."

Elimde değildi, arkama baktım.

Tam da bana bakan ve kendisinden bahsettiğimizi bilen Ray'in gözlerinin içine -ve neden- ve hayranı değildi.

Ona küçük, kayıtsız bir gülümseme verdim ve gözlerimi önümüzdeki sıraya dikerek dudaklarımı oynatmamaya çalışarak konuştum: "Beni gördü."

"Tabii ki baktı," diye mırıldandı ve ben de onun aynı şekilde konuştuğunu biliyordum. "Sana bakmamı söylemiştim."

"Shelly ondan ayrıldı mı?"

"Sokaktaki söylentilere göre Shelly bilmiyor." Bu ona tekrar bakmamı sağladı. "Bu olamaz."

O videoda Bobby'yi beceren adamın Ray olduğunu düşünürsek, olamazdı da.

"Shelly değil, biliyorsun..." Bana kocaman gözlerle baktı ve devam etti:
"Çok tatlı ama o kadar da zeki değil."

"O videoyu on beş kez izlemiş gibi hissediyorum ve bundan kaçınmaya *çalışıyorum*. Bunu kaçırmış olması için başka bir gezegende olması gerekirdi."

Megan yüzünü buruşturdu.

Tekrar sıraya girdik.

"Gerçekten şok oldum çünkü ona tapıyor. Üzerine titriyor. En az iki yıldır birlikteler, bilmiyorum. Annesi," eğildi ama beni Shelly ve Ray'e karşı bir kalkan olarak kullanarak eliyle kaçamak bir "*glug glug*" yaptı. "Bütün aile berbat durumda. Shelly hariç. Ağabeyi tam bir felaket. Babası gidiyor, geri geliyor, gidiyor. İftira atmak istemem ama yemin ederim adam uyuşturucu satıyor. Ray ortaya çıkıyor ve onun ayaklarını yerden kesiyor."

"mu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, yani, o dört yıldır, bilmiyorum, buralarda. Daha da fazla. Yani," bana bir bakış attı, "onu gözden kaçırmak zor."

O kadar yakışıklıydı. Onu bir Marvel kostümünün içinde görebilecek kadar yakışıklıydı.

Bu yüzden bakışını anladım.

"Şehirde bir kuaför. Celeste'e birkaç şey öğretti," dedi bana.

"Evde annesiyle yaşıyor, muhtemelen bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor. Çıkmaya başladılar. Birlikte yaşamaya başladılar." Biraz doğruldu ve "Elbette evlilik kutsaldır ama Shelly için neden öylece gittiğini anlayabiliyorum" dedi.

Shelly ve Ray'e bir daha bakmamak için savaşıırken aynı zamanda garip bir şeyler hissediyordum.

"Ve Malorie , kendini kaybetti. Koruyucu demek istiyorum. Sabahları onu işe götürüyor, işten sonra da alıyor."

"Ne iş yapıyor?"

Tekrar ilerledik.

"Rekreasyon merkezini yönetiyor. Bazı hibeler aldı, bazı okul sonrası çocuk programları başlattı. Benim çocuklarım daha büyük. Onlar için çok yaşlılar. Ama çok olduklarını duydum. Umarım Bobby'nin yaptığı şey, bilirsin,

ve onunla evleniyor çünkü muhtemelen kasabada kalmayacak. Özellikle de o video olayından sonra. Ama ayrıca Kenneth onun çok zeki olduğunu söylüyor. Bu hizmeti yürütmesi için onu almak konseyin yüzünü güldürdü. Onu merkezde uzun süre tutmayacaklar."

"Kenneth kim?"

"Kenneth Warner. Belediye Meclisi Başkanı. Yaklaşan seçimlerde yerine geçeceğim adam."

Gülümsedim. "Demek koşuyorsun."

Gülümsememe karşılık verdi. "Dan'le konuştum. O da kabul etti. Kenneth otuz beş yıldır konseyde, buna inanabiliyor musun?"

Evet, buna inanabilirim. Ben elli civarında olduğunu tahmin ederdim. Hatta kasabayı şahsen kurduğunu ve Misted Pines, Misted Pines olduğundan beri konseyde yer aldığını bile tahmin edebilirdim.

"Gary'nin koltuğunun peşinden gittiğini duydum," diye belirttim.

Başını salladı ama "İlk başta değil. Bu işi doğru yapmak için başlamanız gereken yerden başlamalı ve neye ihtiyacınız olduğunu öğrenmelisiniz." Cesur bir sırtış ve "Bir sonraki seçimde Gary'nin peşinden gideceğim."

Bu kez sırtışa karşılık veren bendim, ama benimki onun adına mutluydu, cesurca değil.

"İlk işimiz," dedi siparişlerimizi vermek üzere tezgâha doğru ilerlerken, "dönem sınırları."

Büyük bir dönem sınırı meraklısıydım, bu da bir şeyleri yöneten çok daha az sayıda yaşlı beyaz adama sahip olalım meraklısı olmakla el ele gitti.

Megan'la aynı partiden olmadığımızı hissediyordum ama ona oy vereceğimi de hissediyordum.

Ona kimya öğretmeni hikayesini anlatmıştım ve o da bana hak vermişti, tek söylediğim buydu.

Sipariş vermeye başladı ve ben içimdeki duyguyu atamadım, bu yüzden Ray ve Shelly'nin durduğu yere baktım, hala bana baktığını düşündüm, ama orada değillerdi.

Oturma alanına döndüm.

Ve bunu yaptığım anda, beni izleyen bir adam başını çevirdi.

Hızla mavi kapüşonunun kapüşonunu saçlarının üzerine çekti, ayağa kalktı ve kapıya doğru koştu.

Tenim buz kesti. Koyu renk saçları vardı.

Ofisimin penceresinden Bohannan'ın evine doğru süzülürken gördüğüm adam siyah saçlıydı ve kapüşonlu bir tişört giyyordu.

Oturduğu masanın üzerinde kâğıt bardak yoktu ve elinde de yoktu.

Ve beni izliyordu.

"Ne istiyorsun?" Megan sordu. "Bu sefer ben ısmarlıyorum."

Cevap vermedim.

Telefonumu almak için çantamı omzumdan silkerek kapıya doğru ilerledim.

"Delphine?" Megan seslendi.

Kapüşonlu adam sanki bana bakıyormuş gibi kapıda hafifçe döndü.

Bana tam olarak dönüp bakmadı.

Kapıdan dışarı fırladı.

Aman Tanrım!

Düşünmedim

.

Peşinden fırladım.

Ona iyice bakamadım ama muhtemelen benden daha gençti.

Ve o bir erkekti.

Ayrıca koşu ayakkabıları giyyordu.

Koşu ayakkabısı *olmayan* alçak topuklu botlar giyyordum.

Koşu ayakkabısı giymiş olsam da fark etmezdi, beni kaybederdi.

Yine de gittim.

Yine de yerel Pilates yerine bakmam gerektiğini fark ettim, çünkü bir buçuk blok ilerledim ve mücadele ediyordum ve o benden çok ilerideydi, onu asla yakalayamayacaktım.

Kendimi savunmam gerekirse, o bir buçuk blok yokuş yukarı idi.

Ancak, bir tür egzersiz kesinlikle gündemdeydi.

O sırada biri yanımdan o kadar hızlı geçti ki, saçlarımı karıştıran bir esinti yarattı ve Hoodie'nin peşinden koşan Ray'in sırtını izledim

Adamım.

Kapüşonlu Adam peşinde gerçekten takip edebilecek birinin olduğunu hissetmiş olmalı ki bir ara sokağa daldı.

Ray rüzgâr gibi ve onu takip etti.

Kendime geldim ve ikisini de takip ettim.

Ama arka sokağa geldiğimde, her iki şekilde de onları görmedim.

Durdum, hırıldadım, çantamı açtım ve telefonumu arıyordum ki Ray bir ara sokaktan çıkıp bir blok ötedeki ara sokağa geri dönerek görüş alanıma girdi.

"Onu kaybettim!" diye bağırdı. "Onu gördün mü?"

Başımı salladım, biraz oksijen topladım ve "Hayır!" diye bağırdım.

Başka bir ara sokağa dalarak diğer yöne doğru kaçtı.

Telefonumu çıkardım ve Bohannan'ı aradım.

"Larue," diye selamladı bir kez çaldıktan sonra. "Sanırım ben... Sanırım ben sadece..."

Bir o tarafa bir tarafa baktım. Arka sokakta yalnızdım.

Sonra Bohannan'a geri döndüm.

"Sanırım az önce katili gördüm."

Kraliçe

R Bohannan bana "kışını lanet olası sokaktan çıkar" dedikten ve ben de kışımı sokaktan çıkardıktan sonra Ay bana geri döndü. sokak.

Megan benden bir blok ötede köşede durmuş, "Her şey yolunda mı?" diye bağıırıyordu.

"Evet, hemen geliyorum," diye bağırdım. "Sen iyi misin?" Ray sordu.

nefes alıyordu.

Deniz mavisi gözlerine baktım.

Cidden.

Muhteşemdi.

"Evet. Sadece bazı derslere geri dönmem gerekiyor. Bir blok bile koşamıyorum."

"Bu o muydu?" diye sordu.

Ne sorduğunu biliyordum.

Artık soğukkanlılık hakim olabilir... Belki?

"Bilmiyorum... beni izliyordu ve tuhaf davranıyordu ve şimdi aşırı tepki vermiş olabileceğimden endişeleniyorum."

Ray'in gövdesi geriye savruldu.

"Biliyorum. Özür dilerim. Ben... endişelisin. Shelly'nin güvende olması konusunda.

Ve seni korkuttum."

"Muhtemelen uzun insanların sizi izlediğini ve tuhaf davrandığını görüyorsunuz. Sanırım daha da kolaylaşmıyor."

Aman Tanrım.

"Biri insanları öldürüyorsa," diye devam etti, "bu herkesi korkutur."

"Evet," diye kabul ettim.

"Arkadaşın geliyor."

Megan'ın bize geldiğini görmek için sokağa dönüp baktım. "O biliyor."

Tekrar Ray'e döndüm. "Ne?"

"Kimseyi ilgilendirmez ama o biliyor. Shelly. Biseksüel olduğumu biliyor." İyi o zaman.

Her şeyi koyuyordu.

"Bir anlaşma yaptık. Bu da kimseyi ilgilendirmez, yine de kimse sormadı. Ben..." bir kelime aradı, "benim için bir şey ifade eden birini *yapmıyorum*. O benim için bir şey ifade etmiyordu. Ve buna her zaman ihtiyacım yok. Sadece ihtiyacım olan bir şey. O da iyi biriydi çünkü karşılık beklemedi. İşe yaradı. Çılgın kadınların bizi kaydettiğinden haberim yoktu. Hayatımı mahvedeceklerini bilmiyordum."

Bu zavallı adam, başka birinin ağına takılmıştı.

"Özür dilerim," diye tekrarlardım.

"O gün çıldırdı, sizinle tanıştığı için çok mutluydu. Büyük bir hayranınız. Şovunuzu çok seviyor. Annesiyle birlikte izledi. O kadınla pek fazla mutlu anım yok ama bu onlardan biri."

Şimdi de Shelly'den bahsediyordu.

Tanrım, insanların dedikoducu ve başkalarının işine burnunu sokan biri olmasından nefret ediyordum.

Hızla döndüm ve Megan neredeyse üzerimize geliyordu. "Bize bir saniye izin verir misin?" diye sordum.

Durdu, birkaç adım geri gitti ve durdu ama gözlerini bizden ayırmadı.

Ve tekrar Ray'e döndüm.

Ona doğru baktım ve itiraf ettim, "Evet, sizden ve bunun için de özür dilerim. Ancak Shelly ile bir anlaşma yaptığınızı bilmiyorduk."

Kızgın görünmeye başladı. "Hepiniz biliyorsunuz, bu sizi ilgilendirmez."

Bunu herkes gibi ben de biliyordum. Başımı salladım.

"O biliyor. Shelly. O biliyor. Onu gördü. Ona gösterdim. Başka bir yerde görmesini istemedim ama onunla birlikte olduğumu zaten biliyordu. İnsanlar onun çok zeki olmadığını düşünüyor ama öyle. O sadece mutlu bir insan. Çaresizce mutlu. Uzun zamandır numara yapıyordu. Onu artık numara yapmak zorunda kalmayacağı bir yere getirdim. Şimdi yine numara yapmak zorunda. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyor. Bırak . İşe yaramıyor."

"Tanrım. Tekrar çok özür dilerim."

"Artık senin bildiğini biliyor ve utanıyor."

Yani fısıldaştığımız gibi kendisi için değil, Shelly için .

"Ray, değil mi?"

"Sanki benim kim olduğumu bilmiyorsun," diye ısırdı. Kesinlikle sinirlenmeye başlamıştı.

"Her şey *geçecek*," dedim ona.

Bana bakakaldı.

"Olacak," diye tekrarladım.

"Aileler çocuklarını benim programlarımdan çıkarıyor."

"Dar görüşlü insanlar," dedim. "O da geçecek. Çocukların bu programlara ihtiyacı var. Ebeveynlerin bağnaz olmasından çok onların ihtiyacı var."

"Dar görüşlü insanlar var. Hayatım boyunca bununla yaşadım. Peki ya çocuklar?"

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Belini büktü ve sokağın aşağısını işaret etti. "Bu o muydu?"

"Gerçekten bilmiyorum," diyerek ona gerçeği söyledim.

Kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım, bu yüzden daha fazla konuşmak istemediğim önceki konumuza geri döndüm, ama o gitmeye hazır görünmüyordu.

"O kadınlar sana bunu yapmamalıydı."

En azından yüzünü kırpmaları gerekirdi.

"Hilekâr olduğunu bilmiyordum," dedi, kırılmış ve düşmanca bir ifadeyle. "O hak ettiğini aldı. Ama ben değil. Ailem bunu görebilirdi."

"Umarım yapmazlar," dedim hemen.

"Umarım onlar da yapmaz," diye cevap verdi, başını kaldırdı ve yüzünü yeniden düzeltti. "Bir saniye tatlım," dedi omzumun üzerinden.

Döndüğümde Shelly'nin Megan'a yaklaştığını gördüm. "Merhaba Shelly," diye seslendim.

"Katil miydi?" diye seslendi, sesinde korku vardı. Şimdi ben ne yapmıştım?

Başımı salladım. "Hayır, ben sadece-"

"Onu fotoğraf çekerken görmüş," diye yalan söyledi Ray.

Shelly'nin kafası karışmış gibiydi, elbette, çünkü buna alışkındım, değil mi?

"Kötü bir gün geçiriyorum," diye ben de yalan söyledim.

Yüzünün bir tarafı şüpheli bir ifadeyle buruştu ama ben Ray'e döndüm.

"Sıcak takibe kalkıştığınız için teşekkürler." "Bohannan'ı aradın mı?"

Başımı salladım.

"Geliyor mu?"

Kahretsin, kahretsin ve üç kez kahretsin. "Evet."

"Sence benimle konuşmak ister mi?"

Bunu nasıl yapabildim?

"Onu gördünüz mü? "Hayır."

"Aromacobana'da mı? Yüzünü gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Sen peşinden koşana kadar onu hiç fark etmemiştim. Demek istediğim," diye *şaka* yapmaya çalıştı, aynı zamanda beni rahat bıraktı çünkü iyi bir adam olduğu belliydi, "bu ünlü kadın içeri girdi ve *beni* tanıyordu."

Ona zayıf bir gülümseme verdim.

"Ben sadece...şey...ben..." Bilmiyordum. Ben de dedim ki, "Seni eğlence merkezinde bulabilir, değil mi?"

Başını salladı. "Ve ben bir şehir çalışanıyım, bu yüzden beni bulmaları gerektiğinde beni aramaları gerekiyor."

"Tamam, yine de bunu beklemezdim. Sanırım biraz gerginim." "Bu anlaşılabilir bir şey," diye mırıldandı.

Yanımızdan geçmeye başladı ama ben uzanıp ön kolunu yakaladım. Bana baktı ve ben de onu bıraktım.

"Sana dokunduğum için özür dilerim," dedim.

"Benim için fark etmez. Sadece... neye ihtiyacın var?" "Daha iyi olacak," diye fısıldadım.

Beni inceledi.

Başını salladı.

Sonra Shelly'ye doğru yürüdü.

Megan bana doğru geldi.

"O da neydi?" diye sordu.

"Benim aptallığım," diye cevap verdim. "Nasıl?"

"Ben kahve ve tarçınlı çörek yapıp izlerken genç bir kadının cesedi gölden çıkarıldı ve belki de bunu o kadar da iyi değerlendiremediğimi fark ediyorum."

İrkildi, elimi tuttu ve bizi kahveye geri götürürken kolunun altına sıkıştırdı.

"Sanırım hepimiz bu katili defalarca gördüğümüze kendimizi ikna ettik," dedi beni daha iyi hissettirmek için.

"Evet."

"Gerçi hiçbirimiz onun peşinden Cagney ve Lacey," diye alay etti.

"Tam bir aptalım," diye mırıldandım, telefonumu kaldırdım ve Megan'la birlikte Aromacobana'ya geri döndüm, Bohannan'a nerede olacağımı mesaj attım.

Ve kahve isteyip istemediğini sordu.

"RIGHT, hadi tekrar üzerinden geçelim." Bohannan'ın ofisindeydik.

Yaramazlık yaptığım için işitiyordum.

Ben de buna odaklanmaya ve bana aptalmışım gibi davrandığı için kızmamaya, ayrıca "Bana Bu Kadar Yakın Durma" fantezisini nasıl gerçekleştirebileceğime odaklanmamaya çalışıyordum.

"Larue," diye . Ona odaklandım.

"Eğer bir seri katil gördüğümüzü düşünürsek, onu kovalamayız, benimle misin?"

"Beni ," diye paylaştım.

Kaşları kalktı. "Seni muyum?"

"Evet. Düşünmedim. Evet, düşünmedim. Ani bir tepkiydi. Evet, öyle. Hemen hemen herkes kovalandığında kaçır. Ama sana söylüyorum Bohannan, adam ürkütücüydü. Daha ona bakmadan bunu hissettim."

"Ve yüzünü görmediniz ama göl kenarında dışarıdayken giydiği kapüşonlu tişörtün aynısını giyiyordu."

"Aynı değildi. Aynı mıydı bilmiyorum. Sadece ikisi de maviydi ve kapüşonluydu."

"Bana daha önce kapüşonlu olduğunu söylememiştin. Sweatshirt olduğunu söylemiştin. Şimdi de kapüşonlu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kapüşonlu sweatshirt'tür."

"Kapüşonlu, kapüşonludur."

Lanet olsun.

Beni orada yakaladı.

"Kapüşonluydu. Kapüşonlu olduğunu söylemeliydim çünkü öyleydi."

"Emin misin?"

Emin miydim

?

Başımı salladım.

"Ve o da Aromacobana'da takılıyordu, kahve içmek için Megan'la takılmanız rastlantısal olduğunda ortaya çıkmanızı ."

"Beni aptal gibi hissettiriyorsun."

"Seni düşündürüyorum."

"Bana Konfüçyüs'ten alıntı mı yapacaksın?" diye sordum.

İlk kavgamıza girmek üzere olduğumuzu hemen anladım ve yaydan ateş eden bendim, çünkü bu doğru bir hareket değildi.

Söylenecek bir şey.

"Senden istediğim," dedi yavaşça, "seni takip edip etmediğini ya da içeride seni bekleyip beklemediğini bana söylemen. İçki içmediğini söylemiştin. Eğer takip ediyorsa, bunu bilmem gerek. Eğer seni bekliyorsa, *bunu* bilmeliyim. Eğer başka birini bekliyorsa, *bunu* bilmeliyim. Eğer bizim adamımızsa bu adam hakkında *şeyi* bilmeliyim ve eğer sana bu konuda sorular sormam kendini aptal gibi hissettiriyorsa, sineye çek."

"Yani aptallık ettiğimi düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Hayır, bence neler olduğunu paylaşmalısın." "Sana söyledim."

"Onun hakkında ne okudun?"

"Hiçbir şey okumadım. Hissettim."

"Biri seni izliyor."

"*Yanlış* bir şey var. Ama evet. Döndüğümde beni izliyordu."

Bir nefes üfledi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Ofis koltuğuna oturmuş, yüzünü bana dönmüştü.

Penceredeki koltuğun kolunda oturuyordum.

"Biliyor musunuz, sokakta bir adamı kovalamanız şu anda milletvekillerinin dilinden düşmüyor."

"Biliyorum," dedim dişlerimin arasından.

"Neyse ki tam anlamıyla bir panik yaşamamayı başardık. Bu yardımcı olmaz."

"Bohannan, sana daha önce de söyledim, her şeyi etmiş gibi hissediyorum ama yine de kendimi haklı hissediyorum. Ne konuda, bilmiyorum. Ama kaç genç erkek elli üç yaşındaki kadınlardan kaçır ki?"

"Sence paparazzi miydi?"

", ama normalde kaçmazlar. Kovalarlar."

"Yani döndük, seri katilleri takip etmiyoruz." Tek kelime etmeden ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

Bohannan oraya benden önce vardı ve elini koydu. Aptal, hızlı adamlar.

Ona baktım.

"Gitmeye çalışıyorum," dedim zoraki bir nezaketle.

"Bunu bir daha yapma, bebeğim."

"Bunun aptalca olduğunu zaten biliyorum."

"Bunu söylemek istemedim ama bildiğini düşündüğüm için de söylemedim."

"Ne diyeyim?"

"Sen bir kraliçe değilsin." "Ne?"

"Sen bir kraliçe değilsin."

"Bohannan... *Ne demek istiyorsun?*"

"Larue... *sen bir kraliçe değilsin.* Eğer kullanılırsan, bir piyon olursun. Şimdi, beni anlıyor musun?"

Nefesimi içime

çektim. Çünkü evet.

Onu anlıyordum.

"Hawk'ın sinyali iki yere gidiyor. Hawk'a ve tepedeki eve. Senin caddeden aşağı koştuğunu ve bir sokağa girdiğini görmüşler, ki orada olman için hiçbir sebep yok, ve senden önce beni aradılar, ama onlar çoktan kaçmışlardı. Sen korunuyorsun. Celeste güvende. Sadece akıllı olmanı istiyorum."

FBI beni kurtarmak için çoktan yola çıkmıştı. Ah, lanet olsun.

"Düşünmedim. Ben... Ben sadece bunun bitmesini istiyorum." Kaskatı kesilmiş bedenimi kollarının arasına aldı.

"Hepimizin var, bebeğim."

Kollarımı ona doladım.

"Kime soracağımı bilmiyorum," dedim. "Megan orada olup olmadığını ya da bizi takip edip etmediğini fark etmiş olabilir ama onu telaşlandırmak istemiyorum." Başımı geriye doğru eğdim. "Ya da Ray'e sorabilirsin."

"Senin için onun peşine düşen adam mı?"

"Benim *için* onu kovalamadı, sadece *daha iyi* kovaladı. benden daha iyi."

Bohannan'ın sakalı kırıştı.

Ama başımı salladım. "Biz oraya vardığımızda o Aromacobana'daydı. O ve Shelly kahve içmek için bekliyorlardı. Ben peşinden gitmeden önce onu fark etmediğini söyledi ama belki biri onunla konuşursa hafızası yerine gelebilir."

"Dinlenme
merkezindeki
adam." Tekrar
başımı salladım.

"Harry daha önce onunla görüşmüştü, çok sayıda çocuk ve ailesiyle
için belki Alice hakkında bir şeyler bilen biri olabilir. Ama Jace ya da Jess'i
durdurup Ray'le bir kez daha sohbet etmelerini sağlayacağım."

"Yani, dövüşmeyecek miyiz?"

Şaşkın görünüyordu.

"Ne?"

"Sinirleniyordun." "Sen de
öyle."

"Bu normalde kavgayla sonuçlanır. Bu şekilde mi kavga edeceğiz?
Hafifçe sinirlenip birbirimize sarılarak mı duracağız?"

"Benim için
çalışıyor." Tek
boynuzlu bir at
gibiydi. Onun
içinde eridim.

"Benim için de işe yarıyor."

Uyanık

Karanlıkta yan yatmış, Bohannan'ın bana dönük olan sırtının gölgesine bakıyordum.

Ne zaman biz aradı o a Gece, o esasen saldırıya uğradı "Yatağım bir oyun alanıdır "ın ne anlama geldiğini akıllara durgunluk veren çeşitli pozisyonlar, komutlar ve lokal penetrasyonlarla gösterdi.

Bohannan ilkel mağara adamı/mağara kadını seksine daha fazla zaman ayırsa da -çok daha fazla zaman- bizim için temellere geri dönüş oldu.

Tamamen .

Benimle işi bittiğinde, ben de , kalkıp temizlenecek gücü bile kendimde bulamıyordum.

Hayatımda ilk kez ıslak bir yerde uyumak zorunda kalmam umurumda değildi.

Neyse ki Bohannan benim durumumda değildi ve benim için temizlik yaptı.

Bunu yaptı ve ben bununla gurur duymuyordum, kardiyo yapmam gerektiğini fark ettim, çünkü o daha tuvaletten dönmeden ben bayılmıştım.

Gecenin köründe uyanmadan önce ne kadar uyuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ve sadece uyanık da değildim.

Uyanmıştım.

Bohannan'ın beni yormak için neden bu kadar çaba ve yaratıcılık gösterdiğini anlamam uzun sürmedi.

Sadece tam olarak alamadım.

O günün erken saatlerinde, kavga etmeden barıştıktan sonra, gördüklerimi ve hissettiklerimi tekrar gözden geçirdik ve bana Berkeley'deki kızlardan aldıkları kompozit eskizleri ilk kez gösterdi.

kimse, oldukça çekiciydi.

Ama adamın yüzüne tam olarak bakamadığım için evet ya da hayır diyemedim.

Kaliforniya'daki tüm tanıklar tam bir fiziksel tarif vermişti: zayıf, 1.80 boylarında, geniş omuzlu ve tüyler ürpertici bir şekilde sadece Kaliforniya'da onu görenlerle değil, Misted Pines'ta kovaladığım kişilerle de aynıydı.

Bohannan daha sonra, onu endişelendirse de endişelendirmese de Megan'ı içeri almamız gerektiğini söyledi ve Jess, Ray'in izini sürmek için çizimlerin kopyalarıyla birlikte gitti.

Megan telefonda bana onu fark etmediğini söyledi, ama yine de eskizlere bakabilmek için Dan'le birlikte geldiler.

Bu fırsatı pizza sipariş etmek ve bir şişe şarabı paylaşmak için kullandık, büyük olasılıkla bana yapacak normal bir şey verebilmek için çünkü o Megan'dı. Önemseyen iyi bir insandı. Ve bir polis ya da süper kahraman olmayan arkadaşınızın sokakta bir suçluyu kovalamaya gittiğini gördüğünüzde, bu arkadaşınız hakkında endişelenmenize neden olur.

Dan'le ilk kez o zaman tanıştım. Gençlik yıllarındaki Ronald Reagan'a esrarengiz bir benzerliği vardı. Aynı zamanda komikti ve benim için endişelendiğini belli etmeme konusunda fevkalade başarısızdı, ki bu sadece Megan'ın benim için endişelenmesinden kaynaklanabilirdi ve ikimizin de daha iyi hissetmesini istiyordu.

Yapbozun parçaları yerine oturduğunda, bu onun da önemseyen iyi bir insan olduğu anlamına geliyordu.

Bohannan, FBI ile kısa bir ziyaret için tepeye çıkmak üzere misafirlerimizden ayrılmıştı, ancak bunun dışında bana yakın kaldı.

Ancak, Büyük Ev olarak düşünmeye başladığım yere girip çıkmaları normal olan çocuklar (yemek varsa çoğunlukla içerideydiler) ortalıkta yoktu.

Bohannan her zamanki gibiydi, sakin ve akli başındaydı ama tepeye yaptığı ziyaretin ne anlama geldiğini biliyordum.

Eğer bu Berkeley'deki adamsa, o adam *olabileceğini* biliyordum, çünkü onun burada olması ve o adam *olmaması* çok daha ayrıntılı bir maskaralıktı.

Ve ben geldiğimde Aromacobana'da olması sadece bir şans olabilirdi.

Ya da ben onun yeni oyuncağıydım.

Açıkçası, bu durum huzur içinde uyumaya elverişli değildi. Sırt üstü yuvarlandım.

Bohannan yuvarlandı, bir koluyla beni yakaladı ve çoğunlukla altına çekti.

"Bir tura daha hazır olamazsın," diye şaka yaptım. "Kafana girmesine izin verme," diye cevap verdi.

Sinirli bir nefes çıkardım.

Başparmağıyla yan tarafımı okşadı.

"Larue, o bunu istiyor. Oyun oynama." "Oyunu oynamıyor musun?"

"Oyunu oynamaktan başka seçeneğim yok."

"üzen şeyler varsa bana gösterebilirsin. Seni sinirlendiriyorsa. Seni kızdırıyorum," diye bilgilendirdim onu.

"Mutfaktaki dolap kapağını değiştirmek için yetmiş beş dolar harcamak zorunda kaldığım için gurur duymuyorum ama bu adama kızgın değildim. Dern'e kızmıştım."

"Tamam."

"Derinizin altına girmelerine izin vermeyin."

"Bu olabilir olmak yapılabilir için ve gazi FBI Ajan, ama Bununla mücadele ediyorum."

"Çöp konuşmasını biliyorsun. Maçlar sırasında?"

"Ne?"

"Futbol. Basketbol. Her neyse. Rakipler birbirlerine bir şeyler söyler. Bunu kafanıza girmek için yaparlar. Konsantrasyonunuzu bozmak için yaparlar. Bugün olan şeyin bizim adamımızla bir ilgisi varsa, o da boş konuşmaydı. Sizin kafanıza girmeye çalışıyor, bu da benim kafama girecek."

"Yani senin için sakın mi kalmalıyım?"

"Hayır, sakın olmalısın çünkü bu adamı yakalayacağız. Sana söyledim, ipucu bırakıyor. İpucu bıraktıklarını düşünmüyorlar. Onlar

her zaman yaparım."

"Mükemmel cinayetin nasıl işleneceğini bildiğini söylemiştin."

"Mükemmel cinayet intihardır. Bir can alır. Tanık bırakmaz. Hiçbir ipucu taşımaz. Hiçbir şüpheliye yol açmaz."

"İntihar cinayet değildir."

"Bu bir yargı değil. Ama öldürmek öldürmektir. Kurbanı ve faili aynı olan bir cinayetin dışında mükemmel cinayet yoktur."

"Doğru."

"Bunu da söyledim çünkü çok seksisin ve pantolonuna girmek istiyordum, bu yüzden havalı görünmeye çalışıyordum."

Bu beni neredeyse
güldürüyordu. "Konuş
benimle," diye emretti.

"Bu konuda gerçekten bu kadar sakın ve soğukkanlı mısın? Seni hedef alması konusunda? Belki de beni hedef alması konusunda?"

Celeste'e dönebileceğini de söylemedim.

"Hayır. Tepedeki çocuklarla konuştum. Yarın sen ve Celeste oraya gideceksiniz ve onlarla bir hizmet içi eğitim yapacaksınız. Celeste hayatı boyunca bu tür bir eğitim aldı, bu yüzden bu onun için bir tazeleme olacak. Senin için yeni olabilir. Sana uyanık olmayı ve kendini savunmayı öğretecekler. Kendine güvenmene yardımcı olacak. Seni sarsılmış görürse, Larue, bundan zevk alacaktır."

"Ve onu ihtiyacı olan şeylerden mahrum bırakıyoruz..." Boşluğu o doldursun diye .

"Ona bir hata yaptırmak için."

"Bu hata başka bir cinayet olabilir mi?"

" sanmıyorum. Bunları planlıyor. Kurbanlarının kim olacağını biliyor ve onları bu plana göre düzenliyor. Henüz serbest bırakmaya hazır olmadığı bir cinayeti işlemeye zorlanmak canını sıkabilir. Ama ilgiden besleniyor. Ve eğer buna açsa, elde etmek için takıntılı bir şekilde bir şeyler yapabilir."

Vay anasını.

"Medyanın Misted Pines'a akın etmesi ve iki cinayetin bir seks skandalının önüne geçmesi gibi," diye tahmin ettim.

"Bunun gibi. Sanki senin Los Angeles'tan dönmeni bekliyor ve seni korkutmak için takip ediyor, bu da beni tetikleyecek." Tereddüt etti ve dikkatle,

"Onu caddede kovalar ve kasabaya bir katilin serbest dolaştığını hatırlatırsanız ona bonus."

Yani, tamam, evet.

Bunu yaparak gerçekten batırdım.

Ama nefesim daha hızlı gelmeye başladı ve bu yüzden değil.

"Sence o adam mıydı?" diye sordum.

"Şimdi merak ediyorum, çünkü birisine yurdun dışında pusuya yatması için elli dolar teklif etmek başka bir şey. Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikri olmayan ve size yanlış yapan bir hatunla seviştiğinizi ya da şaka yaptığınızı düşünebilecek biri. Bu başka bir şeydir ve bu oyuncuyu tahtada tutmak risklidir, muhtemelen pahalı olduğundan bahsetmiyorum bile. Özellikle de onu kızların öldürüldüğü bir kasabaya getirdiğinizi ve o kızlardan birinin sizin gizlenmek için para aldığınız yurttan kaldığını düşünürsek. Para için her şeyi yapabilecek insanlar var. Sadece yemek yemek ya da uyuşturucu almak için paraya bu kadar ihtiyacı olan insanlar var. Ama çaresiz insanlardan iyi piyon olmaz."

"Tamam."

"Başka?" diye zorladı.

Tanrım, çok iyiydi.

"Kapüşonlu olup olmadığını bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bebeğim, olur böyle şeyler," dedi nazikçe.

"Neden bunun önemli olduğunu hissediyorum?"

"Çünkü bu olayda her şey önemlidir. Ama bilmelisiniz ki, tanıklar her zaman gördüklerini ikinci kez tahmin ederler. Korku bir faktördür. Adrenalin yükseliyor. Durumun ciddiyeti bir rol oynar. Duygusal ve fiziksel tepkiler çarpışır ve beyninizdeki her şeyi parçalar. Ama mantıklı düşünün. Kapüşonlu giymeyi tercih etmesi ne kadar önemli?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Bu önemli değil, Larue. Eğer bir tür fetişi varsa ve parlak kırmızı bir palyaço peruğu takıyorsa, bunu bilmem gerekir. Vücudunu örtmek için seçtiği şey benim için bir sık ifade ediyor."

"Tamam."

"Tamam."

Beni gerçekten rahatsız eden şeyle bitirdim.

"Bugünün onunla ilgili olduğunu
düşünüyorsun." Duraksaması
korkutucuydu.
Ve sonra söylediği şey daha da kötüydü.
"Evet, bebeğim. Bugün onunla ilgiliydi."

Asla

henüz tepedeki eve çıkmamıştı.
Ertesi gün Bohannan ve Celeste'i oraya götürdüğünde, buranın bir ev olmadığını gördüm.

Kütük bir kulübeydi.

Benim evimden biraz daha küçük olan güzel bir kulübe. Ön tarafında etrafında Adirondack sandalyeleri olan bir ateş çukuru vardı. Etrafında ağaçlar vardı. Göle erişimi yoktu, muhtemelen oraya inmek için eğim çok dik olduğu için.

Ama kusursuz bir manzarası vardı.

Örneğin, ağaçların arasından Bohannan'ın yerleşkesinin neredeyse tamamını , çocukların evinin bir kısmı hariç, çünkü o da yan taraftaki çamların arasına sıkışmıştı.

Yerimi tamamen görebiliyordum.

Ve gölün benim tarafımdaki biraz daha büyük evi görebiliyordum. Tepenin daha yukarısındaydı, manzaraya açıktı, ama aynı zamanda göldeki küçük bir iskeleye inmek için bir dizi basamak vardı.

Tüm bunları düşününce, Celeste'in muhteşem bir adamla evlenip yukarıdaki büyük evi ailesiyle dolduracağına dair imkânsız ama olağanüstü fantezilere daldım. Camille ve Joan'un bu taşınması, genişletmesi ve bebeklerle doldurması. Fenn'in (ve James'in?) ailelerini ziyarete getirmeleri için bir kaçış kulübesi inşa etmemiz.

Ve çocuklar ayrıldılar, *içlerinden* biri ailelerine yer açmak için benim evime taşındı.

Evet, Bohannan'la birlikte bu işin *içindeydim*.

Bir yandan da arka güvertedeki muslukta bir şeyler yapan David'i izliyordum. Pazar günü çalışıyordu çünkü Robyn'in hamileliği şimdiye kadar, çok sadık kocasının bile hafta sonları ara vermeye ihtiyaç duyduğu hormonal bir havai fişek gösterisi olmuştu.

Bunu biliyordum çünkü çok kötüydü, diye sormuştu bocalayarak, onun mu yoksa kendisinin mi deli öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Birçok annenin aksine, ilk annem olan Fenn çok kolay oldu.

Bu da beni Camille'in beni nasıl ele geçirdiğine tamamen hazırlıksız hale getirdi.

Böylece en azından onun delirmediğini, Robyn'in de öyle olmadığını ve da iyisi bunun geçici olduğunu düşünerek içini rahatlatılabildim.

Ama bunu atlatabilmesi için ona molaların her ikisi için de iyi olduğunu söyledi.

O gün birkaç saatliğine geleceğini ve bazı işler yapacağını söylemek için mesaj atmıştı.

Kulübenin konforlu, çekici ama sağlam bir şekilde döşenmiş ve kiralanmaya hazır ortamına adım attığımda tüm bunları düşünmeyi bıraktım.

Biz oraya varmadan önce süpürmüşlerdi, böylece kasanın bağırsakları her yere saçılmamıştı, ama yine de açıkça bir komuta merkeziydi ve titiz biriydi. Temizlenmesi gereken fast-food artıkları ya da kullanılmış kahve fincanları yoktu. Ve alanın çoğunu kaplayan üç büyük beyaz tahta ters çevrilmişti.

Özel Ajanlar Everett Robertson ve Ben McGill oldukları gibi görünüyorlardı. Temiz kesimli, fit, saçma sapan G-adamlar.

Başroldeki Robertson, koyu renk kot pantolon ve koyu turuncu balıkçı yaka (Pazar günüydü) giyen uzun boylu, yakışıklı bir Siyahtı.

Ortağı McGill beyazdı, gür kumral saçları vardı, çok sayıda çili vardı ve lacivert kazağının altına hakiler ve ekose bir düğme giymişti.

Onlarla daha önce tanışmıştım, kısa bir süre. O zaman ikisi de takım elbise giyyordu.

Yine de, Bohannan'ın neden ordudan FBI'a geçtiğini ve şimdi bir oduncu motorcusu görünümüne ve kıyafetine sahip olduğunu ilk kez merak etmiyordum.

Bunu ona sormam gerek.

Bugün Pazar ama eğlenceli bir gün değildi. Rollerinin başındaydılar ve bugünkü görevleri önemliydi. Celeste'in yaşı nedeniyle biraz nazik davranarak selamlaştılar ve bolca nezaket ve saygı gösterdiler.

Ama o gün yapacak işleri vardı ve bizimle konuşmak bunların sadece bir parçasıydı, bu yüzden Robertson'ın geri çekilmesi uzun sürmedi ve McGill bizimle birlikte oturma alanına oturdu ve başladı.

Nasıl güvende olduğumuza dair kısa bir ders verildi.

Şu anda orada olmayan ve henüz tanışmadığım Erin Reinhart adında bir teknik elemanları vardı ve diğer görevlerinin yanı sıra foblarımızdan gelen sinyallerle nerede olduğumuzu takip ediyordu. Şok tabancalarımızın yanı sıra bunları da her zaman yanımızda taşımaya devam edecektik. Aynı zamanda, nereye gittiğimizi ve ne zaman döneceğimizi birden fazla kişinin bilmesini sağlayarak yaptığımız işe devam edecektik.

Bunun üzerine, takdire şayan bir şekilde, ses tonunda en ufak bir suçlama belirtisi olmaksızın, "Etrafınızdaki her şeyin farkında olun. Bir sınıfa girdiğinizde. Marketin koridorunda ilerlerken. Arabanıza doğru yürürken. Etrafınızda kimler var? Size dikkat ediyorlar mı? Ne tür bir ilgi? Yalnız kalmamaya çalışın. Bu, işleri tek başınıza yapamayacağınız anlamına gelmez, ancak arabaların arasında bir park yeri bulmak, otoparkın kenarındaki boş yerlere park etmemek gibi şeyler, edinilmesi gereken iyi alışkanlıklardır. Arka koltuğa bakmak için bir saniyenizi ayırın. Yolcu koltuğuna. Tekrar binmek için arabanızın kilidini açmadan önce her ikisine de."

koltukta oturuyordu.

Celeste ve ben onun karşısındaki kanepede yan yana oturduk.

Robertson ve Bohannan odanın diğer tarafında, arkamızdaki mutfaktan beslenen yemek masasının yanındaydı. Alçak sesle konuştuklarını duydum.

McGill haki pantolonunun cebini karıştırdı ve bir dizi anahtar çıkardı. "Arabanıza bu şekilde anahtarlarınızla yürümek iyi bir alıştırmadır."

Elini kaldırdı, araba fobunu avucunun içine sıkıştırdı ve bir anahtarın bıçağını işaret ve orta parmağının arasına yerleştirdi.

"Bu bir güvence, bu sizin yapacağınız bir şey değil" dedi. "Biri size agresif bir şekilde yaklaşırsa, yapabildiğiniz kadar gürültü yapın ve bununla bağırıp çağırmayı kastediyorum ve bunların kelimeler olması gerekmiyor, ancak 'yardım edin' iyi bir yoldur. Ne yaparsanız yapın, sadece gürültü yapın ve kalabalık bir yere doğru koçun. Ama kullanmak zorunda kalırsanız, o anahtar bir izikten, bir yumruktan ya da bir tekmeden çok daha fazla can yakacaktır."

Bizden başıyla onay alınca anahtarları cebine geri koydu ve konuşmaya devam etti.

"Mace taşımazsınız çünkü Mace yanlış gidebilir. Doğru kullanılmazsa gözünüze kaçabilir ve sizi etkisiz hale getirebilir ya da sizden alınıp size karşı kullanılabilir..." Sonra duraklayın, ince bir hatırlatma, "şok tabancası gibi. Ama kullanabileceğinizi ve başınızın çaresine bakabileceğinizi düşünüyorsanız, size anahtarlıklarınıza takılan kutulardan alacağız ve parmağınız tetikte arabanıza doğru yürüyeceksiniz."

Tekrar başımızı sallamamızı bekledi, biz de .

"Direksiyon başında ne kadar çok deneyim sahibi olursak, çevremizi kabullenmeye o kadar çok şartlarız. Araç kullanırken sizi güvende tutmak için bilmeniz gereken şeyleri hissetmek içgüdüsel hale gelir, bu nedenle bunları dikkatlice kontrol etmeyebilirsiniz. İkinizin de temel bilgilere geri dönmenizi istiyorum. Arabanıza yapacağınız ilk şey kapılarınızı kilitlemektir. Sonra aynalarınızı kontrol edin. Ve kontrol etmeye devam edin. Arkanızdaki ve etrafınızdaki arabalara dikkat edin. Bir şeyler yedikten sonra Double D'nin yanındaki şehir otoparkında kırmızı bir Jeep görürseniz, sinemaya gitmeden önce sinemanın arkasındaki otoparkta da görmüş mydnz? Okula giderken önünüzde mavi bir Honda gördüyseniz, eve dönerken arkanızda mı? Bu tür şeyler. Eğer bir düzen fark ederseniz ya da bir şey sizi rktrse, umurumuzda değil. Bize söyleyin. ederiz."

Durakladı.

İkimiz de tekrar başımızı salladık.

"Plakaları not edin, birkaç rakam ya da harf ve arabanın markası bile bize yardımcı olabilir. Işık sizin dostunuzdur. Geceleri tek başınıza dışarı çıkmamanızı gerçekten isteriz, ancak böyle bir durum söz konusuysa, bir ışığın altına park edin, ışıklardan uzak durun. Asla karanlıkta kalma-"

Hem Celeste hem de ben koltukta sarsıldık çünkü yakınlardan gelen bir silah sesiyle bölündü.

Ve sonra bir tane daha.

"*Yere yatın!*" McGill sandalyesinden fırlarken bize bağırdı.

Celeste'in üzerinde bulabildiğim her şeyi almaya çalıştım, ki bu ensesiydi, ve onu benimle birlikte yere yatırdım.

İkimiz de sehpaye çarptık.

Omzumu ona çarpmanın canımı yaktığını hayal meyal fark ettim, ama ne kadar ağır olursa olsun, çarpmamızla birlikte savruldu ve ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde birbirimize yapıştık.

Etrafımızda acil bir hareketlenme oldu, sonra Bohannan'ın botlarını gördüm ve yukarı baktım.

"*Yere yatın!*" diye kükredi. "*Karınlar!*" diye devam etti.

Karnımızın üstüne düştük ve çok fazla yer olmadığı için Celeste'in vücudunun yarısını kaplıyordum.

Bohannan dönüp Robertson'ın ona fırlattığı tüfeği yakaladığında ve McGill elinde tabancasıyla ön taraftan çıkarken evin arkasına doğru ilerlediğinde hâlâ başım , hemen ardından Robertson da silahını hazır tutuyordu.

Sonra başımı eğdim ve yüzümü Celeste'nin saçlarının arkasına bastırdım.

Nefes nefese kalmıştım, Celeste de benimle birlikte yapıyordu ve onlarca yıl gibi gelen bir süre boyunca dehşet içinde ilerledik.

Odaya geri döndüğümde Celeste'nin kazağını elimde tuttuğumu fark ettim. Dizim acıyordu çünkü onu yere bastırıyordum, dışarıdaki her kimse bize ulaşırsa sıçrayıp kaçmak için kullanmaya hazırdım ve onu da yanımda götürmeye aynı derecede hazırdım.

Hiçbir şey duymadım. Celeste'in bana karşı titrediğini hissettim. Ardından, geldiği gibi hızla yatışan yoğun bir öfke patlaması hissettim.

Ve yukarıya bir bakış attım.

Aşağıya bakacaktım ki hiçbir şey göremedim.

Ancak hiçbir şey görmediğimi düşünürken bir şey gördüğümü fark ettim ve başım yukarıda kaldı.

Kulübenin önü boyunca uzanan bir ön verandaya açılan iki Fransız kapısından doğrudan manzaramız vardı.

Göl manzaralı kapılar. Evime bakan kapılar.

Ve evimin manzarası bana David'in güvertemde yattığını gösterdi. Hareket etmiyor.

İkisi de Benim Kızım

İ t oldu Hayır Teselli, ve değişiklikler I
gördüm at ve Şerif departmanı bizi oraya
götürdüğünde.

Biri değiştir:

Üniformalı bir kadın şerif yardımcısı
dikkatimi çekti. İkinci değişiklik:

İki siyah memur fark ettim.

Üçüncü değişiklik:

Şimdi Harry'nin ofisi olan yere geldiğimizde Dern'in görev süresinin kalıntıları tamamen temizlenmişti.

Evinden uzaktaki evi gibi kişisel eşyalarla kaplı ayakta duran bir portmanto yoktu.

Saldırı tüfekleriyle dolu silah rafı kaldırılmıştı.

Masa oradaydı. Önünde iki sandalye. İkisi de yeniydi, çekici ama kullanışlıydı ve Andy Griffith havası yoktu.

Ayrıca, odanın üst köşesinde dört sandalyeli küçük, yuvarlak bir konferans masası eklenmişti ve bu da artık bu ofisi kullanan adamın meslektaşlarına saygı duyduğunu ve onların görüşlerini aldığını gösteriyordu.

Masanın arkasına bir sehpa eklenmişti. Üzerinde yirmili yaşlarında olduğu tahmin edilen çok güzel bir kadının çerçeveli bir resmi vardı. Kameraya mutlulukla gülümsüyordu. Onun yanında ve hemen arkasında da Harry'nin kolunu yaşlı bir adama dolamış olduğu bir başka resim vardı

Muhtemelen babasıydı ve muhtemelen kardeşi olan kendi yaşlarında başka bir . Bir piknik masasının yanında duruyorlardı.

Silahlığın olduğu yerde şimdi sisli gölümüzün büyük ve oldukça muhteşem bir tablosu asılıydı.

Masası tamamen düzenli değildi ama dağınık da değildi. Orada çalışıyordu.

Burası gerçek bir taht odası değil, iş yapılacak bir yerdi.

Önemli bir iş.

Polly bize Pete'in gönderdiği Double D'den vanilyalı maltlar getirdi.

Onları içmedik. Celeste ağladı.

İki kere.

Bunu yaptığında ona sarıldım ve sessizce

öfkelen dim. Saatler sonra, Jace içeri girdi.

Babasının yüzünü takıyordu. Tarafsız.

"David ameliyattan çıktı. Hâlâ bizimle birlikte. Durumu kritik" dedi. "Eve gidiyoruz."

Celeste söndü.

Kız kardeşinin elini tuttu ve ben de C3PO gibi onların yanında Ram'ine doğru yürüdüm.

Celeste'i kardeşiyle birlikte öne oturttum. Ben arkaya oturdum.

Jace sürdü.

Ruh hali ıslak ve fırtınalıydı ve kabinin içinde bir kasırga gibi esiyordu.

Ruh halim buna uysa bile, Celeste için aşmaya çalıştım. "Harry'nin karısı çok güzel."

Jace, "Harry'nin karısı evlendikten bir yıl sonra, atının onu fırlatması sonucu boynunu kırarak öldü," diye cevap verdi.

Kameranın arkasındaki adama mutlu bir şekilde gülümseyen güzel kızın resmi zihnimde belirginleşti.

Bu yüzden yüzüm

sertleşti. Çenemi

kapattım.

Jace bizi eve götürdü.

Perdeler çekilmişti ve Megan telaşlanıyordu.

Dan, belinde silah kılıfıyla mutfak barında oturuyordu.

Fırında sıcacık duran bir lazanya, kurabiye tepsisine dizilmiş donmuş sarımsak düğümleri ve buzdolabında kruton bekleyen soslu bir Sezar salatası vardı.

Bir Meksika güveç fantezisi tezgahta soğuyordu, iştahımıza ve lazanyayı ne kadar sürede tüketeceğimize bağlı olarak soğutulmaya veya dondurulmaya hazırdı.

Dondurucu düşünüyordum.

Ben kanepede bağdaş kurmuş oturuyordum, Celeste yan yatmış, başını kalçama yaslamıştı.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum.

O sırada Bohannan ve çocuklar arka güverteden içeri girdiler.

Megan erkeğine doğru sürüklendi ve erkek kolunu onun kalçalarına doladı.

Hepimiz Jess'in kapıyı arkasından kilitlemesini izledik. Bu iyiye işaret değildi.

Bohannan Megan'a baktı ve çenesini Dan'e doğru eğdi. Sonra Celeste ve bana baktı.

Ayağa kalkmıştı ve şimdi yanıma yapışmıştı. İkimiz de babasına bakıyorduk.

Odağını bana çevirdi.

"Sizin adamınız bizim adamımız. Robertson onu gördü." Celeste elimi tuttu.

Sıkı tuttum.

"Kaçtı ama kimi aradığımızı biliyoruz ve çok iyi bir nişancı olduğunu da biliyoruz. Ayrıca kaynakları olduğunu da biliyoruz. David'i uzun menzilli bir taktik tüfekte yakaladı. Bunlar ucuza gelmiyor."

Dikkatimi kapalı perdeler vermeyi reddettim.

"Gün ışığımız tükendi ve enerjimiz tükeniyor. İkisi de hataya yol açar. İzini yakaladık. Onu takip ettik. Ama eğer hepimiz

Karanlıkta tökezlersek her şeyi berbat edebiliriz. Bugün yaptığı şeyi, izlerini örtecek zamanı yoktu. Yeni bir ekip gönderildi ve hâlâ peşindeler. Ve hayır, Alice'i aldığı anda ortadan kaybolmadı. Leland bunu kaçırdı, ama bir kez kışını dışarı çıkardığında, Harry kaçırmadı. Kaçışını planlamak için zamanı vardı. O zamana sahip olunca, yaptığı da bu oldu. Kısmen, kelimenin tam anlamıyla izlerini örttü. Köpeklerin dikkatini dağıttı çünkü o ormanda zaman geçirmişti. Kokusu Alice'e giden yol dışında her yerdeydi. Orası düz bir çizgiydi. Tek bir yol vardı, sonra onun dağınık kokusunu aldıklarında hangi yolu takip edeceklerini bilemediler. Bu sırada Alice ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişti çünkü kafasına bir darbe almıştı. Onu taşıyordu ve tahminime göre bilinci yerinde değildi ve onu kokulu bir battaniyeye sarmıştı. Hiçbir iz bırakmıyordu."

Bakışlarımı tuttu.

Ve "Bugün bir iz bıraktı." dedi.

Benden bir şey istiyor gibiydi, ben de başımı salladım ve "İnsanların bunu bilmemesinin ve onun doğaüstü güçleri olduğunu düşünmesinin bir nedeni var mı?" diye sordum.

"Bir davanın ayrıntıları nadiren açıklanır. Ama bu olayda, bu onun için saklandı. Evet, bu insanları korkutuyor. Hayır, bundan hoşlanmıyorum. Ve evet, bu ona ihtiyacı olan şeyi veriyor. Ama aynı zamanda rehabet de yaratabilir. Eğer üstünlük sağladığını düşünürse, Leland'ı alt ettiğini ve sonra da beni alt ettiğini düşünürse, bunu bana verebilir."

İnsanları daha fazla korkutmasından nefret ediyordum. Ama Bohannan'ın söyledikleri mantıklıydı.

"Alice ve arkadaşlarının orada olacağını bildiğini mi söylüyorsun?"

"Alice ve arkadaşlarını oraya çektiğini söylüyorum." Yüce Tanrım.

"Kızlar mı söyledi bunu?" Ben sordum.

"Bu bir oyundu, Alice tarafından kışkırtıldı."

"Ona önceden ulaşmış," diye fısıldadım.

Bohannan, "Ona önceden ulaşmış," diye doğruladı.

"Kayıkhaneimin arkasında kayboldu," diye hatırlattım ona.

Bohannan hiçbir şey söylemedi. Aman Tanrım.

"Bunu da mı benden sakladın?" Ben talep ettim.

"Hayır," diye yanıtladı sonunda. "O zaman ortadan kayboldu ve bu endişe vericiydi."

İlgili mi?

"Demek *ki* doğaüstü güçleri var," dedim sertçe.

"Hayır, Larue. Ve hiç yapmadı. Sahip olduğu tek şey yetenekleri. Ve bunu bugün lanet olası gölün karşısında o zor atışı yaparak kanıtladı."

Bu konuda başka bir şey söylemedim.

Bohannan, "Bu sizi sinirlendirmek için bir oyun,"

diye paylaştı. Yanılmışım.

Elimde bir şey vardı.

"David'i vurdu."

"Seni kızdırmaya çalışıyor."

Kanepeden fırladım, ona doğru koştum ve "*David'i vurdu*" diye bağırdım.

"İhtiyacını karşılıyor, Larue. Keskin nişancı yetenekleri var ve bu da Misted Pines'ta kimsenin güvende olmadığı anlamına geliyor. Ve bu dağlarda yaşayan birçok insan silahları tanıyor, bu atışın ne anlama geldiğini biliyorlar, bu yüzden bunu biliyorlar."

"Yani David'i canlı mı bırakacaktı?"

Bir tereddüt.

Tanrım! Bu bir işkenceydi!

Sonunda cevap verdi, "Hayır, seni ve Celeste'i korkutmak ve beni kovalatmak istedi. David'in kan kaybından ölmesini istedi. Onu göreceğinizi ve 911'i arayacak kadar kendinize gelebileceğinizi hiç düşünmemişti. David senin güvertende iki dakika daha yatsaydı, bu olacaktı. Bugün David'in hayatını kurtardın, tatlım."

Olmalı ama bu beni bir nebze bile daha iyi hissettirmede. "O

kukla ustası, Bohannan."

"Seni sarsıyor."

"Çünkü o Tanrı!" Çığlık attım. "Ve

sen beni sarsıyorsun."

Çenemi .

Çünkü ondan hiç böyle bir ses tonu duymamıştım.
Kahve fincanını mutfığa fırlattığında bile. İşte o zaman hissettim.

Sesi, sanki tavan kopmuş da bizi ezmek niyetiyle yavaşça düşüyormuş gibi emin bir şekilde odaya çöküyordu.

Duyduklarım ve hissettiklerim gazaptı. Bu son günlerin bokuydu.

Bohannan, David'in vurulmasından .

Ama daha fazlası vardı ve bu adamın hoşuna gitmeyen sadece yaptığı diğer şeyler değildi.

Bohannan üzülmemden, korkmamdan ya da acı çekmemden hoşlanmıyordu. Bundan hiç hoşlanmadı.

Ve eğer kendimi günlerin sonu gelecekti. "Sadece David için endişeleniyorum," dedim usulca.

"Öyle olduğunu biliyorum. Hepimiz öyleyiz," diye yanıtladı Bohannan ve ses tonu dışarı sızıyordu.

"Robyn iyi mi?" diye sordum.

Jace'e baktı.

Jace soyunup telefonunu çıkardı.

Bohannan bana döndü. "Öğreneceğiz."

"Sırf bu adamı yakalamak için ormanı yakmayın," diye yalvardım.

Beni inceledi, bakışları Celeste'e kaydı, sonra ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakacak şekilde önüne koydu ve "İkisi de benim kızlarım" dedi.

Ona doğru uçtuk ve ona ; kollarıyla bizi öyle sıkı sardı ki kaburgalarım ağrımaya başladı.

Çok soğukkanlıydı.

Çok sakindi.

Toplanmış.

Ancak o zaman fark ettim ki, o ve ben bir kulübede karın üstü yatıyorduk ve o da avlanmaya çıkmıştı. Bizler birer oyuncaktık, o ise bir delinin kazanmakta olduğu gerçek bir ölüm maçına karışmıştı.

Tüm bunlar sadece işinde iyi olduğu ve insanlara yardım etmeye çalıştığı için oldu.

Onun günü ve son birkaç ayı bizim yaşadıklarımızdan yüz kat daha kötü geçmişti.

Yani, evet.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Yanağımı onun köprücük kemiğine dayamıştım, yüzümü de aynı şeyi yapan Celeste'dönmüşüm.

Göz göze geldik.

Bir sözü paylaştık. Ve

Bohannan .

ELLİ BİR

Kırmızı Puf

"**T**onunki bir felaket."

Will, Kimmy'ye kaşlarını çatı (telaşlanacak bir şey yoktu, Will okuldan sonra Celeste'e eve kadar eşlik ettiğinden beri kaşlarını çatıyordu - kadınının ateş hattında olmasına bir hayır oyu daha).

Celeste bana baktı ve dudakları yukarı kalktı.

Hazırladığım çikolatalı şekerlemeyi tavaya dökmeyi bıraktım ve dikkatimi Celeste'den Noel ağacımızın önünde duran Kimmy'ye çevirdim.

"Neden?" Ben sordum.

Bana doğru döndü. "Sana ayrıntılı talimatlar verdim."

"Kimmy-"

"Karıştırdın ve eşleştirdin!" diye suçladı.

"Bohannan ve çocukların favori var," diye . Bohannan da gerçekten bunun bir parçasıydı. Onun da en sevdiği Noel süsleri. Annesinin çocukluğundan kalma bazı süsleri ve hatta büyükanne ve büyükbabasınıninkiler de vardı.

Ve o ağacın üzerindydiler.

"Bu," diye gücenmiş bir şekilde elini ağaca doğru salladı, "*hayallerimi* yok ediyor. Senin evin, zencefilli kurabiye adamlar ve pötikareli kurdele. Bu daha küçük. Daha rustik. Zencefilli kurabiye adamlar ve pötikareli kurdele *diye bağırıyor*. Aile koltuğu ihtişam ve görkemle ilgili *olmalı*." Parmaklarını tutarak onları saydı. "Altın ve krem ve gümüş

ve ince parıltılar." İki elini de kalçalarının üzerine koydu. "Sana verdiğim kadife kurdeleyi bile *kullanmamışsın*."

Evim için yepyeni yılbaşı süslerine ihtiyacım olduğu için Kimmy'ye gittiğimi söylemeyi unuttum (bu daha çok David'in eğlenmesi içindi, çünkü ben hiç orada değildim ve şimdi buna seviniyordum, çünkü en azından vurulmadan önceki günlerde çalıştığı yerde Noel neşesi vardı - bu çok ince bir umut ışığıydı, ama buna tutunuyordum).

Bunu kendine görev edinmişti ve Noel alışkanlığı olduğu üzere biraz abartmıştı.

Bu arada bana hiçbir şey "vermedi".

Hepsini satın almıştım ve Kimmy Noel'i ucuza satmazdı.

Bilgin olsun, David'in vurulduğu günün ertesi Pazartesi öğleden sonraydı ve ben Bohannan gitmişti.

Bana "varlığımızın" olacağını, Celeste'nin okula gittiği süre boyunca örtülü olduğunu, ancak hemen eve döneceğini, aksi takdirde evden çıkmamamız gerektiğini söyleyen bir not bıraktı ve adını karalamadan önce noktayı işaretleyen şeyin kesinlikle bir x olduğunu öğrendim.

O da beni bir öpücükle bıraktı.

Kimmy kapıdaki görevliyi geçebilmişti çünkü o kadar çok gürültü çıkarmıştı ki, görevli Bohannan'ı aramış ve o da Kimmy'yi içeri almıştı.

Şimdi Kimmy başka bir kargaşaya neden oluyordu.

"Zaten sevdikleri süslemeler vardı," diye belirttim. "Umurumda mı?" diye sordu.

"Herkesin vizyonunu birleştirmek için elimden geleni yaptım."

"Başarısız oldun."

"İ-"

Dikkatim Will'e yönelince konuşmayı kestim.

Bunun nedeni Will'in ayağa fırlamasıydı.

Pencereden dışarı bakıyordu.

Pencereden dışarı bakmak için döndüm.

Ve Şerif Yardımcısı Dickerson'ın açıklıkta kışını çekiştirdiğini gördüm.

"Delly," diye fısıldadı Celeste.

Will ön kapıya doğru koşmaya başladı. "Will!" diye bağırdı.

Kimmy ve Celeste'ye, "Hemen buraya gelin, ikiniz de," diye emrettim. İkisi de kıpırdamayınca çığlık attım, "*H buraya gelin. de!*" Geldiler.

Şok tabancamı kaptım ve bizi penceresiz salona götürdüm.

Orada bekledik, ben ikisinin önünde duruyordum, yüzüm büyük odaya dönüktü, şok tabancası havada, parmağım tetikteydi.

Dışarıdan "*Siktir git, nerede o?*" diye bağırıldığını duyduk. Sonra tekrar "*Siktir git! NEREDE LAN O?*"

"Huh," dedi Kimmy.

Ona döndüm.

Koridordan aşağı bakıyordu.

"Sanırım şimdi biraz kış tekmelemeye ihtiyacım olacak." "Affedersiniz" diyerek ileri atılmadan önce ilan etti.

"Kimmy, yapma," diye tersledim.

Büyük odaya doğru yürüdü ve sağa dönerek ön kapıya yöneldi.

"*Çek ellerini üzerimden! Çek o lanet ellerini üzerimden!*" Sessizlik ve "*Bir TV yıldızıyla sevişmekle o kadar meşgulsünüz ki bir katili yakalayamıyorsunuz ve oğlum çapraz ateşte kaldı!*"

Celeste'e baktım.

"Bay Ashbrook," diye fısıldadı.

David'in boktan babası.

Büyük odaya girdik ve Scooby Doo çetesinden iki kişi gibi üst üste yığılmış bir şekilde kenarda durarak ön pencereden dışarı baktık.

Benim yaşlarımda bir adam, Dickerson'ın dizini sırtına dayamış, çam iğnelerine karnını dayamış, tekmeliyor ve dövüşüyordu. Şerif yardımcısı adamın kollarından birini tutuyordu. O ve başka bir memur, adamın diğer elini arkadan kelepçelemek için mücadele ediyordu. Will çömelmiş, adamın kalçalarını tutuyordu.

"Evet. Bay Ashbrook," diye onayladı Celeste.

"*Çekil üstümden! Bırak beni!*" diye bağırıldı.

Onu kelepçelediler ve sonra kollarını kullanarak ayağa kaldırdıkları o polis hareketini yaptılar.

Ayağa kalkar kalkmaz Kimmy ona doğru hamle yaptı ve suratına bir tokat attı.

Nefesim kesildi.

Celeste homurdandı.

Adam şaşkınlıkla başını salladı.

Kadın ona tekrar vurdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Yüzüne doğru parmağını sallayarak duyamadığımız bir şeyler söylemeye başladı.

Onu tekrar tokatlayarak bitirdi. Bir

kahkaha attım.

Celeste kıkırdayarak, "Neden polis onu tokatlamasına engel olmuyor?" diye sordu.

Bunu yapmaya koyuldular ve onu öndeki arabaya doğru .

"Ve belki de oğlunu yoğun bakımda DEĞİLKEN sevmek isteyebilirsin, pislik herif!" Kimmy arkalarından bağırdı.

"Castro'ya götürün!" Ashbrook geri bağırdı.

"Don't düşünmek Ben de unutulmuş ve YAPMA SEN DÜŞÜN CADE BOHANNAN JOHN KENNEDY'NİN KATİLİNİ ADALETE TESLİM EDEMEZ. Eğer Herkes yapabilir, O "

"Aman Tanrım, bu gerçekten onunla ilgili bir şey mi?" Fısıldadım.

"Babam, kulağını bükebileceği eski bir FBI mensubu olduğu için mutlu olduğunu düşünüyor. Sanırım büyükannem de büyürken ona çok iyi davranmış. Babam çok iyi bir hayatı olmadığını ve büyükannemin tüm o kötülüklerin içinde iyi bir şeyler olduğunu söylüyor. Büyükannesinin bir parçasıyla bağlantı kurmak istiyor olabileceğini söylüyor. Ortak bir noktaları yok, o yüzden bir bağlantı kuruyor."

Bu da Bohannan'ın ona karşı sabrını açıklıyordu. Ve Jess'in ilgisini.

"Bunu ," diye cevap verdim.

Ashbrook arabaya bindiriliyor, Kimmy de eve geri dönüyordu.

Pencereden uzaklaştık ve onun içeri girişini izledik. "Siz aptallar pencerede ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kimmy Show'u izliyorum," dedim ona. "Rudolf suratlı bir kazak giyen ve burnuna kırmızı bir puf diken bir kadın kötü adama üç kez tokat attığında kalabalık şaşırdı."

"Ahmağın teki," dedi, Will'in binmesi için kenara çekildi, sonra onu baştan aşağı süzdü. "İyi iş çıkardın, evlat."

"Teşekkürler Bayan Milford," diye yanıtladı.

Sırada Şerif Yardımcısı Dickerson vardı ama o sadece gövdesini kapıya doğru savurdu.

"Üzgünüm, millet. Kapıdan atladı," diye açıkladı. "Onu sırtından vurmalıydın, Wade," diye Kimmy.

"Kelepçeleri ve yargıçlarla konuşmayı tercih ederim" diyerek oyumu kullandım.

Celeste usulca güldü.

Dickerson çenesini eğdi ve kapının arkasında kayboldu. Will kapıyı kilitleti.

"Pekâlâ o zaman, şekerleme isteyen var mı?"

Ben sordum. Celeste yine usulca güldü.

Bohannan o gece yatak odasına girdiğinde ben yerde oturmuş Noel hediyelerini paketliyordum.

Bakışlarım saate kaydı.

Neredeyse gece yarısıydı.

Bu arada, saat altıdan hemen sonra uyandım.

Durdu ve bana baktı. "Ne oluyor lan?" diye sordu.

Önce etrafıma, sonra da ona baktım ve "Noel hediyelerini paketliyorum" dedim.

"Tüm Misted Pines kasabası için mi?"

Ona gülümsedim.

"Bütçeleri konuşmamız gerektiğini hissediyorum," dedi dağınıklığa ve dağınıklığın hemen ötesine dağılmış paketlenmiş kutu yığınınına.

İtiraf etmeliyim ki, bu büyük bir şeydi.

(Tamam, muhtemelen utanç verici derecede büyüktü.) "Hiç erkek çocuk almadım," diye açıkladım.

Dikkati bana geldi.

"Ve şımartacak bir genç kızım olmayalı birkaç yıl oldu." Hiçbir şey söylemedi.

"Oduncu motorcu görünümüne ne kadar bağlısın?" Sorguladım, çünkü bazı hediyelerinde bunu ve değişiklik hissetmediğinden emin olmak istedim.

"Oduncu motorcu görünümü mü?"

Bir elimle, sağlam botları, solmuş kot pantolonu ve kalın siyah flanel gömleğinin altında gri bir termal ile tam bir oduncu motorcusu olan uzun vücudunu işaret ettim.

"Tıraş olmaktan nefret ediyorum ve düzenli saç kesimi için zamanım yok, ama çoğunlukla, onunla sevişmediğim sürece, kimsenin saçıma dokunmasından hoşlanmıyorum. Her ikisinin de üstünde olmam gereken iki kariyer seçtim. Onlarla işim bittiğinde, o da bitmişti."

"Onu becermediğim sürece' kısmından emin misin?" "Saçımı çek bebeğim, ne zaman istersen."

Emindi, biliyordum çünkü meme uçlarım karıncalanıyordu.

"Grace sakaldan nefret ederdi," diye paylaştı. Durakladı, "Ve saçtan." "Deli olduğunun bir başka kanıtı."

Sakalı seğirdi.

"Madalyon mu?" Üzerinde hiçbir desen bulunmayan ama üzerine bir delik açılmış ve Bohannan'ın neredeyse hiç şaşmadan her gece çıkarıp her sabah taktığı deri bir ip olan düzensiz diskin, bilemedim, belki de demirin ardından sordum.

"Büyük büyükbabamdan, onu sevmeyen bir adam vurduktan sonra çıkarılan düzleştirilmiş kurşun."

Bir milyon tahminim olsa bile buna yaklaşamayacağımı söyleyebilirim.

"O adam neden onu sevmedi?"

"Çünkü büyük büyükbabam bir Amerikan polisiydi ve etrafta hâlâ onun yasalara saygılı yöntemlerinden hoşlanmayan insanlar vardı."

Righty ho.

Ne kadar etkileyici olursa olsun, şimdilik *bu* hikâyeyle işim bitmişti.

"Bugün eğlenceli türden bir heyecan yaşadık," dedim ona.

"Duydum."

"Kimmy hayattır. onun gibi olmak istiyorum."

"Sana aldığım hediyeği geri alacağım ve sana elli tane Noel kazağı alacağım."

Kalbim hafifledi. "Bana hediye mi aldın?" Bana bir bakış attı.

Bana hediye almadı. Bana *iyi* bir *hediye* aldı.

"Gardırobundan bahsetmiyordum," diye açıkladım. "İki kanun görevlisinin önünde haklı bir saldırıdan paçayı sıyrabilmesinden bahsediyordum."

Sakalı yine seğirdi. Bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Ama zorundaydım.

"Onu yakalayamadın," diye fısıldadım.

Başını salladı. Bir kez.

"İyi misin?"

Başını salladı. Bir kere. "Saçını çekmemi ister misin?"

Saldırdı, beni kâğıt parçalarının ve kurdelelerin arasından çekip çıkardı. Ve beni yatağa götürdü.

Benimle aynı fikirdeydi

T Çocuklar ertesi gece eve erken geldiler.
8:45'te erken ararsan.

Jace ve Jess, Megan'ın Meksika güvecini asık suratla mideye indirdiler ve ben de onları peynirli-biberli-tavuklu-kortillalı lezzetin içine düşmekten kurtarmam gerekmesin diye dikkatle izledim.

Taburelerinde ölmüşlerdi.

Kendilerini, şimdilik uyumakta oldukları bodrum katına sürüklediler.

Bohannan klanı.

Arabaların etrafında
dönüyorlar.

Bohannan da oyalanmadı. Çocuklar diğer yöne gittikten birkaç dakika sonra o da yukarı çıktı.

Ona biraz zaman verdim ve sonra Celeste benimle birlikte yukarı çıktı. En üst katta kucaklaştık, iyi geceler diledik, o da odasına gitti, Ben de bizimkine gittim.

O duştan çıktığında ben dışarıya kapalı alanda banyoya dönük bağdaş kurmuş oturuyordum.

Saçları ıslaktı ve üzerinde kapının arkasındaki askıda tuttuğu pijama pantolonu vardı.

"Muhtemelen ona vurmak istediğini biliyorum," dedim usulca ve bunu biliyordum çünkü gözlerinde yorgunluk vardı ve yüzü çizilmişti. "Ama bugün aklıma bir şey geldi ve seninle bu konu hakkında konuşmak istedim."

Tek kelime etmeden geldi ve önümdeki yatağa uzandı, yan yattı, başı elindeydi.

"Davanın tüm detaylarını bilmiyorum ama geçen gece söylediğiniz bir şey beni etkiledi," dedim.

Çenesi hafifçe kıpırdadı ve ben bunu her zamanki gibi "Sessiz bir baş belası iletişimi gibi hissediyorum" olarak değil, konuşamayacak kadar bitkin olduğu şeklinde algıladım.

Bu yüzden acele ettim.

"Bu bana tuhaf olduğunu düşündüğüm bir şeyi hatırlattı. Alice hakkında."

Gözleri ilgiyle parladı ama hiçbir şey söylemedi.

"gün kaçırıldı. Hafta içi. Pazartesi." "Öyle mi?"

"Hafta içi sekiz yaşında bir çocuğun pijama partisini yapamazsın." Ön kolunu yukarı doğru itti.

Evet.

İlgileniyorum.

"Eğer bu adam onu tanıyorsa, onu ayarttıysa, bunu onunla birlikte planladıysa, ona ulaşabilmeliydi. Ve bunun gibi insanlar, bu adam belki de özellikle, soruşturmaların içine girerler ve..." Bunu yapmak istemiyordum, hatalı olduğumdan nispeten emindim, çünkü kovaladığım ya da Robertson'ın gördüğü kişi o değildi, ama yapmak zorundaydım, "...ve Ray rekreasyon merkezinde çocuk programlarını yönetiyor."

Bir nefes verdi ve kalçaları geriye yaslandı.

"O adam sahneye çıktığında ve yaptığı şeyi yaptığını bildiğimizde, bu düşünce aklıma geldi. Alice kaçırıldıktan sonra Harry tarafından zaten sorgulanmıştı. Bu yüzden ona bir kez daha baktık."

Başımı salladım.

"Audrey ve Dale'in partiyi neden hafta içi verdiklerini bilmiyorum, dışarıda Alice'in gerçek doğum günü vardı. Kızların dışarıda olmaması gerekiyordu. Audrey işten erken çıktı ve başka bir anneyle birlikte hepsini okuldan aldı. Double D'de dondurmaları bir şeyler yediler, eve geldiler ve bir Disney filmi izlediler, pizza, pasta ve hediyeler yediler, bir Disney filmi daha izlediler ve sonra hepsi yattılar. Diğer anne ertesi sabah onları okula götürmesine yardım ediyordu. Hem Audrey hem de Dale, çocuklarının

Alice biraz şımarıktı. Ne isterse alırdı ve doğum gününü doğum gününde kutlamak isterdi."

"Tamam," diye cevap verdim.

"Sonra Ray sahneye çıktı ve çok sayıda çocukla çalışıyor, dediğim gibi ben de seninle aynı fikirdeydim ve iki kez kontrol ettik."

"Tamam," diye tekrarlardım o durakladığında.

"Tüm bu kızlar arkadaşta çünkü aynı dans sınıfındaydılar, okuldan sonra birkaç öğleden sonra yaptıkları şey buydu. Alice de dahil olmak üzere birkaçı Audrey'e yardım eden anne Betty tarafından izleniyor. Betty aynı zamanda Audrey'nin kasabadaki tek arkadaşlarından biri. Betty okula yakın bir yerde yaşıyor ve evde oturan bir anne. Onları alıyor, evine götürüyor ya da dans kursuna götürüyor. Ders olmadığı zamanlarda, okuldan sonra diğer veliler gelip onları almadan önce birkaç saat onlara bakıyor. Bunu yapması için ona para ödüyorlar. Raporda, röportaj notlarında, bundan 'pin parası' olarak bahsediyor. Alice baktığı çocuklardan biriydi. Hiçbiri, çoğunlukla erkek ve kız çocukları için spor ve fiziksel uygunluğa yönelik olan rekreasyon merkezi programlarında yer almıyordu. Sadece o kızlar değil."

"Betty ile kalmayan kızlar mı?"

"İkisinin evde annesi var. Birinin ona bakan bir ablası var. Dinlenme merkezi yok."

Hem zihinsel hem de fiziksel olarak bir nefes aldım.

"Sevindim, çünkü eğer yanılsaydım, Ray o video olayı yüzünden çok zor durumda kalırdı."

"Evet. Onu Jess'e verdi. Ayrıca muhtemelen yakında şehirden ayrılacağını söyledi. Gerçi Shelly ile birlikte nereye gidecekleri konusunda hiçbir fikri yok, çünkü istemediği bir şekilde internette ünlü oldu ve artık kimse onu çocuklarla çalışması için işe almayacak."

"Artık onun gururlu bir psikopat olmadığını bildiğimden, onun için tekrar üzülüyorum."

"Hatırlamaya devam etmedikçe, haksızlığa uğramak bir şey değildir." "Konfüçyüs işini bilirdi."

Bohannan'ın sakalının derinliklerinden cılız bir gülümseme geldi.

Sonra da "Yorgun musun?" diye sordu. Yorgun değildim.

"Olmamı mı istiyorsun?" Ben sordum.

Başını salladı.

Ona doğru eğildim, ağzımı onunkine değdirdim, yataktan kalktım ve Bohannan'la tekrar yatağa girmeye hazırlanabilmek için banyoya gittim.

Bunu ben yaptım.

Bohannan beni kollarına aldı ve saniyeler içinde ölü gibi oldu.

Onu geride tuttum ve Tanrı ile oldukça serbest bir ilişkim vardı.

Destekçilerinin çoğunun kızıma bakış açısını beğenmiyordum.

Destekçilerinin pek çoğunun pek çok şeyi yapmak için O'nun arkasına saklanmasına hayran değildim.

Ama O'nun da aynı şekilde hissettiğini anladığım için aynı fikirde olduğumuzu hissettim.

Ayrıca, bazıları O'nun başını sallamasına neden olsa bile, herkesin dualarını dinlediğini düşündüm.

Yine de, o gece O'na gönderdiğim kişi, kalbimde benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum.

ELLİ ÜÇ

Her şey bitti.

Bohannan'ın telefonu çalınca ikimiz de uyandık. Döndü, telefonu aldı ve tıpkı Ajan Palmer gibi telefona konuştuğunda sesi birkaç saattir ayaktaymış, koşmuş, duş almış ve telefon geldiğinde smoothie içiyormuş gibi geliyordu.

Tüm bunları sadece "Bohannan" diyerek teklif etti. Sonra yataktan kalktı.

Oturdum.

Dolabın ışığı odayı aydınlatıyordu. "Sabitlendin mi?" dediğini duydum.

Sonra "Evet." dediğini duydum.

Sonunda, "Yirmi." dediğini duydum.

Işığımı açtım.

Belki beş saniye sonra giyinmiş olarak yanıma geldi, eğildi, ağzını ağzıma değdirdi ve sonra bana en kısa külotunu verdi.

"Onu Ash Peak'te bir kulübede kıstırmışlar. Karşılıklı ateş edildi, Dickerson'ı yeleğinden yakaladı."

"Oh Tanrım."

"Gitmem gerek."

"Yeleğiniz var mı?"

Ve kask? Ve tam vücut zırhı?

"Ofis. bir şey yok ve çok kızacaklar ama Jace ve Jess'i sana bırakıyorum."

Yapacak bir şey yoksa neden gidiyordu?

"Tamam," dedim.
Dudaklarına bir dokunuş daha.
Ve o gitmişti.

JACE VE JESS solda kalmadı.

Birkaç saat sonra, ben mutfakta kahvemi yudumlarken ve onlar büyük odanın duvarlarına tırmanırken (neyse ki Celeste bu sırada uyumaya devam etti), telefonları aynı anda mesajlarla çınladı ve bana tek kelime etmeden (daha sonra onlarla bu konuda konuşacaktım), yüklediler ve sonra bir Ram'de patladılar.

Yatağa geri dönmedim.
Kahve ve dizüstü bilgisayarım
sabahladım. Yazmayı denedim.
Bu işe yaramadı.
Okumayı
denedim.
O da işe yaramadı.

Sonunda Noel ağacının ışıklarını yaktım ve annem görünmez olmamı istediğinde yaptığım gibi olmayan bir transa girdim.

Bu, endişenin pençesine düşmüş bir trans haliydi.

Celeste'in uyandığını ve okula gitmek için hazırlandığını duyunca geri çekildim.

Daha sonra benim veremeyeceğim bir ebeveyn kararı verdim, ama o benim kızım olsaydı ya da ben onun yerinde olsaydım, istediğim şey bu olurdu, bu yüzden gittim ve kapısını çaldım.

Duştan yeni çıkmış ve Bohannan'ın dahiyane içgüdülerinin dokunaçlarının birçok yöne gittiğini kanıtlayan bir odada makyaj masasında oturuyordu, çünkü çok genç ya da çok *kız gibi değildi* ve *ben bir babayım ve kızımın kendi alanına ihtiyacı olduğu gibi kendi alanına ihtiyacı olduğunu bilmiyorum*.

Celeste'in boşluğa ihtiyacı varmış gibi boşluğun olduğu bir odaydı.

Gelişmekte olan, kendine hakim genç kadınının damgası her yere vurulmuştu.

"Tamam tatlım, bugün evde kalıyorsun çünkü dün gece baban aradı ve aldığım son habere göre adamı bulmuşlar ve Ash Peak'te onunla çatışıyorlarmış. Eğer okulda duyarsan, konsantre olamazsın. Ve eğer size söylemezsem, bana haklı olarak kızarsınız. Bu yüzden evde kalıp kamp kuracağız ve bekleyeceğiz. Ama okula gitmek istiyorsan, tamam."

Bu, onun muhteşem olan solgun ve perili halini geri getirdi ama ben bundan nefret ettim.

"Okula gitmek istemiyorum."

"Kahvaltı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Sadece kahve."

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Onu çoktan hazırladım." Onu yalnız bıraktım.

Giyinip aşağı indi ve kahvesini aldı.

Onu bu işle baş başa bıraktım ve yukarı çıkıp giyindim. İki saatten biraz fazlaydı.

O zamanı konuşarak geçirmiştik.

Ya da, belki de sinirleri yüzünden, Celeste yaptı.

Dolayısıyla Bohannan'ın o kasabada neden bu kadar güçlü olduğunu artık biliyordum.

Çünkü Bohannanlar, neredeyse başlangıcından beri topluluğun temel taşı olmuşlardı.

Babası bu işte başarısız olmuş olabilir ama Bohannan'ın bu klandaki ilk aşırı başarılı kişi olmadığını söyleyebiliriz.

Celeste, "Kasaba bize garip, gayri resmi birinci aile gözüyle bakıyor," diye paylaştı. "Buraya ilk taşındığımızda çok tuhaftı çünkü neredeyse ünlülermişiz gibiydi. Bazıları babam geri döndüğü ve hepimizi yanında getirdiği için tür *rahatlama* hissetmiş gibiydi. Sanki burada yaşayan bir Bohannan olmasaydı kasaba ayakta kalamazdı. Sanırım büyük büyük büyükbabam önemli biriydi. Şerifken korkunç bir kanun kaçağı çetesini çökertmiş. Büyük büyükbüyükbabam da şerifti ve o da önemli biriydi. Hatta ilçe adliyesinde onunla ilgili bir plaket ve Büyük Büyük Dedem için *de* bir plaket var. Ve sanırım, büyükbüyükbabam berbat durumda olsa da, babam işinde iyi olduğu için

Babamın da o şey olmasını beklediler. Ve babam, şey... *Baba*. Yani gerçekten, o sadece o şeydi."

O kesinlikle "o şey "di.

Ve erkeğimle, çoğunlukla güncel olaylara nasıl tepki verdiğimizi içermeyen daha derin tanışma seansları yapabileceğim zamanı dört gözle bekliyordum.

Celeste ayrıca bana kütük kulübenin bu evden daha eski olduğunu, çünkü büyükbabası burayı inşa etmeden önce ikinci ve üçüncü nesil Bohannalıların burada yaşadığını anlattı.

İlk nesil benim evimin olduğu yerde yaşıyordu.

Ancak Bohannan'ın babasının öfkesine rağmen Fred Nance o evi yıkarak yerine şimdiki evi inşa etmişti.

Bu arada, Bohannan'ın babasının adı Battle-Battle Bohannan'dı - ki bunun vahşi olduğunu düşünmek istemezdim, ama kıcıımı tekmeledi. Yine de bunun benim favorim olduğundan emin değildim, çünkü Celeste hepsini benimle paylaştı ve batıya ilk giden, kürk tüccarı Prosper, ABD şerifi Obadiah'ın babası, şerif Lazarus'un babası, o da Battle'ın babasıydı.

Ve sonra Cade vardı.

Yani evet, bu ailenin isimlerle arası iyiydi çünkü Jace, Jess ve Celeste daha az sıra dışı olabilir ama berbat da değillerdi.

Evimin sonundaki büyük ev, büyükbabası tarafından Fred Nance'i kızdırmak için kiralık olarak inşa edilmişti, kendisi mahremiyet delisiydi ve sağlıklı bir dozda hayatta kalma taraftarıydı çünkü "O öldüğünde dolabında bir sürü silah, cephane ve malzeme buldular."

O sabah pek çok şey öğreniyordum çünkü bu benim büyük dolabımı açıklıyordu.

Bohannan servetini (ve evet, bu bir servetti) tuzakçılık ve kürk ticaretinden kazanmıştı, portföy çeşitliliği için biraz demiryolu yatırımı ve yerel bir salon ve genelev de eklenmişti.

Kürk ticareti ve genelev sahipliğinin bir sonraki nesle nasıl geçtiğini merak ederdim ama Celeste bu hikayeyi bilmiyordu.

Aile eskiden gölün etrafındaki arazinin çok daha , neredeyse tamamına sahipti, ancak yıllar içinde parsel parsel satılmıştı

Çünkü bakımı pahalıydı ve sonuçta büyükbabası alkolik ve serserinin tekiydi.

Yine de Bohannan'ın mirası önemliydi, çünkü Bohannan'ın babası içmeyi çalışmaktan daha çok seviyor olabilirdi, ama bankaları pek sevmezdi.

Böylece eline geçen her şeyi nakde çevirdi: "Babam büyükbabamın ofisindeki kasayı açtığında, içinde gerçek altın külçeleri, bir çanta dolusu elmas ve bir sürü para vardı."

Bundan sonra, büyükbabasının finansal kurumlara olan güvensizliğinin kendi başına ortaya çıkmadığına dair kabul görmüş yerel söylentiye paylaştı. Bohannan erkekleri nesiller boyunca Bohannan mirasını güvende tutmak için çaba göstermişlerdir.

Ve bu nedenle, o gölün etrafında bir yerlerde gömülü bir hazine olduğu yaygın olarak biliniyordu.

Sadece kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Bu son hayali hikâyeyi sindirmeye çalışıyordum ki bir Yukon ve bir Koç açıklığa doğru homurdandı.

Üç oğlumuz da içeri girdiğinde pencereye koştuk ve el ele tutuşmuş bir şekilde ayakta duruyorduk.

"Bitti mi?" Celeste patladı.

Bohannan önce ona sonra da bana baktı.

"Her şey bitti," diye cevap verdi.

ELLİ DÖRT

Profil

onlara yemek yaptı.

Hepsi bir sıraya oturdu ve başladılar.

Kendimi barın karşısında Bohannan'ın önünde konumlandırımdım ve üçüncü çatal dolusu çırpılmış yumurtasını kürekle yedikten ve gözlerinin grisi bana çarptıktan sonra, "Konuş benimle, Goose," diye ısrar ettim.

Sakalı kırıştı, yutkunurken boğazı düğümlendi, çatalını bıraktı ve bir parça domuz pastırması aldı.

Sonra da "Betty'ydi" dedi ve biraz pastırma kemirdi. Vay anasını.

Celeste'ye, "Bu birkaç tabure çek, tatlım," diye emrettim.

İstenileni yaptı, yanıma oturdu ve tüm dikkatimizi Bohannan'a verdik.

Bizi bekletmedi.

"Hem haklıydım hem haksız. O bir askerdi. Ordudan bir keskin nişancı. Bilgiler hala geliyor ama bildiğimiz kadarıyla çok sayıda öldürücü atış yapmış. Madalya almış. Bir süre önce ordudan ayrılmış ve yaşadıkları şehirden hafta sonu savaşçılarını av ve kamp gezilerine götürerek, onlara ateş etmeyi öğreterek, lüks bir çadırda hayatta kalmayı öğreterek para kazanıyormuş. Bir sürü dört yıldızlı Yelp değerlendirmesi. İşi büyüttü, şirket sahiplerini ve milyonerleri Afrika'da büyük av hayvanları avlamak da dahil olmak üzere bir servet ödedikleri gezilere götürdü. Büyük adam uzmanı, gerçek adam olmayan pek çok önemli adama hükmediyordu ama tatilde bunu oynuyorlardı."

Ve yapbozun parçaları düşmeye başladı. Durakladığında başımı salladım.

"Wyoming'de böyle bir düzeni vardı ama yaklaşık iki yıl önce buraya taşıdı."

Söylenmeden kalan şey *benim yüzümdendi*.

"Tahminime göre Betty ile takıldı çünkü bir şekilde Betty'nin kocası Ed'in de Audrey ile ilişkisi olduğunu anladı. Belki de onu hedef aldı çünkü o yarayı hissetti, ondan çıkardı ve geri kalanı oradan geldi. Kadın bu yaraya bakıyordu, adam o damara dokundu, onun sevgilisi oldu, onu tımar etti ve şimdi bile, Robertson ve McGill'in sorgusu altında, sarsılmamıştı. Başta, ona göre şımarık bir velet olan Alice de dahil olmak üzere."

Yüzümü buruşturdum.

"Gerçi o bunu söyledikten sonra McGill ona Alice'e ne yaptığını anlattı. Belli ki hiçbir fikri yoktu ve bu onu sarstı. Ama onu sarsan tek şey buydu."

Aman Tanrım.

Bu, "küçümsenen kadın "ı yepyeni bir seviyeye taşıdı. "Betty olayını kim çözdü?" Ben sordum.

"Bu Robertson olmalı. Gerçi Robertson çünkü aramızda konuştuk, Ray ve Betty'den bahsettim ve o da bir şeyler sezdi. İlk iş olarak onu içeri çekti. Ne olduğunu anladığında, içini döktü. Kendinden geçmiş durumda, çünkü adam hiçbir çıkış yolu göremedi, muhtemelen bu yüzden kendi kulübesine çekildi. Gerçi neden kaçmayıp burada kaldığını bilmiyorum ama o kulübede bizim görmemizi istemediği bir şey olduğundan şüpheleniyorum."

Bir yudum kahve içmek için durakladı.

Sonra işine geri döndü.

"Kısa süreli çatışmada, av için getirilen ajanlardan birini de etiketlemiş olmasına rağmen. Herkes hazırlıklıydı ve onu yere sermeye hazırдық, bu yüzden onu açlıktan öldürmek anlamına gelse ve bu bir yıl sürse bile onu beklemeye hazırдық. Yani hiç keyif almayacaktı. Kulübesine gitti çünkü o ayarlamıştı. Daha kimse tüküremeden cehenneme dönmüştü. O

içinde öldü. Onu ya da sevdiğine kendini inandırmıştı, çünkü sevmediği halde onun kendisini sevdiğine kendini inandırmıştı."

Bohannan'ın bana bakışı daha da yoğunlaştı. "Ona hükmetti."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım, ne dediğini anlamamıştım.

Ona sapkınlığını verdi ve bu hayata döküldü.

"Hava hâlâ sıcak ama cesedini çoktan buldular."

"Audrey, kocasıyla yattığı bir kadınla en iyi arkadaş mıydı?" Ben sordum.

Bohannan omuz silkti ve daha fazla yumurta kırdı. "Sanırım bulabildiğin kadarını alıyorsun. Gerçi bunu o ayarladı. Kaçırdığımız şey, Alice'in bu okul yılına kadar öğleden sonra çocuk kulübünün bir parçası olmamasıydı. Betty onu geçen yılın sonunda işe aldı. Bizim de kaçırdığımız şey, ama sadece o izin vermediği ve Alice de vermediğinden emin olduğu için, Ed ciddi bir pislik. Ve bu 'iğne parası' onun oynayabileceği tek şeydi, çünkü cüzdan ipleri Ed'in elindeydi ve golf oynamak ve dalış gezilerine çıkmak konusunda cimri değildi, ama ona karşı öyleydi. Kendisi Target taşırken diğer annelerin, özellikle de 'çalışan annelerin' Louis Vuitton'ları olmasından bıkmıştı. Kız başına günde yirmi dolar alıyordu, beş kız, kendine bir Louis Vuitton, bir Valentino ve bir Fendi kazandırdığı için oldukça gururluydu."

"Betty'nin içini çok şeyi varmış gibi görünüyor," dedim.

"Betty psikopat erkek arkadaşını kaybetti ve kanarya gibi öttü," diye mırıldandı Jace.

Ona bir gülümseme attım ve Bohannan'a döndüm.

"Peki ya Malorie?" Yumurtalarını yuttuktan sonra sordum. "Düşündüğün gibi, sadece bir piyon mu?"

"Malorie, Betty'nin Lana'nın onu ekibine davet etmemesine sinirlenmesinden kaynaklanıyordu. Malorie aynı zamanda Malorie'nin Betty'yi çıldırtmasıydı. Lana kendisine zarar veren bir durumdan kurtulmak için güçsüz yakalanmıştı. Bu, kızına kendi yolunu çizebileceğinden emin olmayı öğrettiği anlamına geliyordu. Malorie aşırı başarılı ve otoriter biriydi. Görünüşe göre her zaman bir şeyler organize ediyor, bir şeyler kuruyor ya da insanların işleri nasıl daha iyi yapabilecekleri konusunda önerilerde bulunuyordu ki Betty bunu pek sevmezdi. Çünkü Malorie'nin kendi kreşini açması gerektiğini söylediği Betty de buna dahildi.

Betty bu seçeneği reddettiğinde büyük bir hata yaptığını düşündü."

Celeste'e baktım.

Alt dudağını uzatırken bile ısırıldı. İşte Malorie tam da buydu.

Zavallı Malorie. Muhtemelen yardımcı olmaya ve kendi yolunu çizmeye çalışıyordu ve birisi bu yolu kalıcı olarak kesti.

Bohannan, "Anlamadığım kısım da bu," diye devam etti. "Çünkü Malorie onun için bir baş belası olabilirdi ama o gitmişti, tüm derslerinde başarılıydı, hukuka hazırlanıyordu ve muhtemelen bir daha asla milletvekili olamayacaktı. Ve Betty, Ed'in ona kazık attığını bildiğini kimseye söylemedi. Bu yüzden Lana'nın davetiye göndermeyi bilmesini nasıl bekledi bilmiyorum."

Bunu ben de bilmiyordum.

Hepsinin yemesine izin verdim.

Bohannan tekrar eline almadan önce yumurtalarının çoğunu, bir üçgen tost ve iki pastırmayı bitirdi.

"Bir teknesi vardı."

Ve gelmeye devam etti.

"Şerit yok, ama geceydi ve sis oynayabilir." Eminim öyledir.

"Ya sen?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Sorgu sırasında ona bundan bahsetmediler. O da bahsetmedi. Tüm bunların Ed'in benimle dalga geçmesiyle ilgili olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söyleyebilirim. Ed'in ona nasıl yanlış yaptığından, Audrey'nin bunu nasıl ödemesi gerektiğinden bahsetmişler, bu da doğal olarak onun için birlikte çalıştıkları bir plana dönüşmüş, oyuna getirildiğine ya da bunun benimle bir ilgisi olduğuna dair ilk ipucu onda yokmuş. Alice'i biliyordu. Malorie'yi biliyordu. David'i duymuştu ama o olmadığına yemin etti. Çünkü Robertson onu kovaladığımız adam olarak teşhis etmişti. İşlerinin bittiğini, tozun dumana karışmasını beklediklerini, sonra da Ed'i terk edip gün batımına doğru yol alacaklarını düşünüyordu."

"Robot resme benziyor muydu?"

"Tam olarak değil. Aynı yapı. Ayrıca siyah saçlı. Ama İtalyan kökenli ve öyle görünüyor. Çekici diyebilirim ama güzel değil, şu adam gibi.

Cali'de. Ya kompozitler tam olarak doğru ya da o adam her kimse, muhtemelen yapıları ve bazı benzerlikleri paylaştıkları para ödenmiş ve seçilmişti. Betty onu tanımıyordu ama adamımızın Malorie'yi almak dışında Cali'ye gitmediğini söyledi, yani işinin paylaşmadığı kısımları var. Yine de neden kendisine uzaktan benzeyen birini seçtiğini anlamıyorum, çünkü benzerlikleri gözden kaçıramazsınız ve ben olsaydım, yapmazdım."

Ben de anlamadım.

Ve şimdi asla bilemeyeceğimizi tahmin ediyorum.

"Bir sonraki kasabada hafta sonu savaşçı kampı olan madalyalı, eski bir ordu keskin nişancısı nasıl radara yakalanmadı?" diye sorarken dikkatliydim.

"O yapmadı. Sana ondan haftalar önce bahsetmiştim. Onu kontrol ettik. Mazereti vardı. Alice'in kaybolması ve öldürülmesi sırasında Kanada'da vaşak avlıyormuş. Bunu kanıtlamak için pasaport damgaları ve uçuş manifestolarında adı vardı. Ama bu adam kimse görmeden sınırı geçebilecek yeteneklere sahipti, ki Betty bize bunu yaptığını söyledi. Ayrıca Betty'nin bilmediği bir kadın, Malorie için ona şahitlik etmiş. Onu bulmaya çalışıyorlar ama tahminimce o gitti. Bildiğimiz gibi David'i de o öldürdü."

"As atlet mi?"

"Tüm eyaletin köşe
oyuncusu."

"Fonksiyonel aile?"

"Bunu bilmiyoruz. Yine de, iki cinayet işlediği ve bir cinayete teşebbüs ettiği iddiasıyla üç günlük bir insan avının hedefi olan oğlunun kendi yaktığı bir alev topunun içinde öldüğü haberini aldığı anda baba şaşkına döndü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yani belki diyebilirim."

"Yani onun profilini neredeyse tam olarak çıkardınız,"
dedim. Bohannan tuhaf bulduğum bir şekilde
bakışlarımı tuttu. Ve cevap verdi, "Evet. Neredeyse
tam olarak."

Yemeklerini bitirmelerine izin verirdim.

Daha sonra, odamızda, o duş aldıktan sonra, boynunun derisini tıraş ederken ben lavaboların arasındaki tezgâha oturdum.

"Bu yüzden ondan hoşlanmıyor musun?" diye sordum.

"Onu bunun için seviyorum," diye yanıtladı Bohannan. "Ve yaptığım işte mükemmelim. Ama sanki o benim profilimde canlandı."

"Eksik bir şey mi var?"

"Varsa bile ben göremiyorum. Betty her şeyi kabul etti ama David."

"Ama bir sorun var."

"Evet. Ama profildiler gergin olabiliyor. Bazen birisi tüm kutuları işaretler ve her şey bir fiyonkla bağlanır. Olaya bu kadar yakın olduğunuzda, onu yaşayıp soluduğunuzda, bittiğini fark edip bırakmanız çok zor."

Usturayı yere bıraktı ve tamamen bana döndü.

"Bazen onu özleyebiliyorsunuz bile. Avı o kadar çok seviyorsunuz ki, bırakıp gitmek istemiyorsunuz."

"Bunu hissediyor musun?"

"Belki."

"Bu çok kesin değil," diye belirttim.

"Sen de bu işin içindeydin. Celeste bu işin içindeydi. İkizler bu işin içindeydi. Tekrar oyuna geri döndüğüm fikrinden hoşlanmıyorum ve şimdi kendimi kötü hissediyorum çünkü bundan kurtuldum."

Başımı eğdim. "Bundan zevk aldın mı?"

"Yaptığım işte iyiyim," diye tekrarladı. "Emekli olmak için bir yer aramaya başlamıştım. Biraz tükenmişlik hissettiğimi itiraf etmeliyim. Bu yüzden oyundan çıkmayı ve bunu erken yapmayı düşünüyordum. Grace bunu zorladı. Sonunda bıraktım çünkü Grace benim sürekli gitmemden bıkmıştı. Onun bir işi vardı. Reklamcılık. Önemli biriydi. Çok para kazanıyordu. Çocuklarla üç ay doğum izni aldı, Celeste ile sadece bir ay. İkisinde de dadımız vardı. Benim daha fazla yanımda olmam konusunda çok ciddiydi, işini bıraktı ve MP'de yerel müşterilerden oluşan küçük bir dükkan kurdu. Araba galerisi reklamları ve yerel mağaza reklamları. Eskiden yaptığı, çok uluslu şirketler için büyük kampanyalar yürütmek gibi bir şey değildi. Ama babam öldü, daha sakın bir yaşam için fırsat gördü, onunla olması hakkında konuştum, hoşuma gideceğini düşündü. Annemin yerde, evde olmanın iyi hissettireceğini düşündüm. I

Celeste için gördüm. Benim için. Yerleşeceğini ve bunun onu mutlu edeceğini düşündüm. Bir aile oluruz. Ben de yaptım. Ama bu bir parçamın istemediği anlamına gelmiyor."

"Anlıyorum."

"Bir vakaya bakıyorum, bir profil çıkarıyorum ama sonra onu gönderiyorum. Neredeyse hiç sahaya çıkmıyorum. Çok nadiren aktif bir soruşturmaya dahil oluyorum. Gittiğimde de ya bir karakolun konferans salonunda danışmanlık yapıyorum ya da ders veriyorum."

"Doğru."

"Dediğim gibi, belki."

"Belki de şerif olmalısınız," dedim sessizce.

"Harry iyi bir adam ve uzun zamandır bekliyor. Sıra onda." Başımı salladım.

Gelip bacaklarımın arasında durdu ve ellerini koydu.

"Bu ilk kez başıma gelmiyor ve bu his geçip gidiyor, bebeğim."

"Tamam."

"Noel için hazırız." "Tamam,

Cade."

"Seni

seviyorum."

Gözlerimi

kırıptım.

Kalbim sevindi.

Zihnim, gölde etrafımızdaki evlerde yaşayan aile görüntülerini canlandırdı.

Sonra kollarımı omuzlarına doladım. " çok buna tamam, korkuluk."

O kalın, siyah sakalın içindeki o güzel dudaklar bir gülümseme oluşturdu. Ve beni öptü.

ELLİ BEŞ

Toplar

T Tony Romano'nun Ash Peak'in dışındaki bir kulübede kendini yakarak öldürdüğü gün David yoğun bakımdan çıkarıldı. Ertesi gün onu ziyaret ettiğimde bana baktı. Sonra da tuvaletin bitirilmesinde gecikme olacağı için özür diledi.

VE EVET, eğer Tony ismi tanıdık geliyorsa, çünkü .

Ve yaygın bir isim olduğu için değil.

Hayır, çünkü Megan büyük kasaba toplantısı sırasında kürsüye çıktığında, kendisi için kenara çekilen öndeki adama teşekkür etmişti.

Adı Tony'ydi. O

Tony'ydi.

O olmuştur önce yukarı için söyle bir şey için ve Konsey ve komisyon üyelerine Şerif Dern hakkında.

Evet.

O kadar büyük taşakları vardı. Ve şimdi.

Ölmüştü.

Resim

aklımda çok şey vardı.

Noel geldi ve geçti, Yeni Yıl geldi ve geçti, Camille ve Joan ilk tatil için Joan'ın ailesine görev yaptılar ama yeni yılı bizimle birlikte karşılamak için uçtular.

Jess ona verdiğim çok sayıda hediye karşısında hayal kırıklığına uğramıştı; yeni kot pantolonlar, fanilalar ve son model, güneş enerjili, taktik GPS'li saatlerin arasında oturmuş, "Paran var, bana bir Humvee alamadın mı?" diye yakınıyordu.

(Elbette şaka yapıyordu ve bu onun alfa-erkek minnettarlığını ifade etme şekliydi. Ya da en azından ben böyle okumaya karar verdim).

Celeste ise çok sevindiğini en ufak bir şekilde bile gizlememişti.

Artık kendi Chloe'si vardı.

Ve Givenchy asma kilitli botlar.

Ve...*diğer*.

Bir sürü *başka*.

Bohannan, "Kesinlikle bütçe hakkında konuşmalıydık," diye homurdandı.

Ama demek istemedi.

Bunu biliyordum çünkü bana altı tane aynı tılsım bulunan ağır bir altın bilezik almıştı. Hepsi yıldızdı. Her birinde küçük bir elmas vardı. Ve her birinde bir harf vardı.

F. C. B. J. J. C.

Böylece kendi kabilem, kendi ailem, ait olduğum gerçek bir evim olduğunu tahmin ettim ve şüpheye düştüğümde bileğime yeterli oldu.

Kendini "B" yapmasına bayıldım.

Ben de ağlamaya başladım.

Babası bana sarılıp sırtımı okşarken Jace, "Östrojen her zaman işleri berbat ediyor," diye yakındı. "Bu şekilde uzun süre devam ederse, her birimize aldığı binlerce hediye asla bitiremeyeceğiz."

Celeste, "Sanki kendi bebeğini aldığı anda kullanmak üzere not almıyorsun," diye karşılık verdi.

"Öyleyim," diye onayladı Jace. "Kendime iyi kek yapan bir kadın bulacağım."

Bunun üzerine Bohannan'ın kucağından kurtuldum (tabii ki tamamen değil) ve ona "Önümüzdeki üç ay boyunca yemek pişiriyorsun" dedim.

"Bana uyar," diye cevap verdi. "Mutfakta harikayım."

Noel yemeğini planladığım için yalan söylemediğini anlamam ertesi geceyi bulacaktı.

Bohannan Noel sabahı bana taktığından beri o bileziği hiç çıkarmadım.

HAYIR, AKLIMDAKİ "ÇOK" BU DEĞİLDİ.

Bu partinin bir kısmı, Bohannan o sabah geç saatlerde evimdeki ofisimin kapısından içeri girdiğinde yaşananlardı.

Oraya geri taşınmadım.

Aslında, Büyük Ev'e tamamen taşınmıştım, kıyafetler, kitaplar, Emmy'ler ve her şey. Hollywood Hills'teki evimi listelemiştim. Bohannan ve ben Paris'e bir bahar tatili yapmayı planlıyorduk.

Daha bir hafta önce Bohannan'ın bana Jess ve Jace'in yetişkinliğe doğru bir sonraki adımı atma zamanının geldiğini düşündükleri haberini vermesinden bahsetmiyorum bile.

Bu da kendi alanlarını yaratmaktır.

Jace kulübeye taşınmak istedi. Jess de evimi benden kiralayıp kiralayamayacağını öğrenmek istedi.

Bu konuda bir aile toplantısı yaptığımızda, Celeste tamamen katılmıştı çünkü "Çocukların evi harika. Ya da endüstriyel bir temizlikten sonra öyle olacak. Mezun olduğumda oraya taşınabilirim!"

Bu teoriyi test etmemiş olsam da, onun sözlerinden evin kullanılmış çorap gibi kokması konusunda haklı olduğumu anladım.

Yılbaşında Joan'ın Los Angeles trafiğinden kurtulup Washington'a taşınmanın (ve annesinden uzaklaşmanın) ne kadar harika olacağından ve o büyük evin tepede ne kadar güzel görüldüğünden bahsedip durduğu gerçeğini göz önünde bulundurunca, hayallerimin gerçekleştiğine dair görüntüler kafamda dans etti.

Jace çoktan yavaşça kulübeye doğru ilerliyordu.

Bohannan üst kattaki göl manzaralı misafir odasını benim için bir ofise dönüştürürken, Jess de yayıncıma teslim tarihini kesinlikle kaçıracağımı bildirdiğim kitabımı bitirmem için bana zaman veriyordu (ve yine, nedenini göz önünde bulundurduğumda, yayıncım benim için bunu sorun etmedi).

Sıkıştığımda, örneğin biri etrafta koşuşturup insanları öldürürken dizüstü bilgisayarımıyla idare edebilirdim.

Ama ben bilgisayarımın başında sessiz bir yalnızlık içinde yazmayı tercih ediyordum. Bohannan ziyaretiyle bu yalnızlığı bozdu. Elinde bir zarf vardı. Masama bıraktı.

Çok az bir girişle söze başladı.

"O sonra avukatımı aradım. Grace'i de aradım. Misted Pines'ta olanları ve seninle aramızda bir şey olduğu haberini kaçırmamıştı. Cidden sinir bozucu birkaç konuşma yaptık. Sonra avukatıma ona yeni evraklar göndermesini söylememi istedi. Çocuklarla iletişim kurmaya çalıştığından ama onlar onu engellediğinden, onun için çocuklara müdahale etmemi sağlamaya çalışırken biraz ileri geri konuştuk. Ona seninle birlikte olduğumuzu, onun ve benim yasal olarak boşanıp boşanmamamızın umurumda olmadığını söyledim ve sen de umursamadın. Bu doğru mu bilmiyorum,

önemli değildi, bunu bilmiyordu. Oğullarımdan istediğini elde etmek için sana olan sevgimi kullanmasına izin vermeyecektim ve bunun tek nedeni Celeste ile konuşmak istememesi değildi. İstedini elde edemeyeceğini anladı ve kağıtları imzaladı."

Zarfa dokundu. Ve işte bu kadar.

"Bütün bunlar ve sen bana söylemedin mi?" Sorguladım.

"Hepsi bu değil," diye karşı çıktı. "O önemli değil. Bu sadece yapmak istediğim bir şeydi, böylece bir muhabir seninle tekrar ilgilenmeye başlarsa, konuda boş konuşamazlardı."

Çok şey hissetmeme rağmen hiçbir şey söylemedim. O bir şey söyledi.

"Bilmelisin ki evlenmek istemiyorum. Sonuncusundan kurtulmak kolay olmadığından değil, bu yüzden bu işe yaramazsa kurtulmamın kolay olmasını istiyorum. Bu işe yarıyor. Her zaman işe yarayacak. Kim olduğumuzu, nasıl olduğumuzu, ne kadar büyük olduğumuzu ve buna ihtiyacımız olmadığını seviyorum. Sadece biz varız. Ve ben buna gerçekten bayılıyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadım.

"Ben de sana Larue demeye devam edebilirim. İkimiz de birbirimize Bohannan dersek kafa karıştırıcı olur."

Tam benim B'mdi.

Ona sııttım. "Evet."

Ağzını benimkine değdirmek için eğildi.

Kim olduğumuz, nasıl olduğumuz ve ne kadar büyük olduğumuz .

Çünkü bunu yaptıktan sonra, daha fazla uzatmadan zarfı aldı ve dışarı çıktı.

Ama daha da ileri .

Çünkü biliyordum ki, sadece ben onun için, o da benim içindi. Her zaman.

Ben de bunu düşünüyordum ve bu "çok" kelimesinin bir parçasıydı.

Ancak bir başka bölümde Bohannan gazetecilerden bahsetti, ben de Tony Romano ve Betty Keller'ın düşüşüne geri döndüm.

Esmer, yakışıklı, eski bir ordu keskin nişancısı ve onun haksızlığa uğramış bir ev kadını cinsel olarak manipüle etmesi, daha fazla intikamcı ev kadını, aldatan kocalar, öldürülen kızlar, hayatına tutunan sadık bir baba adayı, ünlü bir profilci ve onun daha ünlü kız arkadaşını içeren büyük bir küçük kasaba seks skandalının hemen ardından, kasaba medyayla dolup taşmıştı.

Ve bir haftada bitmedi.

Yani, adam FBI ve yerel kolluk kuvvetleriyle ormanda çatışmaya girdikten sonra kendini diri diri yaktı.

Halkın ilgisini çekmek için gereken tüm özelliklere sahipti.

Ve tüm sonuçlarına.

Kimmy kendinden geçmişti. Medya ve tüm ekibi, cinayet ve skandal meraklılarının kasabaya gelmesinden bahsetmiyorum bile, dükkanında daha fazla yaya trafiği anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda bazılarının komplo teorisyeni olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden Castro hakkındaki düşünceleri hakkında konuşabileceği pek çok insan vardı.

Megan çileden çıkmıştı. "Misted Pines, Tony Romano ve Betty Keller'dan çok daha fazlası. O buralı bile değil! O Maryland'den!"

(Bu arada Megan, Kenneth Warner'a karşı kazanmanın en büyük adayıydı. Anketlerde o kadar öndeydi ki, söylentilere göre Kenneth emekli olarak itibarını kurtaracaktı. Umarım öyle yapmıştır. Gerçekten iyi olan çok fikri vardı ve işe koyulması onun için iyi olurdu).

Hikayenin odak noktası olmamak ferahlatıcıydı.

Ancak Bohannan, hikayesi hakkında *kendisinin* odak noktası olduğu kitaplar yazmak isteyen yedi yazardan teklif almıştı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, reddetti.

İşler daha yeni yoluna girmeye başlamıştı. Audrey artık Spokane'de yaşıyordu.

Will ve Celeste hâlâ birlikte olduklarından ve Dale oğluyla arasını düzeltmek için (başarısızlıkla) iletişime geçmeye devam ettiğinden, Dale'in Bend, Oregon'da olduğunu biliyordum.

Sarah kasabada kaldı ve oğluyla arasını düzeltme çabaları da başarısızlıkla sonuçlandı.

Bobby hiç dönmedi.

Ed, Betty'den boşanmak için dava açtı.

Betty hapisteydi. İki cinayete suç ortağı olduğunu itiraf etmişti, cezasını çekmeyi bekliyordu ama muhtemelen bir süre daha eve gelmeyecekti.

Lana ve Dean daha büyük bir ev satın aldılar ve oğullarıyla birlikte o eve taşındılar.

Görünüşe göre Ray tavsiyemi dinledi ve bu dramada yardımcı bir karakter olarak kalsa da rolü değişti çünkü kasaba onun etrafında toplanarak mahremiyet hakkını ve cinselliğini savundu. Artık o sadece yanlış oyun arkadaşını seçen seksi bir adamdı. Bu yüzden bu durumu atlatmaya çalışıyordu ve atlatabilirdi de çünkü işi güvendeydi ve çocuklar merkeze geri dönüyordu.

Gerçekten de Shelly'ye birkaç hafta önce markette rastlamıştım ve Noel'de nişan yüzüğü aldığı için yüzü gülüyordu.

Ama çılgın bir yolculuk olmuştu.

Ve bu tedirgin ediciydi çünkü Bohannan'ın nereden geldiğini anlıyordum.

Ne kadar korkunç, dehşet verici ve üzücü olursa olsun, bunun yüksek bir yanı vardı.

Günler rutin değildi. Her şey olabiliirdi.

Ve bilmeden buna bağımlı hale gelebilirsiniz. Ve gittiğinde onu özleyebilirsiniz.

Ancak aklımdaki "çok şey" bundan ibaret değildi.

Bu "çok un son kısmı, kitabım üzerinde çalışmak yerine (onu *gerçekten* bitirmeliydim... eninde sonunda), Ash Peak'in eteklerinde araştırdığım yere gidiyordum, çünkü Bohannan'ın boşanmasının sonuçlanmasının kutlanması gerektiğini düşünüyordum.

Celeste de o gece Phoebe'lerde kalıyordu.

Ve Bohannan'ın yatağı kesinlikle bir oyun alanıydı. Vakit gelmişti.

Oyuncaklara ihtiyacımız vardı.

Bunun anlık bir karar olduğunu düşünerek internetten alışveriş yapamadım.

Bu da tek seçeneğimin ilçedeki tek seks dükkanına gitmek olduğu anlamına geliyordu.

Ama ben Delphine Larue'ydum.

Orada genç biri çalışıyor olabilirdi. *O Yıllar*'ı hiç izlememiş, *Kordonu Koparıyoruz*'un yazarının adını hiç duymamış ya da neye bilmeyen biri. Böylece bir seks dükkânına gidip eğlenceli bir şeyler bulabilirdim ve bu haber yakınlarda ya da uzaklarda yayılmazdı.

Ya da .

Bununla ve bir seks dükkanına gitmekten rahatsızlık duymamam gerektiği gerçeğiyle mücadele ediyordum.

Partnerinizle aranızdaki bağı güçlendirecek şeyler aramak sadece son derece doğal değildi, aynı zamanda gurur duymam gereken bir şeydi. Elli üç yaşında, çok sağlıklı bir cinsel yaşamı olan, hayat dolu bir kadındım. Partnerim ve ben deneyimliydik, birbirimizden ve keşfetmekten zevk alıyorduk ve hiçbir yoktu. Ve ben bir aşk romanı yazarıydım (bunu kimse bilmiyordu). Sevdiğin şeyi yapmanın ve bunun için kimseden özür dilememenin poster yetişkinlerinden biri olmalıydım.

Bununla o uğraştım ki, Washington eyaletinin kırsal bir kasabasına yakışan mavi oluklu çatısı olan hoş görünümlü ahşap bir bina olan dükkanın önüne park ettim. Etrafında başka bir işyeri ya da ev olmayan bir tepenin yamacında tek başına duruyordu. Temiz bir otoparkı vardı ve kaba saba hiçbir şey içermemesine özen gösterilmişti. Pencereleeri büyüktü ama dumanlıydı. Kapının üzerinde açık olduğunu bildiren neon bir tabela yanıyordu. Yolun üzerinde onu JOY OF JOY olarak ilan eden zevkli bir tabela vardı. Kapıya, içeri girmek için on sekiz yaşında olmanız gerektiğini belirten bir tabela daha asılmıştı.

Tüm bunları düşünürken, seks dükkanlarında çalışan ya da bu dükkanları işleten insanların mahremiyetten anladığını ve müşterileri hakkında boşboğazlık yaparlarsa o dükkana çok uzun süre sahip olamayacaklarını fark ettim.

Bu düşünceyle çantamı kaptım ve arabadan indim.

Anahtarlarım elimdeydi ve onları çantama koymayı düşünerek ön kapıya doğru yürüyordum ki, binanın köşesinden dışarı fırlamış, römorkunun üzerine park etmiş küçük bir balıkçı teknesinin pruvasını gördüm.

Beyazdı ve kalın mavi bir şeridi vardı.

Ön taraftaki ahşap yürüyüş yoluna adımımı atıp kapıya doğru ilerlerken, kapı açıldığında omurgamdan aşağı bir kayma oldu.

Ray dışarı çıktı ve . Ben de durdum.

Deniz mavisi gözlerine baktım.

O anda, yapbozun tüm parçaları yerine oturdu. Ve bana resmi gösterdi.

Hikaye

He çekiciydi.
Kendinden emindi.
Yaptığı işte iyiydi.

Çocuklarla çalışıyordu, bu yüzden çocukların zihinlerinin nasıl çalıştığını biliyordu.

Bobby'nin hilekâr olduğunu bilmemesi mümkün değildi, çünkü dört ya da daha fazla yıldır o kasabadaydı. Liseli çocuklar bile hikâyenin çoğunu biliyordu. Kız arkadaşının bir kuaför olduğundan bahsetmiyorum bile, ki bu her yerin dedikodu değirmeni idi ve herkes Bobby, Dwayne, Jay, Dale ve Audrey'i biliyordu.

Betty'nin saçını da Shelly'nin yaptığına bahse girerim. Yani Shelly, Misted Pines'ta Tony dışında Ed'in Betty'yi aldattığını bilen tek kişi olabilir Tony de Shelly Ray'e söylediği için biliyordu.

Rüzgâr gibi koştu ama Tony'yi yakalayamadı.

Kız arkadaşı, onları tanıyan herkese nazik ve kibar insanlar olduklarına dair ince bir ipucu olarak, işinin eğimiyle birlikte AŞK YAP SONRA DAHA ÇOK AŞK YAP'I teşvik eden bir tişört giyiyordu. Ama aslında bu, insanların dikkatini başka yöne çekmeye yönelik açık bir girişimdi.

Aromacobana'da bana bakıyordu.

Olağanüstü bir aktördü.

Kendisini hikâyenin önemli ama ikincil bir parçası olarak .

Ve zekiydi. Çok zekiydi.

Bir deha.

Bir tanrı.

Bunu biliyordum çünkü onun da benim bunu bildiğini biliyordum.

Dükkâna girmemi engelliyordu ve kaçacak başka yer yoktu.

Ben de döndüm ve kısa mesafeyi koşarak arabama geri döndüm.

Bunu defalarca ve olabildiğince yüksek sesle bağırarak yaptım,

"YARDIM EDİN!"

YARDIM EDİN! YARDIM EDİN!"

Ray beni arabama öyle bir çarptı ki anahtarlarımı düşürdüm.

Beni tuttuğunu hissettim ve bir şeyler yapmak için bir saniyem olduğunu biliyordum.

Arabamın kapısındaki tozun içinde yazmaya başladım.

Bir mektup yazdım.

R.

Sonra beni döndürdü, yumruğu yüzüme

çarptı... Ve bayılmışım.

Beni çam iğnelerinin üzerine bıraktı, sırtımı bir ağaca dayadım.

Ray'in insanları çok iyi olması hiç de şaşırtıcı değildi. Yüz yüze, kalça kalçaya, yanıma oturmak için aşağı indi.

Şakağım zonkluyor, derim şişiyor ve sol gözümün yanından içeri doğru baskı yapıyordu.

Bohannan bana hikâyede daha fazlası olduğuna dair hâlâ şüpheleri olduğuna dair bir izlenim vermemişti.

Ama Ray'in o seks dükkânında bilinmeyen biri olmadığını biliyordum, dükkânın sahibi teknesini kullanmasına izin vermişti.

Bohannan oraya gitse, o tekneye bir kez bakar ve benim bildiklerimi bilirdi.

Hikayenin devamı vardı.

Bayıldıktan kısa bir süre sonra kendime geldiğimi ve kendime geldiğimde, hareket halindeki kamyonunun arkasına bağlanmışım, bu yüzden arabamı hareket ettirecek zamanı olamazdı.

Ama çantamı getirmişti, GPS fobumu hâlâ taşıdığımdan haberi yoktu.

Yine de, kimse aktif olarak onu takip etmiyordu. Öyle bile olsa, bu iyiydi.

Çünkü tek yapmaları gereken onu takip etmeye başlamaktı.

Beni dışarı çıkardığında göreceğim tek şeritli, ıssız bir yerdeki toprak yola park ettikten sonra, kırk beş dakika boyunca *ormana* doğru yürüdü (evet, omzunda ben varken, evet, o kadar formdaydı, evet, ormanda o kadar rahat yürüyordu, evet, *profile* uyuyordu).

Ve bu nedenle, birileri beni yakaladığını anladığında, bizi o ormana kadar takip ettiklerinde (çünkü izlerini gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu), muhtemelen ölmüş olacağımı ve kaçmak için daha fazla zamanı olacağını düşündüm.

Bunu anladım çünkü yanında sadece beni getirmemişti. Bir av tüfeği de getirmişti.

"Bu işin bırakacaktım," dedi. "Ben kazanmıştım."

Orada oturmuş ona bakıyor, Camille ve Fenn'in Bohannan ve çocuklarla iletişimde kalıp kalmayacağını merak ediyordum.

Camille, muhtemelen.

Fenn acısını atlatana kadar muhtemelen Bohannan'ı yanlışlıkla .

Ama asla birlikte Noel geçiremeyeceklerdi.

Bizim AİLELER olur asla harcamak YAZLAR içinde
bizim gölün üzerindeki ilgili evler.

Celeste'e bileziğimi vermesini umdum ve bir D harfi ekledim.

Annesi onu sevmese de ağabeyi ve babası seviyordu, ben seviyordum ve onun da ait olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Ayrıca Bohannan'ın, seksin benimle olduğu kadar harika olmadığı, sevecek başka bir kadın bulmasını umuyordum.

Ve onu biraz daha az mutlu etti. Ama onu mutlu etti.

"İçin biraz kızgıyım. Şimdi Shelly ve ben başka bir yer bulmak zorunda kalacağız. Muhtemelen umursamayacaktır. Ailesinden nefret ediyor ve her ne kadar onlara defolup gitmelerini söylesem de sürekli rahatsız ediyorlar. Yine de Misted Pines'ı çok seviyor."

Sadece ona baktım.

Başını eğdi.

"Anlayamadı," diye belirtti. "O video ortaya çıktığında kesin diye düşünmüştüm. Her şeyin penisle ilgili olduğunu anlayacaktı."

Hiçbir şey söylemedim.

"İlk becerdiğim kız, dostum, ne yaptığımı bilmiyordum. İkimiz de lise ikinci sınıftaydık. Ama o sürük *hala* benimle iletişim halinde. Beni köpek yavrusu gibi takip etti. İşte o zaman anladım ki, aletini iyi kullanırsan herkese her şeyi yaptırabilirsin."

O...?

Gerçekten de James-Bond-villain-monolog gibi bana tüm motivasyonlarını anlatacak mıydı?

Buna aldırmadım.

İlgilendiğimden değil.

Sadece uzun bir hikaye olabilir.

Bu da Bohannan'a zaman kazandırır.

Uzun parmaklı elini kaldırıp başının yan tarafına vurduğunda sıçradım.

"Haklıydın. Küçük beyinler. Bu Tony'nin kafa sikmesiydi. O da benim gibi biseksüel ve iki yöne de sallanıyor ve kışına giren büyük bir sikten hoşlanıyorsan hem keskin nişancı hem de erkeklerden biri olamazsın. Hem gerçek bir erkek olup hem de bağlanıp sikinin kırbaçlanmasından hoşlanamazsın. Uzun bir süre boyunca, bunun diğer tarafını elde yetindi, kendilerini daha sert sikmesi ve acıtması için ona yalvaran bir sürü amcık. Ama bir erkeğin neye ihtiyacı varsa ona ihtiyacı vardır. İhtiyacı olan *tek şey*."

O deniz mavisi gözler benimkileri tuttu.

"Ona ihtiyacı olanı verdim. Benim için her şeyi yapardı." Dur.

"*Herhangi bir şey*."

Tony'nin bunu fazlasıyla kanıtladığına dair bir his vardı içimde.

Başını salladı, uzaklara baktı, sonra tekrar bana döndü. "Betty'yi becermesinden hoşlanmadım, biliyorsun. Bu benim

Başını. O benimdi. Ama kimse onu umursamıyordu. O sadece bir adamın karısıydı. Kendini Tony'ye bağımlı hale getirdiğini öğrenene kadar kimsenin adını bile bildiğinden emin değilim. O mükemmeldi. Polisler ona zerre kadar ilgi göstermedi.

röportaj yapılıyordu. Onun bir önemi yoktu. O sadece başka bir anneydi. Hiç kimseydi."

Ona bu şekilde davranılmıştı. Hiç kimse gibi.

Ve hanımların Misted Pines'ta alışkanlık haline getirdiği gibi, Betty de *bunun* bir hata olduğunu kanıtladı.

"Belli ki yakalanmaması gerekiyordu," diye ısırdı. "Sonunda, onu hazırladıktan sonra, onu Shelly ile tanıştıracaktım ve benim oğlum, benim bebeğim ve ben olacaktık. Ama berbat bir nedenden dolayı Bohannan seni ve kızını FBI'ın asılı olduğu yere götürdü. Orada olmaması gerekiyordu. Senin de orada olmaman gerekiyordu. Tony, Bohannan'ın cipini gördü ama bir planımız vardı ve Tony emirleri yerine getirme ve yapılması gereken ayarlamalar varsa anında düşünme konusunda iyidir. Hatta hepinizin orada olmasının bir bonus olacağını bile düşündü. Beni aradı, neler anlattı ve anlaştık. Atışlarını yaptı ve o üçü oradan ayrıldı. Bohannan'ın arkadan çıkacağını tahmin etmemişti. Tony yanlış yöne sapmak zorunda kaldı. Kaçış yolu kapalıydı, yeterince hızlı ayarlayamadı ve görünmeden kaçamadı."

"Tüm öldürme işini ona mı yaptırdın?"

Başını iki yana salladı. "Alice değil. Kanada'daydı. Onu ben kaçırdım. Komik olan şey, hükümet bu adamları katil olmaları için eğitiyor. Düpedüz, ölümüne katiller. Onları eğitiyor, sonra dışarı gönderiyor ve öldürmelerini emrediyor. Gözlerini nişangaha dikerler, nişan alırlar, tetiği çekerler. Ölürlər. Sonra eve dönüyorlar ve ne oluyor? Ne işe yarıyorlar? Birini öldürürsen, kim olduğu önemli değil, onlardan nefret edebilirsin, yine de seni mahveder."

İçini çekti, söylediklerinde haklı olmasına ve üzülmesine rağmen buna üzüldü.

"Bu onu mahvetti. Ona Alice ile ne gerektiğini söyledim, bana yapamayacağını söyledi. İlk kez beni bir şey için reddetti. Tek kez. Ama anladım. Bir yerde çizgiyi çekmeliydin. Bu onun çizgisiydi. Ve ben de bunu ona verdim."

Bu da Alice'i öldürdüğü anlamına geliyordu. Bohannan beceriksiz demişti. Ve ürkütücü.

Bana daha da yaklaştı.

Kusmakla savaştım.

"Kurduğu düzen dahiceydi. Dediğim gibi, birçok yönden hoşuna gitti. Wyoming'de bu işe başladı, her zaman erkekler vardı. Etrafta dolaşıp büyük penislerini salladıklarını sanan bu büyük şirket oyuncularını, parmağınızı şıklattığınızda ellerinin ve dizlerinin üzerine düşecekler. Özgürdü, kaybettiği zamanı telafi ediyordu. O kadar çok göt sikiyor ve sakso çekiyordu ki, boğazına kadar bu boka batmıştı. Açıkçası, sizi dışarı çıkaran ve iyi vakit geçirmenizi sağlayan bu adamı duydum, silahlarla *Brokeback Dağı* ve iyi avlanma, kendim görmeliydim. Ve o mükemmeldi."

Sesi düştü, yüzüne yeni bir ifade yerleşti. "Lanet olası mükemmel."

Aman Tanrım.

Onu seviyordu.

Tony'yi sevmişti.

Ve eğer doğru okuyorsam, Shelly'yi de seviyordu.

"Çok kaybolmuştu," dedi Ray bana. "Kadın çok kaybolmuştu. Benim içimde onları bulduk."

Evet, Tony ve Shelly'yi severdi.

Ve evet, kendini tanrı sanıyordu.

Çünkü bunu son söylediğinde, yemin edebilirim ki, hayattan boku yemiş ruhların kurtarıcısı olarak kendisinden bir ışık parladığını hissetti.

"Yeni bir tane bulacaktım," diye paylaştı. "Shelly ile evlenip onu sonsuza dek bana bağlayacaktım ve ikimizin de sevdiği yeni bir tane bulacaktık. Ama zamana ihtiyacım var. Tony'yi unutmak zaman alacak."

"Yani, Malorie'yi o öldürdü?"

Adam aydınlandı.

Yüzümü buruşturarak savaştım.

"Evet, bunu benim için yapmayı severdi. Shelly, herkesi sevmeye çalışır. O böyle biri. O sadece iyi bir kız." Bir sonrakinde dudak büktü. "Sertlikten hoşlanan iyi bir kız, ama iyi bir kız olduğunda bu daha ateşli yapıyor."

Tüyleler ürpertici bir rahatlıkla tekrar konuşmaya geçti ve hikayesini anlatmaya devam etti.

"Ama Malorie'yi sevemezdi çünkü kimse Malorie'yi sevmezdi çünkü Malorie her şeyi bilen bir kaltaktı. Herkesin ne yapması gerektiğini bilir ve size söylemekten çekinmezdi. Hatta bir keresinde rekreasyon merkezine geldi ve bana hangi programları sunmam gerektiğini söyledi. Sanki toplumun tüm ihtiyaçlarını sadece o biliyormuş gibi. Yemin ederim, herkesin kullanılmış kutularını koyduğu o dolabı neredeyse bir düzine kez yakıyordum. Bunun ne kadar harika olduğunu duymaktan bıktım. Sanki o dolap tek başına bizi iklim değişikliğinden kurtaracakmış gibi. Ciddi misin?"

Bir yanıt bekler gibi görüldüğünde, bunun ne kadar aptalca olduğuna katılıyormuş gibi başımı salladım, ancak her kasabanın bir geri dönüşüm merkezine sahip olmasının faydalı olabileceğini düşündüm.

Bununla birlikte, .

Malorie dikkat çekti. Malorie saygı kazandı. Malorie insanların hayranlık duyduğu bir şey yaptı.

Ve buna sahip olamazdı.

Çocuk programları için hibe alan rekreasyon merkezi toplum adamıydı.

O bir yarışmacıydı.

Başımı sallamam ihtiyacı olan şeydi, çünkü konuşmaya devam etti.

"Tony aşağı indi ve onu aldı. Tony onu öldürdü ve yukarı getirdi. Onu göle götürdüm." Bana bakışları yoğunlaştı. "Onu Bohannan'ın iskelesine bağladım. *O bendim.*"

Bununla gurur duyuyordu.

Bohannan'ın alanını şekilde işgal etmekten gurur duyuyordu. Bu onun için her şey demekti.

Bu hikâyenin bununla tamamlanmamasına ihtiyacım vardı. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Onu konuşturmam gerekiyordu.

Ben de "Betty'nin saçını Shelly mi yaptı?"

diye sordum. Sırıttı. "Bir araya , değil mi?"

biliyordu. Bu yüzden orada oturuyordum.

"Siz... Joy of Joy'daki insanlar teknelerini ödünç almanıza izin verdi mi?"

"Şimdi," o başladı, gibi o oldu öğüt vermek Ben. "Don't Mick ve Zelda hakkında kötü şeyler düşünme. Onlar iyi insanlar. I

teknelerini *ödünç* aldılar. Ama bunu bilmiyorlardı." O da tekneyi aldı ve onlara sormadı.

Eğer araç kayıtlıysa ve bu konuda sorgulanırlarsa, dürüstçe, *"Hayır memur bey, araç bunca zamandır bizim dükkânda park halindeydi"* diyebilirler.

Mick ve Zelda'nın iyi insanlar olduğunu düşünüp düşünmediğini, kendisinin kötü olduğunu bir şekilde anlayıp anlamadığını merak ettim.

Bunu ben istemedim.

"O... o, yani Tony, Berkeley'de Malorie'yi takip etti mi?" Devam ettim.

Bana deliymişim gibi baktı. "Ve belki de oğlumu yakalatırım? Tabii ki hayır. Oraya gittim ve bunu ben ."

"Yani onları atlatmak için birini mi tuttun?"

"Elbette."

"Neden Tony'ye benzeyen birini seçtin?" Bu soru hoşuna gitmemişti, o kadar gerildim ki.

"Tony'ye benzemiyordu. Tony'ye hiç benzemiyordu."

"Pekâlâ. Onu görmedim," diye yatıştırdım.

"Tony'ye benzemiyordu," diye mırıldandı ve o adamla da yattığını hissettim, bu yüzden o adam yardım etmiş olabilirdi.

Ama Tony onun bunu yaptığını bilmiyordu. Dahası, Ray'in bir tipi vardı.

"Tony'nin bunun için mazereti var mı?" Ben sordum.

Omuzlarından biri . "Oynamasına izin verdim. Anlıyorum. Kariya ihtiyacı var. Ama aynı zamanda bir mazerete de ihtiyacı vardı ve kız seksiydi ama keşin tekiydi. Ona iyi bir penis ver. Ona biraz para ver. Ona sakso çektir. Ona ne yapacağını söyle. O da . Kaybolmasına yardım et. Görüşürüz."

Bu kadar kolay.

"Yani Malorie ve Alice'in seçimi onları Audrey ile olan duruma bağlamakla ilgili değildi," diye belirttim.

"Evet, öyleydi," diye yanıtladı. "Bohannan'ın en azından bir süreliğine bu konuda kuyruğunu kovalayacağını düşünmüştüm. O meclisin içeri tıklacağını düşünmüştüm. Babalara bakacaklarını düşünmüştüm, çünkü belli ki hepsi pislik. Bohannan'ın buna kanmayacağını bilmeliydim. Bohannan'dan asla şüphelenmeyeceklerini bilmeliydim.

Kadınlar. Betty ile buna güveniyordum. Ama, adamım, bu havai fişekleri patlattı. Lanet olsun. O kaltaklar işi bitirdi ve o pislikleri yere *serdi*."

Kesinlikle yaptılar.

"Yani sen... kayda alındığını bilmiyor muydun?"

Sırıttı. "Asla, ama o kıcı sikerken çok ateşli görünüyordum. Bob yaşlıydı ama formdaydı ve bunu seviyordu. Ve sıkı bir kıcı vardı, ne dediğimi anlıyor musun?"

Yutkundum ve bilmediğim halde başımı salladım. Şimdi yüzüne yayılan sırıtış hastaydı.

"Neredeyse o adamı özleyeceğim. Eşcinsel değildi, biseksüel bile değildi ama ihtiyacı vardı. için ona sikimi yalatırdım ve o da . Her seferinde öğürürdü, ben de tabii ki yüzünü sikerdim." Bu değerli anıya hafifçe güldü. "Tony'ye anlatırdım ve gülmekten yerlere yatarıdık. Sonra sikimi emerdi, çünkü Tony Shelly'den başka kimsenin bana bunu yapmasından hoşlanmazdı. Sanki yaşlı Bob'u silmek istiyordu ve bu konuda iyiydi, bu yüzden bir süreliğine yaptı."

Dudaklarım o kadar kurumuştı ki aniden acıdılar ama onları ıslatmaya cesaret edemedim.

"O kaset çıktığında ilk başta korkmuştum ama sonra işime nasıl yarayacağını gördüm. Önce şeyler hakkında saçma sapan şeyler düşünen şerefsizler, sonra da gerçek ben olmanın benim hakkım olduğunu bıkana kadar haykıracak sosyal adalet savaşçıları geliyor. Sonunda, işlerin benim istediğim gibi gideceğini düşündüm." Başını bana doğru eğdi. "Sen de biliyordun."

Yine başımı salladım ama bunu bilmiyordum. Sadece her zaman gibi bunun da geçeceğini biliyordum.

Ama onun yönüne dönmüştü.

"Yani Bobby'yi Malorie'nin babası olduğu için seçmediniz?"

Kafası karışmış gibiydi. "Şey... evet. Hangi yatakhane de kaldığını başka nasıl öğrenebilirdim ki?" Omuz silkti. "Dediğim gibi, buna ihtiyacı vardı. Ona zaman ayırdım. Onu hazırladım. Sanırım onu becermesine izin verdiği orospular ona bir tat verdi, ama kimse bir erkek gibi beceremez." Bana yine müstehcen bir bakış attı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. Eminim Cade Bohannan lanet bir yük treni gibi sikişiyordur."

Yutkundum.

Buna cevap istemedim ama bakışları ters ters bakmaya başlayınca ona bir baş selamı daha gönderdim.

İfadesi netleşti, sırttı ve fısıldadı, "Bahse girerim her gece sana vuruyordur. Süper ünlü bir hatunu beceriyor olması umurunda bile değil. Bu onun hakkı. Sen bu dünyaya Bohannan tarafından becerilmek için geldin."

Daha önceki baş selamını aldı, bu sefer cevap vermemeye karar verdim.

Aldırmadı, söz ondaydı ve performansından keyif alıyordu.

Bunu biliyordum çünkü hiç vakit kaybetmeden sesi tekrar sohbet tonuna döndü ve konuşmaya devam etti.

"Bobby'ye şans daha verdiğimde, ağzı kulaklarına varacaktı. Her şeyi yapmaya hazırdı. Yani kız arkadaşını, Şükran Günü için eve gelip gelmeyeceğini, nerede kaldığını sorduğumda gözünü bile kırpmadı. Bana Malorie ve Berkeley'deki yurdu hakkında her şeyi anlattığı süre boyunca kasıklarına baktı. O kadar çaresizdim ki ihtiyacım olanı aldım ve onu susturmanın tek yolu sikimi çıkarıp ağzına sokmak oldu."

Midem bulandı.

Bobby kızının katilini doğruca ona götürdü.

"Neden David?"

Kocaman gülümsedi ve eğer bu kadar deli olmasaydı, bu çok güzel olurdu.

"Çok . Tony'nin peşinden koşuyordun." Kıkırdadı. "Bu muhteşemdi. İnanılmazdı. Gösterini izledim, sırf seni ürkütüp ürkütemeyeceğini görmek için onu çağırdım. Ve evet, seni kesinlikle ürküttü." Başını salladı ama yüzünde hâlâ mizah vardı. "Bu tam olarak planlanmış bir şey değildi. Yani, evet, bir şey üzerinde çalışıyorduk. Kızından ziyade kafanı karıştırmak için seni seçtik. Tony'nin onun hakkında bir engeli vardı. Muhtemelen muhteşem bir kız olduğu için ve bir gün kız büyüdüğünde oraya girebileceğini düşündüğü için. Çünkü dediğim gibi, bunu yapmasına izin verdim. Bir erkeğin iyi bir kukuya ihtiyacı vardır."

Celeste hakkında bu şekilde konuştuğu için ona ters ters bakmamaya çalıştım.

"Gerçi Shelly'ninkini benimle paylaşacağını bilmiyordu ve sonunda ona sadece bunu vermeme izin verecekti. Ama her neyse, başlamak için seni seçtik. Sonra kendini Wonder Woman falan sanarak Tony'nin peşinden koşmandan çok keyif aldık ve seninle biraz daha oynamaya karar verdik."

Tony'yi o kovalamam *gerçekten ama gerçekten çok aptalcaydı*.

Ama...

Benim için anlamı olan birini vurarak benimle dalga mı geçiyor?

"Cade'in evine gittiğinde yaptığı şey bu değildi.

o zaman?" Ben sordum. "Beni ürkütmeye

mi çalışıyordu?" "Ne zaman?"

"Ne zaman O... O..." I izlenen kapalı Çünkü
o baktı Gerçekten kafam karıştı.

"Ne zaman?" diye .

"Onu pencereden gördüm," diye fısıldadım.

Bir an için savrulmuş, gergin görünüyordu, sonra rahatladı.

"Evet," dedi. "Doğru ya. Hayır, daha sonrası için iskeleyi gözetliyordu.

Onu gördün

mü?"

Başımı

salladım.

"Merak ettim nedenşeyler gitti kablolu etrafında o zaman,"
mırıldandı.

Ve evet, oyunculara çok dikkat ediyordu. Hikayesinin ipuçlarını topladı.

"Seni kafede ürküttüğümüz zaman, aslında tüm bu öldürme olayını bitirmiştik," diye paylaştı, sanki insanları öldürmek bir angarya haline gelmişti. "Demek istediğim, eğer gerekliyse ben yine öldürmeye hazırdım. Ama Bohannan belli ki . Bana bakmadı bile. Kasabanın en önemli adamlarından biri olan oğlunu konuşması için yolladı, adam gözünü bile kırpmadı. Yani, onu destekliyorum. Beni birilerini sikerken gördüğünü biliyorum. Bana bu konuda bir sorunu olduğunu belli etmedi. Ama beni yapmaya yaklaşmadı."

Ve Jess bunun için acı çekecekti. Bunu biliyordum.

Ve bu adamdan nefret ettim.

Benden olan her şeyimle ondan nefret ediyordum.

Ama Jess'in durup Alice'i öldüren adamla konuştuğunu ve onun üzerinde hiçbir şey koklamadığını düşününce...

Bu ondan daha çok nefret etmeme neden oldu.

Ve Jess'in bunu yapmasına neden olanın ben olduğum gerçeği. Ondan en çok bu yüzden nefret ettim.

"Ve bu artık eskimeye başlamıştı. Yani, herkes *bir* cinayet için *bir hafta* falan çıldırıyor. Sonra tek umursadıkları Dale Pulaski'nin eski sevgilisinin straponla hünerlerini sergilemesi oluyor. Ya da şerifin ırkçı, kadın düşmanı bir palavracı olması. O pisliği *altı kere falan* seçtiler ve bunu yeni mi anladılar? Saçmalık. Yarıyı oy bile kullanmıyor, o yüzden çenelerini kapatsınlar. Diğer yarısının yarısı ırkçı, kadın düşmanı palavracılar ama onlara böyle demenize çok kızarlar. Dern sadece 'sert ama adil' ve 'şehrimizin ihtiyacı olan türden bir adam'. Evet, gerçekte ne anlayana kadar öyle, beceriksiz. Onda sadece kendinizi gördünüz ve hoşunuza gitti. Ve son yarısı." Bir nefes verdi. "Şey, onlar sadece berbattı."

Şimdi haklı olmasından nefret ediyordum.

"Yani, cidden, eğer bunu yapacak olsaydık, ki belli ki yapacaktık, kendi bölgesinde yapmak için daha iyi bir adam seçemezdik. İşler sadece FBI işin içine girince ilginçleşti."

Tanrım, bu tam bir karmaşaydı, bu adam o kadar sinir bozucu derecede narsistti ki korkudan mı yoksa öfkeden mi titrediğimi bilemiyordum.

"Bohannan'la başka bir şekilde uğraşmanın zamanı gelmişti. Sana soruyorum, hangisi daha kötü? Ölü bedenler mi? Yoksa haftalarca, hatta aylarca, hatta belki de yıllarca, bir şey bulamazsan bir başkasının ortaya çıkacağını düşünerek yaşamak ve ortaya çıktığında da bunun sorumluluğunun sana ait olması mı?"

Bana sordu ama cevabımı beklemedi. Bana söyledi.

"Beklemek. Beklemek her zaman daha kötüdür."

Bu konuda haklı olduğundan emin değildim ama ona karşı çıkmadım. "Bu arada biz de seninle yatıp onu gaza getiriyoruz, belki kızına döneceğimizi ya da adamlarını sikip atacağımızı düşünümesini sağlıyoruz." Bir sonraki cümle, ellerini ovuşturan birinin ses tonuyla geldi. Glee. "İyi olacaktı."

Sessizleşti, düşüncelere daldı, tekrar uzaklara baktı. "Sonra Tony'yi gördüler," diye fısıldadı.

Evet.

Sonra Tony'yi gördüler.

Bir nefes aldı ve sözsüz bir şekilde *Welp! Neyse! dedi* ve bana dönüp bilmediğim son şeyi söyledi.

Yani Tony yeteneklerini kullanarak görünmeden sınırı geçmek yerine neden yerelde kaldı.

"Görüldüğünde Tony peşini bırakmayacaklarını biliyordu. Onu bulup bana bağlarsa, babasının onun 'gerçek bir erkek' olmadığını anlayacağını biliyordu. Bu yüzden aradı... Kimsenin bilmediği telefonlarımız var, Shelly'nin bile... Shelly'nin hiçbir şeyden haberi yok. Ama beni aradı ve olanları anlattı. Bunu bitirmek için kendini feda etti. En büyük fedakarlık. Nihai sevgi gösterisi. Ben özgür olabileyim diye kendini feda etti. Sonra sen Joy'da ortaya çıktın," anlamlı bir duraklama, "ve buradayız."

İşte .

Çok ama çok endişeliydim.

Çünkü hikayenin sonunun bu olduğunu hissediyordum.

Bohannan iki şeyi yanlış anlamış.
Her şeyden önce, iki katil vardı.

Bir takımdı.

İkincil olarak, ancak daha az önemli olmayan bir şekilde, elebaşının cinsel sorunları vardı, ancak muhtemelen kimsenin şüphelenmeyeceği sorunlar.

Yine de, Ray'in tamamen aklını kaçırmış olması dışında, her şeyin düğüm noktası onlardı.

İnce bir nokta koyarsak, aletinin süper güçleri olduğunu düşünüyordu

Ve ne yazık ki, yol boyunca çok fazla insan onun haklı olduğunu düşünmesine neden oldu.

Bohannan bir şeyi daha doğru yaptı.

Ray, Bohannan'ı alt ettiğini düşündüğünde, yeni bir meydan okuma buldu.

Bunu hikaye zamanı bitmiş gibi göründükten sonra keşfettim.

Durum böyle göründüğünde, bilmek istedim, aynı zamanda bilmek de istemedim, ama çoğunlukla onu konuşturmak istedim, bu yüzden teyit etmek istercesine "Bohannan hakkında mıydı?" diye sordum.

Burnuna dokundu ve bana göz kırptı. Bu evet demekti.

Cevap vermiş olsa bile, tekrar cevap verdi.

"Bunu ona mektuplarımda söyledim, değil mi? Yani dolaylı yoldan. Ama anlayacağını biliyordum. En önemli şey buydu. Yani kolay olması gereken tek şey buydu."

Mektupları okumamıştım.

Ama sanırım işi kolaylaştırdı.

"Neden?"

"Ligin en iyisi Superbowlda ligin en kötüsüyle oynamaz."

Şaşkınlık numarası yaptım. "Sen profilci misin?" Alay etti.

"Hepimiz öyleyiz. Bu hayatı atlatmak istiyorsan öyle olmalısın" diyerek beni eğitti.

Ona Shelly'nin olmadığını açıkça söylemedim.

Profilleyicilere ihtiyacımız olduğunu düşünürsek, çok daha fazla örneğim vardı.

Mesela, orada onunla birlikte oturduğumu görünce... *ben*.

"Şu Al Catlin var ya, hasta tekiydi," dedi bana bildiğim bir şeyi .
"Ama devam ediyordu. Yani, ciddi. Onu nasıl buldular..." Sırıtarak.
"Bohannan onu böyle buldular. O kadınların çoğu kendilerine fino dediğini bile hatırlamıyordu, başka şeylerle meşguldüler. İlk olarak, sadece üçü, *hepsinde, otuzda* üçü bundan bahsetti. Yani tüm bunları yapanın tek bir adam olduğunu anlamaları yıllar sürdü. Sonra ellerinde sadece Bohannan'ın söyledikleri kaldı. Ve Catlin, hiçbir şey bırakmadı. Yine de Bohannan onu kilitledi. *O orospu çocuğunu kilitledi.*"

Hayranlıkla yuhalayacağını sanmıştım. Ama yapmadı.

"Bununla ilgili o kitabı okudum ve düşündüm ki, bu... şimdi, bu adam o adam."

Başka bir şey söylemedi.

Bitirmek değil, yenmek. Ya da zeka yarıştırmak.

Başını arkaya atıp manyakça bir kahkaha atmıyor. Hiçbir şey yapmıyor.

Sadece *bu adam o adam*.

Bu kadar.

Sadece bir oyundu.

Anlamsız, kötü, aşağılık bir *şeydi, iyi olan kazansın*. Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Sonra ne soracağımı bilemedim.
Ama yapsam bile, benimle işi bitmişti.
Saatine bakıp "Gidip Shelly'yi almalıyım" diye mırıldandığında
anladım.

Sonra cebine attı ve bir çakı çıkardı.
Zihnim, çoğunlukla ani ve sürükleyici mevcut kalma mücadelesiyle
yarıştı.

Orada kalmak
için.

Geri

çekilmemek.

Kontrol için değil.

Görünmez olmak için değil.

Bu da varlığımı sona erdirir. Gerçekten.

Ama gibi I vardı önce içinde zamanlar . aşırı
stres, I keçe oluyor.

Bu yüzden odaklandım.

İçimdeki her şeyle odaklandım. Ellerim ve
ayak bileklerim bağlıydı.

Etrafımızda hiçbir şey olmayan bir ormanın ortasındaydık. Gün
azalıyordu.

Hava soğumaya başlamıştı, sis... Sis!

Çakısını açtı ve bana baktı.

"şu. Sakin olacağım ve size iki dakika vereceğim. Yüz yirmi saniye.
İşte bu kadar."

Tüfeğin kayışını omzundan çekti, ön kolundan tuttu, tek eliyle
pompaladı ve sonuca vardı.

"O zaman avlanmaya geliyorum."

Ve böylece ayak bileklerimdeki ipi kesti, bileklerimdekini kesti,
zaten uçmaya hazırdım ve uçtum.

Hiçbir fikrim yoktu ama muhtemelen bu saniyelerin en az altmışında
koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Ama sonra hatırladım. Sis
vardı.

Hava soğuktu.

Zemin de soğuktu, Ocak ayıydı.

Ama göl sıcaktı.

Nerede olursak olalım, o sisle birlikte göle yakın olduğumuzu biliyordum.

Gölün kenarına ulaşabilirsem, onu takip edebilirim. Eve kadar takip edebilirdim.

Ben de sisin içine doğru koştum. Ve koşmaya devam ettim.

Kaymamayı diledim.

Keşke düşmeseydim.

Ama kaydım, defalarca.

Ayrıca bir aşağı kayarak düştüm, kalçama çarptım ve sise doğru alçaldım, o kadar uzağa düştüm ki sonunda göle çarpacağımı sandım.

Bir kayaya çarptım, ayak bileklerim büküldü ve dizlerimin üzerine düştüm.

Hiçbir şey hissetmedim.

Hızlandım ve koşmaya devam ettim.

Sisle ilgili sorun, hiçbir şey görememenizdi. üç beş metre görüş mesafesi vardı, sonra her şey kapanıyordu.

Göle mi, gölden mi, gölün yanına mı, ormanın derinliklerine mi koştüğümü bilmiyordum.

Yönü düşünmek için duraklamadım.

Sadece koştum.

Bir eğime rastladım ve zorunda kaldım. Çok dikti. Gevşek çakıllardan aşağı kaydım ve tırmanmaya devam etmek için tutunacak bir yer bulmakta zorlandım. Botumun tabanıyla bir çıkıntıya tutunmam ve ellerim ve ayak parmaklarımla tırmanarak kendimi yukarı çekmem bir yıl sürmüş gibiydi.

Daha sağlam bir yere bastım, ayaklarımı uzattım ve koşmaya devam ettim. Nefes nefese kalmıştım. Bir aksama yan tarafımı kesiyordu. Ve "Yaşlı bir kaltağa göre, harika bir kışın var!" dediğini duydum.

"Tanrım," diye fısıldadım, ilerlemeye devam ettim.

Ama o rüzgar gibi koşuyordu, ben de çok gürültü yapıyordum ve... bir ağaca çarptım.

kaydım, dengemi kaybettim, kollarımı , bedenim istemediğim bir şekilde büküldü ve sisin içinden onu gördüm,

Silahın kabzasını omzuna dayayıp nişan aldı.

Bana.

Bohannan'ın sesinin anısı kafamın içinde gürledi.

Aşağı! Karınlar!

Kendimi aşağı attım.

Sanki bir değil de iki patlamaymış gibi doğaüstü görünen bir tüfek patlamasının gürültüsü kulaklarımı tırmaladı.

Gözlerimi sıkıca

kapattım. Ama...

Hiçbir şey.

Gözlerimi açtım, ona döndüm, bir elimi yukarı kaldırdım ve tekrar fırlamak için ayaklarımı düzenledim...

Sisin içinden, elleri ve dizleri üzerine çökmüş Ray'in üzerinde duran bir adam gördüm. Adam av tüfeğini iki eliyle yukarı doğru kaldırmıştı. Dipçiği Ray'in kafasına indirdi.

Bir kan püskürmesi gördüğüme yemin edebilirim ve Ray iğnelerin üzerine yığıldı.

Adam silahı tekrar kafasına vurdu ve hemen ardından kabzasını omzuna soktu, bir adım geri çekildi ve Ray'e doğrulttu.

"İyisin kızım, iyisin. Sadece sıkı dur," diye seslendi bana. "Koşma. Koşarsan bu ormanda sonsuza dek kaybolabilirsin."

Nefes nefese kalmıştım, bir elim ve kalçam üzerinde, sisin içinden tüfeğini yüzükoyun yatan Ray'e doğrultmuş yaşlı bir adama bakıyordum.

Gözünü hâlâ Ray'den ayırmadan, "Telefonun var mı?" diye sordu.

Titreyerek bir nefes daha aldım, sonra "Hayır" dedim. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Ne oldu?

Ne oluyordu?

"Bu çocuğun aklının başında olduğunu sanmıyorum,"

dedi. Neredeyse histerik bir şekilde gülmeye

başlayacaktım.

Kontrolsüzce titremiyor olsaydım titrerdim.

Dikkatle hareket ederek eğildi, Ray'in silahını aldı ve bana doğru fırlattı. Silah birkaç metre önümdeki toprağa ve iğnelere sağlam *bir* şekilde düştü.

"Aklını topla küçük hanım, bu işi halledersin. Benimle misin?"

Uzuvlarımı koordine edememem umurumda

değildi. O silaha olabildiğince hızlı

tırmandım.

Elime aldığımda, "Sen kimsin?" diye sordum.

"Evet. Üzgünüm," diye yanıtladı. "Biz tanışmadık. Ben Paddy. Paddy Tremayne."

Paddy Tremayne'i sonsuza dek seveceğimi bilsem bile bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Ve o TV programında senden çok hoşlandım," diye bitirdi. Evet.

Lanet olsun.

Durduğum Yerden Değil

S Çünkü benim telefonum yoktu, Paddy Tremayne'in de telefonu yoktu ve Ray baygındı.

Ona yaklaşmak niyetinde değildim, onu geride de bırakmayacaktım, çünkü hiçbir şekilde ona kaçma şansı vermeyecektim ve Ray gelip ona saldırırsa Paddy'nin şansını beğenmedim çünkü Ray'in yanında gençlik ve profesyonel bir futbolcunun vücudu vardı ve Paddy yüzde yüz ikisine de sahip değildi, Bohannan'ı beklemek zorundaydık.

Bu uzun sürmedi.

Ve onu görmeden önce hissettim.

Ağaçlar üzerimize kapandı ve Paddy bile daha uyanık hale geldi ve etrafına bir göz attı.

Gözü Ray'in üzerindeydi (ve ikimiz de silahlarımızı ona doğrultmuştuk). Ray yeni uyanmıştı, sersemlemişti.

Ama Ray'in işlerin kötüye gittiğini anlaması uzun sürmedi; iki kez pompalı tüfekte vurulmuş, başından kanlar akmış ve omzunun yarısı Paddy'nin pompalı tüfek mermisiyle parçalanmıştı.

Ray acı içinde kıvranmadı, sızlanmadı ya da inlemedi.

Ray sırt üstü yatmış, sağlam eliyle omzundan geriye kalanları kucaklıyor ve gözlerini Paddy'den ayırmıyordu.

"Aptalca bir şey yapma!" Paddy sisin içinden seslendi. "Kadını yakaladım. O . O her . Ona bir

ambulans."

Önce Bohannan, Jess, Jace ve Harry sisin içinden çıktılar.

Sonra Wade Dickerson, Dan ve -her tarafa yayılmıştı- personeldeki tüm şerif yardımcıları ve kasabadan birkaç düzine başka adam, bazılarını etrafta görmüştüm, bazılarını görmemiştim, hepsini tanıımıyordum.

Bohannan'ın bakışları Ray'e inmeden önce bana geldi. Jess ve Jace ile aynı.

Harry de öyle, ama o Paddy ile konuşmaya başladı.

"Geri çekilebilirsin, Paddy. Bunu biz hallederiz," dedi tüfeğini Ray'e doğrultarak.

Paddy geri çekildi ve bunu yaptığı için rahatlamış görünüyordu.

Bohannan taşıdığı tüfeğin kayışını omzuna attı, Ray'in yanından geçip yanıma geldi.

Bohannan tüfeği yavaşça elimden alırken adamların Jess ve Jace'e kilitlenmek için pozisyon aldıklarını fark ettim, bunun akıllıca olduğunu düşündüm.

Hemen vazgeçtim.

Tanımadığım birine uzattı ve "Yaralı mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Ayaklarınızı alabilir

misiniz?" Elimi uzattım.

Beni ayağa kaldırmak için kullandı ve sabitlenene kadar tuttu. Beni bıraktığında, kot pantolonumu fırçaladım.

Bohannan beni tamamen muayene etti ama bakışları gözümün etrafındaki şişlikte oyalandı.

"İyi misin?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Ağaçlar tekrar üzerime kapandı ve Bohannan'ın öfkesinin ateşiyle kendiliğinden yanarak hepimizi yakıp kül etmeden önce, "Ben iyiyim," dedim.

Paddy, Tanrı onu korusun, "Yemin ederim, şimdi her şeyi gördüm" diyene kadar devam eden görsel incelemesiyle birlikte, sözlerim onu yatıştırıyor gibiydi. Guguk kuşu delisi genç bir delikanlı

Ormanda ünlü bir kadın. Ve herkes kendimi kendime sakladığım için deli olduğumu düşünüyor. Şimdi biri bana söylesin, bu dünya nereye gidiyor?"

Bohannan gazabı patladı ve bizi yerle bir etmedi ama sadece üç tanesini zapt etmek için yaklaşık on beş adam gerekti.

Bunu yüksek sesle "Çocuklar, gerçekten eve gitmek istiyorum!" diyerek yatıştırdım.

Bohannan, Dan ve diğer üç adamı iterek bana doğru ilerledi.

Beni alacağına dair her türlü işareti verdi, ben de Jace ya da Jess duymasın diye alçak sesle, "Beni içeri taşıdı. Dışarı çıkmam gerek."

Yüzündeki ifade beni korkuttu ama başını salladı ve elimi tutmasına izin vermekte tereddüt etmedim.

Bizi Dickerson'ın Ray'in yarasını sarmak için bir saha kitiyle çalıştığı yere götürdü.

Yine Ray, "Yine de ben kazandım" diye seslendi.

Bohannan cevap verirken adımlarını bozmadı ve ona bakmadı.

"Benim durduğum yerden değil."

Sonra elimi tutarak, ikizler arkamızda, beni sisin içinden çıkardı.

ALTI

Puan Kartı

S Oyun oynandığından beri, bir tarafın skoru korumak için oyunu oynamamak için her şeyini verebileceğine bakılmaksızın:

Ray Andrews bir Kartal İzciydi.

Ray Andrews, lise birinci ve son sınıf ile üniversite birinci ve ikinci sınıf yazlarını Oregon'daki uzak bir açık hava kampında kamp danışmanı olarak geçirmişti. Bunun nedeni Ray'ın babasının hevesli bir doğa sporcusu olmasıydı ve Ray de öyleydi.

Ray Andrews, ailesinin yanı sıra yakın zamana kadar memleketi tarafından da çok seviliyordu.

Ray Andrews balo kralıydı.

Ray Andrews son sınıf öğrencileri tarafından en yakışıklı, en iyi çiftin bir parçası, en iyi gözler, en iyi bacaklar ve başarılı olma ihtimali en yüksek kişi olarak seçilmişti.

Ray Andrews lisede sınıf birincisiydi.

Ray Andrews eyalet çapında bir defans oyuncusuydu ve halen tüm eyaletteki takımlarda bir sezonda en fazla top çalma rekorunu elinde tutuyordu.

Ray Andrews, adını vermek istemediğim bir üniversitenin Pac-12 takımında tam burs kazanmıştı.

Ray Andrews bu takım için çok iyi bir performans sergiledi, NFL draftına girmeye hak kazandı ve teşvik edildi, ancak sadece drafttaki en iyi defans oyuncusu değil, aynı zamanda en iyi defans oyuncusu olmaktan da uzaktı.

ligde. Hangi turda seçileceğine dair tahminler çok düşüktü, ancak seçilmesi bekleniyordu. Seçmelere katılmamayı tercih etti.

Ray Andrews, kâr amacı gütmeyen kuruluşlar yönetimi bölümünden dereceyle mezun olmuştur.

Ray Andrews, yazdığı hibelerin finanse edilmesinde yüzde yetmiş sekiz gibi duyulmamış bir başarı oranına sahipti.

Ray Andrews, tarihte şehrin anahtarını alan en genç kişi olmuştu (bu onur o zamandan beri iptal edilmişti), çünkü Misted Pines'a gelmeden önce bulunduğu pozisyonda, ödüllü, yüksek finansmanlı ve o zamandan beri kopyalanan girişimi, okul öğle yemeği programını daha sağlıklı beslenme konusunda tamamen yeniledi. Sonuç olarak yapılan anketler, çocukların önemli ölçüde daha yüksek enerjiye sahip olduklarını, daha iyi konsantre olduklarını ve notlarının yanı sıra fiziksel aktivitelere katılımlarının da arttığını gösterdi. Bu programın başarısının bir nedeninin, bunu yaparken çocukların doğrudan katılımını sağlaması olduğu yaygın olarak kabul edildi.

Ray Andrews avlanmaya on beş yaşında başlamıştı ve aralarında bir siyah ayının da bulunduğu pek çok avı vardı - bunu Tony Romano ile çıktığı bir av gezisinde yapmıştı.

Ray Andrews boş zamanlarında internet üzerinden borsa oynuyordu ve hapse girdiği sırada yedi yüz yirmi üç bin dolar değerinde bir portföy biriktirmişti... ve biraz da bozuk para.

Ray Andrews hayatının büyük bir bölümünü özenle ve sadakatle manifesto niteliğindeki günlüklere kaydetmişti.

Ve bu nedenle, gerçekten de ilk olarak, macera işinde sunduğu hizmetlerin derinliği hakkındaki yeraltı konuşmaları nedeniyle Tony Romano'yu aradığı öğrenildi.

Ancak bu noktada Ray Andrews, Al Catlin'in takibi ve yakalanmasıyla ilgili hikâyeyi ve Percy Gibson'la ilgili iki hikâyeyi okumuştur. Bu nedenle, Misted Pines'a çoktan taşınmış ve Cade Bohannan'a uygulamak istediği testin şüphe uyandırmaması için topluluğun güvenilir bir parçası olmak üzere zemin hazırlıyordu.

Tony Romano'yla tanıştıktan, yeteneklerini tam olarak öğrendikten ve diğer adamın bağlılığını kolaylıkla kazandıktan sonra planın son parçaları da yerine oturdu.

Ray Andrews'un Shelly George ile paylaştığı evde yapılan aramada, son derece donanımlı bir BDSM zindanı kurdukları tespit edildi. Shelly George sorgulandığında, yaşam tarzlarının bir parçası olan bir Dominant-itaatkar ilişkileri olduğu, her gün giydiği kıyafetleri Ray Andrews'un seçtiği ve Shelly'nin onun izni olmadan hiçbir şey yapmadığı ortaya çıktı.

Günlüklerinin derinlemesine incelenmesi, Ray Andrews'un Shelly George ve Tony Romano'ya derinden aşık olduğunu ve onlara tamamen bağlı olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Başka bir deyişle, Ray Andrews bunların bir kısmıyla gerçekten çok havalı bir adam olabilirdi.

Eğer parlak zekasını ve bol enerjisini insanları öldürmeye yöneltmeseydi.

Madalyonun diğer yüzünde:

The Joy of Joy'da çalışan kadın bağırdığımı duydu.

Camdan dışarı bakıp Ray'in beni yumrukladığını ve baygın bedenimi kamyonetine ittiğini görmeden önce 911'i arıyordu.

Beni tanıdı.

Mağazada sadece üç haftadır çalışıyordu.

Dolayısıyla, uzun süredir müşterisi olmasına ve işletme sahipleriyle arkadaş olmasına rağmen, Ray'i henüz tanı mıyordu.

Ray için doğal olarak, o gün yeni bir göğüs ucu kelepçesi seti satın almıştı - çünkü tezgâhtara söylediği gibi, son çifti kırılmıştı - nakit olarak alınmıştı.

Telefonu alan ve çoktan taşınmış olan Harry Moran, Polly Pickler'a Bohannan'ı aramasını söyledi.

Bohannan'ın yaptığı ilk şey Hawk Delgado ile temasa geçmek oldu.

Bu nedenle, kaçırılmamdan sonraki on dakika içinde fobumu ve nereye gittiğimi görmüşlerdi.

Bölgedeki bir şerif yardımcısı Joy of Joy'a uğradı, tekneyi gördü, bu tür bir teknenin ne için kullanıldığına dair raporu hatırladı ve Volvo'daki R harfini de gördü.

Yolda bu bilgi Harry Moran ve Bohannan'a iletili.

İşte o zaman Bohannan beni kimin kaçırdığını anladı. Ve nedenini.

BUNDAN SONRA:

Medyanın Ray'in Alice Pulaski, Malorie Graham'ın ölümünde ve David Ashbrook'un vurulmasında oynadığı rolü paylaşmasından ve Ray'in fotoğraflarının paylaşılmasından birkaç gün sonra Ray'e hayran mektupları yağmaya başladı.

Birkaç hafta içinde çığ gibi büyüdü.

Bir ay içinde, Joy of Joy yanarak kül oldu. Yangında kimse zarar görmedi.

Bundan iki gün sonra Harry Moran kundakçıları buldu ve tutukladı.

Yine aynı ay içinde Shelly George aşırı dozda uyku hapi alarak intihar etti.

Bunu öğrendikten sonraki bir gün içinde Ray, delirdiği için yirmi dört saat gözetim altında tutuldu.

İki gün sonra Bobby Graham, Seattle dışında kiraladığı evin garajında arabasının içinde karbonmonoksitten boğulmuş halde bulundu.

Bundan kısa bir süre sonra, oldukça geniş olan mal varlığını halen karısı olan Lana'ya bıraktığı öğrenildi.

Olayın ertesi günü genç bir adam Berkeley, Kaliforniya'da polise başvurarak kampüsteki bir yurttaki kalan bir kıza eşek şakası yapmak üzere tutulduğunu söyledi. Bunu yapmak için beş yüz dolar aldığını itiraf etti. Ayrıca Ray Andrews ile cinsel ilişkiye girdiğini de itiraf etti. Bu genç adam Tony Romano'ya çok benziyordu.

Bundan bir buçuk hafta sonra Harry Moran, Leland Dern'i şerif olarak görev yaptığı süre boyunca, iki yardımcısının gözaltındaki kadın şüphelilere sürekli cinsel baskı uyguladığına dair raporların soruşturmasını takip etmemek ve departman fonlarını zimmetine geçirmek de dahil olmak üzere birçok ağır suistimalden dolayı tutuklandı. Bundan kısa bir süre sonra, sunulan kanıtlara dayanarak, büyük jüri onu suçladı.

Aynı gün Gary Spoonacher ilçe komisyon üyeliğinden istifa etti.

Bir gün sonra Kenneth Warner, bir sonraki dönemin başlamasıyla birlikte belediye meclisinden emekli olmayı planladığını açıkladı.

Üç gün sonra, Malorie Graham'ın ölümünde Tony Romano'nun tanıdığı olan kadın Portland, Oregon'da bir fuhuş operasyonunda tutuklandı. Misted Pines'a iade edildi ve bir cinayet soruşturmasında polise yalan ifade vermekle suçlandı. O zamandan beri mazeretini geri çekti.

Ertesi hafta, Misted Pines Belediye Meclisi, Ray Andrews'un yakalanmasında ve hayatının kurtarılmasında oynadığı rolden dolayı onurlandırılmak üzere Paddy Tremayne'i bir sonraki toplantılarına davet etti.

Ertesi gün, Bohannan yerleşkesinin tam karşısındaki gölün üzerindeki tepelerde bir kulübede yaşayan ve kasabaya sadece ayda bir kez erzak almak için gelen münzevi Paddy Tremayne, Polly Pickler'ı arayarak cevabını iletmesini istedi. Ve bu yanıt, "Onlara söyle, gitsinler." oldu.

Konseyleri bunu kabul etti çünkü Paddy Tremayne'den gelmesi bekleniyordu ama başka seçenekleri de yoktu. Ancak, Paddy'nin düzenli olarak Bohannan ya da benim onun için pişirdiğimiz yemekleri yemek için gölün etrafına geldiğini bilmiyorlardı.

Bundan üç ay sonra, The Joy of Joy büyük yeniden açılışını kutladı.

Bir yıl içinde, yazarın, kendisinin ve Tony'nin ailelerinin bilgi için rahatsız edilmesine kızdığı bildirilen Ray Andrews da dahil olmak üzere hiçbir oyuncunun işbirliğine sahip olmamasına rağmen, Ray Andrews ve Tony Romano hakkındaki ilk kitap yayınlandı.

Kitabın adı *Gerçek*

Erkekler'di. En çok satanlar listesindeydi.

Ve göre, bunu bir film haline getiriyorlarmış.

Sonsöz

SON

(Ama çok ileri gidiyorum.

SON.

Bu iki kelimeyi yazdım, onlara baktım ve kendi kendime gülümsedim.

Sonunda, bir sonraki Jack Mullally (tekrar okuduktan sonra) yayıncıma göndermeye hazırdı.

Gelecek yılın Priscilla Lange romanı için son teslim tarihini çoktan geçmiştım, sadece üç ay kalmıştı.

Ama... olsun.

Yaşayacak bir hayatım vardı.

Ve ben bunu yaşayacaktım.

Artık her görevi ve her saniyeyi ayrıntılı bir şekilde planlamak yok. Düzenli olabilirdim ama bunu takıntı haline getirecek zamanım yoktu.

Biri kesinlikle benim olmasa da üç güzel kızım, yine benim olmasalar da iki yakışıklı oğlum ve kesinlikle benim olan muhteşem bir adamım vardı.

Sevdiğim bir işim vardı.

Güzel manzaralı güzel bir evim ve göz kamaştırıcı derecede parlak bir geleceğim vardı.

Ayrıca, hayatın günlük bir mücadele yerine bir armağan olduğunu hatırlatmak için kullanmaya karar verdiğim bir deneyim yaşadım.

Mücadele edebilirsin.

Ya da gün ayağa kalkıp en iyi şekilde değerlendirebilirsiniz. Ben ikincisini seçtim.

Kaydet tuşuna bastım, bölümü kapattım, dizine geri döndüm, Önsöz'ü (ve sonraki beş bölümü) açıp okumaya başladım, böylece son dakika düzeltmelerimi yapabilecektim ki o sesi duydum.

Concrete Blonde'dan "Joey."

"Aman Tanrım," dedim bilgisayarına, sandalyeme geri oturdum, sağ parmaklarım sık sık yaptıkları gibi sol bileğimdeki bileziği kurcalamak için hareket ve muhteşem yeni ofisimin pencerelerinden göldeki sise baktım.

Bu şarkı ya kalkıp bir şeyler yapmam ya da gürültü önleyici kulaklıklarımı takmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bir zamanlar yazarken genç kızların (ve onların ruh hallerinin) varlığına alışmışım.

O zaman geçti.

O büyüü geri kazanmam gerekiyordu.

Şarkı bittikten sonra tekrar başladı.

Celeste'in kalp kırıklığı şarkılarında harika bir zevki vardı. Ve bu özel şarkı çok kalıcıydı. Zamanında ben de dinlemiştim.

Ayrılıklar sırasında.

Arkamı dönüp onu kapıda görmeden önce onu hissettim.

Bohannan.

Gözlerini yakaladığımda başını geriye doğru sallayarak Celeste'in koridorun karşısındaki kapısını işaret etti.

Ayrıca bunu yapmam gerektiğini de belirttim. "Joey" bitti ve tekrar başladı.

Evet.

Bunu halletmem gerekiyordu. Başımı salladım.

Bohannan kapımın önünden kaybolmadan önce bana rahatlamış ve minnettar nüanslar içeren nötr bir bakış gönderdi.

Tam olarak ne biliyordum.

Bahar tatili yaklaştığında Bohannan ve ben bir mola verip Celeste'e eğlenceli bir hafta yaşatmamız gerektiğini düşündük. Aynı fikirde olan ikizler de Meksika'da kendi kaçamaklarını ayarlamışlardı.

Ancak Bohannan, Turks ve Caicos'ta yan yana bulunan iki bungalov kiralamıştı.

Celeste'nin arkadaşı Phoebe'yi getirmesine izin verdik ve onlara kendi alanlarını verdik, böylece bir nebze özgür, esintili ve kumda ve güneşte numarasız olabilirlerdi, ama yine de Bohannan'ın gözetimi altındaydılar.

Güzel bir kızın kendi yaşındaki genç erkeklerden gördüğü ilgiyle (kendi yaşı değil, bu iğrençti ve Bohannan'ın bakışlarında bu kadar usta olmasını sağlıyordu) tropik bölgelerde eğlenmek Celeste'in bir şeyi anlamasına neden oldu.

Will'i severdi.

Ama adamın kadına, kadının ona olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı ve bir ilişkide bu tür bir dengesizlik, sonunda kendini düzeltmediği sürece, boğucu olabilirdi.

Gençti ve hayatında olan pek çok şey (ve sadece son zamanlarda olanlar değil) muhtemelen hiçbir zaman gerçekten kaygısız olamayacağı anlamına gelse de, bazen bu duyguyu hissetmesi gerekiyordu.

Will de gençti ama anne ve babasının davranışlarının affedilemez olduğunu bilecek kadar yaşlıydı. Bu nedenle onları mazur görmedi.

Bu durum ona taparcasına sevdiği ölü bir kız kardeş, ölümcül derecede bencil ebeveynler bıraktı ve bu nedenle sağlıklı bir dozda artan sinizm, haklı bir doğruluk ve şiddetli bir koruyucu çizgi besliyordu.

Bu da on yedi yaşındaki biri için sıkıcı olabilirdi (evet, Şubat ayında doğum günü vardı, evet, onu bir kez daha ve evet, bu kez Bohannan bunu kastettiğini düşündüğüm bir şekilde açıkça belirtti (yine de muhtemelen test ederdim) hediye verme bütçelerine ihtiyacımız vardı).

Ancak nazik ve cömert bir kalbi vardı ve Will'den ayrılırsa bunun onu mahvedeceğini biliyordu.

Ama ondan ayrılmak istiyordu.

Bohannan kafa sarsıntısında haklıydı. Bununla başa çıkmam gerekiyordu.

Celeste'in paçayı kurtarmasına izin vermek ve ruhu olan herkesin yapmakta zorlandığı bir şeyde ona rehberlik etmek için buna ihtiyacım vardı: bir kalbi kırmak.

Ve bunu yapmam gerekiyordu çünkü kitabımla işim bitmişti.

Kendime kısa bir mola veriyordum ve ertesi hafta Bohannan ve ben iki haftalığına Paris'e gidiyorduk. İkincisinde Joan ve Camille bizimle buluşacak, benim dairemde kalacak, birbirimizin arkadaşlığının ve (bence) dünyanın en harika şehrinin tadını çıkaracaktık.

Bohannan ve ben oradan Cornwall'a gidip kulübemde kalıyorduk.

Orada ben Lange romanımla ilgilenecektim, o da İngiltere'den uzaktan çalışıp çalışamayacağını araştıracaktı. Bunun yanı sıra İngiltere, İskoçya ve Galler'de bir dizi konferans verecekti.

Celeste'den sorumlu çocuklarla birlikte toplamda üç aylığına gitmiş olacaktık.

Kelimenin tam anlamıyla onun patronu olacakları için ona saçmalamaktan zaten zevk aldıklarını düşününce bu konuda şüphelerim vardı.

Bununla birlikte, okul yılı bu seyahatin ikinci ayının ortasında bir yerde sona erecekti ve bizimle birlikte olmak için geliyordu.

Ancak bu, yaklaşık iki aylık bir boşluk anlamına geliyordu ve biz ayrılmadan önce bunun halledilmesi gerekiyordu.

Kalktım ve odasına gittim.

Kapıyı usulca çaldım.

Hiçbir şey.

Kapıyı biraz daha yüksek sesle çaldım.

Birkaç vuruş geçti ve sonra "Joey" . "Evet?" diye seslendi.

Kapıyı açtım ve kafamı . "Hey."

Yatağının köşesinde çapraz bir şekilde yüzükoyun yatıyordu, ayakları bir taraftan sarkıyordu, başı ve kolları ucundan sarkıyordu.

Bunun dışında hiçbir şey yapmıyordu. Yere serilmiş bir kitabı okumuyordu. Telefonu orada değildi. Dizüstü bilgisayarı ya da tableti de yoktu.

Bunun bir ruh hali olmadığıнын göstergesi. Bu *bir ruh hali*ydi.

Tamamen içeri kaydım ve kapıyı kapattım.

"Konuşabilir miyiz?"

"Hazırlanmam gerek. Will bir saat içinde beni almaya gelecek."

Ona doğru ilerledim ve önünde yere bağdaş kurdum.

"Will hakkında konuşmak istiyorum.

Geri itti ve kollarının üzerinde doğruldu, "Delly-" diye başladı, "Beni dinle."

"Söyleyeceğin şeyden korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Ki

cevabı da buydu.

Ben de ona "Nedenini

biliyorsun." dedim. "Onu

seviyorum."

"Ona aşık mısın?" Başını

başka yöne çevirdi. Onu

ittim.

"Onu görmek için sabırsızlanıyor musun? Ondan haber almak için?

Ondan bir mesaj almak? Onunla bağlantı kurduğunuzda, içinizde bir şeylerin değiştiğini, kendinizi doğru hissettiğinizi hissediyor musunuz? İstedğin şeye sahipmişsin gibi? Sanki iyiymişsin, harikaymışsın, bütünmüşsün ama daha da iyi olmuşsun gibi?"

Bana tekrar baktı.

"Babama karşı da böyle mi

hissediyorsun?" Başımı

salladım.

Bir şeyler düşünüyor gibi görünüyordu ve sonra "Tamam, bu kulağa aptalca gelecek" dedi.

"Hiçbir şey aptalca gelmiyor."

"Senin yaşındaki insanlar böyle şeyleri

anlamaz." Yanılmışım.

Bu biraz aptalca geldi.

Cevap vermemek için kendime yardımcı olmak amacıyla dişlerimle dudağımın iç kısmını yakaladım.

"Yani, kötü değil, ama kendi neslinizden böyle şeyler istemeye şartlanmışsınız."

Ben de buna cevap

verdim. "Ne gibi

şeyler?"

"Tamam. Tanrım!" diye birden. "Bilmiyorum."

Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve kendini yeniden düzenledi, böylece o da bağdaş kurarak oturuyordu, ama yatağında.

"Tamam, babam *erkek* gibi *bir şey*," diye başladı. "Jace ve Jess de *erkek* gibiler. Ve böyle erkeklerden hoşlanan kızlar var."

Neden olabileceğine dair bir tahminde bulundum.

Son birkaç aydır gölün her iki yakasındaki evlere gelip giden araçların çeşitliliğini fark etmişim.

Jace ve Jess'in flört hayatlarını gizli tutmalarına neden olan şeyin yakınlık mı yoksa koşullar mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ama artık kendilerine ait yerleri olduğu ve bu yerlerin park yeri babaları ve kız kardeşlerinin yaşadığı yerin yanında olmadığı için bu kapak yırtılmıştı.

Meraklı değildim.

Bunu kaçıramazsın.

Yani artık tamamen özgürlerdi.

Beyler.

Yine de, bunun sadece bir kıza bağlı olan Will ile ne ilgisi olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Büyük şansıma, babası da öyleydi.

"Böyle erkeklerden hoşlanmamam gerekiyor," diye bitirdi sözlerini.

"Çünkü...?"

Bunu nasıl bitireceğimi gerçekten bilmiyordum, çünkü ne dediğini bilmiyordum, çünkü babasının hayatında bir kadın olması ve erkek kardeşlerinin flört etmesi tamamen normaldi.

Yoksa babasının ve erkek kardeşlerinin özelliklerini taşıyan erkeklere ilgi duymanın sağlıksız olduğunu mu düşünüyordu?

"Stilist olmak istiyorum çünkü saç konusunda gerçekten iyiyim. Birinin saçını bitirdiğimde hoşuna gitmesi çok hoşuma . Kendilerini güzel hissediyorlar."

Başımı salladım, bu yeni konu onu takip etmediğim anlamına geldiği halde onu takip ediyormuşum gibi davrandım, ama yine de daha önce gerçekten takip etmiyordum.

"Ama bu bir doktor ya da mühendis olmak ya da köprü inşa etmek gibi bir şey değil."

"Ne olmak istiyorsan o ol."

"Ve ben de *erkek* olan *bir erkek* istiyorum," dedi sanki laf olsun diye. "Will erkek değil diye bir şey yok. Kesinlikle öyle. Ama çok ağır. Arkadaşlarım bunu anlamıyor ama ben görüyorum. Babam uzun süre kendini ağır hissetti. Sonra sen geldin ve hafifledi. O kötü adam seninle uğraşıyordu ve seninle tanıştığımda ağır hissediyordun. Ama babamın yanındayken hafif görünüyordun. Ve siz her şey ağırken bile böyleydiniz. Ben de bunu istiyorum. Sürekli *ağır* olmak değil."

Şimdi bir yerlere varıyorduk. Bana vermeye devam etti.

"Ve Jace ve Jess, onlar *ağır* değiller. Komik ve şapşallar ve dalga geçtiklerinde can sıkıcı olsa da sevimli oluyorlar. Ama önemli olduğunda ciddi ve akıllılar. Ama *ağır* değiller. Ya da öyle olsalar bile bu *sonsuza kadar* sürmez."

Evet, bir yerlere varıyorduk.

"Bunu istemek güzel, tatlım. Araman gereken şey de bu."

"Ama babam, Jess ve Jace şey gibiler..." Belli ki nasıl tarif edeceğini şaşırmıştı ve sözlerini bitirdiğinde de öyle olmaya devam ediyordu, "*çocuklar*."

Ancak, sonunda ne söylemeye çalıştığını anladığımı hissediyordum.

Ben de şöyle açıkladım: "Geleneksel erkeksi özelliklere sahip olup da açıkça hassas ya da alçakgönüllü görünmeyen erkekler vardır, ancak bu onların olmadığı anlamına gelmez. özelliklere sahip olup zehirli ve otoriter olan erkekler de vardır ve baskın bir kişiliğe sahip olmakla otoriter bir kişiliğe sahip olmak arasındaki farkı bilmek önemlidir. Biri iddialıdır. Diğeri ise zorbalıktır."

Anlamış gibi başını salladı.

Ben de ona biraz daha verdim.

"Saç yapmak ve kadınları güzel hissettirmek istemenin yanlış *bir* tarafı *yok*. Bu dünyada istediğiniz gibi ve gerçekten olduğunuz kişi olarak ilerlemekte özgür olmanın bir parçası da ne isterseniz olabileceğinizi ve bu konuda kimsenin ne düşündüğünün en ufak bir önemi olmadığını bilmektir. Ve hayatınızda kendine güvenen ve kararlı güçlü bir erkek istemenizde *hiçbir* yanlış yoktur. Evet, nasıl anlıyorum nasıl olabilir kafa karıştırıcı olabilir. Ama sen yapamazsın buck

stereotipleri besleyerek. Her maço erkek pislik değildir. Bazıları çok hassastır. Ve her duyarlı erkek aydınlanmış değildir. Bazıları kocaman birer pisliktir."

Ayak bileğini tuttum ve devam etmeden önce sıktım.

"Sonunda, kalbinizi ve içgüdülerinizi takip etmeyi öğrenmelisiniz. Eğer bir şey yanlış geliyorsa, muhtemelen ."

Bunu sindirmek için bir saniye bekledim ve ettim.

"Will çok muhtaçsa ve bu durum onu yoruyor ya da ağırlaştırıyorsa ve bu durum değişmiyorsa, ona ihtiyacı olan şeyi veremiyor olabilirsiniz. Bu sizin suçunuz değil. Şu anda duyguları çok yoğun ve ben de dahil olmak üzere onun neye ihtiyacı olduğu konusunda hiçbir fikri olmayan yetişkinler var. En önemlisi, Will'in bunu kendi başına bulması ve tek bir kişiden beklememesi gerekiyor. Daha az ağır hissettiren, seni hafifleten birini istiyorsan, o zaman kendini özgür bırak ki onu bulabilesin."

"Onun hayatı şu anda korkunç," diye fısıldadı. "Eğer ondan ayrılırsam, herkes benim kötü biri olduğumu düşünecek."

"Herkes senin hayatını yaşamıyor. Herkes senin duygularını hissetmiyor. Şimdi söyleyeceğim şey sana şimdiye kadar söylediğim en önemli şey, bu yüzden lütfen güzelim, beni dinle."

Bunu yaptığından emin olmak için bir süre bekledim.

Yaptığını gördüğümde, ona sundum.

"Hayatınızı herkesin ne düşündüğü konusunda endişelenerek yaşayamazsınız. Asla herkesi mutlu edemezsin." Bileğini tekrar sıktım. "Bu dünyada mutlu etmen gereken tek kişi . Senin mutluluğun seni seven insanlara da mutluluk verecektir. Bencil ol demiyorum. Başkalarının duygularını ya da eylemlerinin ne anlama gelebileceğini düşünmeden istediğini yap demiyorum. Diyorum ki, ne zaman önemli olduğunu bilmeyi öğrenin. *Gerçekten* önemli olduğunda. Ve *kendin için* doğru kararı ver."

"Sence," diye fısıldadı, "belki, bilirsin, onunla kalabilirim ve sonra...?" Önce bir duraksadı, "Ailesi tamamen onun kılıcında. Bir Camaro istese, ona alırlar. Bu yaz Kanada'daki büyük hokey kampına gidecek. Altı hafta boyunca orada olacak. Ama ondan önce, sen ve babamla İngiltere'de olacağım. Ama döndüğümde, okul bittiğinde

başlar, ben burada olurum, o da UW'de olur. Belki ben gittiğimde ya da o döndüğünde..."

bıraktı.

"Bu senin için doğru karar olacak mı?" diye sordum. Başını salladı. "Sanırım öyle olacak."

Evet, ona aşık olmasa bile onu seviyordu. "O zaman ben de seninle birlikte bunun arkasında duracağım."

Bir süre hiçbir şey söylemedi.

Ve sonra dedi ki, "Sen en iyisisin, Delly."

Ayağa kalktım, eğildim ve başının üstünü öptüm.

Ama bana bakmak için başını geriye eğdiğinde, onu çenesinin altından nazikçe tuttum.

"Bu arada, belki onunla konuşmak için biraz zaman bulabilirsin. Ona bu ağır durumdan endişe duyduğunuzu söyleyin. Belki de büyükannesiyle konuşup, bu durumu hafifletmesine yardımcı olabilecek yetenekli birini bulması gerektiğini söyleyin. Onun için asıl önemli olan, sadece huysuz olmak istediği için huysuz olmamasıdır. Bazı büyük sorunlarla uğraşıyor. Ve dışarıda ona yardım edebilecek insanlar var."

"Evet, Camille bana bir danışman tam zamanı olduğunu söyledi ve sanırım bu konuda dinleyeceği tek kişi benim."

Tüm kızlarımın birbirleriyle konuşmasına bayıldım, Kore'den gelen Fenn'in bile yaptığı bir şeydi .

"Onu sevdiğine inanıyorum," dedim ona.

"Ama sanırım aradaki farkı şimdi anlıyorum, Delly."

Gülümsedim, onu bıraktım, odadan çıktım ve minnettar hissettim.

Çünkü o kızı seviyordum ve hayatımda o vardı.

Ayrıca uzun zaman geçtiği için. Ve umarım haklıydım.

Ama bu genç kız olayında, dokunuşumu kaybetmediğim ortaya çıktı.

Başka bir deyişle.

Yine de çok .

KIZLARI INDIRMIŞ OLABİLİRİM.

Ama erkeklerle yepyeni bir araziydi.

Ancak, onlarla yetişkin birer erkek olduklarında tanışmış olsam da, erkek çocuklarını şımartmamakta zorlanan ve onları bırakmakta zorlanan o müşfik anneleri tamamen anlıyordum.

Ayağa kalkıp Jason'ın bulunduğu kulübeye doğru bakarken bunu hissettim.

Bohannan beş dakika önce Crockpot'u açmış ve o gece yapacağı enchiladas'ın üçüncü adımındaki baharatları eklemeye hazırlanırken tavuğu parçalamış olmasına rağmen orada, bizimle birlikte değildi.

Enchiladas Celeste yemeyecekti çünkü Will'le randevusu için on dakika önce çıkmıştı.

Enchiladas Jace ve Jess yemeyeceklerdi çünkü taşındıktan sonra kendileri için yemek yapmaya başladılar ve sadece kışlarını bardaki taburelere ya da Büyük Ev'deki yemek masasındaki sandalyelere koymalarını istediğimde geldiler.

Bakışlarımı Jesse'nin evine doğru çevirdim. Ve

Bohannan'ın sesi bana doğru geldi.

"Jess orada değil. Bu hafta sonu Cynthia ile kamp yapacak." Önemli not: *Cynthia* ile yeni tanışmıştım.

Daha önemli bir not: *Cynthia*'yı sevmedim.

Birincisi, ona *Cynthia* dedirtti.

İkincisi, o kesinlikle bir *Cynthia*'ydı.

Ve hayır, *Cynthia* ile tanışana kadar hiçbir Cynthia ile tek bir sorun bile yaşamamıştım.

Sadece *Cynthia*'ydı.

"Jace de çocuklarla birlikte şehirde," diye etti Bohannan.

"Huh," dedim.

"Ha?" diye sordu.

Ona döndüm. "Huh."

Bana şöyle bir baktı, gözlerini aşağıya çevirdi ve sakalları tencereye doğru seğirdi.

"Cynthia'dan hoşlanmıyorum," diye paylaştım.

Başını kaldırıp bana tekrar baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Kız onun için doğru kişi değil," diye karar verdim.

"Hayır, ondan hoşlanan çok hoş bir kız. Ondan hoşlanıyor. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor. Kızın olmadığı şey, Ray Andrews'u kazanamadığı gerçeğiyle başa çıkamadığı için korktuğundan onu bir şahin gibi izlerken ona bok atan sensin."

Ve yine, ama bu sefer sözsüz olarak, *Huh*.

Bohannan'ın sözlü olmasına gerek yoktu.

Kırmızı pul biberi bir kenara bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi.

"Ray Andrews'u ben yaratmadım. Ray Andrews'u sen yapmadın.

Ondan şüphelendik bile. Jason yapmadı. Harry yapmadı. Everett

yapmadı. Ben yapmadı. *Kimse* Ray Andrews'u yaratmadı. Misted

Pines'da yaşadığı beş yıl boyunca tüm varlığı bizim onu yapmamamız

üzerineydi. Bütün bu oyun, onun yapılmayacağını kanıtlamak içindi."

"Bunu anlıyorum. Ancak Jess, Ray Andrews gibi bilge ve deneyimli değil. Sen. Belki o-"

Bohannan bana "İşte böyle öğreniyorsun" dedi. "Tamamen farklı yöntemlere sahip iki cinayet işledim. Biri berbat bir katliamdı, diğeri hızlı ve temizdi ve en ufak bir karışıklık yoktu. Ve ben iki katil olduğumu düşünmedim. Birinin beni çalıştığını düşündüm. Romano'yu yakaladıktan sonra kendimi kötü hissetmemin nedeni buydu. Önemli şeyleri kaçırmıştım. İş çivilediğin zamanlar vardır. yönüyle. Ama bunlar nadirdir. Çivilemiş gibi görünüyordum. İçgüdülerim başaramadığımı söylüyordu. Çünkü başaramadım. Çünkü profilimde çok önemli hatalar vardı."

Bir nefes aldı ve bu konuda onu daha iyi hissettirmek için söylemek istediğim şeyler olmasına rağmen, ben onları söylemeye fırsat bulamadan devam etti.

"Sonunda ormanda canını kurtarmak için koşuyor olman beni mı? Tabii ki hayır. Ama başka kimse ölmedi. Ve yaptığı yanına kâr kalmadı. Sana her şeyi itiraf etti, o yüzden hapse girecek. Bu her şeyin iyi bittiği senaryolardan biri. Sonun iyi olmasına ya da sadece son olmasına tutunmalısınız, yoksa bu işte olmamalısınız."

Adamı severdim, ama ne kadar zeki, uyumlu, soğukkanlı ve sakin olduğunu gösterdiğinde sinir bozucu olabildiğini söylemek gerekirdi.

"Peki, her şeyin bu şekilde sonuçlanmasından memnun musun?"
Onu yakından izleyerek sordum.

"Kötü adamlar devre dışı, yani evet. Ama çoğunlukla, geri dönüp hiçbir şeyi değiştiremem. Kimse değiştiremez. Olaylar nasıl geliştirse öyle gelişti ve bu da son."

Evet, adamı çok seviyordum ama o kadar uyumluydu ki, o bile bana ihtiyacı yoktu.

"Tamam o zaman, sadece çocukların akşam yemeğinde yanımda olmalarını özledim," diye tersledim.

"Bunu anlıyorum" diye cevap verirken sesinde bir mizah titremesi vardı.

"Alice onun içini boşalttı. Sence Jess bununla başa çıkabilecek mi? Ben sordum.

"Bence Jesse ve Jason doğuştan sünger gibiydiler. Her konuda eğrinin çok üzerindeydiler. Ciddiyim. Başlarını kendi başlarına kaldırmaktan emeklemeye, yürümeye, tuvalet eğitimine ve okumaya kadar. Ortaokulda lise derslerini, lisede de üniversite derslerini alıyorlardı. İkisi de. Jess bunu kaçırdığı için kendine kızıyor mu? Aynen öyle. Bir süre bunun üzerine düşünecek mi? Kesinlikle. Sonunda bundan ders almaktan bir şey yapacak mı? Hayır."

"Emin misin?"

"Oğullarımı tanımadığımı mı
sanıyorsun?" Tanıyordum.

Çünkü adamlarını tanıdığı çok belliydi.

Ama bu aile ve bu adamla daha fazla zaman geçirdim ve geçirdiğimden beri, güncel olaylar aracılığıyla sizi tanımanın ötesine geçtik ve Bohannan'ın bile o arazide bir yerlerde gömülü bir hazine olduğunu düşündüğünü söyleyebiliriz.

Tüm bu öğrenimin arasında, onlara verdiği tek eğitimin soruşturma, sorgulama ve profil çıkarma teknikleri olmadığını da keşfetmiştim.

Bohannan bir Yeşil Bereliydi. Yani o
da vardı.

Başka bir deyişle, birlikte çok zaman geçirmişlerdi.

O sadece babaları, öğretmenleri ve belalı Zen ustaları değildi, onlar bir takımdı.

Rahatladım.

"Gözetleme yerinde yeni bir ağaç var," diye not etti.

Bunu da öğrenmiştim.

Kardiyo yapmıyor olabilirim. Ama Bohannan suçluları avlamadığı zamanlarda koşardı ve şimdi ben de yürüyüş yapıyorum.

Kendi arazisindeki ağaçların arasındaki patikalarda koşardı ve o koşarken ben de yürüyüş yapardım.

Elbette o benim yürüdüğümünden çok daha fazla koşmuştu, ama gölün ve Misted Pines kasabasının muhteşem manzarasına sahip kütük kulübeden yokuş yukarı tırmanan bir kaya çıkıntısı olan gözetleme yerine kadar ulaşmıştık.

Arazide en sevdiği yer orasıydı.

Oturma odası benimdi, ama o da ikinci sıradaydı.

"İki tane, sadece bir tanesi geçen Ekim ayında dikildi," diye devam etti.

"Sen neden ?"

"İki kızıl sedir ağacı," dedi. "Yavaş büyüyorlar ama başlarına bir şey gelmezse sonsuza dek orada kalabilirler."

Sadece hikayesini dinlemeye karar verdim. Her zaman eninde sonunda konuya gelirdi.

"Jess onunkini oraya tek başına koydu. Ben Malorie'ninkini yerleştirdiğimde üçümüz de oraya çıktık."

Bunun üzerine nefesimi tuttum.

"Balkabağı parçaların Alice'in ağacının altında. Şehirdeki geri dönüşüm dolabından birkaç karton parçası aldım, onlar da Malorie'ninkinin altında. Bu iki kız biz gittikten çok sonra da orada olacaklar. Ve her zaman Misted Pines'in en iyi manzarasına sahip olacaklar."

Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Jess iyi bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Tamam," diye cevap verdim ve az önce paylaştıklarından öyle olduğunu anladım.

Bohannan bunu bildiğimi fark etti, dikkatini baharatları bitirmeye verdi, Crockpot'un kapağını geri koydu ve sonra bana geri döndü.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Elini bana doğru uzattı.

Yanına gittim ve aldım. Beni

yatak odamıza götürdü.

Enchiladas için acıkmıştım. Şimdi
değildim.

Beni yatakta bıraktı ve dolaba gitti. Büyük bir
kutuyla çıktı.

Ve şimdi kafam karışmıştı.

Sağlam kahverengi bir kutuydu, içinde bir şeyler postaladığınız türden.

Yine de üstteki kanatlar gevşekti. Bandı çoktan kesmişti.

Bu nedenle, yanımdaki yatağa ulaşıp devirdiğinde, içindeki tüm
ihtişam bir yığın halinde yatağın üzerine yuvarlandı.

Bohannan elini uzattı ve her şeyi görebilmem için bir şeyler atmaya
başladı.

Ve her şeyden bolca var.

Her şey lezzetli bir smorgasbord gibi ortaya konduğunda, doğruldu ve
bana döndü.

"İlginç bir şey görüyor musun?"

Bakışlarım tekrar yatağa kaydı.

İpek eşarplar ve göz bağları gibi evcil olanlardan başlayarak, kürklü
kelepçeler ve tüyler gibi orta derecede yaramaz olanlardan, kürekler,
esaret ipi, boncuklar, halkalar, yumurtalar ve tıkaçlar gibi sert iyiliklere
kadar bir gam vardı.

The Twisted Tale of The Wives, Husands and Madmen of Misted
Pines'ın ne kadar sansasyonel olduğu düşünüldüğünde, arabamın bir
seks dükkanının dışında bulunmuş olması o kadar az dikkat çeken bir
dipnot olmuştu ki, eğer varsa bile, fark etmemiştim.

Ray Andrews'un berbatlığın beş bin tonu olduğu gerçeğinin üzerinde
duruldu.

Bu o kadar büyük bir olaydı ki, *benim*, yani Delphine Larue'nin
onun kurbanlarından biri olduğum gerçeği bir yan nottu.

Jace ve Jess, Volvo'mun o gün Joy of Joy'dan geri götürülmesi
gerektiğinden bahsetmekten özenle kaçındılar.

Bohannan da şimdiye kadar bundan bahsetmemiştir.

Dürüst olmak gerekirse bunu düşünmemiştim çünkü buna ihtiyacım yoktu. Yatakta yaşadığımız şey en başından beri harikaydı ve bu değişmemiştir (gerçi ada seksi biraz daha , tatil seksinde olduğu gibi).

Bu daha iyi olamayacağı anlamına gelmiyordu. "Karar veriyor musun?" Bohannan sordu.

Gözlerimi saatlerce... hatta günlerce... hatta *yıllarca* süren eğlenceden ayırıp ona baktım.

"Seçim yapmakta zorlanıyorum."

"Bırak yardım edeyim," dedi. "Önce sen beni yap ve iki şey seç."

Tüm vücudum uğuldamaya başladı. Tam olarak biliyordum.

Yatağa döndüm, iki eşyayı aldım ve önüne koydum.

Ona tekrar baktığımda tarafsız değildi. En sevdiğim bakışlardan biriydi.

Gözleri karanlık ve açtı. "Seni gerçekten seviyorum," dedim ona.

İşte o zaman bana en sevdiği bakışı attı. Gizlenmeden aynı şekilde hissettiğini gösteriyordu.

Son derece narsist bir manyak tarafından takip edilerek ormanda avlandıktan sonra öğrendiğim TEK ŞEY.

Bu, kovalamacanın heyecanına olan bağımlılığın mucizevi tedavisiydi. Gerçi, düşününce, benim sorunum bu değildi.

Benim sorunum Bohannan'la ciddi bir çılgınlığın ortasında bir araya gelmemizdi ve tüm bunlar sona erdiğinde, bir yanımda farklı bir heyecanın yok olacağından endişeleniyordum.

Şimdi, hayatımın en iyi ikinci seksinden sonra onun üzerinde çıplak yatarken, ikimiz de aşağı inip enchiladaları bitirecek kadar kendimize gelmeye çalışırken, her ilişkideki gerçeği fark ettim.

Başlangıç her zaman eğlenceliydi.
Tüm o birbirimizi tanıma süreci. Her
şeyin yeni olması.
Her geçen gün yapbozun parçalarının yerine oturmasını izliyorum.
Ama resim netleştğinde ve çok güzel olduğunda, hiç eskimiyor.
Göl manzaramıza asla ama asla alışamayacağım.
Ve Bohannan'ın güzelliğine asla ama asla alışamayacağım.

Bunu söyledikten sonra bir sonraki dram ortaya çıktı.

Pratik
yapmışım.
Ben de hazırdım.
Çoğunlukla.

Son

AMISTELIPINES NOVEL

DISCASSIOä
AND
REFLECTIOä
QUESTIOXS

Tartışma/Yansıtma Soruları

1. Cinayeti çözebildiniz mi? Bulduysanız, ne ele verdi? Çözemediyseniz, geriye dönüp baktığınızda ipuçlarını görebiliyor musunuz?
2. Sizce ünlü ve hayran arasındaki çizgi nedir? Bir hayranın/halkın bir ünlünün hayatının ne kadarına hakkı vardır? Ya da herhangi birine hakları var mı?
3. Hiç hemen eviniz gibi hissettiğiniz bir yerde yaşadınız mı? Ev bir duygudur? Bir evi ev yapan ?
4. Birinin öldüğü bir yerde yaşar mıydınız?
5. Bu kadar çok çapraz karakter görmek sizi şaşırttı mı? Kristen Ashley sık sık diğer kitaplardan ve serilerden karakterler alıyor, sizin favoriniz var mı? Hangi crossover'ı okumak sizi en çok şaşırttı mı?
6. Delphine'in insanları ve durumları "okuma" yeteneği alışılmadık. Bunların hiçbiri bir kişiyi tam olarak tanımlamasa da, hepimiz insanların kim olduklarına ve değerlerinin ne dair ipuçlarını yaptıkları her şeyde okuruz: ifadeler, davranışlar, konuşma, tavırları, bakımları, kıyafetleri, evlerini ve eşyalarını nasıl dekore ettikleri ve onlara nasıl baktıkları. Delphine'in insanları okuma yeteneği size inandırıcı geldi mi?
7. Delphine'in balkabağı oyma ritüeli hakkında ne hissettiniz? O sahnenin güçlü olduğunu hissettiniz mi? Bu bir şey mi

Kendiniz deneyebileceğinizi düşünüyor musunuz? Başka ritüeller yaptınız mı?

8. en sevdiğiniz televizyon programları hangileriydi?
Gençliğinizde bugün bile hayranı olduğunuz kişi kim?
9. Misted Pines'ın eşlerine yapılan yanlışlar bu toplumu büyük ölçüde etkilemiştir. Bunların çoğu, onlara bütünlüklü bireyler olarak davranmak yerine tekil rollere (eş/anne/bakıcı) indirgenmelerinden kaynaklanmıştır.
Bu konuda ne hissettiniz? Eğer bir kadınsanız, onunla özdeşleştiniz mi? Lana hayatına bir erkeğin klişeleşmiş davranışlarıyla devam ederken sizin düşünceleriniz nelerdi? İçinde bulunduğu durum (daha genç bir partner bulduktan sonra ilişkisini bitirmesi, kızı öldürüldüğünde soğukkanlılığını koruması)? Öyle mi?
Sence üşümüş müydü? Yoksa ona tezahürat mı yaptın?
10. Delphine ve anlatı, sosyal meseleler üzerine epeyce kafa yoruyor. Gazilere yapılan muamele. Etraftaki damgalar erkeklerde biseksüellik, özellikle de "erkeksi erkekler." Anal seksten hoşlanan erkeklerle ilgili tabular. Günümüzün bölünmüşlüğünde haber medyasının rolü Toplum. Ve seçmenler, uzun süreli seçilmiş politikacıların potansiyel olarak tehlikeli mirası haline geldiğinde Kayıtsız. Bu konular hakkında ne hissettiniz, nasıl Misted Pines'da kurgusal olarak nasıl ve bugün toplumumuzu nasıl etkiliyorlar?
11. Kennedy'yi kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?

KristenAshley.net
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Morc için Rcad The 'Burg Serisi
Kristen Ashley gerilim,

ForYo<
esoryo CoćasdFeb

Daha Fazla Kristen Ashley Gerilim Dene

'BURG SERİSİ

Senin için **Burg Serisi Birinci Kitap**

Teğmen Alexander Colton ve February Owens lise aşıklarıydı. Küçük kasabalarındaki herkes tanıştıkları andan itibaren birbirleri için yaratıldıklarını biliyordu. Ama bir şey oldu ve Feb Colt'un kalbini kırdı, sonra da vahşileşti ve trajedi başladı. Colt, Feb'i alaşağı eden adamdan intikamını aldı ama Colt onun için her şeyi göze almış olsa da Feb ona sırtını döndü ve kasabayı terk etti.

On beş yıl sonra Feb, aile barını işletmeye yardım etmek için geri döner. Ancak Colt'la aralarındaki köprünün altından çok sular akmıştır ve herkes bir daha asla bir araya gelemeyeceklerini bilmektedir.

Ta ki biri Feb'in hayatındaki insanları doğramaya başlayana kadar. Colt hâlâ Colt'tur ve Feb hâlâ Feb'tir, bu yüzden kasaba Colt'un Feb'i güvende tutmaya çalışırken katili bulmak için her şeyi yapmasını izler.

Cesetler arttıkça, Federaller harekete geçtikçe ve bu arada çok sayıda kurban alan çok hasta bir adamı ortaya çıkaran dolambaçlı bir hikaye çözüldükçe, Feb ve Colt aralarındaki kalıcı çekimle ve onları birbirine bağlayan güzel ama kayıp geçmişle savaşırlar.

Senin için

Birinci Bölüm

Angie

O güne kadar Alexander Colton'dan kaçmayı bir sanat haline getirmiştım. Angie yüzünden tüm çalışmalarım boşa gidecekti. Zavallı, tatlı, aptal, ölü Angie.

* * * * *

Martin Fink ve Christopher Renicki çağırma yanıt veren ilk iki üniformalı oldu. Marty ve Chris'i uzun zamandır tanıyordum. Ortak olmaları iyiydi. Chris zekiydi, Marty ise o kadar değil.

Ara sokaktaydık, Chris olay yeri incelemesi yapıyordu, Marty de yanımda duruyordu. Işıkları sessizce yanıp sönen birkaç ekip arabası çöp konteynerinin iki yanına yanaşmıştı. Artan kalabalığı zapt etmek için başka üniformalılar da gönderilmişti ve Alec gelene kadar olay yeri şeridi emniyete alınmıştı.

Başka bir yere park etmişti ve beklediğim gibi bara gelmedi. Birincisi, barın anahtarları ondaydı. Bir diğeri, barı neredeyse benim kadar iyi ve bunun tek nedeni zamanının çoğunu barın sonunda oturarak geçirmesi değildi, kardeşim barın içinde onun önünde duruyordu, ikisi de bira içiyor ve uzak durduğum için duyamadığım şeyler hakkında konuşuyorlardı.

Bir başka sürpriz de ortağı Sully'nin yanında olmamasıydı.

Marty ve bana doğru yürürken onu izledim.

Kasabadaki dedektifler -ki sayıları çok fazla değildi- üzerlerine tam oturmayan, ucuz takım elbiseler ya da kravatlı güzel pantolonlar ve gömlekler giiyorlardı.

Alec değil.

Kot pantolon, botlar, geniş deri kemer, kendisi için dikilmiş gibi görünen spor ceket (muhtemelen Susie Shepherd'ın hediyesi) ve güzel bir gömlek.

Alec çocukken bile büyük bir adamdı, sürekli büyüyordu. Babam durmazsa başının bulutlara değeceğini söylerdi. Annem Alec ve kardeşim Morrie'nin en iyi arkadaş olduklarını düşünürdü çünkü ikisi de sınıftaki en büyük çocuklardı ve bu şekilde büyüdüler. Ancak Morrie hem büyüdü hem de büyüdü. Alec'in boyu uzadı ve genişledi ama zayıf kaldı. Alec, lise boyunca ve hayatın her alanında Morrie'nin hücum yan hakemiydi. Morrie angarya işleri yapar ama asla övgü almazdı. Alec nasıl blok yapılacağını biliyordu ve bu konuda gerçekten iyiydi ama arada bir parlama şansı buluyordu.

Alec'in siyah saçları çok uzundu ama çocukken bile hep çok uzun bırakmıştı. Ama bunu o zaman yapmıştı çünkü annesi çok boktan bir anneydi. Saçlarını kestirmeyi hiç aklına getirmezdi. Annem sonunda Morrie'yi aldığı anda Alec'i de berbere götürdü. Daha sonra sırf Alec olduğu için saçlarını uzun tuttu. Şimdi kulaklarının ve boynunun etrafında kıvrılıyordu ve Alec'in her şeyinde olduğu gibi biraz vahşi görünüyordu.

Orada durdum ve bana ve Marty'ye doğru ilerleyişini sessizce izledim, gözleri benden hiç ayrılmıyordu. Angie'ye bakmadı bile.

"Şubat," dedi kısa bir baş sallamayla. "Alec," diye cevap verdim.

Gözleri tuhaf bir renkteydi; açık kahverengi ve biraz da altın. Babasının da gözleri aynıydı ama babasının gözleri tam olarak Alec'inkiler gibi değildi. Alec'in babasının gözleri acımasızdı.

Ona Alec dediğimde gözleri de ağzı gibi sertleşirdi. Hep öyle olurdu. Herkes ona Colt derdi. *Herkes*. Annem ve babam bile yıllar önce olanlardan sonra ona Colt demeye başladılar.

Artık ona sadece ailesi ve ben Alec diyorduk, babası ikinci kez hapse girdiğinden ve annesi hiç ayık olmadığından ve onunla hiç konuşmadığından ailesiyle pek konuşmuyordu. Ben de onunla pek konuşmuyordum.

Ona Alec dememden nefret ederdi ama ona Alec dememin nedeni kaltak olmak falan değildi, sadece o benim için Alec'ti, her zaman öyleydi.

"Colt," dedi Chris dikkatini çekerek ve Alec ona baktı. İşte o zaman Angie'yi gördü.

Ben de ona baktım ve keşke dedim. Zaten yeterince, çok fazla şey görmüştüm, asla unutamayacağım kadar çok şey.

Angie ile aynı liseye gitmiştik. Bir zamanlar arkadaştık, iyi arkadaştık. Hala öyleydik diyebiliriz ama iyi arkadaş değildik.

Hayır, artık hiçbir şey değildik çünkü o artık ölmüştü. Alec'in orta kısmı görüş alanıma girdi ve Angie'yi görmemi engelledi. Gözlerimi Alec'in hala sert olan yüzüne kaldırdım ama şimdi sert bakışlarını Marty'ye yöneltiyordu.

"O neden burada?" diye sordu, sesi sinirli geliyordu.

"Ne?" Marty her zamanki gibi kafası karışmış bir sesle sordu.

"Tanrım, Marty," diye mırıldandı Alec, sesi hâlâ kızgın geliyordu ve gözleri bana dikilmişti. "İçeri gir, Feb."

Ona baktım ve kılımı bile kıpırdatmadım.

"Şubat, içeri," diye tekrarladı.

Hâlâ ona bakıyordum.

Bana doğru bir adım attı ve alçak sesle "Şubat" dedi.

Vücudum sarsıldı ve başımı salladım. İçerisi iyi olacaktı. İçerisi harika olurdu.

İçeri girdim, doğruca Morrie ve benim ofisime -annemle babamın eski , Morrie, Alec ve benim neredeyse içinde ofis- ve kahveye gittim. Ağzımın arkasındaki kusmuğun tadını hâlâ alabiliyordum. Aslında kusmamıştım ama kusma tehlikesi vardı.

Morrie içeri girdiğinde bir fincan dolduruyordum.

Alec büyüktü ama kardeşim devasaydı. Ayrıca gösterişçiydi.

Bana doğru yürüdü, elimdeki kahve fincanını aldı, yere bıraktı, diğer elimdeki cezveyi çekti, filtrenin altına kaydırды ve sonra beni kucakladı.

Sanırım o zaman ağlamaya başlamalıyım. Ama ağlamadım.

"İyi misin Feb?" Morrie sordu, ben de başımı salladım, yanağım onun , fıçı gibi göğsüne yaslandı.

Kısa bir süre neden orada olduğunu merak ettim. Açma sırası onda değildi, bendeydi.

Tahminimce, Alec onu aramıştı.

"Abla," diye fısıldadı başımı salladığımda ve gözlerimi kapattım. Artık bana çok sık "abla" demiyordu. Çocukluğumuzdan beri görmemiştım. I

kaçırdım.

Yine de gözyaşı .

"Kahve ister misin?" Ben sordum.

Morrie geri çekildi ve bana baktı.

Gördüklerinden hoşlanmadı, bunu biliyordum ama yine de "Evet" dedi.

Ona bir fincan hazırladım ve Alec kapı çerçevesini doldurduğunda yudum alıyorduk.

Işıktaki sol gözünün altındaki yara izini gördüm. Küçük, buruşuk bir hilaldi, yaklaşık başparmağınız büyüklüğündeydi. O kadar küçük olması tuhaf gelmişti, yapıldığı zaman çok kanadığını düşününce.

Onu her gördüğümde olduğu gibi, beynimde geriye dönüşlere neden oldu. On altı yaşındaki Alec'in annemle babamın banyosundaki klozette sessizce oturduğu ve on dört yaşındaki benim orada durup annemin ıslak bezlerinden biriyle Alec'in yüzündeki kanı sildiğim görüntüler. Morrie içeri giriyor, bana buz veriyor, ben onu sarıp Alec'in şişen gözünün altındaki açık kesiğe tutuyorum. Babam içeri girdi, Alec'i, kanlı yüzünü, yırtılmış, kanayan ve şişmiş parmak eklemlerini, hareket ederse işkence olacakmış gibi vücudunu tutuş şeklini gördü ve "Polis senin evine gidiyor Colt, sen de benimle geliyorsun. Jackie ve çocukları hastaneye götür."

Babam ona ilk kez o zaman Colt demişti. O zamandan beri ona başka bir isimle hitap etmedi.

"Tanrım, ne oluyor Colt?" Morrie onu görünce şöyle dedi. "Annemle babamın barı mı? Ciddi misin? Bunu kim yapar ki?"

Alec'in bakışları Morrie'ye kaydı ve başını salladı.

Bunun iyi bir soru olduğunu düşündüm. Barlarının arkasında bir ceset mi? Çılgınca. Annem ve babam bu kasabada çok sevilirdi. Onların ailesi de öyleydi. Morrie de öyleydi.

Ben mi? Emin değildim. Belki de öyleydim. Ya da en azından bir zamanlar öyleydim.

"Dokuz bir bir dedin," dedi Alec ve gözleriyle tam olarak buluşmasam da ona baktım.

"Evet."

"Onu buldun mu?" Alec sordu.

"Evet."

"Ara sokakta ne yapıyordun?"

Görmeden ona baktım ve sonra "Darryl" dedim.

"Siktir. Lanet olası Darryl," diye mırıldandı Morrie, şimdi sesi kızgın geliyordu. "Darryl mi?" Alec sordu.

"Geceleri çöpü asla dışarı çıkarmıyor. Ona her gece söylüyorum. Adamın kulaklarının arasında hiçbir şey yok," diye açıkladı Morrie, Darryl hakkında Tanrı'nın dürüst gerçeğini söyleyerek ve bir elini kalın sarı saçlarının arasından geçirerek. "Arka kapıya bırakır ve unuttur. Sabah ilk gelen kişi, genellikle ben ya da Feb, onu ."

Bu tam olarak doğru değildi. Sabahları ilk gelen kişi genellikle bendim, Morrie değil. Yine de, itiraf etmeliyim ki, ara sıra, yani nadir izin günlerimde, bu .

"Dün gece açık mıydın?" Alec bana sordu ve ben başımı salladım. "Gece izinliyim," dedim ona.

Morrie, "Ben açtım," diye araya .

Alec, Morrie'ye döndü. "Angie burada mı?"

Morrie başıyla onayladı. "Dostum, o hep burada."

Bu doğrudu. Angie sıradan biriydi. Ayrıca düzenli olarak sürtük kıyafetleri giyiyor, düzenli olarak kafayı buluyor ve düzenli olarak kendisine işkence eden iblisleri becerecek herhangi birini tavlıyordu. Gerçi bu çabalar hiçbir zaman uzun sürmezdi çünkü her zaman geri dönerdi, genellikle de ertesi gece. Çok yakından bakmadığınız ve yaşam tarzının cildine ne yaptığını görmediğiniz sürece Angie'nin gözleri zor değildi. Angie için seçenek sıkıntısı yoktu.

"Eve biriyle mi gitti?" Alec, Morrie'ye sordu.

Morrie, üzerinde fermuarlı kapüşonlu bir sweatshirt olan bir tişört giymesine ve eli hiç hareket etmemesine rağmen, boynunu rahatsız olduğunda yaptığı o komik şekilde, çok sıkı bir yakayı ve kravatı çekiştiriyormuş gibi hareket ettirdi.

Sonra "Cory" dedi.

" olsun," diye mırıldandı Alec ve bunu tekrar söyleyebilirdi.

Cory'nin karısı Bethany üçüncü çocuklarına hamileydi. Bethany aynı zamanda bir çığlıkçıydı. Ve Bethany sinir krizi geçirecekti. Bu Cory'nin ilk sapkınlığı değildi. Cory ne zaman cesaretini toplayacak kadar sarhoş olsa bana asılırdı. Angie'yle de ilk kez yatmıyordu.

Bu aynı zamanda Bethany'nin Angie hakkında öğrendiği ilk şey olmayacaktı. Yine de Angie'nin ertesi sabah bir sokakta ölü bulunması ve Cory'nin bir cinayet soruşturmasına dahil olması ilk kez olacaktı.

"Dün gece birini gördün mü? Tanıdık olmayan? Kötü bir his mi uyandırdı?" Alec, Morrie'ye sordu ve bunun kardeş dili olduğunu biliyordum.

Alec, Morrie'ye biri hakkında kötü hisleri olduğunu söyleyerek kariyerini ortaya koyardı. İkisi de insanları kitap gibi okuyabiliyordu, bunu sonsuza dek yapabilirlerdi. İkisine de başarılı bir şekilde yalan söyleyememiştim, bir kez bile denemedim. Alec'in polis olması şaşırtıcı değildi. Ailesi ve eskiden nasıl biri olduğu düşünüldüğünde bunu anlayamasanız bile doğuştan gelen bir şeydi. Morrie'nin barı devralması da şaşırtıcı değildi. Çok büyük olmayan ama küçük de olmayan kasabamızda bile müşteri kitlesi düzenliydi. Yine de sorun , özellikle de yarışlar varken ve herkes içeri girebiliyorken. İyiyi kötüden ayırt edebilmeliydiniz ki kötülerini olay çıkmadan yakalayabilesiniz.

"Hayır, kimse yok. Jack ve Jackie'lerde normal bir gece," diye yanıtladı Morrie.

Alec bana baktı. "Çöp nerede?"

Tekrar baktım ve "Çöp mü?" diye tekrarladım.

"Çöpü atmak için ara sokağa gittiğinizi söylemişsiniz. Suç mahalli, görebildiğim kadarıyla, değiştirilmemiş. Nerede-?"

Alec konuşmayı kesti çünkü ben hareket etmeye başladım. Pek bir şey düşünmüyordum. Neden hareket ettiğimi bile bilmiyordum.

Kahve fincanımı yere bıraktım, Alec'in yanından geçip bara gittim. Ağır panel çoktan kalkmış ve 911'i aramak için içeri girdiğimde koyduğumu tahmin ettiğim menteşelerinin üzerinde duruyordu. Barın arkasına yürüdüm ve telefonun yanında yerde duran iki büyük çöp torbasına baktım.

geri taşıdığımı ve arama yapmak için yere bıraktığımı fark etmemiştim bile.

Arkamı döndüğümde Alec'in yakınımnda durduğunu ve gözlerini çöp kutusuna diktiğini gördüm.

"Az önce kapıya gittim," dedim boğazına, boynunun büküldüğünü, çenesinin bana bakmak için eğildiğini gördüm ama gözlerim hareket etmedi. "Az önce kapıya gittim," diye tekrarladım, sonra başım sarsıldı, kulağım omzuma doğru gitti ve ani hareketle ensemden garip bir acı hissettim. "Az önce kapıya gittim," dedim tekrar, aptalca bir nedenle şimdi fısıldayarak, "kapıyı açtım ve onu gördüm."

İşte o zaman ağladım.

Hiçbir şey hissetmedim, hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım, ağızımdaki kahvenin tadını almadım, sadece beynim doluyken ağladım.

Onu gördüm. Angie'yi, kanını ve açıkta kalan her *yerini* gördüm. Asla görmemem gereken yerlerini. Derisi olan kısımları, olmayan kısımları, her şeyi, her şeyi, çöp konteynerinin yanındaki sokakta cansız yatıyordu.

Sonra Alec'in "Onu yakaladım" dediğini duydum ve kollarının bana dolandığını fark ettim.

Kendimi geri çektim ve uzaklaştım. Alec ile mesafe, Alec ile cehennem *herkesle* ama *özellikle* Alec'le iyiydi.

Gözyaşlarımı kontrol etmek için gözlerimi kaydırdım, ona bakmadım. "Ben iyiyim."

Bir süre sessizlik oldu ama Morrie bana yaklaştı. Cüssesinin barın arkasındaki uzun boşluğu doldurduğunu hissedebiliyordum.

"Bana sabahını anlatmalısın," dedi Alec ve ben anlatmak istemedim ama gözlerimi onunkilere diktim.

"Ne?"

"Bana sabahını anlat, Feb," diye tekrarladı Alec. "Açılışa hazırlanmak için geldim-" diye başladım.

"Tüm sabahınız," diye araya girdi Alec.

Ağızımın açıldığını, dudaklarımın ayrıldığını hissettim. Daha önce yaptığımı bildiğim halde sanki ilk kez yapıyormuşum gibi derimin derimden ayrılma hissini hissedebiliyordum. Ama o zaman öyle hissetmemiştim. Sanki ilk kez yapıyormuşum ve dudaklarım ağır çekimde ayrılmış gibi hissediyordum.

Keşke kahvemi yanımda getirseydim diye düşündüm. "Uyandım-"

"Saat kaçta?"

Başımı salladım. "Normal saat. Saat yedi, yedi buçuk."

"Yedi buçukta mı kalkıyorsun?" Morrie sanki bir vidam gevşemiş gibi sordu.

"Evet."

"Kahretsin Feb, bizim bir barımız var," dedi Morrie. "Yedi buçukta nasıl kalkıyorsunuz?"

"Bilmiyorum, sadece yapıyorum." Ve yaptım da. Sabah üç buçukta başımı yastığa koysam bile yedi ile yedi buçuk arasında uyanıyordum. Bu bir lanetti.

"Uyandın. Sırada ne var?" Alec araya girerek Morrie'ye *sus* bakışı attı. Yıllar boyunca bunu yaptığını çok görmüştüm. Genellikle Morrie çenesini kapatmazdı. Bu sefer sustu.

"Kediyi besledim-"

"Bunu tek başına mı yaptın?" Alec sordu.

Ona baktım ve sonra "Kediyi beslemek mi?" dedim.

Başını salladı ama sert bir hareketti, sarsıntılıydı. "Uyan."

Nefesimi içime çektim, soruya cevap vermek istemiyordum, Alec'in bu bilgiye sahip olmasını istemiyordum, verebileceğim her iki cevabı da. Ama vermek zorunda olduğumu bilerek başımı salladım.

Başını salladı, bu hareket de sert ve sarsıntılıydı. "Kedini besledikten sonra ne yaptın?"

"Yoga yaptım."

Alec'in kaşları birbirine çarptı ve şimdi bana sanki bir vidam gevşemiş gibi bakıyordu. "Yoga mı yapıyorsun?"

"Şey...evet."

"Tanrım" diye mırıldanarak gözlerini kaçırdı.

Yoganın nesi olduğunu bilmiyordum ama sormadım da. Bunun bitmesini istedim. Aslında, günün bitmesini istedim, yılın, bundan bir yıl sonra tüm bunların soluklaşmasını ve çok daha az gerçek olmasını istedim.

"Dediğim gibi, yoga yaptım, duş aldım ve sonra Meems'e yürüdüm."

"Meems'e giderken seni gören oldu mu?" Alec sordu.

"Bu da demek oluyor?" Morrie'nin sesi sinirlenmiş gibi çıkıyordu.

"Bırakın soruları ben sorayım. Her şey bitecek ve yolumuza devam edebileceğiz," diye yanıtladı Alec.

"Jessie," diye araya girdim, hâlâ hikâyemi anlatma görevindeydim ki bu iş bitsin ve yolumuza devam edebilelim. "Onun evine yürüdüm ve sonra Jessie benimle Meems'e yürüdü."

Jessie Rourke ve Mimi VanderWal benim en iyi arkadaşlarımdı, liseden beri öyleydiler.

"Sen ve Jessie Meems'e gittiniz, sırada ne var?" Alec sordu.

"Meems'te takıldık, kahve içtik, kek yedik ve her günkü gibi şakalaştık," diye cevap verdim. Her günkü gibiydi ama bazen Jessie gelmiyordu ve Meems'te sadece ben, dergilerim, kitaplarım ya da gazetelerim, bir fincan kahvem ve kekim kalıyordu.

Jessie'nin orada olduğu zamanları tercih ederdim. Meems mekanın sahibiydi ve ben oraya gittiğimde çok kalabalıktı, bu yüzden vakti yoktu. Benim masama "rezerve" yazan bir plaket koymuştu, oysa herkes onun benim masam olduğunu biliyordu ve sabahları benden başka kimse oraya oturmazdı. Plakete ihtiyacı yoktu, çocuklarından biri masaya "Feb's Spot, burada otur ve öl" yazmıştı. Meems'in çocukları biraz vahşiydi ama komiktiler.

"Meems'ten ne zaman ayrıldın?" Alec sordu.

Omuz silktim. "Saat on, muhtemelen civarlarda. Doğruca buraya geldim." Doğruca J&J'ye gelmek uzak değildi. Mimi'nin Kahve Evi'nden iki kapı aşağıdaydı. "Kapıyı açtım, kahveyi ısıtmaya başladım ve muhtemelen orada olduğunu bildiğim çöpü dışarı çıkarmak için arka salona gittim. Oradaydı. Kapıyı açtım, poşetleri aldım ve-"

Durdum ve yanımdaki çöp torbalarına baktım. Gerisini söylememe gerek yoktu.

Alec'in sesi bana doğru geldi. "Başka bir şey görüyor musun, Feb?"

Bir nefes aldım çünkü buna ihtiyacım vardı ve bunun büyük bir nefes olduğunu düşündüm ama sığ geldi. Göğsüm boş gibiydi, nefes alıp verebiliyordum ama onu dolduracak kadar nefes yoktu, bir daha da olmayacaktı ve ona baktım.

"Başka bir şey var mı? Dışarı çıktığınızda sokakta kimse var mıydı?"

Morrie bana yaklaştı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Tanrım, Colt. Ne diyorsun lan sen?"

"O sıcak," diye cevap verdi Alec, kelimeleri kırpılmıştı, kısaydı, sanki söylemek istemiyormuş ama söylemek zorundaymış gibi ısırılmıştı ve

onları ağızından olabildiğince hızlı çıkarmak istiyordu.

"Sıcak mı?" diye sordum.

Dişlerinin alt dudağına batışını izledim. Bunu neden yaptığını biliyordum. Hayatım boyunca onu bunu yaparken çok görmüştüm. Cidden ama *cidden* kafası güzel olduğunda yapardı.

"Ceset," dedi. "Angie." "Ne?"

Morrie sordu.

"Hâlâ sıcak," diye yanıtladı Alec. "Öleli çok olmamış."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Göğsümdeki o boşluk hissi yanmaya başladı. Kusmuk boğazıma geri döndü ve onu yutmak zorunda kaldım.

"Benimle *taşak* mı geçiyorsun?" Morrie patladı.

"Bir şey görüyor musun, Feb? Bir şey duydun mu? Herhangi bir hareket? Herhangi bir şey?" Alec zorladı. Cevap istiyordu ama bunu sessiz ve nazik bir şekilde .

"Tanrı ," diye küfretti Morrie.

"Morrie, yardımcı olmuyorsun," dedi Alec ona.

"Siktir et, Colt. Kız kardeşim yeni bir cinayet mahallinin kapısını açtı!" Morrie böğürdü. "Adamın dışarıda olabileceğini mi söylüyorsun?"

Kaslarımın tutulduğunu hissettim.

Alec bunu ya gördü ya da hissetti ve "Morrie, Tanrı aşkına, hiç yardımcı olmuyorsun," dediğinde sesi korkutucu bir hal aldı.

Morrie ve Alec anaokulundan beri çok iyi arkadaş olabilirlerdi ama çok kavga ederlerdi. Hiçbir zaman hoş değildi ve fizikselleşebiliyordu. Bir süredir böyle bir şey olmamıştı ama yine de bir süredir bu kadar büyük bir şey olmamıştı.

"Ben bir şey görmedim," dedim hemen ve de. Ve o anda, memnun oldum.

Angie'ye bunu yapanın yanına kâr kalmasını istemiyordum ve eğer bir şey görmüş olsaydım, bokuma karışsa da yalan söylemeyecektim. Ama hiçbir şey görmedim ve bu beni rahatlattı.

Kötü bir değildim. Ama iyi bir insan da değildim. Alec'in yaptığı gibi iyi şeyler yapmadım. Ben sadece normal bir insandım, kendimi kendime sakladım. Ayrıca tüm yetişkin hayatım boyunca barmenlik yaptım ve bir barda büyüdüm, şimdi bir barın yarı işletmecisi olduğumdan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden kendimi

kendime başka şeyler de yapıyordum. Bu bir iş tehlikesiydi. Herkes kafası güzelken size her şeyi anlatırdı. Bilmek istemeyeceğiniz şeyler.

Ama Angie için doğru olanı yapardım.

Umarım Alec bunu biliyordur.

Doğrudan gözlerimin içine baktı ve ben de izin verdim. Bu bir süre devam etti ve çok rahatsız ediciydi. Saklayacak bir şeyim olduğundan değil, sadece bu günlerde Alec ne zaman doğrudan gözlerimin içine baksa, bu beni çok rahatsız ediyordu. Yıllardır çoğunlukla bundan kaçınmayı başarmıştım, ama şimdi işte oradaydı.

"Colt o pisliği bulana kadar benimle kalıyorsun," dedi Morrie ve ben de Alec'le göz temasını kesip kardeşime baktım.

". "

"Ya onunla kalırsın ya da benimle." Bu Alec'ten geldi.

Bakışlarımı ona çevirdim, bir an için savruldum çünkü ben Alec'ten kaçma sanatını mükemmelleştirirken, onun da bu jeste karşılık verdiğini fark ettim.

"Bunu da yapmayacağım."

"İki seçenek var Feb," dedi Morrie, kolu omuzlarıma dolanırken.

"Ben bir şey *görmedim!*" Sesim yükselmeye başlamıştı.

"Şansa bırakmam." Morrie'nin sesi kolay kolay ikna olacakmış gibi gelmiyordu.

"Bu çok saçma," diye mırıldandım, sinirlenmeye başlamıştım.

Normal bir insandım ve kendimi kendime saklıyordum, yani kendimi kendime saklamayı *seviyordum*. Kardeşimle yaşamayı ve *kesinlikle* Alec'le yaşamayı değil.

"Saçma mı?" Alec'in sesi garip bir şekilde yumuşak ve zorlayıcıydı, dikkatimi ona çekti ve yüzü yine sertleşti. *Bana* kızgındı.

Ve nedenini biliyordum.

Ara sokaktaki tüm korkunç, kanlı kanıtları görmüştüm. "Ben Morrie'yle kalacağım."

Morrie'nin kolu omuzlarımı sıktı.

Alec yine dudağını ısırđı, hala bir Őeye kızgındı, o anda ne olduğunu bilmiyordum ama bana bakmaya devam ediyordu, bana ben olduğumu dűŐűndűrűyordu. Sonra dudağını bıraktı ve diŐlerini sıktı, her iki ĉenesi de esnedi ve kelimeleri ısırıp ısırmadığını merak ettim.

Yaptıđı Őeyin bu olup olmadıđını anladı, ĉűnkű hiĉbir Őey sűylemeden űnce bana sonra da Morrie'ye baŐını salladı ve uzaklaŐtı.

* * * * *

Colt evine girmeden űnce Susie'nin orada olduđunu biliyordu.

İĉeri girerken "Siktir," diye mırıldandı.

Ona anahtarını asla vermemeliydi. űĉ yıldır ara sıra (ĉođunlukla ara sıra) gűrűŐűyorlardı ve Susie bunu yapmaktan uzak durmayı baŐarmıŐtı. Bunu sadece iki hafta űnce Morrie ile balıđa ĉıktıđında kűpeđine bakacak birine ihtiyacı olduđu iĉin yapmıŐtı ve Susie bunu yapması iĉin ona yalvarmıŐtı. Anahtarı asla geri vermemiŐtı ve Susie'nin ne anahtarı isteyecek zamanı ne de istediđinde űfke nűbetiyle baŐa ĉıkacak sabrı vardı.

Susie'nin orada olduđu gerĉeđini gűrmezden geldi ve dođrudan mutfađa gitti, buzdolabından bir bira ĉıkardı ve tezgahın kenarını kullanarak űstűnű kopardı.

Susie iĉeri girdiğinde birasını yarılammıŐtı. Birası gibi ĉenesi de aşağı indi ve ona baktı.

Dođduđundan beri kasabanın gűzeliydi, mezuniyet balosu kraliĉesi, balo kraliĉesi. Babası ĉeŐitli yerel mađazalara ve bir sűrű műlke sahipti, ta ki hepsini bűyűk zincirlere ve arazi geliŐtiricilerine satana kadar.

Susie Shepherd iki kez niŐanlanmış ama hiĉ evlenmemiŐtı. Colt'un bildiđine gűre, her iki adam da yalvararak vazgeĉmiŐlerdi, her ne kadar Susie'nin vazgeĉen taraf olduđu sűylentisi yayılmış olsa da.

űĉ yıl sonra Colt neden kaĉtıklarını biliyordu.

ĉok gűzeldi, aklına koyduđunda ya da bir Őey istediđinde ĉok tatlı olabiliyordu ve ĉok iyi yatıyordu ama aynı zamanda tam bir sűrtűk de olabiliyordu.

O da February gibi sarışındı ama Susie'nin sarı saçları February'inki gibi kalın, uzun ve vahşi değildi. February saçlarını neredeyse düzgün hale getirmek için ne yapması gerekiyorsa yapsa bile, saçları yine de uçlarından dışarı fırlıyor, ona meydan okuyor ve February'in denese de saklayamadığı daha derin kişilik özelliğine tanıklık ediyordu.

Susie de February gibi uzun boyluydu. Sadece February'in büyük göğüslerine, dolgun kalçalarına ve tatlı poposuna sahip değildi. Ve Susie'nin bacakları uzun olmasına rağmen, February'in bacakları gibi sonsuza kadar uzanmıyordu, sanki onu becerirken sizi yakınlaştırmak için iki kez etrafınızı sarabilirdi.

Susie'de o bakış yoktu. Şubat'ın on dört yaşındayken almaya başladığı bakış. Olgunlaştıkça olgunlaşan o bakış. Sikinizi yalayacağını ve bundan zevk alacağını vaat eden o bakış. Yüzünüze oturacağını ve buna bayılacağını söyleyen bakış. Köpek stili ya da herhangi bir stili yapmana izin vereceğini ve daha fazlasını isteyeceğini, daha sert yapman için yalvaracağını söyleyen o bakış. Onu becerdikten sonra yatakta göbeğinin üzerinde bırakabileceğinizi ve barda erkeklerle buluşmaya gitmenize tamamen razı olacağını söyleyen o bakış. Canı isterse kalkar, temizlenir ve seninle gelirdi ama sen onunkine karışmadığın sürece o da sana karışmazdı.

"Geç kaldın," dedi Susie, sanki onun için geç kalmanın ne demek olduğunu biliyormuş gibi, ki bilmiyordu.

"Angie Maroni bu sabah öldürüldü."

Onun nefes alışını duydu ve hangi dünyada yaşadığını merak etti. Öğlene kadar kasabadaki herkes Angie'den haberdar olmuştu.

Öte yandan Susie, kasabada içki içme yaşının üstünde ve bazılarının altında olan herkes gibi J&J's Saloon'un eşiğinden adımını bile atmamıştı. Susie Indianapolis'te alışveriş yapar, saçını orada yaptırır, arkadaşlarıyla orada buluşurdu. Kimse onu gerçekten sevmese de kraliçe gibi davranabilmek için burada yaşıyordu.

"Bu nasıl oldu?" Susie sordu ve Colt o ara sokakta Angie'yi tekrar gördü. Ama bunu durdurmak istese de yapamadı ve onu Şubat'ın gözleriyle gördü.

Küçük bir kasabaydı ama büyük bir şehre ve iki yarış pistine yakındı. Pislik yayıldı ve yirmi yılı aşkın bir süredir polis olarak

On altı yılı aşkın süredir dedektiflik yapıyordu, suçtan ve kesinlikle ölümden nasibini almıştı.

Ama Angie, Tanrım, yüzlerce ölüm seçebilirdi, hatta Feb'in görmeyi tercih edeceği cinayetler bile.

Colt'un Susie'ye söylediği tek şey "Bıçak," oldu.

Onunla ilişkisini bitirmeye çok yakındı. Aylardır bunu düşünüyordu ama bir türlü fırsat bulamamıştı. Yine de Angie'nin baltayla nasıl öldürüldüğünü ona anlatmaya hiç niyeti yoktu. Dikkat etmeye başlarsa muhtemelen eninde sonunda öğrenecekti ama bunu ona söyleyecek kişi o olmayacaktı.

"Özür dilerim Colt," diyerek yaklaşmaya başladı.

"Benim için üzülme. Angie morgda."

Kendini tutmadan önce dudağı kıvrılmaya başladı. Bunun onu kızdıracağını biliyordu.

Ama o bunu gördü ve bu onu kızdırdı.

"Angie iyi bir kadındı."

Gözlerini devirmeye başlamıştı ki yine yakaladı. Bu onu daha çok kızdırdı.

Susie gördü.

Susie, "Hareket eden her şeyle yatar," diye savundu.

"Ben onun sorunlu bir kadın olmadığını söylemedim. İyi biri olduğunu söyledim."

"Belki de işin hakkında konuşmamalıyız," diye önerdi. "Aklından çıkar."

Susie onun aklından çıkmasını istemiyordu. Susie konuda düşünmek ya da konuşmak istemiyordu. Hiç konuşmadı ve konuşsa da umurunda değildi.

Konuşmak isterse February onu dinlerdi. Ona bir bira getirir ya da bir Jack and Coke doldurur ve konuşmaya devam ederdi. İş bittiğinde parmaklarının ucunu kulağının etrafında gezdirir, sonra boynuna doğru kıvrırdı, dokunuşu sıcak, sabit ve gerçek olurdu ve adamın zihni boşalırdı.

Colt Susie'ye, "Pekâlâ, Puck hakkında konuşalım," dedi ve Susie başını salladı.

Colt bunu yapmasını istememişti ama Colt zorlayınca Alman çoban köpeği Puck'a bakmasına izin vermişti. Colt balık avından eve döndüğünde Puck şaşırtıcı bir şekilde hiç de kötü görünmüyordu.

Susie'nin gözetimi altında. Ama döndükten bir gün sonra Puck'ın cesedi bir blok ötede bulunmuştu. Colt, Susie sabah Colt'un arkasından çıkarken genellikle yaptığı gibi kapıyı tam olarak kapatmadan dışarı şüpheleniyordu. Bu daha önce de yaptığı bir şeydi; Colt'un evi ve içinde ne sakladığı onun için pek önemli değildi. Akıllı bir köpek olan ve koşmayı seven Puck, Susie kapının kapalı olduğundan emin olmadığında neredeyse her zaman dışarı çıkıyordu. Yine de zor değildi. Sadece patisiyle kapıyı biraz daha çekip açması ve gitmesi gerekiyordu. Puck'a bir araba çarpmıştı ya da Colt onu bulduğunda görünüşüne bakılırsa birkaç tane çarpmıştı.

Normalde balık tutmaya giderken Puck'ı da yanında götürürdü ama Morrie'yle birlikte denemek istedikleri yeni bir yere gittiler ve kiraladıkları kulübede evcil hayvanlara izin verilmiyordu. Böylece Susie anahtarı aldı.

Colt o köpeği çok sevmişti. Susie'yi suçlamamıştı, çünkü bunun bir anlamı yoktu, özellikle de yakında hayatından çıkacağı gerçeğini göz önüne alırsak. Ama lanet köpeğini özlemişti ve bunu inkâr edemezdi, onu suçluyordu.

"Puck?"

"Yakın zamanda tekrar balığa çıkmayacağım ve çıksam bile Puck artık burada değil. Anahtarına ihtiyacın yok."

Gözleri yavaşça kapandı, göz kapakları sanki hareketi uzatıyormuş, onun zamanını daha fazla emiyormuş gibi inişlerinde acele etmiyordu.

Onun ne dediğini biliyordu.

Yapmazsa aptallık etmiş olurdu. Aylardır onu dışarı çıkarmamış, geceyi onun evinde geçirmemiş, onu kendi evine davet etmemiş, arayıp sormamış, artık ona neredeyse hiç dokunmamış, o kadar uzun zamandır onunla sevişmemiş ve sadece Puck ölmeden önceki gece onunla yatmıştı çünkü eve geldiğinde yatağında uyuyordu. Bu da onu çok kızdırmıştı. Onu yataktan kaldırıp eve göndermeyi ya da kanepede uyumayı düşünmüştü ama ikisiyle de uğraşamayacak kadar yorgundu.

Yeni keşfettiği köpeğini izleme arzusunun umutsuz oyunu, bunun geleceğini bildiği anlamına geliyordu.

Ve şimdi zamanı gelmişti.

Gözlerini açtığında Susie'nin kızgın olduğunu anladı ve Susie'nin kızgın olduğu zamanlar hiç hoş olmazdı.

"Şubat," dedi. "Ne?"

"Her şey iyiydi, sen ve ben, ta ki Şubat kasabaya dönene kadar."

Tanrım, yine mi bu?

Yanıliyordu. Şubat iki yıl önce dönmüştü, Jack ve Jackie emekli olup Florida'ya taşındıktan sonra Morrie'ye barda yardım etmek için geri gelmişti. Susie'yle o zamanlar bir ara vermişlerdi.

Ve herkes Colt'un Şubat'a yaklaşmasının mümkün olmadığını biliyordu.

O seçimini yapmıştı ama Colt bunun üstesinden gelmişti. Ona söylemişti ama o dinlememişti. Kariyerini bitirebilirdi, hapse girmesine neden olabilirdi ama bunu Morrie için, Jack ve Jackie için ve özellikle de Şubat için yapmıştı.

Yaptığı şey için onu affedemediğinden değildi. Onun kararlarına güvenemiyordu. Çünkü yaptığı şeyi yaptıktan sonra, onu bir daha asla içeri almadı ve bu...

Bu onu affedemedi.

Ve belli ki, bir süre denedikten sonra vazgeçtiği, on beş yıl boyunca uzaklaştığı ve son iki yıldır ondan uzak durduğu için, bunun kendini affedemediği için olduğunu düşündü.

Hayır, Susie'yle olan sorununun Şubat'la hiçbir ilgisi yoktu.

"Bunun Şubat'la bir ilgisi yok."

"Seninle ilgili her şey Şubat ayına bağlı."

Colt bu tartışmayı yapmayacaktı. Geç olmuştu. Güne Angie'nin cinayetiyle başlamıştı. Feb'i yirmi iki yıl sonra ilk kez kollarına almış ama hemen kollarından çekip almıştı. Cory ve onun altı aylık değil de on sekiz aylık hamile gibi görünen gürültücü, çığırtkan karısı Bethany ile pek de eğlenceli olmayan bir zaman geçirmişti. Ancak Colt, Cory'nin Angie'yi öldürmeye cesareti olmadığını bildiği halde kocasına bir mazeret de vermişti. Ve çözmesi gereken yeni bir davada tuhaf çıkmazlardan çıkmazlara koşuyordu, çünkü bu kasaba daha önce hiç

Angie Maroni'nin cinayeti kadar vahŖi bir cinayetti ve ona ne olduğu duyulursa her yer çılgına dönecekti.

Hayır, Susie'yle tartıŖmaya girecek hali yoktu.

"Sadece anahtarımı ver, Sooz."

"Neden bu oyunu oynuyorsun anlamıyorum Colt. İsteseydin, bütün barın önünde dizlerinin üzerine çöküp sikini yalardı."

Pekâlâ, belki de Susie'yle tartıŖmak için içinde bir Ŗeyler vardı. "Ağızından çıkanı kulağın duysun."

Başını eğerek meydan okudu. "Şubat'a takılmadın mı?"

O mu istedi? Ona doğrudan verirdi.

"Evet, Şubat'la birlikte değılim. Bu onun ağızını sikimin etrafında tercih etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Seni becerirken onu düşünmediğim anlamına gelmiyor. Eve gelip günümü onunla paylaşmayı umursamayacağım anlamına gelmiyor, çünkü o günümü paylaşırdı ve sen bunu hiç . Ama daha önce milyonlarca kez söylediğim gibi, olmayacak, bunu uzun zaman önce biliyordum, Feb de biliyordu. Bitti."

O konuşurken gözleri yarıldı ve eğildi. "Bana bu saçmalığı anlatma. Bu ikiniz arasında hiç yapılmadı."

"Bu tartıŖmayı daha önce de yapmıŖtık."

Şubat kasabaya dönmeden önce bile vardı. Susie bunun peşini hiç bırakmadı, tıpkı eski karısı Melanie'nin de peşini bırakmadığından şüphelendiğı gibi.

Melanie'nin aksine, muhtemelen Susie ilk kez onu becerirken Şubat'ın adını söylediğı için bu işin peşini bırakmamıŖtı. Ama adam zil zurna sarhoŖtu, Susie'yle ilişkiye girmesinin tek yolu da buydu zaten.

Yine de yatakta iyiydi ve daha fazlası için geri gelmeye devam ediyordu, bu yüzden başlangıçta kim tartıŖabilirdi ki?

Sonraki otuz ay boyunca hiçbir mazereti yoktu, çoğı zaman ara vermiŖlerdi.

"Sen bir aptalsın," diye tükürdü.

"Sadece lanet anahtarımı ver."

Mutfak tezgahının üzerinde duran çantasına doğru yürüdü. "Ondan almazsan, bana geri dönersin."

Colt bunun şüpheli olduğunu düşündü. Yaşadıkları küçük kasabada çok fazla seçenek yoktu, zaten kapılmamış olan da yoktu. Bazıları onun alanına sık sık girmediğinden değil, sadece başka bir adamın kadınıyla yatmayacağından. Yine de, Susie'nin tatlı olabildiği nadir zamanlarda bile, ki bu ne zaman ilişkiyi bitirse ve Susie sürünerek geri gelse, buna değmezdi.

Böyle olmayacağına yemin etmesine rağmen her zaman böyle bitiyordu. Her zaman Feb'le ilgili değildi, ama her zaman çirkindi.

"Haklısın," dedi ona, yumruğunu parmaklarından sarkan anahtarının etrafına sararak. "Seninle yeterince aptallık ettim." Onun gözlerinin içine baktı. "Artık bitti."

Yüzünün renginin açıldığını ve kızın irkildiğini gördü. Her ne dediyse, kız ne demek istediğini anlamış olmalıydı çünkü her zaman her istediğini elde eden ve üç yıldır onu elde etmek için çok çalışan ama başaramayan Babasının Küçük Kızına vurduğu darbeyi bile görebiliyordu. Bunun yerine, ondan istediğini alıyor ve geri kalanını geri veriyordu.

"Susie tısladı, gözleri yine yarılmıştı, güzel yüzü kötüleşmişti.

Saçmalıyordu. Ertesi gün onu arayıp özür dileyecekti.

Hep öyle yapardı.

Colt ertesi gün yeni bir telefon almak için zamanı olup olmadığını merak etti. Bu düşünceyle telefonu çaldı ve Susie'den uzaklaştı, Birasını tezgâha koydu, anahtarını ön cebine soktu ve telefonunu arka cebinden çıkardı.

Ekrana bakıp çevirerek açtığında ve kulağına götürdüğünde Susie gitmişti.

"Morrie."

"Dostum, buraya gel. Hemen şimdi."

Colt'un kanı buza dönüştü. Morrie'nin sesi korkmuş gibiydi. "Ne?"

"Postayı yeni açtım. Dostum, sadece," Morrie nefesini tuttu, "Colt, dostum, buraya gel."

"Barda mısın?"

"Evet."

"Şubat orada mı?"

"Evet."

"O iyi mi?"

"Bildiğim kadarıyla."

"şeyi görüyor mu?" "Hayır."

"Beş dakikaya oradayım."

* * * * *

Colt J&J'e girdi.

Geç bir saatti, hafta içi bir geceydi ama mekan tıklım tıklımdı.

Colt cinayetin insanları kendine çeken bir yönü olduğunu biliyordu. Hemen herkesin kafasında şiddetten etkilenen o hastalıklı yer vardı. Ama bunun daha çok Morrie ve Feb'e, kısmen de Angie'ye destek gösterisi olduğunu da biliyordu.

Bir kasaba trajediyle parçalanabilir, insanlar birbirine düşebilir.

Ama onun kasabası değil.

Ya da en azından bunu durdurmak için elinden geleni yapacaktı.

O içeri girdiğinde, barın arkasındaki Feb gözlerini ona doğru kaydırıp ve başını, başka tarafa bakmadan önce yaptığı o narin hareketle eğdi. Hareket çok küçüktü, sadece çenesi yana doğru çıkıktı ama bunu yapma şekli büyük bir etki yarattı.

Son iki yıldır adam bara her geldiğinde bunu yapıyordu. Artık yaptığı ve ona eskiden nasıl olduğunu hatırlatan tek şey buydu. Lisedeyken, adam onun sınıfının önünden geçerken ya da kız onun dolabının önünden geçerken, gözleri onunkilerle buluşurdu -her zaman onun bakışlarını arardı- ve başını eğip çenesini yana doğru kaldırır, bu hareket sade, akıcı ve zarifti.

Hem hiçbir şey yoktu hem de her şey vardı. Okuldaki diğer çocuklar onu gördü ve istedi ama o sadece Colt'a verdi.

Morrie, Jack ve Jackie dışında, o zamanlar Şubat ayı hayatındaki tek iyi şeydi.

Ve o çene eğimleri, zamanlar, içindeki en iyi şeydi.

Ona gülümserdi ve o da gülümsediğinde bunu zar zor fark ederdi çünkü gülümserken hep başka tarafa bakardı.

O lanet çene eğimiyle tanıdığı en iyi flörtçüydü ve daha iyisiyle hiç karşılaşmamıştı.

Artık onun gülümsemesini beklemiyordu. Bunu yapmadan önce, yapacağından değil, çoktan gözlerini kaçırmıştı.

Tıpkı şu anda yaptığı gibi, bir müşteriye başını sallıyordu. Yine hafif ve çekici bir hareketti ve bu manzara karşısında çenesinin sertleştiğini hissetti.

Gözlerini kaçırdı ama onun böyle giyinmemesini dilemekten kendini alamadı. Angie gibi giyinmiyordu, hem de hiç, ama Feb'in kıyafetlerle arası her zaman iyiydi.

Bu gece üzerinde açık pembe bir Harley-Davidson tişörtü vardı. Boğazına uzun, dikdörtgen, siyah boncuklardan yapılmış, önünde gümüş bir madalyon bulunan üç katmanlı bir Kızılderili gerdanlığı sarılmıştı; taktığı imza parçalarından biriydi ve farklı renklerde birkaç tane vardı. Gerdanlığın altında birbirine dolanan başka gümüş kolyeler. Kulaklarında uzun, gümüş halkalar. Düzeltilmiş saçları o gece biraz uzamak için yeterince zaman bulmuştu. Onları göremese de dar olmayan ama üzerine tam oturan solmuş bir kot pantolon ve muhtemelen siyah motosiklet botları giydiğini biliyordu.

Eve döndüğünden beri, bildiği kadarıyla, bir erkeği olmamıştı. Teklif yokluğundan değil.

J&J's şehir sınırları içindeki tek bardı ve ana cadde üzerindeydi. Sınırların dışında, çoğunlukla avcılarının, balıkçıların ya da golfçülerin sığınağı olan birkaç bar vardı. Barları olan restoranlar vardı. Ve yarış pistine yakın birkaç bar vardı, müşterileri geçici, çoğunlukla kaba halk, drag, NASCAR ve cüce yarış hayranları, kamp alanlarına yakın ve uygun oldukları için bu yerlere .

Yıllar içinde şehir sınırları içinde başka barlar açılmış ve herkes J&J'ye gittiği için başarısız olmuşlardı. Feb geri döndüğünden beri erkekler oraya daha çok gidiyordu. İşyerindeki erkeklerin, evli olanlar da dahil (ve özellikle) onu düşünerek düzenli olarak otuz bir çektiklerini biliyordu. Ne yazık ki bunların hepsini duymuştu.

Sorun gerdanlıklar ve boynunda sallanan gümüşlerdi. Onu becerdiğiniz hayal ederken ya da yatağınızda uykusunda yuvarlanırken o kolyelerin şingirdediğini neredeyse duyabiliyordunuz.

Ama en çok da gerdanlıklardı. Onlarla ilgili bir şey, Feb'in söylemesini istemediğinden şüphelendiği, belki de söylediklerini bile bilmediği bir şey söylüyordu, ama yine de erkeklerle konuşuyorlardı.

Evde olması iyi olmuştu. Kimse Morrie'ye bulaşmazdı ve eğer yeterince aptallarsa, çoğu Colt'un onun için ne yaptığını duymuştu ve kesinlikle kimse oraya gitmezdi. Colt, onun uzaktayken küçük kasabalarda bar işleterek göçebe hayatı yaşadığını bildiği için, o on beş yıl boyunca hayatını nasıl yaşadığını hayal bile edemiyordu; Morrie ve Colt arkasında olmadan erkekleri nasıl alt ettiğini. Belki de bilmiyordu ve yaşadığı yere sıçmayacaktı. Belki de dersini almıştı.

Bu artık onun işi ya da sorunu değildi. Bir daha da olmayacaktı.

Tabii biri bunu onun sorunu haline getirmezse. O hâlâ Colt'tu ve ne olursa olsun, o hâlâ Şubat ayıydı.

Darryl'in barın diğer ucuyla ilgilendiğini gördü ve bir içki içmek istedi ama doğrudan arkadaki küçük ofise gitti.

Morrie dağınık masasında oturuyordu, vücudu kamburlaşmıştı, dirseği masanın üzerindeydi, alnı ellerinin arasındaydı.

Bu poz Colt'a iyi bir his vermedi.

Colt kapıyı arkasından kapattı ve Morrie sıçradı.

"Siktir. Siktir. Lanet olsun, burada olmana sevindim," dedi Morrie, ayağa kalkıp hızla ilerleyerek.

İri bir adama göre şaşırtıcı derecede hızlı ve çevikti. Bunun muhtemelen her Cumartesi birlikte bire bir basketbol oynamaları ya da hava kötü olduğunda raketbol oynamalarıyla bir ilgisi vardı. Gençken ara sıra sarhoş olsalar, kafayı bulsalar ve sigara içseler de ikisi de hayatları boyunca sporcu olmuşlardı. Yine de ikisi de her zaman takıntılı bir şekilde formda kalmıştı.

Colt'a göre bunun nedeni gençliğinin çoğunu annesinin hap içmesini, sigara içmesini ve bir şişe votkayı emmesini izleyerek geçirmiş olmasıydı. İçkiyi dökme zahmetine bile girmemiş, şişeden olduğu gibi, kesmeden içmişti. Annesinin bir kez bile

ya da sarhoş değildi, çoğunlukla ikisi birden. Bir ray kadar inceydi, nadiren yemek yedi ve gençken bile cildi yaşlı bir kadın eti gibi üzerinde asılı dururdu.

Babası da pek iyi değildi. Hap kullanmıyordu ama ot içiyor ve satın alacak parası olduğunda kokain çekiyordu. Bir işi olduğunda gündüzleri ayık kalıyordu ama geceleri Colt'un annesiyle birlikte kafayı buluyordu. Çoğu zaman bir işi olmadığı için Colt'un babasıyla ilgili anıları onun ayık olmadığı zamanlarla doluydu.

Morrie'ye göre, Colt'un anne ve babasıyla birlikte olduğu ve bir barda büyüdüğü için formda kalmıştı.

Morrie içinde bir parça çizgili kâğıt olan bir Ziploc poşeti alıp Colt'a uzattı.

Morrie eliyle kâğıdı göstererek, "Bu bugün postayla geldi, Şubat'a gönderilmiş," dedi. "O şeyin içine koydum, çantaya. Kirlenmesini istemedim. Ne olduğunu anladıktan sonra neredeyse hiç dokunmadım." Başını masaya doğru salladı. İçinde bir zarf olan başka bir torba orada duruyordu. "Zarf için de aynısını yaptım, o da burada."

Morrie'nin polisiye dizileri izlemesi iyiydi.

Colt kâğıda baktı. Uzun zamandır böyle bir kâğıt görmemişti. Okulda kullanılan bir şeydi. Eski görünüyordu, yazılar solmuştu. En üstte kurşun kalemle Feb'in adı yazılıydı.

Notu okudu ama anlamadı. Genç kız saçmalıklarına benziyordu, el yazısıyla yazılmış bir öfke nöbeti. Hatta liseden sonra IU'ya giden ve bir daha geri dönmeyen Kevin Kercher'dan bile bahsediyordu. Colt mektubun altına gönderenin imzasını attı.

Angie.

"Ne oluyor lan?"

"*Doğru olan ne !*" Morrie patladı. "Arkaya bak!"

Colt kâğıdı ters çevirdi ve yine kurşun kalemle, bu kez daha koyu, daha yeni, daha farklı bir el yazısıyla, "*Senin için*" sözcüklerini gördü.

Bağırsaklarına ağır ve rahatsız edici bir şey yerleşti. Orada olmasını istemediği bir şey. Çocukken odasında annesiyle babasının kavgasını dinlerken hissettiği gibi hissetti. Seslerindeki değişimden kavganın ne zaman kızışacağını tam olarak bilir, kavgaya kadar sayabilirdi.

Kafasını duvara çarpmadan ya da acı çığlığını duymadan önceki saniyeler içinde bedeni yere çarptı. Yıllardır böyle bir his yaşamamıştı, yıllardır. Morrie buz getirirken ve Jack ile Jackie çocuklarını ona bakmaları için bırakırken, onlar dünyasını sarsma işine devam ederken ne yapacaklarını bilen iyi çocuklar yetiştirdiklerini bilerek, babasının yüzünden akmasına neden olduğu kanı silen Feb ile o klozette oturduğundan beri.

Kendi etini açmak ve o ağır şeyi koparıp atmak istedi. O şey oraya ait değildi. Yıllarca kendini bu tür bir ağırlığı taşımayan bir adam haline getirmek için çalışmıştı. Jack ve Jackie ondan kurtulmasına yardım etmişti, Morrie ve Feb de... Onu geri istemiyordu, asla. Ama özellikle de orada olmasının Feb'le ilgisi varsa.

Morrie'ye baktı. "Feb'i buraya getir." "Onun bunu görmesini istemiyorum."

"Onu buraya getirin."

"Colt-"

"Morrie, bunun bir cinayetle ilgisi var, onu buraya getir... lanet olası..."

Morrie gözlerini çok uzun süre tuttu. O kadar uzun süre ki Colt durumun kötüye gideceğini düşündü. Morrie'yle pek çok kez kavga etmişti ama aralarındaki husumet asla uzun sürmemişti.

Ama bu Şubat ayıyla ilgiliydi.

Sonunda Morrie, "Kahretsin," diye mırıldandı ve kapıdan çıkıp gitti. Colt kafasında olay yerini gözden geçirdi.

Angie, Jack ve Jackie'nin barının hemen arkasındaki çöp konteynerinin yanında öldürülmüştü.

Laboratuvar sonuçları henüz gelmemişti, otopsi sonuçlanmamıştı ama görünürde bir boğuşma yoktu. Gözleri doğal olarak kapalıydı, bu da muhtemelen baygın olduğu ama darp edilmediği anlamına geliyordu. Kafasında yara yoktu. Belki de katledilirken uyuşturulmuştu, ki bu iyi bir şeydi. En azından Angie için öyleydi.

Cesetten uzaklaşan kanlı ayak izleri, o kadar kan, ona yaptığı şey, katilin elini yüzünü bulaştırmış olmalıydı. Ayak izleri beş adım ötede aniden sona erdi. Bir arabaya binmiş, giysileri ve elleri muhtemelen Angie'nin kanıyla kaplanmış ve uzaklaşmıştı.

Balta, ayak izlerinin bittiği yerden çok uzakta değildi. Onu bir kenara atmış. Baltanın üzerinde parmak izi yoktu, olay yerinde bulabildikleri bir DNA kalıntısı da yoktu, ancak buranın sık kullanılan bir ara sokak olduğu düşünüldüğünde, buldukları her şeyi hala eliyorlardı.

Ama sadece ayak izleri, balta ve Angie'nin cesedi olduğu anlaşıldı. Tüm bıraktığı bu.

Ve bu bir erkek olmalıydı. Hiçbir kadın o yaraları temiz ve hassas bir şekilde kesecek güce sahip değildi, sanki hayatını odun keserek kazanıyormuş ve ne yaptığını biliyormuş gibi.

Kadın bir Alman nişancısı değilse, erkek olmalıydı. Colt'un düşünceleri Şubat ve Angie'ye kaydı.

Gününü geçirirken bir zamanlar iyi arkadaş oldukları gözünden kaçmamıştı.

Daha birkaç gece önce bile Feb'in Angie'nin masasına gidip masanın yanında durduğunu, Angie'ye bakıp duyamadığı ama Angie'yi güldüren şeyler söylediğini görmüştü.

Angie pek gülmezdi, flört etmedikçe ya da Feb, Angie'nin dikkatini çekmek, melankolik yüzünü birkaç dakikalığına da olsa yeniden canlandırmak için onunla şakalaşmak üzere yanına gelmedikçe hiç gülmezdi.

Ama uzun zaman önce daha fazlası vardı.

Angie ve Feb ortaokuldayken, Angie de neredeyse Colt kadar Jack ve Jackie'ye . Jack ve Jackie, Morrie ve Feb de sokak hayvanlarını toplardı. Jack ve Jackie'nin evi Colt kendini bildi bileli hep çocuklarla ve insanlarla doluydu. Angie'nin evi de Colt'unkinden çok daha iyi değildi, bu yüzden Colt gibi, ama ne yazık ki Angie için sadece bir süreliğine evlat edinilmişti.

Gerçi bir şey olmuştu, birinci yıllarında. Angie'nin buraya gelmeyi bırakmasına neden olan bir şey.

Colt nota baktı. Kevin

Kercher oldu.

Feb kapının önünde belirdi ve omzunu yasladı.

Onu içine çekti ama gözleri onunkilerle buluşmadı.

Ani bir dürtü ile yumruğunu saçlarına ve o sabah yaptığı gibi, euchre'de ortak olduklarında yaptığı gibi kendisine bakmasını sağladı. Ya da yemek masasının karşısında otururken

Onun evinde akşam yemeği yediği binlerce zamandan biri. Ya da arabasının arka koltuğuunda onun altındayken, derin, kahverengi gözleri doğrudan onunkilere bakarken, saklayacak, kaçacak, korkacak hiçbir şey yokken.

Bu dürtü etkisini göstermeden önce bir elini kaldırdı ve saçlarını yüzünden geriye doğru çekip başının arkasında tutarak kulağını ve kulağından sarkan gümüş halkayı ortaya çıkardı.

Kulağındaki küpede bir şey vardı, gerdanlığın söylediği şeyi söyleyen aynı şey. Ve Colt bunu o zaman anladı.

Vücudunun savunmasızlığını vurguluyor, sizi elinizi etrafında kıvırmaya, dişlerinizi ona yaklaştırmaya, en kötüsünü yapabileceğiniz ya da tamamen farklı bir şey yapabileceğiniz bir yerde baştan çıkarıyordu.

Kadının sesi ona doğru geldi. "Morrie benimle konuşmak istediğini söyledi?" Colt kızın kulağından ona baktı.

O sabahtan beri kıyafetlerini değiştirmişti. Colt, Morrie'nin onu toparlanması ve Morrie'nin evine taşınması için evine götürdüğünü biliyordu. Şimdi barmen kıyafetlerini giymişti. Bahşışler muhtemelen o sabah giydiği hafif, şekilsiz hırka yerine bu kıyafetlerle daha iyiydi. Gerçi Feb ne giyerse giysin, eğer isterse bir bakışıyla sizden iyi bir bahşış koparabilirdi.

Yine de yorgun ve bitkin görünüyordu. Omuzları çökmüş, gözleri donuklaşmıştı.

", Feb."

İtiraz etmedi, sadece elini bıraktı, kapıdan uzaklaştı ve sandalyeye yöneldi.

Colt kapıya doğru yürüdü, kapıyı kapattı ve ona doğru geri döndü.

Ona bakmak için başını geriye eğdi, omuzları hâlâ sarkıktı, kolları düzdü, elleri gevşekçe birbirine kenetlenmiş, hafifçe ayrılmış kalçalarının arasında duruyordu. Angie'nin ölümü herkesi olduğu gibi onu da derinden yaralamıştı, özellikle de onun parçalanmış, kanlı bedenini bulduğunuzda. Ama özellikle Feb gibi birini derinden yaralayabilirdi.

"Sana bir şey göstermeliyim."

Başını salladı.

Adam ona Ziploc poşetini uzattı ve kadın ellerini çözerek poşeti aldı. Kâğıdı tararken kaşlarının her birinin iç kısmında dikey çizgiler oluşmasını izledi. Gözleri kâğıtta aşağı, sonra yukarı, sonra tekrar aşağı hareket etti.

"Anlamıyorum..." Kaşlarının kenarındaki çizgiler kayboldu ve başı geriye gitmeden hemen önce dudakları aralandı. "Ne-?"

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Colt sordu.

"Evet," diye fısıldadı ve sonra aniden ayağa fırladı.

Eli dışarı çıktı ve gömleğini kavradı, yumruğu gömleğin içine öyle sıkı kıvrılmıştı ki, parmak eklemlerinin beyaz, derisinin ise alacalı kırmızı olduğunu gördü. Başını eğmiş, nota bakıyordu ve gömleğindeki eli kuvvetle ileri geri hareket ediyordu, göğsüne vururken gömleğini de beraberinde götürüyordu, bunu yaptığının farkında değildi.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye bağırdı, notayı tutan eli artık titriyordu.

"Notu bana ver, Feb." "Oh Tanrım."

"Notu bana ver."

"Aman Tanrım."

Notu ondan aldı, aynı zamanda eli göğsünde onunkini kapattı, hareketi durdurdu ve vücuduna sıkıca tuttu.

Gözleri adamın diğer elindeki nota takılmıştı.

"Bana bak, Şubat." Kadın söyleneni yaptı, adam onun yüzünün solgun olduğunu gördü ve dikkatlice emretti, "Bana nottan bahset."

"bir not yok."

Elini kaldırıp salladı ve söylemek olduğu şeyi söylemek istemedi ama söylemek zorundaydı. "Tam burada, Feb."

"Yani, *yirmi beş yıl önce* falan atmıştım." Lanet .

Hepsinin canı cehenneme.

Kadının söyleyeceğinden korktuğu şey buydu. "Bana nottan bahset," diye tekrarladı Colt.

Başını sertçe iki yana salladı; inkâr mı ediyordu, odaklanmaya mı çalışıyordu, bilmiyordu. Eli gömleğinin içinde daha da sıkılaştı, kendi elinin altında hissetti ve ağırlığının bir kısmını ona yumruğunu etine daha da bastırdı.

Bekledi, ona zaman verdi. O aldı.

Sonra ona, "Eskiden iyi arkadaştık, bunu biliyorsun," dedi.

"Biliyorum."

"Angie her buraya gelirdi." "Biliyorum."

"Kevin'i severdi."

Bunu bilmiyordu ama şaşırmamıştı. Kevin yakışıklı bir çocuktı; pek çok kız ondan hoşlanıyordu. Feb ve Angie birinci sınıftayken Colt'tan bir yaş büyüktü, son sınıf öğrencisiydi. O zamanlar okullarında Angie için yakalanması imkânsız biriydi.

"Bana çıkma teklif etti."

Colt bu ağırlığın midesine doğru kaydığını hissetti.

"Çok öfkeliydi. Ondan hoşlanıyordu, *gerçekten* hoşlanıyordu," diye devam etti Feb.

"Onunla çıkmadın," dedi Colt bunu gerçekmiş gibi söyledi, çünkü öyle olduğunu biliyordu.

"Tabii ki yapmadım," diye cevap verdi Feb hızlıca.

Ve işte . Ağ fırladı ve ikisini de yakaladı.

Tabii ki yapmadı çünkü o sırada Feb onundu. Colt bunu biliyordu. Feb biliyordu. Siktiğimin Kevin Kercher'ı da biliyordu. Herkes biliyordu.

Sözleri kafatasında tıngırdamaya devam etti.

Tabii ki yapmadım. Tabii ki yapmadım.

Hızlı. Sert. Tıpkı onunki gibi bir gerçeği ifade ediyordu. Şu anda oldukları şeyden başka bir şey olsalardı, *olmaları gereken* şey olsalardı, kısa ve küçümseyici olurdu ve kulağa öyle geliyordu. Sadık eş, gerekmediği halde bağlılığını ifade ediyordu. Bu bir veriydi, temeldi. İlişkileri, cazibesi ne olursa olsun asla yerinden oynamayacak bir ana kaya üzerine kurulmuştu. Sahip oldukları şeyi, yani dünyayı tehdit ediyorsa buna değmezdi.

Colt ağa karşı savaştı. Savaşmak zorundaydı. Bu onun işiydi ve Feb gittikten ve Melanie onu terk ettikten sonra bu artık onun dünyasıydı.

"Bu notu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet, ama zar zor."

"Onu mı?"

"Sanırım öyle," diye başını salladı. "Bilmiyorum. Muhtemelen. Yirmi beş yıl önceydi."

"Düşün, Feb."

"Öyleyim, Alec!" diye tersledi. "Ama bu yirmi beş yıl önceydi!"

Tanrım, ona Alec demesinden nefret ediyordu. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, nefret ettiğini biliyordu ama yapıyordu. Ona asla Colt dememişti, Alec'in gittiğini, ailesinin ona verdiği ve onu çağırdığı ismin artık sahiplenmek istemediği bir şey olduğunu söylediği o geceden sonra bile. Colt olarak bilinmek istiyordu, altı yaşındayken Morrie ile birlikte onun için uydurdukları isim. Kendi kendine verdiği isim. Ona Alec demeyi bırakması için yalvarmıştı ama o asla bırakmamıştı.

Öfkesini bir kenara bırakarak, "Bir dakika dur ve düşün," diye ısrar etti.

Gözlerini kapadı, çenesini yana yatırdı, ağırlığını daha çok göğsündeki eline verdi, hâlâ oraya dokunduğunun ve onun da kendisine dokunduğunun farkında değildi, yoksa uzaklaşacağını biliyordu. Her şey olup bittiğinden beri Feb için mesafe önemliydi. Sadece onunla değil, herkesle. Ama bunu fark etmişti ve bu onu asla , *özellikle de* ona karşı.

Gözlerini açtı. "Bayan Hobbs'un sınıfı. Geometri. İkinci ders." Başını salladı ama "O dersi birlikte almıştık. O zaman notu bana vermişti. Sanırım onu ."

Aklına geldi ve Colt hatırladı.

"Koridorda dövüşmüştünüz," dedi.

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "İtme maçı. Angie başlattı. Bayan Hobbs ayırdı. *Kahretsin!*" Başını yana doğru salladı. "Tamamen unuttuğum." Tekrar ona baktı. "Angie ağlıyor ve çığlık atıyordu ama daha çok ağlıyordu. Aklını kaçırmıştı. Onu eve gönderdiler."

"Ağlıyordun."

Hatırladığı buydu. Dolabının başındayken gözlerinin yaşlardan kızardığını görmüştü. Onunla sınıfa kadar yürümüştü. Kendi dersine geç kalmıştı. Öğle yemeğinde Morrie'ye ama Morrie kavgayı başka birinden duymuştu. Okuldan sonra onu eve bırakabilmek için futbol antrenmanına katılmasını sağlamışlardı. Colt onu kendi arabasına bindirdiğini bile hatırlıyordu. Sessizdi. Sessiz kalmıştı.

Neden kavga ettiklerini hiç söylemedi. Feb böyle olabilirdi, bir şeyleri sonsuza dek içinde tutabilirdi, bu onun uzun zamandır yaşadığı bir kabus olan kişilik özelliğiydi. Sadece Angie bir gün oradaydı ve ertesi gün yoktu. Feb yıkılmıştı. Sonra Jessie'nin ailesi kasabaya taşındı ve Feb ile Jessie birlikte oldular, Mimi'yi de yanlarına aldılar ve Angie genç kızlarda olduğu gibi bir anı olarak kaldı.

"Hâlâ anlamıyorum. O not neden şimdi geri geldi?" diye sordu.

Şimdi ona imkânsızı sormak ve bunu yaparken de onu yırtmak zorundaydı.

"Okuldan birini hatırlıyor musun, o dönemden birini, herhangi birini... bir öğretmen, bir çocuk, bir hademe, barın müdavimlerinden , sana yakın görünen herhangi biri?"

Kaşlarındaki çizgiler geri geldi. "Benimle ilgileniyor musun?" "İlgileniyorum."

İşte . İmkansız olan.

Herkes Feb'le ilgileniyordu, o zaman ve şimdi. Herkes aileyle ilgileniyordu; Jack, Jackie, Morrie, Feb, hepsi ölmeden önce büyükanne ve büyükbabaları. Susie Shepherd ve zengin babası o kasabada Elmasların Kralı ve Prensesi olabilirdi ama Jack ve Jackie Owens, oğulları Morrison ve kızları February Kalplerin Kralı, Kraliçesi, Prensi ve Prensesiydi.

Kim bilebilirdi ki? Feb'in peşinde onu takip eden, fotoğraflarını çeken, notlarını çalan, çöplerini karıştıran, onun için tapınaklar inşa eden düzinelerce hasta herif olabilirdi. Colt ona düzenli olarak mastürbasyon yapan düzinelerce kişi tanıyordu.

Adamın eli elini sıktı.

"İlgileniyor musun?" diye sordu. "Doğal olmayan bir şekilde."

"Alec, ne diyorsun sen?"

Colt konunun etrafından dolandı. "Senin attığın bir notu alacak biri. Yirmi beş yıl boyunca saklayacak biri. Ailenizin barına postalayacak biri. Feb, seninle doğal olmayan bir şekilde ilgilenen biri."

Tüm vücudu sarsıldı, hatta eli bile adamın gömleğinin üzerinde kıvrıldı.

"Hayır," diye cevap verdi, doğruca inkâr çukuruna kayarak.

"Düşün."

"Bu neyle ilgili?"

" etme, Feb. Düşün."

"nedir, Alec?"

Kadının elini çekip aldı, ama başparmağını avucunun içine sokarak ve parmaklarını elinin etrafında kıvrarak aynı anda notu çevirdi ve arkasını gösterdi. Elini ağzına götürüp avucunun aldı, yüzündeki renkten geriye ne kaldıysa akıp gitti. Onun sallanışını izledi ve elini onunkinin içinde kullanarak onu geriye ve aşağı itti, sandalyeye oturmaya zorladı. Kadının elini bıraktı ve kendi elini kadının boynuna koyarak onu itti.

başını dizlerinin arasına

koydu. "Derin nefes

al."

Onun nefes alışını dinledi.

Colt onun önünde çömeldi ve elini boynunda tuttu. Bir süre sonra, "Benimle misin?" diye sordu.

Başını salladı ve adamın eline baskı uyguladı, biraz yukarı kalktı, ona bakabilmek için boynunu eğdi, dirsekleri dizlerine gitti.

Elini olduğu yerde tuttu.

"Onu benim için öldürdün," dedi, sesi boştu.

Colt başını salladı. "Ondan onu öldürmesini sen istemedin. Bunu yaptı çünkü akli başında değil."

"," diye fısıldadı. "Angie ve ben. Aynı şey değildi ama barıştık. Baloda Buster Poindexter'ın "Hot, Hot, Hot" şarkısında dans ettik. Sen de oradaydın. Angie ve ben conga hattını başlattık."

O da oradaydı. O konga sırasını hatırlıyordu. O zamanlar Notre Dame' birinci sınıf öğrencisi olan Jason Templeton'la arkada , ikisinin de izlediğini ve kışkılarıyla güldüklerini hatırlıyordu. Purdue'de ikinci sınıf öğrencisi olarak eve dönüp son sınıftaki kız arkadaşını baloya götürürken kendini aptal gibi hissedeceğini düşündüğünü hatırlıyordu. Ama aptal gibi hissetmedi.

Çok eğlenmişti. Feb her zaman nasıl iyi vakit geçireceğini bilirdi ve Colt da onun bunu yapmasına bayılırdı. Masalarının önünden geçen konga sırasını ve Feb'in ona sırtarak şarkının sözlerini çıktığı kadar söylediğini hatırladı. Sonra onu döndürdü

ve ellerini Feb'in beline koymuş olan Angie'ye baktı. Birbirlerinin yüzlerine güldüler ve sonra Feb, en önde, her zaman partiyi başlatan kişi olarak, konga hattını uzaklaştırdı.

"Onun ölmesini istemedim, o zamanlar bile, savaşırken
-"

"Bunu biliyorum."

Elini bırakmadan önce kısa bir süre adamın gözlerinin içine baktı. Başını. "Buna inanamıyorum."

"Feb, düşün." Colt konuyu tekrar gündeme getirdi. "O zamanlar seninle ilgilenen, sana kendini komik hissettiren biri oldu mu? Şu anda hâlâ etrafta olan biri var mı?"

Başını öne eğdi ve salladı, uzun saçları adamın elinin üzerinden kayarak yüzünün etrafına döküldü.

Tanrım, o kadar çok saç vardı ki, hiç bu kadar çok saç görmemişti, hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemişti.

Adam elini kızın boynundan çekti ve kız başını kaldırdı. Gözleri onunkileri bulmadan önce adamın yere düşen eline baktı. Bir an için yumuşak ve kaybolmuşlardı, ona sadece kendisinin bulunduğunu hissettirebileceğini söylüyorlardı ve neredeyse ona tekrar dokunacak, elini ihtiyacı olan yere geri koyacaktı ki kadın doğruldu ve bakışlarını ondan kopardı.

Onu geri istiyordu, o kadar çok istiyordu ki midesindeki ağırlığın değiştiğini ve onu elinden aldığı, dışarıda tuttuğu için ona duyduğu öfkenin parladığını hissetti. Kahretsin, şimdi bile onu içeri almıyordu.

Dudağını ısırdı, öfkesini kontrol etmek için yaptığını bildiği bir şeydi bu. Annesi ve babası onun içindeydi, iliklerine kadar işlemişti ve o da bu kontrolü sıkı sıkıya elinde tutuyordu. Buna mecburdu. İkisi de çirkin ve saldırgan olabiliyordu, kelimelerle, yumruklarla. Colt'ta da vardı. İki kez kontrolsüzce ortaya çıkmış, iki kez neredeyse yumruklarıyla birini öldürüyordu - biri kendi babası, diğeri Feb'in kocasıydı.

"Hayır," diye cevap verdi. "Hiç kimse." "Şubat-"

"Düşüneceğim, Alec. Bunu düşüneceğim. Biraz zamana ihtiyacım var. Ama söz veriyorum, düşüneceğim ve sana haber vereceğim."

Yine ona bakıyordu, gözlerinin içine. Yalan söylemiyordu. Düşünecekti. Ama şu anda bu herkes için çok .

Çoğu insan Angie'nin cesedini bulduğu için kendini kaybederdi. Feb dayanıyordu.

Öfkesi dağıldı. Bu artık onun haddi değildi ama onunla gurur duyuyordu.

"Numaram sende var mı?"

O çukurlar kaşlarına geri döndü ve gözlerindeki o kayıp bakış, onu maskeleyen önce geri geldi.

"Morrie'de."

Colt doğruldu ve cüzdanını bulmak için kot pantolonunun arka cebini karıştırdı. Bir kartvizit çıkarıp ona uzattı ve cüzdanı kapatıp geri itti.

Ayağa kalktı, kartı iki elinin baş ve işaret parmaklarıyla iki alt kenarından tutuyordu, başı eğik bir şekilde baskıyı inceliyordu.

"Dikkatli olmanı istiyorum. Cep telefonunu her zaman yanında taşı, şarjda tut. Nereye gittiğini ve oraya vardığında insanlara haber ver. Asla yalnız kalmayın. Hoşuna gitmeyen bir şey hissedersen, seni yanlış hissettiren birini görürsen, masum olmaları önemli değil, bana söyle, Feb." Başını kaldırdı ve ona baktı. "Birkaç soru sormam, araştırmam onları incitmez." Kızın yanaklarını içine çekişini izledi ve tereddüt ettiğini anladı, Jack ve Jackie'nin kızı, baştan aşağı. "Bu ciddi bir mesele. Bu bir cinayet Feb. Angie'yle ilgili."

Gözlerini sınıksıkı kapatıp uzaklara baktı ama gözlerinin parladığını görmeden önce değil. Sonra bir nefes aldı ve gözlerini açtı, parlaklık gitmişti. Kontrolüne kilitlenmişti. Tekrar ona bakarak başını salladı.

Colt'un teslim etmesi gereken tatsız bir iş daha vardı ve bundan nefret ediyordu ama yaptı.

"Yarın ilk iş olarak bir liste yazmalısın." "Liste mi?"

"Sana yanlış yapan herkes. Seni küçümsediğini hissettiğin herkes-" "Alec-"

"Bilmeyen biri size zarar verdiğini ya da sizi üzdüğünü düşünebilir."

Gözleri yeniden parladı ve alt dudağı titredi. "Alec-"

Onun dudaklarının bu şekilde hareket ettiğini görmekten nefret ediyordu, gözyaşlarına karşı koymaya çalışırken boğazının yandığını biliyordu. Ama acımasız olmak zorundaydı, hayatlar tehlikedeydi. "Eğer bu seninle ilgiliyse, bunu kilit altına almalıyız."

"İnsanlar-"

"Ucube." Colt başıyla onayladı. "Ama çıldırıp nefes almaya devam etmelerindense-"

"Benden nefret edecekler," diye fısıldadı.

"Yapmayacaklar. Ama yaparlarsa, aptaldırlar. Bu seninle ilgili değil. Bu aklını kaçırmış hasta bir pislikle ilgili. Seni suçluyorlar, onlarsız daha iyisin."

"Senin için söylemesi kolay, senin gibi insanlar." "Senin gibi insanlar."

Yüzündeki bir şey değişti. Okuyamadı, oradaydı ve gitti. Ama bu her neyse, karnındaki ağırlığın daha da artmasına neden oldu.

"Feb, bu lanet herifin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ama -"

Elini kaldırdı ve salladı, hareket
Çaresiz. "Bir liste yazacağım."

"İşte benim kızım" demek dilinin ucundaydı. Ama söylemedi.

İşte o zaman bu işin bedelinin ağır olacağını farkına varıldı. Şubat'a, ona, muhtemelen Morrie'ye ve şüphesiz neler olup bittiğini duyar duymaz geri dönecek olan Jack ve Jackie'ye. Muhtemelen çoktan yola çıkmışlardı.

Ve ödenmesi gereken bedel sadece Angie'nin cinayeti ve Feb'in hayranı yüzünden değil, Colt ve Feb'in yıllar sonra yeniden bir araya gelmekten başka çareleri olmadığı içindi.

"Artık bara dönebilir miyim?" diye sordu. Colt başıyla onayladı.

"Morrie ile konuşmak ister misin?"

Sorusu ona bir darbe gibi çarptı, onu çok iyi tanıyordu. Ve iki yıldır düşünmediği, düşünmesine izin vermediği bir düşünce aklına geldi.

Hayatının liflerine işlemiş bu kadın nasıl olur da bu kadar uzaklaşabilirdi?

Colt tekrar başını salladı.

Feb çenesini kaldırdı ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gitti.

Onu gözden kaybettiğinde Colt'un boynu büküldü ve dudağını ısırdı. Ya bu olacaktı ya da lanet ofisi paramparça edecekti.

[Sizin İçin kitabını satın almak için buraya tıklayın](#)

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *The Rising*, *Dream Team* ve *Honey* serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiş ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in *Law Man* adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı romanı *RT Book Reviews* en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will* ve *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadığı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, *Rock Chick*

Nation, okuyucularına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve son olarak, ister arkadaşlarınız ve aileniz olarak yanınızda olsunlar, ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmiyor olun, kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan ve devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Rewards'ı hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışladı ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla [bilgiyi KristenAshley.net](http://bilgiyi.KristenAshley.net) adresinde okuyabilirsiniz

Diğer Yazar: Kristen Ashley

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Rock Chick

Revenge Chick

Renegade Chick

Reckoning Rock Chick

Regret Rock Chick

Revolution

Rock Chick Yeniden Uyanıyor

Rock Chick Yeniden Doğuyor

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Golden Trail

Gönül Oyunları

The Promise

Hold On

Kaos Serisi:

Rüzgâra Sahip

Ol Ateşin

İçinde Ride

Steady

Ateşin İçinden Yürümek

Unutulmayacak Bir Noel

Zorlu Yolculuk
Rüzgar Gibi Vahşi
Özgür
Vahşi
Vahşi
RüzgarAt
eş

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck Breathe
Pürüzlü
Kaleydoskop
Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli Adam
Sessiz Adam

Rüya Takımı Serisi:

Rüya Yapıcı Rüya
Kovalayıcı
Dream Bites Yemek
Kitabı Dream Spinner
Dream Keeper

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedan
Fantastik Kırık
Güvercin Gece
Yarısı Ruh
Karanlıktaki Gossamer

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi Lacybourne
Malikanesi
Penmort Kalesi
Peri Masalı
Canlanıyor
Şanslı Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç En Uzak
Sınır En Büyük
Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen İrade
Aradaki Zaman

Mathilda, Süper Cadı:

Mathilda'nın Gölgele Kitap
Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Misted Pines

Sisin İçindeki Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Yavaş

Yanma

Hookup

Yükseliş Serisi:

Her Başlangıcı Plan Başlıyor

Sonun Şafağı

Yükseliş

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Tırmanıştan Sonra Özel Baskı

Dinginliğin Peşinde

Sıçrama Yapmak

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Her Şeyimle

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye

Creed

Baskını

Diyakoz

Sebring

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta

Kristen Ashley'diğer kitapların :

Cennet ve
Cehennem Play It
Safe Üç Dilek
Karmaşık Gevşek
Sonlar
Hızlı Şerit

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

